

ŞEYTANIN GÖZYAŞI

Jeffery Deaver

@psilon

Jeffery Deaver

ŞEYTANIN GÖZYAŞI

I YILIN SON GÜNÜ

imzasız bir mektubun iyice incelenmesi, bu mektubu yazmış olabilecek kişilerin sayısını azaltır ve bazı kişiler üzerindeki soru işaretini de hemen ortadan kaldırır. Bir noktalı virgülün kullanımı ya da kesme işaretinin doğru kullanılmış olması da bazı kişileri temize çıkarabilir.

OSBORN VE OSBORN BELGE İNCELEME OFİSİ

BiR

Mezarıcı kente gelmişti. Mezarıcının dış görünüşü sıradan bir insanın-kinden farksızdı. O da sokaklarda yürürken rutubetli Kasım soğuşundan daha az etkilenmek için herkesin yaptığı gibi sırtını kamburlaştırıp başını iyice omuzlarının arasına çekmişti. Ne uzun boyluydu, ne kısa. Şişman değildi, ama zayıf da değildi. Koyu renk eldivenlerinin içindeki parmakları belki kısa ve kalındı, belki de değildi. Ayakları dışarıdan bakıldığında büyüktü, ama belki de sadece ayakkabıları büyük olduğu için öyle görünüyordu.

Gözlerine baktığımız zaman dikkatinizi çeken şey şekli ve rengi değil, pek insan gibi bakmamasıydı ve eğer siz ona bakarken o da size bakacak olursa, o gözler göreceğiniz son şey olabilirdi.

Siyah ya da lacivert renkli uzun bir palto giymişti. Günün en kalabalık saatinde Washington D.C. sokaklarında yürüyen onca insandan bir tekinin bile dikkatini çekmiyordu. Mezarıcı şehirdeydi ve o gün yılbaşı arifesiydi. Elinde bir Fresh Fields alışveriş torbası taşıyan Mezarıcı, çiftlerden, bekârlardan ve ailelerden meydana gelen kalabalığın arasından ustalıkla geçerek yürümeye devam etti. İleride metro is-

tasyonunu gördü. O, tam sabah saat dokuzda orada olmasını söylemişti. Onun dediğini yapacaktı. Mezarıcı asla geç kalmazdı.

Muhtemelen iri olan elinde taşıdığı torba ağırdı. Yaklaşık beş kilo ağırlığındaydı ama nasıl olsa Mezarıcı otel odasına dönün-ceye kadar epeyce hafifleyecekti.

Adamın biri yanlışlıkla ona çarptı ve gülümseyerek, "Özür dilerim," dedi, ama o bakmadı bile. Mezarıcı kimseye bakmaz, kimsenin de kendisine bakmasını istemezdi. "Yüzünü hiç kimseye gösterme..." Klik. "Başını başka yöne çevir. Sakın unutma."

Unutmadım.

Klik.

Işıklara bak, diye düşünüyordu, şu... klik... yeni yıl süslemelerine bir bak. Bayraklardaki tombul bebekler, komik süslemeler, komik ışıklar... hepsi ne kadar hoştu.

Burası paranın, sanatın, gençlerin ve modanın merkezi Du-pont Meydanı'ydı. Mezarıcı bunu biliyordu ama ona yapması gereken şeyleri söyleyen adam Dupont Meydanı'ndan bahsettiği için biliyordu sadece.

Metronun girişine ulaştı. Sabah hava kapalıydı. Kış mevsiminden dolayı şehrin üzerine puslu bir hava

çökmüştü.

Mezarıcı böyle günlerde karısını düşünürdü. Pamela karanlığı ve soğuğu sevmezdi, bu yüzden de... klik... Pamela ne yapardı? Tamam. Kırmızı çiçekler ve sarı çiçekler ekerdi.

Metroya doğru bakarken gördüğü bir tabloyu anımsadı. Bir gün Pamela ile birlikte bir müzeye gitmişlerdi. Duvarda eski bir tablo görmüşlerdi. Pamela, "Korkunç. Haydi gidelim," demişti.

Cehennemin kapısını gösteren bir resimdi.

Metronun giriş tüneli on sekiz metre ileride yerin altında gözden kayboluyordu. Yürüyen merdivenler yolcuları indiriyor, çıkarıyordu. Aynı resimde olduğu gibi.

Cehennemin kapısı.

Etraf kısa saçlı evrak çantalı kadınlar ile spor çantalı ve cep telefonlu genç adamlarla doluydu.

Ve alışveriş torbasıyla Mezarıcı da onların arasındaydı.

Belki şişmandı, belki zayıf. O da senin benim gibi görünüyordu. Onu hiç kimse fark etmiyordu. Bunun nedenlerinden biri de işini çok iyi yapmasıydı. Geçen sene ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Sen en iyisisin," demişti. "Sen... klik, klik... en iyisisin."

Mezarıcı saat 08:59'da yürüyen merdivenin aşağı inen kolunun tıklım tıklım kalabalık üst sahanlığına doğru yürüdü.

Elini torbasına soktu ve belki bir Uzi, belki bir Mac-10, belki de bir Intertech olan ama kesinlikle beş kilogram ağırlığındaki ve 100 adet 0,22'lik uzun tüfek mermisiyle dolu bir şarjör takılı silahın kabzasını kavradı.

Canı fena halde çorba içmek istiyordu ama bu isteğini bastırdı.

Çünkü o... klik... en iyisiydi.

Gözlerini onları cehenneme götürecek yürüyen merdivenin başında sıralarını bekleyen insanlardan uzağa dikti. Çiftlere, telefonlu adamlara, saçları Pamela'nın gittiği sosyete berberlerinin elinde çıkmışa benzeyen kadınlara bakmadı. Ailelere bakmadı. Alışveriş torbasını herhangi birinin yapacağı gibi sıkıca göğsüne bastırmişti. Bir eli torbanın içinde, silahı her ne idiyse onun kabzasındaydı. Diğer eli de. dışarıdan, insanların içinde Fresh Fields'ten alınmış bir ekmeğin somunu olduğunu sanabilecekleri, ama aslında pamuk ve kauçuktan yapılmış el yapımı bir susturucu takılı bir silahtan başka bir şey bulunmayan torbayı sıkı sıkıya kavramıştı. Aslında Fresh Fields'in ekmeği çorbanın yanında çok iyi olurdu.

Saati biyledi.

09:00.

Tetiği çekti.

Yürüyen merdivendeki yolcuların üzerine bir mermi sağanağı boşandı ve insanlar bu yaylım ateşi altında öne doğru sendelediler. Silahın boğuk tarakası aniden yükselen çığlıklar arasında duyulmaz oldu.

"Aman Tanrım!... Şuraya bak!... Ah, Tanrım!... Neler oluyor!... Yaralandım!... Ayakta duramıyorum!..."

Tak-tak-tak,

İnsanlara isabet etmeyen mermiler sert metal ve granit duvar kaplamalarından sekerek korkunç bir gürültü çıkarıyordu. Bağırış çağırış ayyuka çıkmıştı. Vurulanların çıkardığı gürültüyse çok daha azdı.

Herkes neler olduğunu anlayamadan etrafına bakmıyordu.

Mezarıcı da etrafına bakmıyordu.

İnsanlar çatık kaşlarla etrafa bakmıyordu. O da öyle.

Kimsenin aklına aralarında kendisinin de bulunduğu kalabalığa ateş edildiği gelmiyordu. Herkes önce birinin düştüğünü, bunun da yürüyen merdivendeki insanların tümünün zincirleme bir reaksiyonla yere yuvarlanmasına neden olduğunu düşünüyordu. Kurbanların ellerindeki telefonlar, evrak çantaları, spor çantaları gürültüyle yerlere saçılıyordu.

Yüz mermi birkaç saniye içinde tükendi.

Hiç kimse diğerleri gibi etrafına bakman Mezarıcı'nın farkına varmadı. Onun bakışları da hiddetliydi.

"Ambulans çağırın! Polis! Polis çağırın! Tanrım bu kızın yardıma ihtiyacı var, birisi yardım etsin, bu adam ölmüş! Tanrım, Ulu Tanrım! Kızın bacakları, kızın bacaklarına bakın, bebeğim, bebeğim..."

Mezarıcı dibinde kurşunların ufak bir delik açtığı alışveriş torbasını kucağından indirdi. Tüm mermi kovanları torbanın içindeydi. Sıcak kovanlar.

"Durdurun, merdiveni durdurun, ah Tanrım! Biri merdiveni durdursun, eziliyorlar..."

Bağırışlar böyle sürüp gidiyordu.

Mezarıcı bakıyordu, çünkü herkes bakıyordu.

Ama cehennemini içini görmek güçtü. Aşağıda insanlar birbirleri üzerine yığılıyor, insan yığını gittikçe büyüyor, kıvranıyordu...

Bazıları canlı, bazıları ölüydü. Bazıları merdivenin dibinde

gittikçe büyüyen yığının altından can havliyle kurtulmaya çalışıyordu.

Mezarıcı kalabalıktan kolayca sıyrılıp geriye çekildi ve gitti.

Ortadan kaybolma konusunda çok iyiydi. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Gideceğin zaman bir bukalemun gibi hareket etmelisin," demişti. "Bukalemunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir tür kertenkele."

"Doğru."

"Rengini değiştiriyor. Televizyonda görmüştüm."

Mezarıcı kalabalık kaldırım boyunca yürüdü. İnsanlar bir o yana bir bu yana koşuyordu. Komikti.

Komik...

Kimse Mezarıcı'nın farkına varmamıştı. Sana, bana ya da tahtadan yapılmışa benzeyen kişiliksiz bir adamdı. Yüzü sabah göğü gibi aydınlık ya da cehennemin kapısı gibi karanlık bir adamdı.

Yavaş yavaş yürürken oteli düşünüyordu.

Otele varınca silahını dolduracak, pamuk liflerini sararak tekrar bir susturucu yapacak, bir şişe su ve bir kâse çorba alıp rahat koltuğuna kurulacaktı.

Öğleden sonraya kadar oturup keyfine bakacak ve eğer ona yapması gerekenleri söyleyen adam aksini içeren bir mesaj bırakmamışsa yine siyah ya da lacivert uzun paltosunu giyip dışarı çıkacaktı.

Ve her şeyi yeni baştan yapacaktı.

Bugün yılbaşı arifesiydi. Ve Mezarıcı şehirdeydi.

Ambulanslar ve kurtarma görevlileri metro istasyonunun girişindeki korkunç insan kıymına müdahale etmek için son hızla Dupont Meydanı'na ulaşmaya çalışırken, Gilbert Havel olay yerinden üç kilometre uzaktaki Belediye Binası'na doğru yürüyordu. Havel Dördüncü Cadde ile D Caddesinin köşesinde, kış uykusuna yatmış bir akça ağacın yanında durdu ve elindeki zarftan çıkarttığı mektubu son bir kez daha okudu.

Belediye Başkanı Kennedy,

Son bu gece. Mezarıcı iş başında ve onu durdurma yolu yok. Eğer ödeme yapmazsanız, yine öldüricek. Dörtte, 8'de ve gece yarısı.

\$20 milyon dolar nakit istiyorum. onu bir çantaya koyun ve Bethway'in batısındaki 66 no'lu karayolunun üç kilometre güneyine onu bırakın, Tarlanın ortasına. Saat 12:00'ye kadar parayı bana ödeyim. Mezarıcı'yı durdurmayı bir tek ben bilirim. Eğer beni tutuklarsanız, öldürmeye devam eder. Eğer beni öldürürseniz, öldürmeye devam eder.

Eğer benim gerçek olduğumu düşünmüyorsanız, Mezarıcı'nın kurşunlarında bazıları siyah boyalı. Bunu bir tek ben biliyorum.

Havel bunun herhangi birinin düşünebileceğinden çok daha mükemmel bir plan olduğuna karar verdi. Planın tamamlanması aylar sürmüştü. Polisin ve FBI'ın yapabileceği tüm hamleler önceden tek tek hesaplanmıştı. Bu bir satranç oyunuydu.

Bu düşünceyle neşelenip mektubu tekrar zarfa koydu, zarfı kapattı ama yapıştırmadı ve cadde boyunca yürümeye devam etti. Havel yürürken sırtını kamburlaştırıp başını aşağı doğru indirdi. Böyle yaparak iki metreye yaklaşan boyunu gizlemeye çalışıyordu. Aslında dimdik ve insanlara tepeden bakarak yürümeyi tercih ettiğinden bu şekilde davranmak ona zor geliyordu.

Güvenlik önlemleri Belediye Binası gibi yasaları temsil eden bir yer için gülünç denecek kadar azdı. Garip taş binanın giriş kapısının önünden geçip madeni parayla çalışan gazete otomatının önünde dururken hiç kimse ona dikkat etmedi. Zarfı otomatın içine bıraktı ve yavaşça geri dönüp E Caddesine doğru yürüdü.

Yılbaşı arifesi için oldukça ılık bir hava, diye düşünüyordu. Havada çürümüş yaprak ve nemli ahşap kokusu vardı. Koku, aniden çocukluğunun geçtiği evi acıyla hatırlamasına ve tanım-layamadığı bir özlem duymasına neden oldu. Köşedeki paralı telefon kabininin önünde durdu, makineye bozuk para attı ve bir numara çevirdi.

Telefon açıldı. "Belediye. Güvenlik."

Havel telefon ahizesinin yanına bir teyp koydu ve çalıştırdı. Teypten yükselen bilgisayarda hazırlanmış bir ses, "Zarf binanın önünde. Gazete otomatının içinde. Onu hemen okuyun. Metrodaki cinayetlerden bahsediyor," dedi. Ahizeyi yerine koydu, caddenin karşısına geçti, teypi karton bir kutunun içine koydu ve kutuyu bir çöp tenekesine attı.

Havel biraz ilerideki bir kafeye girdi ve Belediyenin girişi ile gazete otomatını rahatça görebilecek şekilde, pencere kenarına yerleşti.

Zarfın alındığından emin olmak istiyordu. Daha ceketini çıkartmadan zarfın alındığını gördü. Aynı zamanda Belediye Baş-kan'ına kimin tavsiye vermeye geleceğini ve gazetecilerin meydana çıkıp çıkmayacağını da görmek istiyordu. Garson hemen yanibaşında bitti. Havel bir kahve ve mönüdeki en pahalı şeyi ısmarladı. Bir biftekli sandviç. Neden olmasın? Yakında çok zengin bir adam olacaktı.

İKİ

"Baba bana Kayıkçıyı anlatsana." Parker Kincaid durakladı. Yıkadığı çelik tavayı tezgâhın üstüne bıraktı.

Çocukların sorduğu hiçbir şeyden korkmamayı, daha doğrusu en azından korktuğunu belli etmemeyi öğrenmişti. Ellerini kâğıt havluyla kurularken oğluna gülümsedi.

Dokuz yaşındaki oğluna, "Kayıkçıyı mı?" diye sordu. "Pekâlâ. Neyi öğrenmek istiyorsun?"

Parker'ın Fairfax Virginia'daki evinin mutfağını pişmekte olan yemeğin mis gibi kokusu sarmıştı. Soğan, adaçayı, biberiye. Oğlan pencereden dışarıya baktı. Hiçbir şey söylemedi. Parker, "Devam et," diye cesaretlendirdi onu. "Söyle bana." Robby sarışındı ve annesinin mavi gözlerini almıştı. Mor bir tişört ile belinde Ralph Lauren kemeri olan açık kahverengi bir pantolon giyiyordu. Kafasında horoz ibiği gibi her zaman geriye doğru yatan bir tutam saç bu sabah sola doğru düşmüştü.

Oğlan, "Yani," diye başladı, "onun ölmüş olduğunu ve her şeyi biliyorum ama..."

Parker, "Doğru," dedi ve başka bir şey söylemedi. ("Asla çocuklara sordukları sorunun cevabından fazlasını söyleme." Her

gün başvurmak zorunda kaldığı Bekâr Ebeveynin Elkitabı'nda sözü edilen kurallardan aklında bir tek bu kalmıştı.)

"Dışarıda... bazen ona benziyor. Yani, dışarı bakıyorum ve onu gördüğümü sanıyorum."

"Sen böyle şeyler hissedince ne yapacaktık?"

Oğlan ezberden okur gibi, "Ben kılıcımı kuşanıp kalkanımı ve miğferimi takacaktım," diye yanıtladı, "ve karanlıkta ışığı açacaktım."

Parker ayakta dikilmeyi sürdürdü. Genelde çocuklarıyla böyle ciddi konuşmalar yaparken ayakta durmaz, onların göz hizasında olmaya dikkat ederdi. Ama konu Kayıkçı olduğunda terapist Parker'a, oğlanın güçlü ve koruyucu bir ebeveynin yanında kendini emniyette hissedeceğini söyleyerek ayakta kalmasını önermişti. Ve Parker Kincaid'de insanlara güven telkin eden bir şey vardı. Kırk yaşındaydı, boyu 1,80'in biraz üzerindeydi ve vücudu üniversite yıllarında olduğundan daha da biçimliydi. Bunu aeroibiğe ve sağlık kulüplerine değil, sadece iki çocuğunun futbol, basketbol ve frizbi maçlarıyla, her pazar düzen'i olarak birlikte koşmalarına borçluydu. (Parker aslında ancak onlar parkta bisikletleriyle bir tur attıktan sonra çocuklarını yakalayabiliyordu.)

"Onu gördüğünü sandığım yere bir bakalım, tamam mı?"

"Tamam."

"Kalkanın ve miğferin nerede?"

"Burada." Oğlan eliyle hafifçe başına vurdu ve sol kolunu bir şövalye gibi kaldırdı.

"Bu iyi işte. Ben de benimkileri kuşanayım." Parker oğlanın el kol hareketlerini taklit etti.

Berberce arka kapıya doğru yürüdüler.

Robby, "Bak, işte şu çalılar," dedi.

Parker, Washington D.C.'nin otuz kilometre kadar batısında, eski yerleşim alanındaki çeyrek hektarlık bahçesine doğru baktı. Bahçe genelde çimenlikti ve yer yer çiçek tarhları vardı ama arazinin dip tarafında her sene budanmalarına karşın hızla yeni-

den büyüyen karmakarışık bir yığın halinde kar çiçekleri, asma ve sarmaşıklar vardı. Biri gözlerini kısarak baktığında elbette bu bitkileri insan zannedebilirdi.

Parker, "Hortlak gibi görünüyorlar," diyerek kabullendi. "Ama biliyorsun çok uzun zaman önceydi." Sadece bodur çalılardan korkmuş olduğunu söyleyerek oğlanın korkusunu hafife almayacaktı. Ama Robby'nin o olayın artık geçmişte kaldığını kabullenmesini de istiyordu.

"Biliyorum. Ama..."

"Ne kadar zaman önceydi?"

Robby, "Dört sene," diye cevap verdi.

"Bu uzun bir süre değil mi?"

"Oldukça uzun... Sanırım."

"Göster bana." Parker kollarını iki yana açtı. "Bu kadar mı?"

"Belki."

"Sanırım daha uzun." Kollarını iyice açtı. "Braddock Gölü'nde yakaladığımız balık kadar uzun mu?"

Oğlan gülümsemeye başlayarak kendi kollarını yana açtı, "Bu kadar uzun," dedi.

"Bu kadar uzun." Parker sözümona hiddetle kaşlarını çattı.

"Hayır, hayır. Bu kadar uzun." Oğlan ellerini yukarı kaldırmış ayaklan üzerinde sekerek dans ediyordu.

Parker, "Daha uzun!" diye takıldı. "Daha uzun."

Robby mutfağın bir ucuna koşup bir kolunu kaldırdı. Sonra diğer ucuna koştu ve diğer kolunu kaldırdı. "Bu kadar uzun!"

Parker, "Bir köpek balığı kadar uzun," diye bağırdı. "Hayır, bir balina. Hayır, dev bir ahtapot kadar. Hayır, tamam, buldum. Bir Sorguçlu Mazurka!" Bu, Bir Hayvanat Bahçem Olsaydı adlı filmdeki hayvanlardan biriydi. Robby ve Stephie Dr. Seuss'u seviyorlardı. Morton'un Duyduğu Ses'teki yaratıklardan esinlenen Parker onlara "Yaratıklar" adını takmıştı. Kitap Pooh'un pabucunu dama atmış, çocukların gözdesi haline gelmişti.

Robby ile evin içinde birkaç dakika kovalamaca oynadıktan sonra Parker oğlanı kollarının arasına aldı ve gıdıklamaya

başladı. Nefes nefese, "Biliyor musun, ne yapacağız?" diye sordu.

"Ne?"

"Yarın bütün o çalılırları keseceğiz!"

Oğlan hemen, "Testereyi ben kullanabilir miyim?" diye sordu.

Parker, fırsatı hiç kaçırmıyorlar, diye düşünerek kendi kendine gülümsedi. "Bakalım."

"Peki!" Robby elektrikli aleti kullanmanın hayaliyle, Kayıkçı ile ilgili anılarını unutmuştu. Mutfaktan çıkıp üst kata koştu. Parker iki kardeş arasında hangi Nintendo oyununun oynanacağı konusunda hafif bir çekişme geçtiğini duydu. Görünüşe bakılırsa Stephanie kazandı ve Mario Bross'un kahkahaları evi doldurdu.

Parker'ın gözleri arka bahçedeki çalılıklar üzerinde dolaştı. Kayıkçı ha?... İtiraz edercesine başını iki yana salladı.

Kapı zili çaldı. Oturma odasına bir göz attı ama çocuklar zili duymamışlardı. Gidip kapıyı açtı.

Çekici kadın, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşısında duruyordu. Kúpeleri kısa ve küt kesilmiş biçimli saçlarının altından sarkıyordu. Sarı saçlarının rengi güneşin etkisiyle daha da açılmıştı. (Stephanie'nin saçları Parker'ınki gibi kahverengiye yakınsa da, Robby'nin saçları rengini ondan almıştı.) Teni kusursuz denebilecek ölçüde bronzlaşmıştı.

Parker yarım ağızla, "Merhaba," diyerek kadının arkasından dışarıya bir göz attı ve araba yolunda duran bej rengi Cadillac'ı gördü. Motoru hâlâ çalışıyordu. Richard direksiyondaydı ve Wall Street Journal okuyordu.

"Selam Parker. Dulles'a daha yeni indik." Kadın ona sarıldı.

"Neredeydiniz?..."

"St. Croix. Harikaydı. Canım, sakın ol biraz. Şu senin vücut dilin yok mu?... Sadece bir dakikalığına uğradım."

"İyi görünüyorsun Joan."

"Kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten iyi hissediyorum."

Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim Parker. Çok solgun görünüyorsun."

"Çocuklar üst katta..." Onlara seslenmek için döndü. Joan, "Hayır... gerekmez," diyecek oldu, ama Parker, "Robby, Stephie!" diye seslenmiş bulundu. "Anneniz burada." Basamaklar gümbürdedi. Yaratıklar hızla köşeyi döndüler ve Joan'a doğru koşular. Joan gülümsüyordu ama Parker onun çocukları çağırmasına bozulduğunu sezdi.

"Anne simsiyah olmuşsun," diyen Stephie'nin saçı Spice Girl gibi karmakarışık. Robby ise kanatlı bir meleğe benziyordu. Stephanie'nin uzun, ciddi ifadeli bir yüzü vardı. Parker on iki-on üç yaşına geldiğinde onun, erkeklerin gözünü korkutacak derecede zeki bir görünümü olacağını umut ediyordu.

Robby kaşlarını çatarak, "Neredeydin anne?" diye sordu. "Karayıpler'de. Babanız size söylemedi mi?" Göz ucuyla Parker'a baktı. Evet, söylemişti. Joan çocukların seyahat planlarından haberdar oldukları halde neden sinirli olduklarını anlayamamıştı ama asıl neden Noel'de Virginia'da olmamasıydı. "Tatiliniz iyi geçti mi?"

"Buz hokeyi oyunu aldık. Bu sabah Robby'i üç kez yendim." "Ama ben de topu arka arkaya dört kez kazandım! Bize bir şey getirdin mi?"

Joan arabaya doğru baktı. "Tabii, getirdim. Ama biliyorsunuz onlar bavulda. Buraya sadece birkaç dakikalığına merhaba demek ve babanızla konuşmak için uğradım. Hediyelerinizi yarın gelirken getiririm."

Stephie, "Benim de futbol topum ve yeni Mario Bros'um var. Bir de Wallace ve Gromit'in yeni seti..." derken Robby kız kardeşinin konuşmasını bastırdı. "Ama benim bir Death Star'ım ve bir Millennium Falcon'um var. Ve bir ton küçük arabam! Ve bir Sammy Sosa beysbol sopam. Biz Fındıkırandı da gördük, yaa " Joan, "Benim paketimi aldınız mı?" diye sordu. Stephie, "Hi, hi," diye cevap verdi. "Teşekkür ederiz." Kız çok kibardı ama gösterişli giysiler içindeki bir Barbie bebeği

onun fazla ilgisini çekmemişti. Sekiz yaşındaki zamane çocukları Joan'ın çocukluğundakilere pek benzemiyordu.

Robby, "Babam benim tişörtümü değiştirdi," dedi. "Bana uyanı aldık."

Joan çabucak, "Uymazsa ona değiştirmesini ben söylemiştim," dedi. "Senin de güzel bir şeyin olmalıydı, değil mi?"

Stephie, "Seninle Noel'de konuşamadık," dedi.

"Sahi," diye kızına cevap verdi Joan. "Kaldığımız yerden telefon etmek gerçekten çok zordu. Gilligan'ın Adası gibiydi. Telefonlar çalışmıyordu." Robby'nin saçlarını karıştırdı. "Zaten siz de evde yoktunuz."

Çocukları suçlamıştı. Joan hiçbir şeyin asla çocukların, hele de bu yaştakilerin hatası olmadığını hiç öğrenememişti.

Eğer siz yanlış bir şey yaparsanız bu zaten kendi hatanız olurdu. Yok eğer onlar yanlış bir şey yaparsa bu da sizin hatanız olurdu.

Ah Joan... Bir hatayı kapatmak için söylenen bu tür kurnazca sözler de en az hakaretler kadar kötüydü. Parker hâlâ sesini çıkartmıyordu. (Çocukların ebeveynlerinin kavga ettiklerini görmelerine asla izin verme.)

Joan ayakta dikiliyordu. "Richard'la ben şimdi gitmek zorundayız. Elmo ile Saint'i köpek bakım evinden almamız gerekiyor. Zavallı yavrucaklar bütün hafta bir kulübede kapalı kaldılar."

Robby bir kez daha canlandı. "Bu akşam parti yapacağız ve televizyonda havai fişekleri seyredip Yıldız Savaşlarını oynayacağız."

Joan, "Öyle mi, eğlenceli olacağı benziyor," diye yanıtladı. "Richard'la ben Kennedy Meydanı'na gideceğiz. Operaya. Operadan hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi?"

Stephie büyüklerin soruları karşısında son günlerde yapmayı âdet edindiği gibi anlamsız bir ifadeyle omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Parker çocuklara, "İnsanların konuşmak yerine şarkı söyledikleri bir oyun," diye açıkladı.

"Belki Richard'la ben, bir gün sizi de götürürüz. Hoşunuza gider mi?"

Robby, "Sanırım," diye karşılık verdi. Bu cevap, bu tip kültürel faaliyetlere hiç katılmamış dokuz yaşındaki bir çocuktan alınabilecek en iyi karşılıktı.

Stephie aniden, "Bekle," diye bağırdı. Döndü ve hızla merdivenleri çıkmaya başladı.

"Tatlım, çok fazla zamanım yok. Biz..."

Kız bir dakika sonra elinde yeni futbol malzemeleriyle döndü ve onları annesine uzattı.

Joan, "Ooo," dedi, "çok hoş." Onları acemice tutarken bir balık yakalamış ama onu ne yapacağını bilemeyen bir çocuğa benziyordu.

Parker Kincaid önce Kayıkçı sonra Joan diye düşündü... Geçmişte olup bitenler bugün nasıl da üstlerine çullanyordu. Eh, neden olmasın? Her şeyden önce bugün yılbaşı arifesiydi.

Geçmişe bir göz atma zamanı...

Çocuklar daha fazla hediye vaadiyle neşelenerek Stephie'nin odasına dönünce Joan'ın ferahladığı yüzünden okunuyordu. Sonra yüzündeki gülümseme silindi. Garipti ama yüzündeki bu somurtkan ifadeye rağmen çok güzel görünüyordu. Tırnağının ucuyla ön dişlerine dokunarak ruj bulaşıp bulaşmadığını kontrol etti. Bu, Parker'ın evli oldukları zamandan hatırladığı bir alışkanlıktı.

"Parker bunu yapmak zorunda değildim..." Elini çantasına daldırdı.

Aksi şeytan, bana bir Noel hediyesi almış. Ama ben ona bir şey almadım. Parker evde satın alıp da henüz birine vermediği bir Noel hediyesi kalıp kalmadığını hızla aklından geçirdi. Herhangi bir şey...

Ama birden kadının çantadan bir evrak toran çıkardığını

gördü.

"Bunu pazartesi günü mahkeme celbini getirecek kişiye bırakabilirdim."

Mahkeme celbini getirecek kişi mi?

"Ama hazırlıksız yakalanmaman için seninle konuşmak istedim."

Parker midesinde ani bir sancı hissetti. Görünüşe göre Richard'la Joan havaalanından dosdoğru buraya gelmemişler, önce avukata uğramışlardı.

Umutsuzca, "Joan," diye başladı, "sen..."

"Parker, onları istiyorum ve alacağım. Bu konuda tartışmayalım. Bir çözüm yolu bulabiliriz."

Parker fısıldayarak, "Hayır," dedi. "Hayır." Panik havası her yanını sararken gücünün süzülüp gittiğini hissetti.

"Dört gün seninle, cuma günü ve hafta sonları benimle olur-lar. Böylesi Richard'la benim programımıza daha uygun. Son günlerde çok seyahat ediyoruz. Bak, bu şekilde kendine daha çok zaman ayırabilirsin. Geleceğini düşünmen gerek..."

"Kesinlikle hayır."

Kadın, "Onlar benim de çocuklarım..." diyecek oldu.

"Teknik olarak." Parker dört senedir onlara tek başına bakıyordu.

Joan sakın bir ifadeyle, "Parker," dedi, "benim düzenli bir hayatım var. Her şey iyi gidiyor. Yeniden başladım. Evliyim."

Evet evliydi ama, Washington Post'ta yazanlara bakılırsa, geçen sene rüşvet alma suçlamasıyla hüküm giymekten paçayı zor kurtarmış bir devlet memuruyla evliydi. Richard, Beltway'in politika kazanında pislik eşleyen adamlardan biriydi. Aynı zamanda Parker'la evliliklerinin son senesinde Joan'ın yattığı adamdı.

Çocukların duymaması için sesini alçaktı. "Sen Robby ve Stephie'ye doğdukları günden beri yabancı kaldın." Kâğıtlara eliyle hafifçe vurdu. İyice öfkelenmişti. "Onları hiç düşünüyor musun? Bunun onlara ne yapacağını anlamıyor musun?"

"Bir anneye ihtiyaçları var."

Parker, hayır, diye düşündü. Joan'ın yeni bir oyuncuğa gereksinimi var. Seneler önce oyuncuğı atlandı. Daha sonra av köpekleri. Sonra antikalar. Ve nezih semtlerdeki evler. O ve

Richard, Oakton'dan Clifton'a, oradan McLean'a ve sonra Alexandria'ya taşınmışlardı. Joan, "Bütün dünyayı dolaşmak gibi," dese de Parker bunun onun her seferinde oturduğu evden ve bulunduğu çevrede arkadaş edinmeyi başaramamaktan sıkılmasından kaynaklandığını biliyordu. Parker sıkça yapılan bu değişikliklerin çocukları nasıl etkileyeceğini düşündü.

"Neden?" diye sordu.

"Bir aile istiyorum."

"Richard'la bir çocuk yapın. Daha gençsin."

Ama Joan bunu istemiyordu. Parker bunun farkındaydı. Hamileliği çok seviyordu, çünkü hamileyken çok güzelleşiyordu, ama çocuk bakımından hiç hoşlanmıyordu. Eğer insan kendine âşıkça herhalde çocuk sahibi olmak duygusal açıdan çok zor geliyordu.

Parker, "Sen bu işe kesinlikle uygun değilsin," dedi.

"Olur şey değil, dişlerini göstermeyi öğrenmişsin, öyle değil mi? Eh, belki uygun değildim. Ama bu geçmişte kaldı."

Hayır, bu senin tabiatında var.

Parker sakın bir tavırla, "Bunun için savaşıcağım Joan," dedi. "Bunu biliyorsun."

Kadın sertçe, "Yarın sabah onda geleceğim ve yanımda bir sosyal görevli de getireceğim," diye yanıtladı.

Parker şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Sadece çocuklarla konuşmak için."

"Joan... tatil günü mü geleceksin?"

Parker bir sosyal görevlinin böyle bir şey yapmayı kabul edebileceğini sanmıyordu ama Richard'ın da bazı ipleri çekebileceğinin farkındaydı.

"Düşündüğün kadar iyi bir babaysan onlar görevliyle konuşurken sorun yaratmazsın."

"Ben neden sorun yaratayım? Ben onları düşünüyorum. Sadece önümüzdeki haftaya kadar bekle. Tatil günü bir yabancı tarafından sorguya çekilince neler hissedeceklerini sanıyorsun? Bu saçmalık. Onlar seni görmek istiyorlar."

Joan sinirlenmişti. "Parker," dedi, "o bir profesyonel. Onları

sorguya çekmez. Bak, benim gitmem gerek. Köpek bakım evi birazdan tatil nedeniyle kapanır. Zavallı yavrucaklar... Haydi Parker. Bu dünyanın sonu değil."

Parker, hayır ne yazık ki, diye düşündü, bu kesinlikle dünyanın sonu.

Kapıyı hışımla itti, ama birden Yaratıkların bu yüzden üzüleceklerini hatırlayıp çarpmadan önce tam zamanında yakaladı.

Kapıyı sınıksıkı kapattı, kötü haber kasırgasını dışarıda tutmak ister gibi kilidi çevirdi, zinciri taktı.

Kâğıtlara bakmaya bile gerek görmeden katladı, çalışma odasına yürüdü ve masanın üzerine fırlattı. Avukatına bir mesaj bıraktı. Birkaç dakika ortalıkta ağır ağır dolandı, sonra merdivenleri çıktı ve Robby'nin odasına girdi.

Çocuklar bir yandan kıkır kıkır gülüyor, bir yandan da oyuncakları birbirlerine fırlatıyorlardı.

Parker, "Yılbaşı arifesinde bombardıman olmaz," dedi.

Robby, "Peki, yarın olur mu?" diye sordu.

"Çok komik genç adam."

Stephie bir çırpıda, "O başlattı!" diye bağırdı ve kitabına döndü. Çayırdaki Küçük Ev'i okuyordu.

"Kim çalışırken bana yardım edecek?"

Robby, "Ben ederim," diye bağırdı.

Baba oğul birlikte merdivenlerden bodrum kata indiler. Birkaç dakika sonra Parker elektronik müziğin sesini duydu. Stephanie kitabı bırakıp bilgisayarı açmış ve bir kez daha korkusuz Mario'yu yeni bir maceraya göndermişti.

Belediye Başkanı Gerald Kennedy -evet bir demokrattı ama Kennedy sülalesinden değildi- masasının üzerindeki beyaz kâğıda bakıyordu.

Belediye Başkanı Kennedy,

Son bu gece. Mezarıcı iş başında ve onu durdurma yolu yok.

FBI kâğıdın üzerine kısa bir not ilişti. "Ekteki belge bir kopyadır. METKAT vakası, 12/31."

Kennedy, METKAT öyle mi, diye düşündü. Metro Katliamı. Büronun bu tür kısaltmalardan ne kadar hoşlandığını anımsamıştı.

Kennedy, hiç de Kral George devrinin özellikleri taşımayan Washington D.C.'deki Belediye Binası'nda, George devrinin tarzına uygun döşenmiş bürosunda, şatafatlı masasının arkasında bir ayı gibi sırtını kamburlaştırmış otururken notu bir kez daha okudu ve kafasını kaldırıp tam karşısında oturan iki kişiye baktı.

Şık, etkileyici bir sarışın ve uzun boylu, zayıf, kır saçlı bir adam. Kel olan Kennedy genelde insanları saçlarına göre değerlendirirdi.

"Katliamın arkasında bu adamın olduğundan eminsiniz, öyle mi?"

Kadın, "Kurşunların boyanmış olduğu hakkında söylediklerinin doğruluğu kontrol edildi. Bu mektubun fiilden geldiğinden eminiz."

Cüssesinden hiçbir rahatsızlık duymayan Kennedy iri elleriyle mektubu masanın üzerinde öne doğru itti.

Kapı açıldı ve İtalyan malı kruvaze bir takım elbise giymiş oval gözlüklü genç siyah bir adam içeri girdi. Kennedy eliyle ona yaklaşmasını işaret etti. "Bu Wendell Jefferies," dedi. "Benim başyardımcım."

Kadın ajan başıyla selam verdi. "Ben Margaret Lukas."

Diğer ajan omuzlarını silkti. "Cage." El sıkıştılar.

Kennedy, "FBI'dan" diye ekledi. Jefferies başını sallayarak, "Bu çok açık," der gibiydi. Kennedy mektubun kopyasını yardımcısına doğru itti. Jefferies okuma gözlüklerini ayarladı ve mektuba baktı. "Kahretsin. Tekrar yapacak mı?"

Kadın ajan, "Öyle görünüyor," diye yanıtladı.

Kennedy ajanları inceledi. Cage 9. Caddedeki FBI karargâhındandı. Lukas ise Washington D.C. bölge bürosunun yetkili

ajanıydı. Patronu şehir dışında olduğundan metro katliamı soruşturmasını o yönetiyordu.

Cage daha yaşlıydı ve Büro'da iyi bir mevkide olduğu belliydi. Lukas daha gençti, daha kuraldışı ve daha aktif görünüyordu. Jerry Kennedy Washington'da üç yıldır belediye başkanlığı yapıyordu ve bu süre zarfında şehri tecrübe ve ilişkilerle değil, kuralların dışına çıkarak ve çok çalışarak su yüzünde tutmayı başarmıştı. Lukas'ın işin başında olmasından memnundu.

Jefferies pürüzsüz yüzünü mektuba doğru eğip bir kez daha okurken, "Sapık herif imla da bilmiyor," diye mırıldandı. Gözleri kardeşinde de olan bir hastalıktan dolayı bir garip görünüyordu. Genç adamın maaşının çoğu Washington'un güney doğusundaki annesi, iki erkek ve iki kız kardeşine gidiyordu. Geçmişine ait hiç bahsetmediği olay ise babasının Üçüncü Doğu Caddesinde eroin satın alırken öldürülmesiydi.

Kennedy için genç Wendell Jefferies, Washington'un iyi yanını temsil ediyordu.

Yardımcısı, "İpucu var mı?" diye sordu.

Lukas, "Hiçbir şey yok. VICAP'tan araştırdık. Eyalet polisinden. Quantico, Fairfax, Prens William ve Montgomery İlçe polislerinden de. Ama kesin bir şey bulamadık," diye yanıtladı.

Jefferies saatine bakarak, "Aman Tanrım," diye söylendi.

Kennedy de masasının üzerindeki pirinç saate baktı. Sabahın onu olmuştu. Fidyecinin neden Avrupa'da ya da orduda kullanılan 24 saatlik formatı kullandığını merak ederek, "Saat on ikiye kadar..." dedi. "İki saatimiz var."

Jefferies, "Bir basın açıklaması yapmalısın, Jerry. Hemen!" dedi.

"Biliyorum." Kennedy ayağa kalktı.

Bu neden şimdi olmuştu? Neden burada olmuştu? Jefferies'e bir göz attı. Gençti ama politikadaki geleceğinin parlak olduğunu biliyordu. Oğlanın kavrama yeteneği vardı ve hızlı hareket ediyordu. Jefferies'in yakışıklı yüzünde ters bir ifade belirince Kennedy onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Neden şimdi?

Mall'da özel yeni yıl kutlamaları için bu gece yapılacak havai fişek gösterisine gidileceğini hatırlatan nota bir göz attı. Karısı Claire ile birlikte Hükümet Temsilcisi Paul Lanier ve bölgenin diğer kongre bekçileriyle birlikte orada olacaklardı. Ya da bu olmamış olsaydı öyle olacaktı.

Neden şimdi?

Neden benim şehrimde?

Diğerlerine döndü. "Onu yakalamak için ne yapıyorsunuz?"

Bu sorunun muhatabı Lukas'tı ve o da hemen yanıt verdi. "Tüm güvenilir muhbirlerimizle ve Büro'nun yerel ve yabancı terörist hücreleriyle ilişki içinde olan her adamıyla temasa geçtik. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Ve bana kalırsa bu bir terör eylemi değil. Şantaj gibi kokuyor. Bu yüzden benzer bir olay bulabilmek için geçmişteki şantaj olaylarının faillerini araştırdık-yoruz. Son iki sene içinde resmî kuruluşlara ya da bunlarda çalışan kişilere yönelik tehditlere göz atıyoruz. Şu ana kadar bir benzerlik bulunamadı,"

Jefferies, "Başkan bazı tehditler almıştı, biliyorsunuz," dedi.

"Moss olayı."

Cage, "O da ne?" diye sordu.

Lukas, "İl Eğitim Kurulundaki gammazcı. Çocuk bakıcılığını yaptığım adam," diye yanıtladı.

Cage omuz silkti. "Haa, şu adam."

Jefferies'e dönen Lukas, "Tehditleri biliyorum. Onları araştırdım ama bir bağlantı olduğunu sanmıyorum. Onlar sadece umumi telefonlar kullanılarak edilen her zamanki isimsiz tehdit telefonlarıydı. Para ya da başka bir şey istenmemişti," dedi.

Kennedy alay ederek, bana gelen her zamanki isimsiz tehditler, diye düşündü. Tabii eğer karınız gecenin üçünde telefonu kaldırıp da, "Moss soruşturmasını durdurun. Yoksa siz de onunla birlikte öleceksiniz," diyen bir ses işitmişse bu öyle sıradan bir tehdit olmaktan çıkardı.

Lukas, "Bu sabah Belediye Binası'nın çevresinde park eden tüm araçların plakalarını tespit ettiriyorum. Aynı zamanda Du-

pont Meydanı'nda kesilen trafik cezalarını da. Cıvardaki bütün evleri, apartmanları, otelleri, karavanları ve Beltway üzerindeki tüm konaklama yerlerini araştırıyoruz," diye devam etti.

Kennedy, "Pek iyimser görünmüyorsunuz," diye homurdandı.

"Evet, iyimser değilim. Hiç tanık yok. Güvenilir tanıklar. Bu gibi vakalarda tanık gerekir."

Kennedy mektubu bir kere daha inceledi. Bir delinin, bir caninin el yazısının böylesine hoş olması ona garip geliyordu. Lu-kas'a döndü, "Ne dersiniz, ödeyeyim mi?"

Lukas Cage'e baktı. Soruya o cevap verdi. "Öyle görünüyor ki, siz parayı ödemedikçe ya da bir muhbir Mezarıcı'nın yeri hakkında somut bir bilgiyle gelmedikçe saat dörde kadar onu durduramayacağız. Elimizde yeterince ipucu yok." Lukas, "Size ödeme yapmanızı önermiyorum. Bu sadece eğer ödemezseniz ne olacağı hakkında bizim tahminimiz," diye ekledi.

Kennedy, "Yirmi milyon," diye mırıldandı.

Ofisin kapısı vurulmadan açıldı ve içeriye uzun boylu, altmış yaşlarında, gri takım elbiseli bir adam girdi.

Kennedy, ah, harika, diye düşündü. Bir o eksikti.

Hükümet temsilcisi Paul Lanier, Başkanın elini sıktı ve FBI ajanlarına kendini tanıttı. Wendell Jefferies'i görmezden gelmişti.

Kennedy Lukas'a "Paul encümen başkanıdır," diye açıkladı.

Her ne kadar Washington bir yere kadar özerkse de kongre son günlerde bütçenin idaresini ele alarak hiçbir şeyi umursamayan çocuklarına harçlık dağıtan bir baba gibi şehrin tüm harcamalarını denetlemeye başlamıştı. Özellikle İl Eğitim Kurulu skandalından sonra Lanier, Kennedy'nin muhasebe kayıtlarının denetçisi olup çıkmıştı.

Lanier, Kennedy'nin sesindeki küçümsemeyi fark etmedi. Lukas da fark etmemişti. Kongre üyesi, "Bana neler olup bittiğini anlatabilir misiniz," diye sordu.

Lukas yapılanları çabucak özetledi. Lanier hâlâ ayakta diki-

liyordu. Brooks Brothers'dan alınmış takımının üç düğmesi de sıkıca iliklenmişti. "Neden burada?" diye sordu. "Neden Was-hington'da?"

Kennedy kendi kendine gülümsedi. Karın ağrısı herif, laf olsun diye sıraladığı sözlerini bile çalmıştı.

Lukas, "Bilmiyoruz," diye yanıtladı.

Kennedy, "Tekrar yapacağımı gerçekten düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Evet."

Kongre üyesi "Jerry, ödemeyi ciddi olarak düşünmüyorsun ya," dedi.

"Bütün seçenekleri değerlendiriyorum."

Lanier kararsız görünüyordu. "Peki insanların bunu nasıl algılayacağından endişe etmiyor musun?"

Kennedy bir an bile düşünmeden, "Hayır, nasıl algılayacakları umurumda bile değil," diye homurdandı.

Ama Kongre Üyesi mükemmel bariton politikacı sesiyle, "Yanlış mesaj verecek," diye ısrar etti. "Teröristlere prim verilmiş olacak."

Kennedy, "Bu da düşünülmesi gereken bir şey, kapıyı açma kuramı. Bir kez verirseniz diğerleri de gelir," diyen Lukas'a göz ucuyla baktı. Başıyla mektubu işaret ederek, "Bunu kimse bilmiyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Cage, "Tabii ki biliyorlar," diye yanıtladı. "Ve çok yakında daha fazlasını da öğrenirler. Böyle şeyleri uzun süre örtbas edemezsiniz. Bu tip mektupların kanatları vardır. Bildiklerine bahse girerim."

"Hh, kanatlar." Kennedy adamın tabirini nefretle tekrarladı. Gösteriyi Lukas'ın yönetmesinden bir kez daha hoşnut olmuştu. Lukas'a döndü, "Eğer ödersek onu yakalamak için neler yapabilirsiniz?"

Lukas yeniden yanıtladı. "Bizim teknisyenler çantaya izleme aygıtı yerleştirecekler. Yirmi milyon dolar elli-altmış kilogramdan fazla çeker. Pek öyle araba koltuğunun altında saklanacak

bir şey değildir. Adamı saklandığı yere kadar izlemeye çalışacağız. Şansımız varsa hem onu hem de tetikçiyi, yani şu Mezar-cı'yı yakalarız."

Kennedy şüpheyle, "Şansımız varsa," diye söylendi. Tam otuz yedi senedir evli olmasına ve karısını bir kez bile aldatmamış olmasına rağmen, güzelliğin Tanrı vergisi değil gözlerin ve dudakların ifadesi ile şeklinde saklı olduğunu bilen Başkan Kennedy, güzel kadın, diye düşündü.

Ve Margaret Lukas'ın yüzü buraya geldiğinden beri bir kez olsun yumuşamamıştı. Ne bir tebessüm ne bir sıcaklık. Sesiye, "Size olasılık yüzdesi veremeyiz," derken çelik gibi sertti.

"Evet, tabii, veremezsiniz."

Lanier, paranın idaresini elinde tutan adam, düşünceli bir ifadeyle, "Yirmi milyon," diye mırıldandı.

Kennedy koltuğunu geriye doğru iterek oturduğu yerden kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Kurumuş kahverengi çimlerle örtülü bahçeye ve ölü yaprakların süslediği ağaçlara doğru baktı. Birkaç haftadır kış Kuzey Virginia'da olanca şiddetiyle hüküm sürüyordu. Meteoroloji bu gece yılın en şiddetli kar yağışının düşeceğini bildirmişti ama şu anda hava ılık ve nemliydi. Çürüyen bitkilerin kokusu ise havadaki hafif esintiyle birlikte odaya doluyordu. Tahminler boşa çıkacak gibiydi. Caddenin karşı tarafındaki parkın tam orta yerinde büyük, karanlık ve Kennedy'ye her zaman karacığeri anımsatan bir heykel yükseliyordu. İşaretini görüp yanına gelen Wendell Jefferies'e şöyle bir baktı. Yardımcısı traş losyonu sürmüştü. Yirmi farklı losyonu olmalıydı. "Ee, Wendy, olay bizi sıkıştırıyor ha," diye fısıldadı.

Onun nasıl bir baskı altında olduğunu hiç anlayamamış olan yardımcı, "Top sende patron," dedi. "At onu ve ikimiz de kurtulalım. Daha fazla batmadan."

Daha fazla batmadan...

Kennedy, İl Eğitim Kurulu skandalından daha kötüsü olamaz, diye düşünmüştü bir de. "Ve şu ana kadar," dedi, "hiçbir ipucu yok. Hiçbir şey."

Şu ana kadar yirmi üç kişi ölmüştü.

Bildikleri tek şey bu psikopatın saat dörtte bir sürü insanı öldüreceğiydi. Sonra yine öldürecekti, yine.

Pencerenin dışında hava ürkütücü bir değişime uğruyordu. Beş tane kahverengi kuru yaprak pencerenin önünden döne döne geçerek yere düştü.

Masasına geri döndü. Pirinç saate göz attı. Saat 10:25'ti.

Lanier, "Ben ödemeyelim diyorum. Yani, demek istiyorum ki, işe FBI'ın karıştığını anlarsa duraklar ve vazgeçer," dedi.

Ajan Lukas, "Ama bu işe girişirken Büro'nun böyle bir girişimde bulunacağını zaten düşünmüştür," diye yanıt verdi.

Kennedy onun sesindeki gizli alayı fark etmişti. Lanier hiçbir şeyin farkında değildi ve konuşmaya devam etti. "Sizin ödemediğizden yana olmadığınızı sanıyordum."

"Değilim."

"Ama ödemezsek öldürmeye devam edecek diye de düşünün-

yorsunuz. "Evet."

"İyi ama," Lanier ellerini kaldırdı, "bu bir tutarsızlık değil mi? Hem ödememiz gerektiğini düşünüyorsunuz... hem de adam öldürmeye devam edecek diyorsunuz."

"Doğru."

"Bu tutum bize pek yardımcı olmuyor."

Lukas, "Bu adam parayı almak için kaç kişi olursa olsun öldürmeye hazır. Böyle bir adamla anlaşma yapamazsınız," dedi.

Kennedy, "Parayı ödememiz sizin işinizi zorlaştırır mı?" diye sordu. "Onu yakalamanızı yani?"

Lukas onun sorusunu, "Hayır," diye yanıtladı ve bir saniye sonra, "Ee, ödeyecek misiniz, ödemeyecek misiniz?" diye ekledi.

Masa lambası mektubu aydınlatıyordu. Kennedy bir an için kâğıt parçasının beyaz bir alev dili gibi parladığı hissine kapıldı.

Lanier, "Hayır, ödemeyeceğiz," dedi. "Zor yolu seçiyoruz. Teröre karşı duracağız. Biz..."

Kennedy adamın sözünü kesti. "Ben ödeyeceğim."

Lukas, "Emin misiniz?" diye sordu. Paranın ödenip ödenmemesi kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi görünüyordu.

"Eminim. Onu yakalamak için elinizden geleni yapın. Şehir bu parayı ödeyecek."

Kongre üyesi, "Dur biraz," diyerek araya girdi. "Böyle ani bir karar olmaz."

Kennedy gıcırdayan dişlerinin arasından, "Hiç de ani bir karar değil," diye söylenerek kızgın bir ateş parçası gibi duran mektubu işaret etti. "Bu kahrolası mektubu aldığımdan beri bunu düşünüyorum."

Lanier sıkıntıyla ters ters gülerken, "Jerry," diye başladı, "bu kararı verecek yetkin yok."

İsminin arkasına J. D. ve LL. M. harfleri eklenmiş olan Wendell Jefferies, "Aslında var," diyerek araya girdi.

Lanier huysuzlaşarak, "Yetkili merci Kongredir," diye diretince, Cage, Lanier'e dönüp, "Hayır, değil. Bu, kenti ilgilendiren bir karar. Başsavcıyla konuştum," dedi.

Lanier, "Ama parayı biz kontrol ediyoruz," diye homurdandı. "Ve ben buna izin veremem."

Kennedy düşünceli görünen Jefferies'e baktı. "Yirmi milyon ha. Bunu bizim özel hesaptan çekebiliriz." Güldü.

"Ama eğitim için ayrılan paradan almak zorundayız. Bu kadar yüksek meblağ yalnız o hesapta var."

"Tek çare bu mu?"

"Öyle. Diğer hesapların kimisinde ya ödemeler için ayrılmış paralar, kimisinde de sadece birkaç bin dolar var."

Kennedy başını salladı. Ne lanet olası bir çelişkiydi. Şehri kurtarmak için gerekli olan para belediyenin kasasına birinin görevini kötüye kullanmasından ve belediyeyi büyük bir skandalin gölgesinde bırakmasından ötürü girmişti.

Lanier, "Jerry, bu çok saçma," dedi. "Bu adam yakalansa bile önümüzdeki ay bir başkası aynı şeyi deneyebilir. Teröristlerle asla anlaşma yapılmaz. Washington'da kural budur. Hükümet genelgelerini okumuyor musun?"

Kennedy, "Hayır okumuyorum," dedi. "Bana kimse onları göndermiyor. Wendy parayı hazırlamaya başla. Ve ajan Lukas... bu orospu çocuğunu yakalayın."

Sandviç fena değildi. Ama çok iyi de değildi.

Gilbert Havel, parayı alır almaz Jokey Kulübüne gidip gerçek bir biftek yemeye karar verdi. Bir fileminyon ve bir şişe şampanya.

Kahvesini bitirdi ve gözlerini Belediye Binası'nın girişine dikti.

Polis şefinin gelmesiyle gitmesi bir olmuştu. Bir düzine kadar gazeteci ve televizyoncu ön kapıdan geri çevrilince bu sefer binanın yan girişine yönelmişti. Pek mutlu görünmüyorlardı. Bir süre önce de FBI ajanı oldukları aşikâr iki kişi binaya girerek gözden kaybolmuştu. Bir kadın ve bir erkek. Ve henüz görün-memişlerdi. Büro kesinlikle bu işe karışmıştı. Eh, o bunun olabileceğini biliyordu.

Şu ana kadar bir sürpriz olmamıştı.

Saatine baktı. Güvenli eve gidip helikopter kiralama şirketini arama vakti gelmişti. Yapılacak çok iş vardı.

Yirmi milyonu kaldırmak için yapılan planlar büyük bir titizlikle hazırlanmıştı. Hatta sonraki kaçma planları daha da büyük bir titizlik eseri idi.

Havel eski ve buruşuk paralarla hesabı ödedi, paltosunu aldı ve yeniden sırtına geçirdi. Kafeden çıktı, kaldırımda gözlerini yere indirerek hızla ilerledi. Adliye meydanındaki metro durağı, Belediye Binası'nın hemen sağ köşesindeydi ama polisin ya da gizli ajanların orayı gözlediklerinden emindi. Bu yüzden, kentin güneydoğusuna gidecek otobüse binmek için Pennsylvania Caddesine doğru ilerledi.

Zenci kılığına girmiş beyaz adam.

Hayat bazen gerçekten komikti.

Gilbert Havel caddeden ayrılıp Pennsylvania'ya çıkan yan

yola girmek için ışıklarda durdu. Yayalara yeşil yandı ve Havel asfalta adımını attı. Aniden solunda şimşek çakması gibi bir hareket fark etti. Başını çevirdi. "Kahretsin, beni görmüyor! Beni görmüyor, beni görmüyor..." diye bağırdı. Ardından Havel'in çığılı duyduldu.

Büyük teslimat kamyonunun sürücüsü tam o anda bir irsaliyeyi incelediğinden kırmızı ışığı fark etmemişti.

Başımı kaldırmıca bir anda dehşete kapıldı. Korkunç bir fren sesiyle birlikte kamyon Havel'a çarpı. Sürücü, "Tanrım, hayır! Tanrım..." diye bağıyordu.

Havel kamyonla park etmiş bir aracın arasına sıkışarak ezilmişti. Kamyon sürücüsü dışarı atladı ve öylece kalakaldı. Şoka girmiş görünüyordu. "Etrafına bakmıyordun! Bu benim suçum değil!" Sonra etrafına bakındı ve kırmızı ışıkta geçtiğini anladı. "Aman, Tanrım." Köşeden iki kişinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Bir an ne yapacağını bilemiyormuşçasına duraksadı ama panik galip geldi ve tekrar kamyonuna atladı. Motoru çalıştırdı, caddede geri geri gitti ve ilk sokağa sappıp gözden kayboldu.

Oradan geçen otuz yaşlarındaki iki adam Havel'ın yanına koştu. Biri eğilip nabzını kontrol etti. Diğeri yerdeki kan gölüne bakarak öylece dikildi. "Şu kamyon," diye fısıldadı. "Adama çarpıp kaçtı." Eğilmiş olana, "Ölmüş mü?" diye sordu.

Diğeri adam, "Ah, evet," diye yanıtladı. "Evet, ölmüş."

ÜÇ

Nerede kaldı?

Margaret Lukas, Beltway'i gören yüksekçe bir yere yüzükoyun uzanmıştı.

Aşağıda trafik sonsuz bir nehir gibi akıyordu. Saatine yeniden göz attı ve zihninde yine aynı soru belirdi. "Neredesini" Karnı acıyordu. Sırtı acıyordu. Dirsekleri acıyordu. Fidyenin bırakılacağı yere eğer etraftalarsa şantajcılar tarafından görülmeyecek bir araç, hatta kamufle edilmiş bir mobil komuta merkezi sokmanın bile bir yolu bulunamamıştı. Bu yüzden de Lukas blucin ve ceket giyip bir şapka takarak, pusuya yatmış bir keskin nişancı ya da bir çete üyesi gibi taşlık sert toprağa uzanmış bekliyordu.

Cage, "Su sesine benziyor," dedi. "Ne?" "Trafik."

O da Lukas'ın yanına yere yüzükoyun uzanmıştı. Baldırları birbirine değiyordu. Kumsalda güneşin batışını seyretmek için yere uzanan iki âşık gibiydiler. Yüz metre içinde kalan tüm alanı incelemişlerdi.

Gallows (Darağaçları) Yolunun kenarına bırakılan para çan-

tasını gözetliyorlardı. Bu yolun ismi gerçekten de ajanların konuşmaktan kaçındıkları kadar ironikti.

Cage, "Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sözüne devam etti. "Sanki vücuduna bir şey girmiş de, sen onu düşünmemeye çalışıyormuşsun gibi. Yani su sesine benziyor demek istiyorum."

Lukas'a göre bu gürültü su sesine benzemiyordu. Sadece arabaların ve kamyonların gürültüsüydü.

Şantajcı neredeydi? Orada yirmi milyon yatıyordu ve adam onu almaya gelmiyordu.

Başka bir ses, "Hangi cehennemde bu adam," diye fısıldadı. Ses otuz yaşlarında, saç traşı ve tavırları askerlerinkine benzeyen bir adamdan geliyordu. Sıkıntılı görünen Leonard Hardy Washington Emniyet Müdürlüğünde görevli bir memurdu ve her ne kadar operasyon FBI tarafından yönetilmekteyse de yerel polis teşkilatından birinin takımında olmaması hoş görünmeyeceği için oradaydı.

Lukas genelde takımında Büronun adamı olmayan birini istemezdi ama Belediyenin yakınında bulunan ofisindeki dosyasından da Hardy'i az çok tanıyordu ve şu ana kadar yaptığını yapmaya, yani sessizce, kimseye bulaşmadan ve adamlarını rahatsız etmeden oturmaya devam ettiği sürece pek de

umursamıyordu.

Hardy görünüşe bakılırsa bir yanıt beklemeden, "Neden gecikti?" diye mırıldandı. Bir yandan da mükemmel manikür yapılmış biçimli elleriyle Polis Müdürü ve Belediye Başkanı için bir rapor yazıyordu.

Lukas başını çevirip blucin ve kendisinininki gibi ordu mavisinden çift taraflı rüzgârlık giymiş kıvrık saçlı Tobe Geller'a, "Herhangi bir şey var mı?" diye fısıldadı.

Geller da otuz yaşlarındaydı ve o anda, dört dörtlük yeni bilgisayarının başına geçmiş bir oğlan çocuğunun sevinçli yüz ifadesiyle önündeki üç taşınabilir video monitöründen birini tarıyordu. Dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı, ekranda beliren metni okudu ve, "Vızıltı," diye yanıt verdi. Fidyeye çantasının yüz

metre yakınında bir rakımdan daha büyük bir canlı belirmediği anda Geller'ın izleme cihazları onu anında tespit edecekti.

Belediye Başkanı fidyeyi ödemeyi kabul ettikten sonra, para buraya getirilmeden önce başka bir yere uğramıştı. Lukas ve Geller, Kennedy'nin başyardımcısının parayı Onucu Caddedeki bir adrese getirmesini istemişti. Burası FBI karargâhının bulunduğu caddenin yukarısında küçük, isimsiz bir garajdı. Geller orada parayı iki büyük KL-19 Burgess Güvenlik Sistemleri çantasına yerleştirmişti. Çantanın kumaşı dışarıdan bakıldığında normal gibi görünmesine rağmen, içine çok etkili bir anten işle-vi gören okside düülmüş bakır teller yerleştirilmişti. Vericinin devre anahtarı çantanın naylon askılarındaydı ve bataryası çantanın dibindeki düğmelere monte edilmişti. Çanta CBS'in yayın sinyalinin daha güçlü bir Küresel Yer Belirleme Sistemi sinyali iletiyordu ve bu sinyal kalın bir metal perde hariç hiçbir şey tarafından engellenemezdi. Geller aynı zamanda kırk adet yüz dolarlık destenin her birini, kendi tasarımı olan ve içlerinde son derece küçük silikon ileticiler bulunan kâğıt bantlarla sarmıştı. Böylece adam parayı çantadan çıkartıp başka bir yere koysa ya da suç ortağı ile bölüşse bile Geller azami 90 kilometre uzaktan paranın izini sürebilecekti.

Çanta aynen mektupta belirtilen yere bırakılmıştı. Bütün ajanlar geri çekilmiş ve bekleyiş başlamıştı.

Lukas temel suçlu davranışlarını biliyordu. Şantajcılar ve adam kaçırıcıların genelde fidyeyi almadan hemen önce cesareti kırılırdı. Ama yirmi üç insanı öldürmeye istekli biri tam bu anda duraksamazdı. Adamın parayı almak için hâlâ neden görünmediğini anlayamıyordu.

Terliyordu. Hava senenin bu son gününde tuhaf bir şekilde ılıktı ve iç bulandırıcı bir tatlılıktaydı. Bahar gibiydi. Margaret Lukas sonbahardan nefret ederdi. Sıcak mı soğuk mu belli olmayan havayı solumaktansa karların içinde yatmayı yeğlerdi. "Neredesin?" diye mırıldandı. "Neredesin?" Kalçasının sızladığını hissederek uzandığı yerde biraz kımlıandı. Aslında adaleli ama

ince yapılı bir vücudu vardı. Bedeninin onu toprağın sertliğinden koruyabilecek yumuşak kısımları çok inceydi. Geller'ın karmakarışık alıcılarının kendi mavi-gri gözlerinden çok önce adamı tespit edeceğini bilmesine rağmen kendini zorlayarak alanı bir kez daha taradı.

"Hımm." Lukas'ın zaman zaman birlikte çalıştığı baskın ekibindeki ajanlardan C. P. Ardell elini kulaklığına bastırıp ve dinledi. Dazlak ve ışıktan donuk donuk parıldayan başını salladı. Lu-kas'a baktı. "Bu, Charlie durumuydu. Ormandaki yoldan hiç kimse geçmedi."

Lukas homurdandı. Belki de yanılmıştı. Adamın parayı almak için otobandan yaklaşık sekiz yüz metre beridedeki ağaçların içinden geçerek batıdan geleceğini düşünmüştü. Bir Hummer ya da bir Range Rover kullanacağını sanmıştı. Adam arabadan uzatacağı kancalı bir sopayla çantalardan birini emniyeti açısından

olduğu yerde bırakarak diğerini kapıp ağaçların arasına dalarak izini kaybettirebilirdi.

"Bravo durumu mu?" diye sordu.

Manassas'taki uyuşturucu satıcılarına ya da Cehennem Meleği Kulübü üyelerine benzeme talihsizliğinden dolayı çoğu kez kimlik değiştirerek çalışan C. P., "Kontrol edeceğim," diye yanıtladı. Bütün ajanların içinde en sabırlı görünen oydu. Orada oldukları süre zarfında yüz on kiloluk vücudu bir santim bile kıml-damamıştı. Güneydeki son gözetleme ekibiyle bağlantı kurdu.

"Hiç kimse yok. Sadece bisikletli çocuklar. Hiçbiri on iki yaşından büyük değil."

Lukas, "Bizimkiler çocukları uzaklaştırmamışlar değil mi?" diye sordu ve, "Ya çocuklar? Onlar bizim adamları görmüş mü?" diye ekledi.

"Hayır."

"İyi. Öyle kalmalarını sağla."

Zaman biraz daha ilerledi. Hardy not tutmaya devam etti. Geller klavyesinin başındaydı. Cage boyuna kımlıdanıyordu ve C. P.'de hiç hareket yoktu.

Lukas, Cage'e, "Karın sinirlenmedi mi?" diye sordu. "Tatilde çalışmana."

Cage omuz silkti. Bu onun en gözde hareketiydi. Ne kadar omuz silkme çeşidi varsa hepsini yapıyordu. FBI karargâhında-ki kıdemli ajanlardan biriydi ve ülkenin her köşesinde çalışmışsa da en çok Washington'da bulunmuştu. Lukas'la pek çok işte birlikte çalışmışlardı. Lukas'ın Washington Bölge Bürosu müdürü olan patronuyla da. Bu hafta ise SAC Ron Cohen altı senedir ilk kez tatil için Brezilya'nın yağmur ormanlarına gittiğinden bu vakayı Lukas devralmıştı. Özellikle de Cage'in övgüsü ve önerisiyle.

Lukas, Cage, Geller ve C. P.'yi tatil günü buraya sürüklediği için kendini kötü hissediyordu. Hepsinin bu gece için ya özel planları vardı ya da eşleri bekliyordu. Sadece Len Hardy'nin burada olmasından ötürü sıkıntı duymuyordu. Onun tatillerde kendisini meşgul edecek bir şeyler aramak için oldukça haklı nedenleri vardı ve bu da Lukas'ın onun metro katliamı soruşturma ekibine katılmasına sevinmesinin nedenlerinden birisiydi.

Lukas'ın Georgetown'da antika mobilyalar, kendi dizaynı olan oya ve nakış işleri ile işlemeli örtüler, değişik yörelerden toplanmış bir şarap koleksiyonu, yaklaşık 500 kitap, binden fazla CD ile dolu rahat bir evi ve Jean Luc adında melez bir Labrador köpeği vardı. Orada yaşamasına rağmen her ne kadar üç yıldır bir kez bile fırsatını bulamadıysa da aslında bir tatil akşamını geçirmek için harika bir yerdi. Çağrı cihazı ötüp metro katliamı soruşturma ekibinin başına getirildiğini haber verinceye değin, Lukas o geceyi okul inşaatlarında yapılan yolsuzluğun ortaya çıkmasını sağlayan İl Eğitim Kurulu gammazcısı Garry Moss'a bakıcılık ederek geçirmeyi planlamıştı.

Moss'un üstüne bir alıcı yerleştirilmiş ve suç delili niteliğindeki tüm konuşmalar kaydedilmişti. Ama onu iyi koruyamamışlardı. Geçen gün evine bomba atılmış, kızları ölümden kıl payı kurtulmuştu. Bunun üzerine Moss, ailesini Kuzey Carolina'daki akrabalarının yanına göndermişti ve hafta sonunu FBI'nın koru-

ması altında geçiriyordu. Lukas hem bombalama olayının soruşturmasından hem de onun korunmasından sorumluydu. Ama Mezarıcı ortaya çıktığı anda Moss, polislerin "9. Cadde" adını taktığı, pahalı bina bir kompleksi olan FBI karargâhında can sıkıcı bir konuk durumuna düşmüştü.

Gözleriyle alanı yeniden taradı. Adamdan hiçbir iz yoktu.

Ağaçlardan birinin arkasında gizlenen ajanlardan biri, "Adam bizi görmüş olabilir," dedi. "Çevreyi kolaçan etmemizi ister misiniz? "

"Hayır."

Ajan, "Bu olağan bir prosedürdür," diye ısrar etti. "Beş ya da altı araba kullanabiliriz. Bizi asla tespit edemez."

"Çok riskli."

"Ee, emin misiniz?"

"Eminim."

Bu gibi ters yanıtlar vermesi Büro'da Lukas'ın kibirli biri olarak etiketlenmesine neden olmuştu. Ama o biraz kibrin ille de kötü bir şey olması gerekmediğine inanıyordu. Bu sizin için çalışan adamlara güven aşılarıydı. Aynı zamanda patronlarınız tarafından fark edilmenizi de sağlardı.

Kulaklığında kendisine hitap edildiğini duyunca gözlerini kırıştırdı. FBI Washington Bölge Bürosu müdür yardımcısının sesini tanıdı ve "Sizi dinliyorum," dedi.

"Bir sorunumuz var."

Lukas olayları dramatize etmekten nefret ederdi. Sesinde en ufak bir değişiklik olmadan, "Nedir?" diye sordu.

Müdür yardımcısı, "Kısa bir süre önce Belediye'nin yakınlarda bir trafik kazası olmuş. Bir kamyon beyaz bir erkeğe çarpıp kaçmış. Adam ölmüş. Üstünde kimlik yokmuş. Sadece bir ev anahtarı. Ve biraz da para. Adres yok. Olay yerine gelen polis şantaj olayım bildiği ve bu çarpıp kaçma olayı da Belediye'nin yakınında olduğu için bir bağlantı olabileceğini düşünmüş."

Lukas hemen anlamıştı. "Parmak izleri kontrol edildi mi?" diye sordu. "Onunkiler ve şantaj mektubundakiler?"

"Evet. Tutuyor. Mezarcının ortağı."

Lukas mektubun bir satırını anımsadı.

Eğer beni ölüdürseniz, öldürmeye devam eder...

Müdür yardımcısı, "Mezarcı'yi bulmak zorundasın Margaret," dedi. Bir anlık bir sessizlik oldu. Belli ki müdür yardımcısı saatine bakmıştı. "Onu üç saat içinde bulmak zorundasın."

Bu gerçek olabilir miydi? Parker Kincaid şaşkındı.

Kâğıdın üzerine eğilmiş, görüntüyü on kez büyüten ağır el büyüteciyle yazıyı inceliyordu. Joan gideli saatler olmuştu ama kendini işe vererek unutmak istemesine rağmen kadının ziyaretinin etkisinden sıyrılamamış, can sıkıntısını üzerinden atamamıştı.

Üzerinde çalıştığı sararmış kâğıda yazılmış mektup, ince dayanıklı naylondan bir evrak poşetinin içindeydi ama yine de onu eline aldığı anda büyük bir özen gösteriyordu. Bir bebeğin kırmızı tombul yüzüne dokunur gibi itinayla tutuyordu onu. Işığı ayarladı ve tüm dikkatini bir küçük y harfinin kuyruğuna odakladı.

Bu gerçek miydi?

Gerçek gibi görünüyordu. Ama Parker Kincaid'in mesleğinde görünüşe asla prim verilmezdi.

Belgeye dokunmayı fena halde istiyordu. Kaba kâğıdı hissetmek istiyordu. Yapımında öyle az miktarda asit kullanılmıştı ki çelik gibi uzun ömürlü olmuştu. Mürekkebin kâğıt üzerinde bıraktığı izlerin körler alfabetinin işaretlerinininkini andıran belli belirsiz kabarklılığı parmak uçlarında hissetmek istiyordu. Ama belgeyi muhafazasından çıkartmaya cesaret edemedi. Ellerinden azıcık bir yağ bulaşacak olsa incecik mektup kâğıdını hemen aşındırmaya başlardı. Mektup 50.000 dolar değerinde olabileceği için gerçek bir baş belası olmuştu.

Eğer gerçekse tabii.

Üst katta Stephie, Mario'ya sanal alemde rehberlik ediyordu. Ayaklarının dibindeki Robby ise Han Solo ve Chewbacca ile arkadaşlık ediyordu.

Bodrumdaki çalışma odası tik ağacından kaplamaları ve koyu yeşil hah döşemesi ile rahat ve sıcak bir yerdi. Duvarlara Parker'ın koleksiyonunun en değersiz belgeleri çerçevelenip asılmıştı. Woodrow Wilson'ın, FDR'nin, Bobby Kennedy'nin, aktör Charles Russel'in mektupları ve daha pek çoğu. Duvarların birinde ise Parker'ın işini yaparken karşılaştığı sahte mektuplar sıralanmıştı. Yine de Parker'ın en gözde duvarı, oturduğu yerin tam karşısındakiydi. Duvarda çocuklarının son sekiz sene içinde yaptığı resimler ve yazdığı şiirler asılıydı. Bunlar kargacık burgacık çizgilerden ve okunaksız büyük harflerden el yazılarına kadar bir dolu yazı örneğiydi. Sık sık yaptığı işten başını kaldırır ve onlara bakardı. Bunu yapmak ona el yazısının çocukların gelişimini nasıl aksettirdiği konusunda bir kitap yazma fikri vermişti.

Şimdi rahat iskemlesinde lekesiz beyaz masasının başında oturuyordu. Oda sessizdi. Genelde radyoyu açıp caz ya da klasik müzik dinlerdi ama şehirde korkunç bir katliam olmuştu ve bütün istasyonlar olayın faili hakkında özel haberler veriyorlardı. Parker Robby'nin Kayıkçıyı hatırlamasının ardından bunları işitmesini istemiyordu.

Bir kuyumcunun çok güzel sarı bir taşın değerini biçmek için, gerçekte taklit olduğunu söylemeye hazır ama içten içe onun gerçek bir topaza dönüşmesini dileyerek yaptığı gibi, hevesle belgenin üzerine doğru eğilerek sırtını kamburlaştırdı.

Robby ayakta dikilip gözleri mektupta, "O nedir?" diye sordu.

Parker birkaç tane yazım şekli olduğundan el yazısının analizinde çok yardımcı olan büyük K harfini inceliyordu. "Dün kamyonun getirdiği şey," diye yanıt verdi.

"Aa, o zırlı araba. Harikaydı."

Harika idi. Ama bu oğlanın sorusuna cevap değildi. Parker açıklamaya devam etti. "Thomas Jefferson'ı biliyor musun?"

"Üçüncü Başkan. Aa, o Virginia'da yaşamıştı. Tıpkı bizim gibi."

"Güzel. Birileri bu mektubu onun yazdığını düşünüyor. Benim incelememi ve gerçekliğini test etmemi

istediler."

Robby ve Stephe ile yaptığı en zor konuşmalardan biri onlara geçinmek için yaptığı işi açıklamak olmuştu. Zor olan, şüpheli bir belgenin incelemesini yapmanın teknik yanını anlatmak değil, insanların neden sahte belgeler tanzim edip onların gerçek olduğunu iddia ettiklerini açıklamaktı. Oğlan, "Ne yazıyor?" diye sordu.

Parker hemen yanıt vermedi. Ona göre yanıtlar önemliydi. Yine de o bir bulmaca ustasıydı. Yaşamının tek hobisi bulmaca-lar, kelime ve zekâ oyunlarıydı. Yanıtlara inanır ve çocukların sorularının yanıtlanmasını asla sonraya bırakmamaya çalışırdı. Anne ve babalar, çocukların sordukları sorunun ne olduğunu bir süre sonra unutacaklarını umdukları için "şimdi olmaz" derdi. Ama bu mektubun içeriği onu sınırlıyordu. Bir an sonra, "Bu Jefferson'ın büyük kızına yazdığı bir mektup," dedi. Buraya kadar doğrudu. Ama Parker sözüne devam edip oğluna mektubun Jefferson'ın aynı karısı gibi doğum sonrası komplikasyonlardan ötürü ölen ikinci kızı Mary ile ilgili olduğunu açıklamadı. Parker mektubu okudu: Washington'a geri döndüğümden beri kefen gibi her yanıma saran bir keder içinde yaşıyorum. Polly'nin, daha dikkatli olması konusunda yaptığım bütün ikazlara gülüp geçerek verandanın önünde at koşturana hayali gözümün önünden gitmiyor...

Sertifikalı belge inceleme uzmanı Parker, bu kelimeleri okurken duyduğu üzüntüyü üstünden atmaya çabaladı. Kendi kendine "Haydi dikkatini topla," demesine rağmen çocuklarından birini kaybetmiş bir babanın korkunç görüntüsü zorla zihnini işgal etmeye devam ediyordu.

Kefen gibi her yanıma saran bir keder...

Dikkatini topla.

Mektupta sözü geçen kızın asıl adı Mary olmasına rağmen ailesinin taktığı ve Jefferson'ın kullandığı adın Polly olduğuna ve noktalama işaretlerini seyrek kullanmanın Jefferson'ın tarzının tipik örneği olduğuna dikkat etti. Bunlar güvenilirliği açıkça kanıtlıyordu. Mektupta bahsi geçen bazı olaylar Jefferson'ın yaşamında gerçekten de mektubun yazıldığı tarihlerde meydana gelmişti.

Evet. Hiç değilse metin gerçek gibi görünüyordu. Ama bu oyunun sadece bir yarısıydı. Belge araştırmacıları sadece dilbilimci ve tarihçi değil aynı zamanda bilim adamıydılar. Parker mektubu bir de fiziksel teste tabi tutmak zorundaydı.

Kâğıdı tam teşekküllü mikroskobuna yerleştirirken kapı zili yeniden çalındı.

Ah, hayır... Parker gözlerini yumdu. Bu Joan'dı. Emindi. Köpeklerini almış ve hayatını daha da altüst etmek için geri dönmüştü. Belki yanında bir de sosyal görevli getirmişti. Sürpriz bir komando baskını...

Robby, "Ben açarım," dedi.

Parker hızla, "Hayır," diye yanıtladı. Oğlan onun ani reaksiyonundan ürktü.

Baba oğluna gülümsedi. "Ben bakırım." Sandalyesinden kalktı ve merdivenlerden çıktı.

Öfkelenmişti. Yaratıkların eğlenceli bir Yılbaşı geçirmelerini planlamıştı. Annelerine rağmen. Kapıyı sertçe açtı.

"Ne..."

"Merhaba Parker."

Uzun boylu kır saçlı adamın adını hatırlaması bir saniye sürdü. Ajanı senelerdir görmemişti. Sonra anımsadı. "Cage."

Adamın yanında duran kadını tanıyamıyordu.

DÖRT

"Nasılsın Parker? Beni bir daha karşında görmeyi hiç beklemiyordun, öyle değil mi? Dur, dur. Lafi karıştırdım. Neyse vaziyeti anladın."

Ajan biraz değişmişti. Biraz yaşlanmıştı. Epeyce zayıflamıştı, daha uzun boylu görünüyordu. Parker onun kendisinden on beş yaş daha büyük olduğunu anımsadı. Her ikisi de haziran doğumluydu. İkizler burcu. Yin ve Yang.

Göz ucuyla Robby'nin işbirlikçisi Stephie ile birlikte hole geldiklerini fark etti. Eve ziyaretçi gelmesi onların günlük yaşamlarında büyük bir olaydı. Kapıya biraz daha yaklaştılar ve gözlerini Cage ile yanındaki kadına diktiler.

Parker döndü ve onlara doğru eğildi. "Sizin odanızda yapacak bir işiniz yok muydu? Çok önemli bir iş?" Stephie, "Hayır," dedi. Robby'de ablasına destek verdi. "I-ih." "Bence vardı." "Neymiş?"

"Yere kaç tane lego saçılmış? Kaç tane küçük araba?" Robby, "İki-üç," diye geveledi sözü. "İki-üç yüz olmasın sakın?"

Oğlan sırttı. "Eh, olabilir."

"Şimdi doğru yukarı. Gidin, gidin yoksa dev sizi kendisi götürecektir. Devi ister misiniz, ha?"

Stephie çığlık çığlığa, "Hayır," diye bağırdı.

Parker gülerken, "Hadi yukarı," dedi. "Bırakın da babanız burada arkadaşlarıyla biraz konuşsun."

Çocuklar merdivene doğru giderken Cage, "Pek kötü bir arkadaş sayılmaz, ha Parker, öyle değil mi?" dedi.

Parker cevap vermedi. Kapıyı arkasından kapattı ve onlara doğru dönerken kadını inceledi. Otuzlarında görünüyordu. İnce ve pürüzsüz bir yüzü vardı. Renksizdi. Joan'ın acımasızca bronz-laşmış teni gibi değildi. Kadın ona bakmıyordu. Gözleri kapıdaki dantel perdeli camın aralığından görülen, merdivenleri tırmanan Robby'nin üzerindeydi. Ardından dikkatini Parker'a çevirdi, uzun parmaklı güçlü elini uzattı, kuvvetle onun elini sıktı. "Ben Margaret Lukas. ASAC, Washington Bürosundan," dedi.

Parker Bürodakilerin kısaltma kullanarak Başkana SAC derken görevdeki yardımcılara ASAC dediklerini anımsadı. Hayatının yıllardır üzerinde hiç düşünmediği eski döneminden kalma ufak bir anıydı.

Kadın, "Birkaç dakikalığına içeri girebilir miyiz?" diye sözünü tamamladı.

Parker'ın babalık içgüdüleri alarma geçti. "Bir mahzuru yoksa dışarıda kalalım. Çocuklar..."

Kadının göz kapakları titreşti ve Parker onun bunu ters bir davranış olarak yorumlayıp yorumlamadığını

merak etti. Ama bu sadece çok kötü bir fikirdi o kadar. Zira çocukların FBI hakkında tüm bildikleri arkadaşlarına yatıya gittiklerinde gizlice seyrettikleri Gizli Dosyalar dizisindeki Scully ve Mulder'in yaptıklarıyla sınırlıydı. O da bunun böyle kalmasını istiyordu.

Cage, Lukas ve kendisi adına, "Bizim için sorun değil," dedi. "Hey, aradan çok uzun zaman geçti dostum... En son Jimmy'nin yerinde görüşmüştük. Hatırlarsın, 9. Caddedeki."

"Doğru."

Aslında bu Parker Kincaid'in son kez FBI merkezinde bulunduğu zamandı.

Kasvetli taş bina ile çevrili geniş iç avluda duruyordu. İki sene önce sıcak bir temmuz günüydü. Eski yardımcılarından biri olan Jim Huang'in anısına yaptığı güzel konuşma nedeniyle hâlâ ara sıra e-postalar alıyordu. Huang bir ajan olarak çıktığı ilk sıcak görevde vurulmuştu.

Parker sessizliğini sürdürdü.

Cage çocukların arkasından başıyla işaret ederek, "Büyüyorlar," dedi.

Parker, "Onlar bunu hep yaparlar," diye yanıtladı. "Sorun nedir Cage?"

Ajan Lukas'a doğru omuz silkti.

Kadın Parker'ın sorusu henüz havada asılı dururken çabucak yanıt verdi. "Yardımaınıza ihtiyacımız var Bay Kincaid."

Parker başını yana eğdi.

"Burası çok hoş." Cage başını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu. "Temiz hava. Linda ile biz de taşınmalıyız. Bir arazi alırsız. Belki Loudon ilçesinde. Haberleri izliyor musun Parker?"

"Dinliyorum."

"Nasıl?"

"Radyo. Televizyon izlemem."

"Doğru. Hiç izlemezsın." Cage Lukas'a döndü. "Televizyona çöplük der. Çok okur. Kelimeler Parker'ın her şeyidir. Onun uzmanlık alanı. Uzmanlık alanı her ne demekse. Kızının da deli gibi okuduğunu söylemiştin. Hâlâ okuyor mu?"

Parker, "Metrodaki adam," dedi. "O yüzden buradasınız."

Lukas, "Metro katliamı," dedi. "Olayı böyle adlandırıyoruz. Yirmi üç kişiyi öldürdü. Otuz yedi yaralı var. Altı çocuk ağır yaralı. Bir..."

Parker çocukların bunu işitmelerinden çekinerek, "Ne istiyorsunuz?" diye kadının sözünü kesti.

Lukas, "Bu çok önemli," diye yanıtladı. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Ben ne yapabilirim ki? Emekli oldum."

Cage, "Hı-hı. Tabii. Emeklisin," diye araya girdi.

Lukas kaşlarını çatmış bir ona bir öbürüne bakıyordu.

Bu da neyin nesiydi? İyi polis, kötü polis mi? Pek olası görünmüyordu.

Ne var ki, aslında Bekâr Ebeveynin (görünmez) Elkitabı'nda bir başka önemli kural daha vardı. "İkili takımlara alış." Parker şimdi dikkat kesilmişti.

"Hâlâ belge inceleme işini yapıyorsun. Sarı sayfalarda adın var. Bir de Web sayfan. Güzel. Sayfanın mavi fon rengini sevdim."

Parker, "Ben sivil bir belge inceleme uzmanıyım," diye diretti.

Lukas, "Cage bana sizin altı sene Büro'da Belge Bölüm başkanlığı yaptığınızı söyledi. Ona göre ülkedeki en iyi belge inceleme uzmanı Dizmişsiniz," dedi.

Parker, ne kadar yorgun görünüyor, diye düşündü. Oysa kadın otuz altı otuz yedi yaşında ancak vardı. Harika bir vücut. Biçimli, atletik. Güzel bir yüz. Aman, nasıl görünürse görünsün... Şu gözlere bir bak. Gri-mavi taşlara benziyor. Parker böyle gözleri iyi bilirdi.

Baba bana Kayıkçı'yı anlat.

"Ben yalnız ticari amaçlı çalışıyorum. Polisiye davalara bakmıyorum."

Cage Parker'ı duymamış gibi, "Doğu yakası SAC'ı olmaya adaydı," dedi. "Eğer reddetmeseydi."

Lukas renksiz kaşlarını kaldırdı.

Parker, "Bu yıllar önceydi," dedi.

Cage, "Elbette öyleydi," diye yanıtladı. "Ama paslanmadın, öyle değil mi Parker?"

"Cage, sadede gel."

Yaşlı ajan, "Seni yumuşatmaya çalışıyorum," diye karşı çıktı.

"Mümkün değil."

Cage, "Ah, ben bir sihirbazım. Anımsadın mı?" diyerek Lukas'a döndü. "Bak, Parker sadece sahte belgeleri bulmakla kalmaz, onların yazılarına, kâğıdı kalemi aldıkları yerlere, bunun gibi şeylere bakarak insanların da izini sürer, bulur. İşinde en iyisidir."

Parker aksi bir tonla, "O da şimdi aynı şeyi söyledi zaten," dedi.

Cage, "Deja-vu hep olur," diye yanıtladı.

Parker ürperdi, ama soğuktan değil. Bu iki insanın temsil ettiği sorundan. Yaratıkları düşündü. Onların bu geceki partilerini. Eski karısının aklındaki. Sırık Cage ve ölü gözlü Lukas'a hayatından defolup gitmelerini söylemek için ağzını açtı ama kadın ondan önce davrandı. Yumuşak bir tavırla, "Bir kez

dinleyin. Kimliği belirsiz Şantajcı..."

Parker anımsadı. Bilinmeyen konu. Kimliği bilinmeyen bir fail.

"... ve onun ortağı, tetikçi, bu Şantaj planını yaptılar. Tetikçi eğer para ödenmezse bugün öğleden sonra saat dörtten başlayarak her dört saatte bir insanları otomatik silahla tarayacak. Belediye Başkanının onayıyla parayı bıraktık ama adam hiç görünmedi. Neden, biliyor musunuz? Öldü de ondan."

Cage, "Şansa inanır mısın?" diye araya girdi. "Adam yirmi milyonu almaya giderken bir kamyonun altında kalıp öldü."

Parker, "Peki parayı neden tetikçi almadı?" diye sordu.

Sorusunu, "Çünkü tetikçiye yalnızca öldürme talimatı verilmiş," diyerek Lukas yanıtladı. "Onun işi parayla değil. Klasik sağ el-sol el durumu." Kadın Parker'ın bunu düşünememiş olmasına Őaşmış görünüyordu. "Adam durması için kendisinden bir çağrı almadıkça onu öldürmeye devam etmesi için özgür bıraktı. Bu şekilde onu taktik bir operasyonla yakalamakta tereddüt edecektik. Ve eğer onu yakalarsak tetikçinin durdurulmasını pazarlık konusu yapacaktı."

Cage, "Bu yüzden," dedi, "onu bulmak zorundayız. Tetikçiyi."

Parker, Lukas'a aceleyle, "Ceketini ilikle," dedi.

"Ne?"

Robby dışarıya adımını atarken Parker hızla uzandı ve kadının ceketinin önünü kapatarak silahının görünmesini önlemeye çalıştı. Hareketi kadının hiddetle kaşlarını çatmasına neden olmuştu. "Onun silah görmesini istemiyorum," diye fısıldadı. Kolunu oğlunun omzuna dolayarak, "Hey, Yaratık, ne oldu?" diye sordu.

"Stephie kumandayı sakladı."

İçeriden kızın, "Ben saklamadım. Saklamadım işte, saklamadım!" diyen bağırtısı duyuldu.

"Ben kazanıyordum. O da onu sakladı."

Parker kaşlarını çatarak, "Dur biraz, onun kablo bağlantısı

yok muydu?" diye sordu.

"Çıkarttı."

"Stephie, tatlım. Kumanda beş dakika içinde ortaya çıkacak mı? Dört, üç, iki..."

Kız, "Buldum," diye seslendi.

"Sıra bende," diye bağıran Robby hızla merdivenlere yönel-di.

Parker bir kez daha Lukas'ın gözlerinin merdivenleri çıkan Robby'yi izlediğini fark etti.

Lukas, "Adı ne?" diye sordu.

"Robby."

"İyi de ona nasıl hitap ettiğinizi anlayamadım?"

"Ee... Yaratık, diye. Bu benim çocuklara taktığım ad."

"Sizin okul takımından mı esinlendiniz."

"Hayır. Dr. Seuss'un kitabından." Parker Virginia Üniversitesinde okuduğunu kadının nasıl bildiğini merak etti. "Bak Cage, üzgünüm ama size yardım edemem."

Cage, "Buradaki sorunu anladın mı, oğlum? Elimizdeki tek bağlantı, tek ipucu o şantaj mektubu," diye devam etti.

"FKİM ile çalışın."

FKİM Büro'nun Fiziksel Kanıt İnceleme Merkeziydi.

Lukas'ın ince dudakları biraz daha inceldi. "Mecbur kalırsak öyle yapacağız. Ve Quantico'dan bir psikolog-dilbilimci getireceğiz. Ajanlara ülkedeki her lanet olası kırtasiyeciyi kontrol ettireceğim. Ama..."

Sözün gerisini Cage tamamladı, "... olaya senin el atacağını umuyorduk. Belki sen bakabilir ve bize neyin ne olduğunu söyleyebilirsin. Bunu başka hiç kimse yapamaz. Belki adamın nerede yaşadığını. Belki tetikçinin bir sonraki hedefinin neresi olacağını."

Parker, "Peki ya Stan?" diye sordu.

Stanley Lewis Büro'nun Belge Bölümünün başkanıydı. Parker adamın iyi olduğunu biliyordu. Seneler önce onu bedelli olarak uzman statüsünde çalıştırmıştı. Bir gece birlikte bira içerek John Hancock'un imzasını kim daha iyi atacak diye bahse tutuştuklarını anımsadı. Lewis kazanmıştı.

"Şu anda Sanchez'in duruşması için Hawai'de. Bir Tomcat füzesiyle bile onu buraya zamanında getiremeyiz."

Lukas, "Saat dörtte," dedi.

Cage yumuşak bir sesle, "Son seferki gibi olmayacak Parker," dedi. "Öyle bir şey asla yeniden olmayacak."

Lukas'ın başı yeniden bir ona bir öbürüne döndü. Ama Parker Cage'in ne demek istediğini ona açıklamadı. Geçmiş hakkında konuşmak istemiyordu. Bir gün için yeteri kadar geçmişe gidip gelmişti.

"Özür dilerim. Belki başka bir zaman. Ama şimdi olmaz."

Joan'ın tekrar aktif görevde çalıştığını öğrendiğinde neler olabileceğini düşünebiliyordu.

"Kahretsin Parker. Şimdi ne yapacağım?"

Lukas öfkeyle, "Elimizde hiçbir şey yok," dedi. "Hiçbir ipucu. Bu çılgının insanların üzerine yeniden ateş açmasına kadar sadece birkaç saatimiz var. Vurulacak çocuklar..."

Parker onun sözünü kesmek için aniden elini salladı. "Sizden şimdi gitmenizi istemek zorundayım. İyi şanslar," dedi.

Cage omuz silkip Lukas'a baktı. Kadın Parker'a üzerinde sa-

rı kabartma harflerle Adalet Bakanlığı yazan kartını uzattı. Bir zamanlar Parker'ın da böyle kartları vardı. Yazı karakteri Cheltenham idi. Dokuz punto büyüklüğünde.

"Cep telefonu numarası altta... Bakın, en azından eğer bir sorumuz olursa sizi aramamıza izin verin bari?"

Parker duraksadı. "Olur."

"Teşekkür ederim."

Parker, "Güle güle," dedi ve dönüp eve girdi. Kapı kapandı. Robby basamaklarda duruyordu.

'Onlar kimdi baba?"

"Eskiden birlikte çalıştığım bir adamdı."

Robby, "Kadının silahı mı vardı?" diye sordu. "O bayanın?"

"Sen bir silah mı gördün?"

"Evet."

"Öyleyse sanının bir silahı vardı."

"O kadınla da çalıştın mı?"

"Hayır, sadece adamlarla."

"Ah, çok hoş bir hanımdı."

Parker, bir kadın polis için evet, diyecek oldu, ama demedi.

Washington a geri döndüğümünden beri kefen gibi her yanıma saran bir keder içinde yaşıyorum...

Tek başına bodrumdaki çalışmasına dönen Parker kendini önündeki mektubun bir Ş l olduğunu düşünürken buldu. FBI'ın belge laboratuvarında şüpheli belgelere Ş'ler denirdi. "Bilinenler" de denen güvenilir belgeler ve el yazmaları ise B'ler diye adlandırılırdı. Ş diye nitelendirilen yazıları ve failerin maksatlarını incelemeyi bırakalı seneler olmuştu. Polis mantığının özel yaşamında da davetsizce kendini göstermesi çok tedirgin ediciydi. Neredeyse Joan'ın görünmesi kadar.

Cage'i unut. Lukas'ı unut.

Konsantre ol...

Mektuba geri döndü. Büyüteci hemen burnunun uçundaydı.

Şimdi, Jefferson olsun olmasın, yazarın çelik uçlu bir kalem kullandığı belirlenmişti. İçinden akan mürekkeple kalemin sivri ucunun kâğıdın liflerini nasıl örselediğini görebiliyordu.

Pek çok sahtekâr bütün eski belgelerin kalın tüy kalemlerle yazıldığını düşünür ve yalnızca bunları kullanır. Ama 1800'ler-den itibaren çelik uçlu kalemler çok moda olmuştu ve Jefferson da yazışmalarında genellikle bunları kullanırdı.

Gerçek olma yolunda bir işaret daha.

Bu zor zamanda anneni de düşünüyorum ve canım, sana külfet çıkarmayı hiç istemem, ama Polly'nin annenle birlikte resmedildiği portresini bulmanı isteyebilir miyim? Onu hatırladın mı? Bay Chabroux'un yaptığı hani... O yanımda olursa kötü anlarımda yüzleri bana destek olur.

Parker mektubun içeriğini düşürmemeye ve kâğıdın kat yerindeki mürekkebin üst üste geldiği yeri incelemeye kendini zorladı. Kat yerindeki mürekkebin hiç dağılmadığını fark etti. Bu mektubun kâğıt katlanmadan önce yazıldığı anlamına geliyordu. Thomas Jefferson'ın yazma alışkanlığında çok titiz olduğunu ve asla önceden katlanmış kâğıtlara yazmadığını biliyordu. Belge bir puan daha almıştı...

Parker doğruldu, gerindi. Öne doğru uzanıp radyoyu açtı.

Ulusal Halk Radyosu metro katliamı ile ilgili yeni haberleri veriyordu.

"... ölü sayısının yirmi dörde yükseldiği bildirildi. Beş yaşındaki LaVelle Williams aldığı yaralar sonucunda öldü. Saldırıda yaralanan annesinin sağlık durumu hâlâ ciddiyetini koruyor..."

Radyoyu kapattı.

Gözlerini mektuba dikti ve elindeki büyüteci kâğıdın üzerinde yavaş yavaş gezdirdi. Yazarın bir sözcüğü bitirerek kalemi kâğıttan kaldırdığı noktalardan biri üzerinde durdu. Bu Jefferson'ın tipik kalem kaldırma şekliydi.

Peki ya, mürekkebin kâğıt üzerinde dağılarak tüylenmesine ne demeli? Mürekkebin emilmesi kullanılan malzeme ve belgenin yazıldığı tarih konusunda bir hayli bilgi verebilir. Mürekkep seneler geçtikçe kâğıt tarafından gittikçe daha çok emilir. Bu belgedeki tüylenmenin boyutu, mektubun çok uzun seneler önce yazıldığının bir göstergesiydi. Rahat iki yüz sene önce. Ama daima olduğu gibi bu bilgiyi de incelenmek üzere kaydetti. Tüylenmeyi taklit etmenin bir takım yolları vardı.

Çocukların üst kat merdiveninde patırdayan ayak seslerini duydu. Bir an için durdular sonra bu sefer daha da gürültülü bir şekilde inmeye devam ettiler ve son üç basamaktan inmek yerine atladılar.

Robby bodrum merdiveninin başından, "Baba, acıktık," diye seslendi.

"Hemen geliyorum."

"Izgarada peynir yapabilir miyiz?"

Stephie, "Lütfen," diye ekledi.

Parker parlak beyaz ışık saçan masa lambasını kapattı. Mektubu tekrar kasaya koydu. Bir an eski kanepenin yanındaki Tiffany taklidi lambanın loş ışığında ayakta durdu.

O yanımda olursa kötü anlarımda yüzleri bana destek olur.

Basamakları tırmandı.

BEŞ

Margaret Lukas sertçe, "Silah," dedi. "Tetikçinin silahının bütün ayrıntılarını istiyorum." C. P. Ardell, "Şimdi geliyormuş," dedi. "En

azından bana dedikleri bu."

Dokuzuncu caddedeki karargâhın beşinci katındaki yeni Stratejik Bilgi ve Operasyon Merkezinin penceresiz odalarından birindeydiler. Bütün mekân neredeyse bir futbol sahası kadar büyüktü. Yakın geçmişte aynı anda beş büyük krizle başa çıkılabilecek şekilde genişletilmişti.

Cage, Lukas'ın yanından geçerken fısıldadı. "İyi gidiyorsun."

Lukas yanıt vermedi. Gözleri duvardaki 1,5 metreye 4,5 metrelik video ekranındaki şantaj mektubunun görüntüsüne odaklanmıştı. Ben mi, diye düşünüyordu. Gerçekten iyi gidiyor muyum?

Öyle olduğunu umuyordu. Öyle olmasını nasıl da istiyordu. Bürodaki herkes kariyerinde bir kez olsun üstün başarıya ulaşmak isterdi. Bir kez farkına varılma şansını yakalamak. Hızla terfi etme şansını elde etmek. Eh, bu şansı yakaladığı kesindi. Büronun tarihinde böylesine önemli bir vakanın sorumluluğu-

nun bir ASAC'a verildiği hiç görülmemişti... Cage ne demişti? Çok uzun bir süredir...

Dev ekran üzerindeki örümcek ağı gibi siyah harflerle parıldayan beyaz mektuptan akseden görüntüsüne bakıyordu. Neyi atladım? diye düşündü. Zihninde düşünceler hızla akıp gidiyordu. Morgdaki cesedin parmak izlerini dünyanın dört bir yanındaki parmak izi veri bankalarına göndermişti. İki düzine eyalet polisi adama çarpıp kaçan kamyonun şoförünü arıyordu. Lukas ve Sihirbaz Cage, şantajcının ölmeden önce belki bir iki kelime etmiş olabileceğini ve eğer kamu davasından vazgeçerlerse kamyoncuyla konuşmaya ikna edip bu son sözleri öğrenebileceklerini düşünmüşlerdi. İki düzine ajan da plakaları soruşturuyordu. Yüzlerce plaka soruşturulmuştu. Ülke hallaç pamuğu gibi atılıyordu. Son iki haftanın belediye telefon kayıtları tek tek kontrol edilmişti.

Derken telefon çaldı. Len Hardy uzandı ama telefonu Cage kaptı. Hardy'nin trençkotunun önü açıldı ve içine giydiği ince kahverengi çizgili beyaz polyester gömleği, jilet gibi ütülü pantolonu ve kahverengi kravatı görünüyordu. Son bir saatini Kuzey Virginia'da geçirmesine rağmen ne denizci stili saçları bozulmuştu ne de üzerinde bir gram toz vardı. Bir dedektiften çok kurtuluş günü broşürleri dağıtan Yehova Şahitlerinden birine benziyordu. Bir Glock-10'u olan Lukas, Hardy'nin belinde bir 38'lik Smith&Wesson takılı olmasının kesinlikle garip bir şey olduğunu düşündü.

Lukas, Cage'e telefonu kaptırdığı için sikkın görünen adama, "Nasıl gidiyor Dedektif?" diye sordu.

Adam belli belirsiz bir alaycılıkla, "Daha iyi olamazdı," diye homurdandı.

Lukas Orta Batılıların böyle konuştuğunu bildiği için hafifçe güldü ve ona oralı olup olmadığını sordu.

"Chicago'nun dış mahallelerinde doğdum. Varoşlarda. Eh, evim şehrin kuzey batısındaydı ama yine de oralara öyle diyorlar." Oturdu.

Lukas'ın gülümsemesi soldu. Daha iyi olamazdı...

Cage telefonu kapattı. "Senin ayrıntıları aldım. Arayan Ateşli Silahlar bölümüydü. Bir Uzi imiş. Yaklaşık bir yaşında. Namlu döküntülerinden anlamışlar. Bu silahın şakaya gelir yanı yok. Susturucu pamuk liflerinden yapılmış. Elde yapılmışa benziyor. Ticari değil. Tetikçi ne yaptığını biliyormuş."

Lukas, "Güzel," dedi. Odanın karşı tarafındaki C. P. Ardell'e seslendi. "Birisi Web sitelerini araştırıp el yapımı susturucular ile Uzi'lerin tam otomatiğe nasıl çevrileceği konusunda bilgi var mı, bir kontrol etsin. Yeni girenlerin hepsinin e-posta adreslerini istiyorum," dedi.

C. P., "Bu bilgiyi vermek zorundalar mı?" diye sordu.

"Mahkeme emri olmadan değil. Ama vermeyi düşünmelerini sağlayın. İkna edici olun."

Ajan bir telefon çevirdi, birkaç dakika konuştu ve dönüp, "Kom-Tek işin peşinde," diye bildirdi. Bu, Büro'nun Mary-land'deki birinci sınıf bilgisayar programı kırma ve haberleşme birimiydi.

Lukas, Cage'e döndü, "Hey, bir fikrim var," dedi.

Ajan bir kaşını kaldırdı.

Lukas, "İnsan kaynaklarındaki adamı bulursak bir şeyler yapabiliriz," diye devam etti.

Cage, "Kimi?" diye sordu.

"Adayların el yazılarını inceleyip bunlardan kişiliklerini saptayan adamı."

Len Hardy, "Bölüm bunu da yaptı," dedi. "Bir manyak olmadığını düşünüyorlar."

C. P., Lukas'a "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Onu zaten Quantico'ya gönderdik."

İriyari ajan mektubun bir kopyasının psiko-dilbilim profili için Büro'nun Davranış Bölümüne gönderilmesinden bahsediyordu.

Tobe Geller sonuçlan almak için bilgisayarlardan birinin önüne oturdu.

Lukas, "Hayır, hayır. Bu onun tahsil ve zekâ durumunun profilinin çıkartılması ve bir modelle benzerliğinin olup olmadığının araştırılması içindi. Ben kişiliğinin profilinin çıkartılmasından bahsediyorum. Grafik analizi," dedi.

Arkalarından, "Hiç uğraşmayın," diyen bir ses geldi.

Lukas arkasına dönünce blucin ve deri mont giymiş bir adam gördü. Adam laboratuara girdi. Boynunda bir ziyaretçi kartı asılıydı ve elinde büyük bir evrak çantası taşıyordu. Adamın kim olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Cage tam konuşmaya başlayacakken kendini tutup sustu. Belki de adamı korkutup kaçıracağını düşünmüştü.

Parker Kincaid, "Beni içeri Artie bıraktı," dedi. Büro'nun personel girişindeki gece bekçisi. "Beni hâlâ hatırlıyor. Onca sene sonra."

Lukas bu Parker Kincaid'in farklı bir yüzü, diye düşündü. Evinde iken acayip kılıksız ve biraz da huysuz biri gibi görünmüştü. Tabii o zaman üzerindeki korkunç kazakla torba gibi pantolonun da bunda etkisi vardı. Şimdiyse siyah bir gömleğin üzerine gri bisiklet yaka bir kazak giymişti ve kendine biraz daha çok benziyordu.

"Bay Kincaid." Lukas onu başıyla selamladı. "Neyle uğraşmayalım?"

"Grafik analiziyle. El yazısından karakter tahlili yapamazsınız."

Lukas adamın otoriter ses tonundan rahatsız olmuştu. "Bir sürü insanın bunu yaptığını sanıyordum."

"İnsanlar tarot kartlarını da okurlar, sevgili ölülerinin ruhla-rıyla da konuşurlar. Bu sahtekârlıktır."

Kadın ısrar etti. "Yardımcı olduğumu duydum."

Parker en ufak bir heyecan belirtisi göstermeden, "Zaman kaybı," dedi. "Diğer şeyler üzerinde yoğunlaşmalıyız."

"Eh, pekâlâ." Lukas kendi kendine ondan çok fazla hoşnutsuzluk duymamaya söz verdi.

Cage, "Hey, Parker, Tobe Geller'ı tanıyor musun? Bizim bil-

gisayar kadar hızlı iletişim adamımız. Onu Vermont'a kayağa gitmek üzereyken bulup getirdik," dedi.

Yakışıklı ajan Kincaid'e yüzünde her zaman hazır bulundurduğu gülümsemelerinden biriyle, "New Hampshire'di," diye düzeltti. "Ödediğim tatil parası ile başka bir şey yaparım. Belki tarihi değiştiririm. Selam Parker. Seni gıyaben tanıyorum," dedi.

El sıkıştılar.

Cage başıyla başka bir masayı işaret etti. "Bu C. P. Ardell. Washington bürosundan. C. P.'nin ne anlama geldiğini kimse bilmiyor ama genelde öyle çağırılır. Kendisinin bile bildiğini sanmıyorum."

C. P., "Bir süre önce öğrendim," diyerek kestirip attı.

"Ve bu da Len Hardy. Bölge irtibat sorumlusu."

Dedektif, "Sizinle tanıştığımıza sevindim, efendim," dedi.

Kincaid adamın elini sıktı. "Aslında 'efendime' gerek yok."

"Tamam."

Kincaid adama, "Adli bilimci ya da soruşturmacı mısınız?" diye sordu.

"Aslında ben araştırmacı ve istatistikçiyim. Herkes görevde olduğu için irtibatı sağlamak üzere ben seçildim," derken sıkıntılı görünüyordu Hardy.

Kincaid, Lukas'a, "Mektup nerede?" diye sordu. "Orijinali demek istiyorum."

"Kimlik Tespitte. Belki parmak izi bulabiliriz diye düşündüm."

Kincaid kaşlarını çattı ama daha bir şey söyleyemedi Lu-kas, "Sadece lazer kullanmalarım söyledim. Ninhidrin değil, " diye ekledi.

Kincaid'in kaşları kalktı. "Güzel... Adli bilimler alanında eğitiminiz var mı?"

Kadın kimyasal madde kullanılmaması konusunda akıllılık etmişse de Kincaid ondan bir açıklama istiyordu. Lukas kayıtsızca, "Akademiden hatırladım," diyerek telefonu kaldırdı.

Hardy, "O da nedir?" diye sordu. "Nin..."

Lukas telefonun tuşlarına basarken, "Ninhidrin, genelde kâğıtlar üzerindeki parmak izlerini tespit ederken kullandığımız bir malzeme," diye yanıtladı.

Kincaid kadının lafını kesti. "Ama, yazıları bozar. Bu yüzden şüpheli belgelerde asla kullanılmaz."

Lukas telefonda Kimlik Tespit Bölümü ile yaptığı konuşmaya devam etti. Teknisyen belgenin üzerinde başka parmak izi olmadığını söylüyordu. Kadın bunu takıma ilettili. Kincaid başını salladı.

Cage ona dönerek, "Neden fikrini değiştirdin?" diye sordu. "Buraya gelme konusunda."

Kincaid bir an sessiz kaldı. "Bahsettiğin çocukları hatırlıyor musun? Metroda yaralananları? Onlardan biri ölmüş."

Onunkine eşdeğer bir ciddiyetle Lukas, "LaVelle Williams," dedi. "Duydum."

Parker Cage'e döndü. "Bir şartla size yardım ederim. Mevcut ekibin haricinde hiç kimse benim bu işle ilgilendiğimi bilmeyecek. Eğer bir sızıntı olur da adım afişe olursa soruşturmanın hangi aşamasında olursa olsun çekip giderim. Hatta sizleri tanıdığımı bile inkâr ederim."

Lukas, "Madem öyle istiyorsunuz Bay Kincaid, ama..."

"Parker."

Cage araya girdi. "Oldu bil. Bunu neden istediğini sorabilir miyim?"

"Çocuklarım yüzünden."

"Güvenlik konusunda endişeleniyorsan evin önüne bir araba yollayabiliriz. Senin gibi pek çok ajan..."

"Ben eski karımı düşünüyorum."

Lukas ona tuhaf tuhaf baktı.

Kincaid, "Dört yıl önce karımla boşandığımızdan beri çocukların velayeti bende. Bunun nedenlerinden biri de evde çalışmam ve ne kendimi ne de onları tehlikeye atacak bir iş yapma-mamdı. Sadece ticari belge işi yapmamın nedeni bu. Şimdiyse

karım velayet davasını yeniden açacağına benziyor. Bunu öğren-memeli," diye açıkladı.

Cage, "Sorun değil Parker," diyerek onu temin etmeye çalıştı. "Başka birisi olursun. Kim olmak isterdin?"

"Kimliğim bilinmediği sürece ister John Doe deyin ister Thomass Jefferson. Umurumda bile değil. Joan yarın sabah saat onda eve uğrayıp çocukların hediyelerini getirecek. Eğer yılbaşı gecesi bir olay üzerinde çalıştığımı öğrenirse... kötü olur."

Lukas, "Çocuklara ne söylediniz?" diye sordu.

"Arkadaşlarımdan birinin hasta olduğunu, hastaneye onu ziyarete gitmem gerektiğini." Parmağını Cage'in göğsüne doğru uzattı. "Onlara yalan söylemekten hiç hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım."

Parker'ın ne kadar şirin bir oğlu olduğunu hatırlayan Lukas, "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi.

Parker, "Sorun en iyisini yapmak değil," derken kadın gözlerini ondan ayıramıyordu. Bu da çok az erkeğin başarabildiği bir şeydi. "Ya beni oyunun dışında tutarsınız ya da çekip giderim."

Lukas hepsi de başlarıyla olur işareti yapan C. P.'ye, Geller'a ve Hardy'ye baktı ve doğal bir ifadeyle, "Öyleyse biz de öyle yaparız," dedi.

"Pekâlâ." Kincaid montunu çıkartıp bir masanın üzerine attı. "Şimdi.. Durum nedir?"

Lukas araştırmannın durumunu anlattı. Kincaid o konuşurken tek kelime etmeden başını salladı. Kadının onun yüz ifadesinden ne düşündüğünü ve yaptıklarını onaylayıp onaylamadığını anlamaya çalıştı. Adamın onaylamasını neden ciddiye aldığı merak etti. Ve devam etti, "Belediye Başkanı yakında medyada tetikçi için bir mesaj yayımlayacak. Parayı ona vermeyi önerecek. Bu kadar aleni değil ama bunu ima edecek. Bizimle temas kuracağımı umuyoruz. Para alt katta bir çift izlenebilir çantada. Onları nereye isterse oraya bırakacağız."

Cage söze girdi. "Sonra da Tobe buradan onu saklandığı deliğe kadar izleyecek. Jerry Baker'in operasyon timi temasta ola-

olacak. Evine girdiğinde onu kıştıracağız. Ya da yolda yakalarız."

"Parayı almak için gelme olasılığı nedir?"

Lukas, "Bilmiyoruz," dedi. "Mektuba baktığınızda ölen şantajcının oldukça kalın kafalı bir tip olduğunu anlayacaksınız. Tetikçi ortağı, yani Mezarıcı da aynı ölçüde ahmaksa o da gelmeyecektir." Akademide öğrendiği suçlu psikolojisini hatırlıyordu. Zekâ seviyesi düşük olanlar zeki olanlardan çok daha şüpheli olurdu. Koşullar değişse bile davranışlarını değiştirmeye pek yatkın olmazlardı. "Bu da aldığı talimat doğrultusunda saldırmaya devam edecek demektir," diye devam etti.

Cage, "Ve tetikçinin Kennedy'nin mesajını duyup duymayacağını da bilmiyoruz," diye ekledi. "Ama elimizde bir tek kahrolası ipucu bile yok."

Lukas, Kincaid'in Ağır Suçlar Raporuna baktığını fark etti. Rapor Gary Moss'un evinin bombalanmasıyla ilgiliydi. Bu tip raporlarda olayın her ayrıntısı yer alırdı ve olayı soruşturan polisin de kısa bir özgeçmişini olurdu. Raporda Moss'un iki çocuğunun yanarak ölmekten nasıl son anda kurtulduğu anlatılıyordu.

Parker Kincaid, muhtemelen, aileyi ortadan kaldırmayı hedef alan bu girişimle ilgili her şeyin apaçık anlatımından rahatsız olduğundan, istediğinden daha uzunca bir süre gözlerini rapordan ayıramadı.

Hedef alman iki çocuk önemsiz yaralarla binadan çıkmayı başarmıştır.

Sonunda raporu öteye itti. Etrafına bakındı. Gözleri telefon kalabalığını, bilgisayarları ve masaları taradı. Nihayet şantaj mektubunu gösteren ekranın üzerine kilitlendi.

"Merkezi başka bir yerde kurabilir miyiz?"

Mektubu inceleyen Parker'ı gözleyen Lukas, "Kriz merkezi burası," dedi. "Buranın nesi var?"

Kincaid, "Yerin çoğunu kullanamıyoruz," diye açıkladı. "Ve makinelerin başında da zorlanıyoruz."

Lukas bunu değerlendirdi ve, "Aklınızda bir yer var mı?" diye sordu.

Kincaid gözleri hâlâ mektupta, "Üst kat," diye yanıtladı. "Üst kata gidelim."

Parker Suç Belgesi laboratuvarında o çok iyi bildiği makinelere göz gezdirerek bir süre dolandı.

Bir Volpi İntralüks fiber optik ışık kaynağı ile iki gözle bakılabilen üç boyutlu iki Leitz mikroskop, eski bir Foster +. Freeman VSC4 video spektral komparatör ve Rofin ışıldak ile Windows NT altında çalışan QDOS programı yüklü, bunun en son çıkan modeli VSC 2000. Ayrıca köşede çok kullanıldığı belli olan bir Foster + Freeman ESDA elektrostatik tespit aygıtı ile mürekkep ve iz analizinde kullanılan ince tabakalı bir gaz kro-matografi vardı.

Her gün sabah dokuzdan akşam beşe kadar turistlerin FBI karargâhındaki turlarında önünden geçtikleri cam pencereleri fark etti. Koridor şimdi karanlıktı ve uğursuz bir görünüme bürünmüştü.

Parker takımdaykilerin masaların başındaki sandalyelere yerleştiklerini fark etti. Oda gerçek laboratuvar çalışmalarının burada yapıldığını belli edercesine karmakarışık, kötü kokuyordu ve rahatsızdı. Ama o aydınlık ve ferah kriz merkezinde olmaktansa burada olmayı tercih ediyordu. Zira Devrimci Savaş konusunda uzman bir tarihçi olan babasından öğrendiği bir şeye gerçekten inanıyordu.

Babası "Savaşı daima bildiğin yerden yürüt," demişti. Bunu Lukas'a açıklamaya gerek görmemişti. "Her şeyi müttefiklerinle paylaşmak zorunda değilsin," sözü de William Kincaid'in oğluna verdiği bir diğer öğüttü.

Stan Lewis'in ofisine bir kez daha göz gezdirdi.

Burası kendi ofisiyken kullandığı kitapları gördü.

Harrison'un kitabı Şüpheli Belgeler, Housely ve Farmer'ın eseri El Yazısının Tanımına Giriş ve Şüpheli Dokümanların Bilimsel Analizi. Ve mesleğin İncili: Albert S. Osborn'un kitabı, Şüpheli Dokümanlar. Masanın arkasındaki dolabın üzerine baktı ve yetiştirdiği ve ayrılırken Lewis'e bıraktığı dört Bonzai ağacını tanıdı.

Sabırsızlıkla Cage'e, "Mektup nerede?" diye sordu.

"Geliyor, geliyor."

Parker makinelerin çoğunu açtı. Kimi vızıldadı, kimi tıkırdadı. Bir kısmı sessiz kaldı. Donuk gösterge ışıkları ikaz eden bir göz gibi parlıyordu.

Bekledi, bekledi...

Ve bir saat kadar önce çocuklarla yaptığı; onlara tatil planlarının değiştiğini söylediği konuşmayı düşünmemeye çalıştı.

Her iki Yaratık da legoların ve küçük arabaların hâlâ yerlerde saçılı durduğu Robby'nin odasında idi.

"Hey, Yaratıklar."

Stephie başıyla Nintendo'yu işaret ederek, "Üçüncü seviyeye çıktım," dedi. "Sonra da bombalandım."

Robby'nin yatağı oyuncak helikopterler ve çıkartma gemileri tarafından bir istilaya uğramak üzereydi. Parker yatağın üzerine oturdu. "Buraya gelen iki kişiyi hatırladınız mı?" dedi.

Oğlu utangaç bir tavırla, "Bakıp durduğun o güzel bayan," diye yanıtladı. (Elkitabı, Hiç ummadığın kadar dikkatlidirler, der.)

"Eh, arkadaşlarımdan birinin hastalandığını ve kısa bir süre için de olsa onu ziyaret etmem gerektiğini söylediler. Bakıcı ister misiniz?"

Çocuk bakıcılığı yapan lise ve üniversite öğrencilerinin yanı sıra, Parker'da, çocuklara memnuniyetle gece yatılı kalıp bakabilecek bir iki komşusunun telefon numaraları vardı. Ayrıca o civarda yaşayan arkadaşı Lynne de vardı. Ona yardımcı olmak için Fairfax'a arabasıyla gelebilirdi ama Parker onun bu gece için bir randevusu olduğundan emindi. (Lynne'in yılbaşı gecesi

bir randevusunun olmaması düşünülemezdi.) Ve aslında ilişkileri de böyle bir fedakârlık isteyebileceği düzeyde değildi.

Robby, "Gitmek zorunda mısın?" diye sordu. "Bu gece?" Hayal kırıklığına uğradığı belli olan oğlan sessiz kaldı. İfadesi değişmedi. Parker öyle yapmasını tercih ederdi ama o asla surat asmaz ve şikâyet etmezdi. Üzüntü her yanını dondurmuş gibi öylece kalakalırdı. Robby elindeki küçük helikopterle hiç kımlı-tıslı ona bakarken Parker oğlunun hayal kırıklığını yüreğinin ta içinde hissetti.

Stephie daha az hassastı ve daha az heyecanlanmıştı. Tek tepkisi saçlarını yüzünden geriye atmak ve babasına kaşlarını çatarak ters bir bakış fırlatmak oldu.

"İyi olacak mı? Arkadaşın?"

"Eminim olacak. Ama onu görmek güzel olur. Bu yüzden Jennifer! çağırmak ister misiniz? Ya da Bayan Cavanaugh'u?"

Her ikisi de bir ağızdan, "Bayan Cavanaugh," dediler. Robby'nin üzüntüsü geçmişti. Karşı komşusu Bayan Cavanaugh salı günleri mahalledeki poker partisine katıldığında çocuklara bakan bir büyükanneydi. Parker yataktan kalktı, yerdeki oyuncak denizinin etrafından dolandı.

Robby, "Ama gece yarısından önce döneceksin, öyle değil mi?" diye sordu.

(Eğer tutmak için hiç şansın yoksa asla söz verme.)

"Elimden geleni yapacağım."

Parker çocuklarına sarıldı ve sonra kapıya doğru yürüdü.

Siyah kot tulumunun ve Hello Kitty tişörtünün içindeki Stephe tüm masumluğuyla, "Baba," dedi, "onun için bir geçmiş olsun kartı yapsam arkadaşının hoşuna gider mi?"

Parker yalanının bir yumruk gibi suratına çarptığını hissetti. "Elbette tatlım. Ama sanırım bu gece eğlenirsen onun daha çok hoşuna gider."

Bu sıkıntılı anılar kafasının içine üşüşürken belge laboratuvarının kapısı açıldı. İçeriye sarı saçları arkaya doğru taranmış, zayıf, yakışıklı bir ajan girdi. Parker'a doğru yürüyerek kendini

tanıttı. "Jerry Baker. Siz de Parker Kincaid'siniz," dedi. Toka-laştılar. Ajan karşıya doğru bakıp seslendi. "Margaret." Lukas başıyla selam verdi.

Parker, "Operasyon uzmanı siz misiniz?" diye sordu.

"Doğru."

Lukas, "Jerry bir grup AG elemanını topladı," dedi. Parker, Arama ve Gözetleme ekibi, diye geçirdi içinden.

Baker, "Bazı silahlı adamları da," diye ekledi. "Bu hayvan ortaya çıkarsa diye."

Parker gri renkli sandalyelerden birine oturdu. Lukas'a dönüp, "Kimliği belirsiz şantajcının üzerinden çıkanlar incelendi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Liste elinizde mi?"

"Henüz değil."

"Hayır mı?" Canı sıkılmıştı. Bir araştırmanın yürütülmesinde bazı çok kesin düşünceleri vardı ve Lukas'ın da kesin düşünceleri olduğunu görebiliyordu. Onunla arasında ne gibi sorunlar çıkabileceğini merak etti. Konuyu nazıkçe mi ele almalıydı? Kadının bir mermer kadar renksiz, düşünceli yüzüne bir göz atması böyle incelikler için hiç vakit olmadığına karar vermesine neden oldu. Elde çok az ipucu olan böylesine bir vakada adamlar ilgili bulabilecekleri her şeye gereksinimleri vardı. "Onu bir an önce alsak iyi olur," dedi.

Kadın sakince, "Buraya olabildiğince çabuk gönderilmesi talimatını verdim," diye yanıtladı.

Parker, alması için birini gönderebilirdi, belki Hardy'yi, diye düşündü ama bu konuda takışmaya gerek görmedi. Beş dakika daha beklemeye karar verdi. Baker'a baktı. "Ne kadar adamınız var?"

"Bizim otuz altı. Bölgenin de dört düzine."

Parker kaşlarını çattı. "Bundan fazlasına gereksinimimiz var."

Cage, "İşte sorun da burada," diyerek araya girdi. "Görev

başındaki pek çok ajan yılbaşı gecesi ve tatilinde asayişin bozulmaması için çalışıyor. Bu şehirde birkaç yüz bin insan var. Ve bir sürü Maliye ve Adalet Bakanlığı ajanı diplomatların ve hükümet üyelerinin

katıldığı partilerde güvenle ilgileniyorlar."

Len Hardy, "Bu gece olması çok kötü oldu," diye mırıldandı.

Parker güldü. "Başka zaman olamazdı."

Genç dedektif ona soru dolu gözlerle baktı ve, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Parker tam yanıtlıyacaktı ki, Lukas, "Adam bu geceyi özellikle seçti, çünkü çok sıkışık olacağımızı biliyordu," diye lafa karıştı.

Parker, "Ve şehirdeki kalabalık yüzünden," diye ekledi. "Tetikçi için kahrolası bir saldırı programı yaptı. O..." Durdu ve bir an ne dediğini düşündü. Söyledikleri hoşuna gitmemişti. Bürodan ayrıldığından beri çocuklarla yaşamaktan ve uzun süre yalnız başına çalışmaktan yumuşamıştı. Kaba yanları törpülenmişti. Asla küfretmez ve Yaratıklarla konuşmadan önce söyleyeceklerini zihninde yumuşatırdı. Şu an ise eskiye döndüğünü fark etmişti. Eski zor günlerine. Bir dilbilimci olarak Parker bir gruba dışarıdan yeni katılan kişinin uyum sağlamasının ilk koşulunun onların dilinde konuşmak olduğunu biliyordu. Taşınabilir belge analiz gereçlerinin bulunduğu çantayı açtı. Çanta, işiyle ilgili bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Bir de oyuncak Darth Vader. Robby'den bir armağan.

Cage, "Güç seninle olsun," dedi. "Bu geceki maskotumuz. Benim torunlar da bu filmleri seviyorlar."

Parker oyuncuğu masaya koydu. "Umarım Güç Obi Wan Ke-nobi'yle olur."

Lukas kaşlarını çatmıştı. Başını salladı. "Kim?"

Hardy düşünmeden, "Bilmiyor musun?" diye sordu. Ardından kadının buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca kızardı.

Parker da şaşırılmıştı. Bir insan Yıldız Savaşlarını nasıl bilmezdi?

C. P. Ardell, Lukas'a dönerek, "Sadece bir film karakteri," dedi.

Hiç tepki göstermeyen kadın yeniden okuduğu nota döndü.

Parker siyah kadifeye sarılı el büyütecini çıkarttı. Büyüteç bir Leitz idi. Görüntüyü on iki kere büyütüyordu ve bir belge inceleme uzmanının temel gereçlerinden biriydi. İkinci evlilik yıldönümlerinde Joan hediye etmişti. Çantasındaki bir kitap Hardy'nin dikkatini çekmişti. Parker polis baktığını görünce kitabı ona uzattı. Beyin Fırtınaları Cilt 5.

Hardy kitabı şöyle bir karıştırdı ve Lukas'a geçirdi. Kadın sayfalara göz gezdirirken onun gözlerini inceleyen Parker, "Hobi," diye açıkladı.

Cage, "Ah, bu adam bulmacaları sever. Buralardaki takma adı buydu. Bulmaca Ustası," dedi.

Parker, "Bunlar etraflıca düşünme egzersizleri," diye açıkladı. Lukas'ın omzunun üzerinden bakarak yüksek sesle okudu. "Bir adamın üç bozuk parası, toplam olarak yetmiş altı senti var. Madeni paralar Amerika'da son yirmi sene içerisinde basılmış, halen tedavülde ve biri peni değil. Bozuklukların her biri kaç para?"

Cage, "Bir dakika," dedi. "Biri peni olmak zorunda."

Hardy gözlerini tavana dikti. Parker adamın aklındakiilerin de aynen üstü başı gibi derli toplu olup olmadığını merak etti. Bir an sonra polis, "Bozukluklar hatıra serisi olarak basılanlardan mı?" diye sordu.

"Hayır, hatırla, halen tedavülde bunlar."

Dedektif, "Doğru," dedi.

Lukas'ın gözleri yeri tarıyordu. Aklının başka yerde olduğu belliydi. Parker onun ne düşündüğünü anlayamadı.

Geller bir dakika düşündükten sonra, "Beyin hücrelerimi bunun için harcayamam," deyip bilgisayarına geri döndü. Parker, "Vaz mı geçiyorsunuz?" diye sordu.

Cage, "Yanıtı ne?" dedi.

"Adamda bir elli sentlik, bir çeyrek ve bir peni var."

Hardy, "Durun bir dakika," diye itiraz etti. "Siz bir peni olmadığını söylemişsiniz."

"Hayır öyle demedim. Ben bozukluklardan biri bir peni değil dedim. Yarım dolar ve çeyreklik değil. Ama onlardan biri evet."

Cage, "Bu üçkâğıtçılık," diye homurdandı.

Hardy, "Çok kolaymış gibi görünüyor," dedi.

Parker, "Cevabı bilince bilmeceler hep kolay görünür," diye yanıt verdi. "Yaşam gibi öyle değil mi?"

Lukas yeniden kitaba döndü ve okumaya başladı. "Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır. Bir gün adam her üçünün de kümesin çatısı üzerine tünediğini görür. Çiftçinin silahında sadece tek mermi vardır ve üçü de birbirlerinden oldukça uzak durduklarından sadece bir tekini vurabilir. Soldaki şahine nişan alır, ateş eder ve onu öldürür. Mermi sekmez. Çatıda kaç şahin kalır?"

C. R, "Bu çok açık," dedi.

Cage, "Dur bir dakika," dedi. "Belki bu soru da hilelidir. Yanıtlamak çok zor olmalı diye düşünürsün ama doğru yanıt aslında akla ilk gelen yanıtıdır. Birini vurdun, kaldı iki. Bulmacanın

sonu.

Parker, "Senin yanıtın bu mu?" diye sordu.

Cage tereddütle, "Emin değilim," dedi.

Lukas parmağıyla kitabın arka kapağına bir fiske attı.

Parker, Cage'in söylediğini tekrarladı. "Bu bir aldatmaca."

Lukas fiske atmaya devam etti. Ardından kaşlarını çatı. "Yanıtlar nerede?"

"Yanıt yok."

"Bu ne biçim bir bulmaca kitabı?"

"Sizin bulmadığınız bir yanıt, yanıt olmaz." Parker saatine bir göz attı. Şu mektup hangi cehennemde kalmıştı.

Lukas bulmacaya döndü. Yüzü çok hoştu. Joan yılankavi elmacık kemikleri, geniş kalçaları ve dimdik göğüsleriyle öldüresiye güzeldi. Vücudunu sınıksız saran siyah kazağıyla Margaret

Lukas ise pek liste başlarında sayılmazdı. Dar kotu ince ve adaleli bacaklarını gözler önüne seriyordu. Gözü kadının ayak bileklerine takılan Parker onun ince beyaz çoraplar giydiğini fark etti. Muhtemelen Joan'ın pantolonunun altına giydiği, diz altına kadar çıkan çoraplardandı.

O çok güzel baba

Bir kadın polis için..

Fazlasıyla dar gri bir takım elbise giymiş ince uzun genç bir adam laboratuara girdi. Parker onun haberleşme bölümündeki genç memurlardan biri olduğunu tahmin etti.

"Ajan Cage?"

"Bize ne getirdin Timothy?"

"Ajan Jefferson'ı arıyorum."

Oradakilerden herhangi birinin "Kimi?" diye sorarak Parker'ı zor durumda bırakmasını Cage engelledi. "Tom Jefferson'ı mı?"

"Evet efendim."

Cage Parker'ı işaret etti. "İşte."

Parker sadece bir an duraksadı ve sonra uzanıp mektubu aldı ve aldığına dair her ne kadar devlet memurlarının yaptığı gibi kayıtsızca yapıyor görünse de dikkatle "Th. Jefferson" diye imza anı.

Timothy çıktı ve Parker, "Kimliğini gizli tutmak isteyen sendin. Hokus pokus. İşte şimdi gerçek kimliğin gizlendi," diyen Cage'e bakarak neler oluyor der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ama bunu nasıl..."

"Ben bir sihirbazım. Sana söylemiştim."

Mezarcı bir küçük mutfağı ve bir telefonu olan, gecesi 39,99 dolarlık motel odasının biraz ilerisinde gölgeler arasında dikiliyordu.

Burası şehrin kenar mahallelerinden birisiydi. Mezarcıya bir yeri... klik... bir yeri anımsatıyordu ama nereyi, nereyi?

Boston. Hayır. White Plains... klik... New... New York ya-kınlarındaydı.

Klik.

Pis kokulu bir çöp tenekesinin yanında duruyor ve konforlu odasının kapısını gözetliyordu.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adamın dediği gibi gelen geçen insanları gözlüyordu.

Ön kapıyı gözle.

Gelenleri. Gidenleri. Açık perdelerin arasından odayı.

Arabalar pis sokaktan hızla geçip gidiyor, insanlar pis kaldırımlarda sürtüyordu. Mezarıcı onlara benzeyordu. Mezarıcı kimseye benzemiyordu. Kimse Mezarıcı'yı fark etmiyordu.

"Affedersin," dedi bir ses. "Açım. Yemek yemedim..."

Mezarıcı döndü. Adam Mezarıcı'nın bomboş gözlerine bakınca lafını bitiremedi. Mezarıcı susturuculu silahıyla adama iki kurşun sıktı. Adam düştü ve Mezarıcı susturucunun yeniden sarılması gerektiğini düşünerek cesedi kaldırıp büyük mavi çöp tenekesinin içine tıktı. Artık değildi... klik... susturucu artık sessiz değildi.

Ama hiç kimse duymamıştı. Trafığın gürültüsü çok fazlaydı. Boş kovanları yerden topladı ve paltosunun cebine attı.

Çöp tenekesi hoş bir maviydi.

Mezarıcı renkleri severdi. Karısı kırmızı çiçekler yetiştirirdi ve karısı san çiçekler de yetiştirirdi. Ama mavi çiçekler yoktu. Emindi. Etrafı kolaçan etti. Yakınlarda kimseler yoktu. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Eğer birileri yüzüne bakarsa onları öldür," demişti. "Hiç kimse senin yüzünü göremez. Unutma."

Mezarıcı, "Bunu unutmam," demişti.

Çöp tenekesini dinledi. Sessizlik.

Ne kadar komik. Öldüğün... klik... öldüğün zaman gürültü yapmazsın.

Komik...

Kapıyı gözlemeye, pencereyi gözlemeye, kaldırımdan gelip geçenleri gözlemeye geri döndü.

Saatine baktı. On beş dakikadır bekliyordu.

Artık içeri girebilirdi.

Bir çorba içer, silahını yeniden doldurur, susturucuyu yeniden sarardı. Geçen sene oldukça yağışlı bir günde bunları nasıl yapacağını öğrenmişti... geçen sene miydi?

Bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuşlar ve adam ona silahını nasıl dolduracağını, susturucuyu nasıl saracağını göstermişti ve etraf çok güzel renkli yapraklarla çevriliydi. Daha sonra yapraklar ve dallar yere düşerken kendi etrafında bir fırladık gibi dönerek elindeki Uzi ile atış talimi yapmıştı.

Ormanı buradan daha çok seviyordu.

Kapıyı açtı, içeri girdi.

Telefonla sesli mesaj servisini aradı. Sistematik bir şekilde kodunu girdi. Bir-iki-iki-beş.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adamdan mesaj yoktu. Adamın kendisini aramamasından dolayı biraz üzülüğünü düşündü.

Sabahtan beri onun sesini duymamıştı. Üzgün olduğuna karar verdi. Ama üzüntünün ne olduğunu bildiğinden emin değildi.

Mesaj yok, mesaj yok.

Bu, susturucuyu yeniden sarması, şarjörü tekrar doldurması ve dışarıya çıkmaya hazır olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama önce televizyon izleyerek bir çorba içecekti.

Sıcak, harika bir çorba.

ALTI

Belediye Başkanı Kennedy,

Son bu gece. Mezarıcı iş başında ve onu durdurma yolu yok. Eğer ödeme yapmazsanız, yine öldüricek. Dörtte, 8'de ve gece yarısı.

\$20 milyon dolar nakit istiyorum. onu bir çantaya koyun ve Bethway'in batısındaki 66 no'lu karayolunun üç kilometre güneyine onu bırakın, Tarlanın ortasına. Saat 12:00'ye kadar parayı bana ödeyim. Mezarıcı'yı durdurmayı bir tek ben bilirim. Eğer beni tutuklarsanız, öldürmeye devam eder. Eğer beni öldürürseniz, öldürmeye devam eder.

Eğer benim gerçek olduğumu düşünmüyorsanız, Mezarıcı'nın kurşunlarında bazıları siyah boyalı. Bunu bir tek ben biliyorum.

Belgelerin kişilikleri vardır. Evde Parker'ın kasasında duran Jefferson'ın mektubu ister sahte olsun ister gerçek, yine de muhteşemdi. Çok düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı ve iri bir kehri-

bar parçası kadar değerliydi. Ama burada önünde FBI'ın inceleme masasının üzerinde duran şantaj mektubu kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılmıştı ve değersizdi.

Parker bulmaca çözme yöntemiyle mektubu inceliyordu. Tahminde bulunmadan. Önyargısız.

Bulmacaları çözerken akıl tıpkı çabuk kuruyan bir yapıştırıcı gibi çalışır. İzlenimler sonra gelir. Mektubu tamamen analiz etmeden herhangi bir yargıda bulunmaktan kaçındı. Düşündüğünü açıklamayı ertelemek işinin en zor yanlarından biriydi.

Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır...

"Metroda bulduğunuz kurşunlar," dedi, "bazıları boyanmış mıydı?"

Jerry Baker, "Evet," diye yanıtladı. "Bir düzine kadar. Siyah boyalı."

Parker başını sallayarak, "Sanırım bir psikolog-dilbilimci istediğinizi duydum?" dedi.

"İstedik." Geller bilgisayar ekranını başıyla işaret etti. "Hâlâ Quantico'dan gelecek sonuç için bekliyoruz."

Parker mektubun zarfına baktı. Şeffaf bir evrak poşetine konmuş ve poşete üzerinde METKAT yazan bir kart iliştilmişti. Zarfın üzerinde mektuptaki el yazısıyla Belediye Başkanına -Yaşam ve Ölüm yazılmıştı.

Lastik eldivenlerini taktı. Bu önlemi parmak izi konusunda kaygılanmasından çok kâğıdın üzerine herhangi bir maddenin bulaşmaması için almıştı.

Çantasından Leitz marka büyütecini çıkarttı. Büyütecini çapı on beş santimdi ve sapı gül ağacından, kusursuz merceğin çer-çevesiyse paslanmaz çeliktendi. Parker zarfın kapağının yapıştırma bandını inceledi.

"Bakalım elimizde ne var, evet ne var, herhangi bir şey var mı?" diye kendi kendine mırıldanıyordu. Belgeleri incelerken sık sık kendi kendine konuşurdu. Eğer çalışırken Yaratıklar yanın-daysa onun bu sözleri kendileri için sarf ettiğini ve babalarının işine dahil edildiklerini düşünüp bundan büyük keyif alırlardı.

Fabrikada zarfın imali sırasında yapıştırıcı makinesi tarafından belli belirsiz sürülen yapıştırıcı madde şeridinin dış yüzüne hiç dokunulmamıştı.

Dışlerini öfkeyle sıkarak, "Yapıştırıcıda tükürük izi yok," dedi. Zarfın üzerindeki tükürük artıklarına DNA ve serum testi yapılabilirdi. "Yapıştırmamış."

Lukas Parker çok belirgin bir şeyi atlamış gibi başını iki yana salladı.

"Ama ona gereksinimimiz yok, unuttunuz mu? Cesetten kan örneği aldık ve DNA bilgi bankasına gönderdik. Sonuç, sıfır."

Parker da aynı şekilde karşılık verdi, "Şantajcının kan örneğini almış olacağınızı biliyordum ama tükürüğünü bilgisayara verebilmek için mektubu Mezarçı'nın yollamış olmasını umuyordum."

Bir an sonra Lukas, "İyi bir nokta. Ben bunu düşünmemiştim," diye teslim oldu.

Parker kadının özür kelimeleri dağarcığının fazla kabarık olmadığına dikkat etti. Aslında özür dilemek gibi bir niyeti olmadığı da anlaşılıyordu. Zarfı bir kenara itti ve mektuba baktı. "Peki, 'Mezarçı' neyin nesi oluyor?"

C. P. Ardell, "Evet," diye lafa karıştı. "Bir psikopatımız var."

Cage, "Şam'ın çocuklarından biri daha mı? Şu Leonard Bernstein denen adam," diye sordu.

Lukas bunun bir şaka olduğunu anlamadan, "David Berko-witz," diye düzeltti.

C. P. ve Hardy güldüler. Parker, Cage'in ne zaman dalga geçtiğinin asla anlayamadığını anımsadı. Ajan soruşturmanın en kötü anında bile çoğu kez şaka yapardı. Aslında bu içindeki insanı korumak için

kullandığı bir çeşit görünmez kalkandı. Robby'ninki gibi. Parker Lukas'ın da böyle bir kalkanı olup olmadığını merak ediyordu. Belki bazen kendisinin yaptığı gibi o da gözle görünür zırhını kuşanıyor, bazen de gizliyordu. "Bir davranış biçimi diyelim," dedi, "ve 'Mezarçı' sözüyle ilgili olarak elimizde neler olduğuna bakalım."

Lukas onayladı ve Cage Quantico ile bir telefon görüşmesi yaptı.

Parker gözleri mektupta, "Tetikçinin hiç tanımı var mı?" diye sordu.

Cage, "Hayır," dedi. "Hayalet gibiymiş. Kimse ne silahı, ne namludan çıkan kurşunları görmüş ne de duvarlara çarpıp seken kurşunların çıkarttığından başka bir ses duymuş. İnsanların vurulduğunu bile fark etmemişler."

Parker kulaklarına inanamayarak, "Günün en kalabalık saatinde mi? Kimse bir şey görmemiş mi?" diye sordu.

C. P, "Birdenbire yok olmuş," dedi.

Hardy, "Bir hayalet gibi," diye ekledi.

Parker dedektife baktı. Yakışıklı, iyi giyimli ve göze hoş görünen bir tipti. Evlilik yüzüğü takıyordu. Rahat bir yaşamın tüm belirtilerini görüyordu onda. Ama üstünde melankolik bir hava vardı. Parker Büro'dan ayrılırken hiç gerek olmadığı halde çıkış danışmanının polisler arasında depresyon oranının ne kadar yüksek olduğundan bahsettiğini anımsadı.

Lukas alayla, "Hayalet," diye mırıldandı.

Parker katlanmış mektubu açtı, soğuk kâğıdı ve siyah harfleri inceleyerek defalarca okudu.

Son bu gece...

Mektubun imzasız olduğuna dikkat etti. Failin fidye ya da soygun notunu imzaladığına tanık olduğu az sayıda vaka haricinde, bu tür mektuplar genellikle imzasız olduğu için, bu pek anlamlı bir gözlem sayılmazdı. Bir keresinde karşılaştığı vakada, sadece atmamış olmamak için attığı sahte imza failin yakayı ele vermesine yol açmıştı. Yine görevlendirildiği bir adam kaçırma vakasında fail belki de adam kaçırmanın verdiği kafa karışıklığıyla gerçek imzasını atmıştı. Suçlu, kurbanın ailesinin fidye mektubunu almasından on yedi dakika sonra yakalanmıştı.

Parker güçlü çalışma ışığını mektuba yaklaştırdı. Mektubun üzerine eğildi. Boyun omurlarının kısırdığını duydu. Kâğıt parçasına usulca, "Konuş benimle," dedi, "bana sırlarını anlat..."

Çiftçinin silahında tek bir mermi vardı ve şahinler birbirlerinden epeyce uzak olduklarından yalnızca birini vurabilirdi...

Adamın el yazısını değiştirmeye çalışıp çalışmadığını düşündü. Pek çok suçlu, örneğin adam kaçırıp fidye mektubu yazan kişiler polisin karşılaştırma yapmasını zorlaştırmak için el yazılarını değiştirmeye çalışırlar. Kelimeleri acayip bir şekilde eğik yazarlar ve yazı şeklini değiştirirler. Ama bunu genelde akıcı ve düzgün bir şekilde yapamazlar. Yazıda el alışkanlıklarını gizlemeniz çok zordur ve eğer biri el yazısını değiştirmeye çalışmışsa belge inceleme uzmanları genelde titrek çizgileri, kalem vuruşundaki kesiklikleri yakalarlar. Ama bu mektupta titrek çizgiler yoktu. Adamın gerçek el yazısıyla yazılmıştı.

Normalde imzasız mektuba yapılan muamelenin ikinci adımı belgenin kopyalarını ajanlara dağıtarak onları dosyalardaki yazılar arasından bir benzerini bulmaları için devlet arşivine göndermekti.

Ne yazık ki metro katliamı vakasını soruşturan takımın işi pek kolay değildi, çünkü devlet arşivlerinde bakılabilecek örnekler ya büyük harflerle ya da "Lütfen matbaa harfleriyle yazın" gibi talimatlar nedeniyle matbaa harfleriyle yazılmıştı. Ama mektup el yazısıyla yazılmıştı. Parker Kincaid gibi bir belge ustası bile el yazısı ile matbaa harfleriyle yazılmış bir yazının karşılaştırmasından bir sonuç elde edemezdi.

Ama onları arşivleri taramaya iten bir neden daha vardı. Bir insanın el yazısı hem genel hem de kişiye özgü nitelikler içerir. Genel olanlar okulda öğretilen yöntemlerle edinilen yazma alışkanlıklarından gelir. Seneler önce yazı yazmayı öğretmenin değişik yöntemleri vardı ve bu yöntemler birbirlerinden bir hayli farklıydı. Bir belge inceleme uzmanı bu yüzden zanlının ülkede yaşadığı bölgenin sınırlarını çizebilirdi. Ama bu yazma yöntemleri, örneğin tumturaklı İngiliz tarzı artık terk edilmişti ve geride sadece bir iki yöntem kalmıştı. Çok bilinen Zaner-Bloser sistemi ve Palmer yöntemi. Ama bunlar da yazarı tanımlamada çok yüzeysel kalıyordu.

Özgün nitelikler ise farklıdır. Bunlar bize özgü küçük kalem vuruşlarıdır. Süslü kıvrımlar, matbaa harfleriyle el yazısını karıştırmak. Z harfinin ya da 7 rakamının diyagonal çizgisine kesme işareti koymak gibi. Birkaç sene önce "ortaya çıkarılan" ve sonra sahte olduğu anlaşılan, sözde Hitler'in günlüğünü inceleyen uzmanlara ışık tutan ilk nokta bu kişisel özellikler olmuştu. Hitler imzasını atarken soyadında kendine has bir H harfi kullanırdı ama bunu sadece imzasında yapardı, normal yazısında değil. Sahte günlükte Hitler'in hiç yapmadığı biçimde şatafatlı bir H harfi kullanmıştı.

Parker adamın el yazısında belirleyici bir özellik görebilmek amacıyla mektubu büyüteçle taramaya devam etti.

Baba, çok komiksin. Sherlock Holmes'a benziyorsun...

Nihayet bir şey fark etti.

Küçük i harfinin üzerindeki nokta.

Pek çok i ve j harfinin noktası ya kalemi doğrudan kâğıda dokundurarak ya da eğer acele ile yazılıyorsa sola doğru bir yatay çizgi ve sağa doğru bir kuyruk şeklinde yapılır.

Ama metro katliamının faili küçük i harfinin üzerine alışılmadık bir nokta işareti koymuştu. Noktanın kuyruğu düz bir şekilde yukarı çıkıyordu. Bu yüzden de bir su damlasını andırıyordu. Parker benzer bir nokta işaretini seneler evvel bir kadına gönderilen bir dizi tehdit mektubunda görmüştü. Adam sonunda kadını öldürmüştü. Mektuplar katilin kendi kanıyla yazılmıştı. Parker bu alışılmadık nokta işaretine "şeytanın gözyaşı" adını koymuş ve bu tanımlı adli belge incelemesiyle ilgili olarak hazırladığı ders notlarına aktarmıştı.

"Bir şey yakaladım," dedi.

Cage, "Ne?" diye sordu.

Parker nokta işaretini ve ona verdiği adı açıkladı.

Lukas, "Şeytanın gözyaşı mı?" diye sordu. İsimden hoşlanmış görünmüyordu. Parker onun ancak bilimsel ve somut veriler arayıp bulunca kendini rahat hissettiğini tahmin ediyordu. Hardy'nin Mezarçı'yı hayaletle benzetmesine de aynı tepkiyi

verdiğini hatırladı. Lukas öne doğru eğildi. Kısa sarı saçları önüne döküldü ve yüzünün bir kısmını örttü. "Sizin faille bir bağlantısı var mı?" diye sordu. "O tehdit olayıyla?"

Parker, "Hayır, hayır," diye yanıtladı. "O adam yıllar önce idam edildi. Ama bu..." Başıyla sayfayı işaret etti. "Belki bizim adamın yaşadığı yeri bulmamızın anahtarıdır."

Jerry Baker, "Nasıl?" diye sordu.

"Eğer alanı bir ilçe ya da daha iyisi bir semt ile sınırlayabilirsek bölgesel kayıtları inceleyebiliriz."

Hardy güldü. "Bu şekilde birini gerçekten yakalayabilir misiniz?"

"Ah, Elbette. Michele Sindona'yı biliyor musun?"

C. P. başını salladı.

Hardy, "Kim?" diye sordu.

Lukas belleğindeki eski suçlular lisesini taradı ve "Şu finan-sçı değil miydi? Vatikan'ın parasını kullanan adam?" diye sordu.

"Doğru. Banka dolandırıcılığından tutuklandı ama duruşmadan hemen önce ortadan kayboldu. Birkaç ay sonra ortaya çıktı ve kaçırıldığını iddia etti. Bir arabaya atılarak bir yere götürüldüğünü. Ama aslında kaçınılmadığına, önce İtalya'ya uçtuğuna sonra da New York'a döndüğüne dair söylentiler vardı. Sanırım güney bölgesinde bir uzman vardı. Sindona'nın el yazısı örneğini inceleyip onun kendisine has işaretini bulmuştu. Sindona dokuz rakamını yazarken yuvarlağın içine nokta koyuyordu. Ajanlar İtalya'dan New York'a giriş yapanların doldurduğu binlerce gümrük beyannamesini incelediler ve adresini yazarken dokuzun yuvarlağının içine nokta koyan birini buldular. Ama isim sahte çıktı. Sindona'nın savunmasını böyle düşürdüler."

C. P., "Bir nokta yüzünden bir adam tutuklanıyor," diye mırıldandı. "Böyle küçücük bir şeyden ötürü."

Parker, "Öyle," diye yanıtladı. "Genelde böyle küçücük şeyler faille çelme takar. Her zaman değil tabii. Ama genelde öyle olur."

Mektubu VSC'nin tarayıcısına yerleştirdi. Bu aygıtın uzman-

ların belgedeki karalama ve silintileri görebilmelerini sağlayan -morötesinden kızlötesine kadar- değişik ışık kaynakları vardı. Parker "tutuklarsanız" sözcüğünden önceki karalamanın ne olduğunu merak ediyordu. Mektubun tamamını tarayıcıdan geçirdi ve başka bir silinti bulamadı. Daha sonra da zarfı test etti ve onda da bir silintiye rastlayamadı.

"Ne buldun?"

"Bir dakika sonra söylerim. Burnunu ensemden çek Cage."

Ajan, "Saat ikiyi yirmi geçiyor," diye anımsattı.

Parker, "Saatin kaç olduğunu bakmadan bilebilirim, teşekkürler," diye mırıldandı. "Benim çocuklar sağ olsunlar öğrettiler." Statik elektriği açığa çıkartan aygıtta doğru yürüdü.

ESDA denen aygıt, belgede, söz konusu belgenin üstüne koyulan bir kâğıda yazı yazılması sonucunda ortaya çıkan çentik yazılar olup olmadığını araştırmaya yarıyordu. ESDA aslında belgelerdeki parmak izlerini tespit etmek için geliştirilmişti. Ancak aygıtın bu amaca ulaşmakta işe yaramadığı ortaya çıkmıştı, çünkü gözle algılanamayan izleri karartıyordu. Televizyondaki dedektifler ellerine bir kalem alır ve üzerinde bir çentik ' azı var mı diye kâğıdı kararlarlardı. Gerçek hayatta ise bir uzman böyle bir hata yapmazdı. Çünkü bu hareket muhtemelen çentik yazıyı yok ederdi. Bir fotokopi makinesi gibi çalışan ESDA incelenen belgenin üzerinde on sayfa daha varken yazılan bir yazıyı dahi ortaya çıkartabiliyordu. Makine bu kadar etkinken hiçbir analizcinin bundan bir tane edinmemesi gerçekten şaşılacak şeydi. Bir keresinde zengin bir bankacının ölümünden sonra adamın çocuklarını mirastan mahrum ederek tüm mal varlığını genç bir hizmetçi kızı bıraktığını belirten vasiyetnamesini analiz etmesi için ona gelmişlerdi. Parker bu belgenin gerçek olduğu teşhisini koymak üzereydi. İmzalar kusursuz, vasiyetnamenin tarihi ve ek vasiyetname yasal görünüyordu. Ama son test, ESDA, kâğıdın üzerine geçmiş "Herifler bunu yutacak," cümlesini açığa çıkartmıştı. Ve hizmetçi sahte vasiyetname hazırlaması için birisiyle anlaşma yaptığını itiraf etmişti.

Şimdiyse Parker mektubu bu makineye yerleştirmeye hazırlanıyordu. Mektubun üzerindeki ince naylon koruyucuyu çıkarttı ve incelemesine başladı.

Hiçbir şey yoktu.

Zarfi denedi. İnce kâğıdı yukarı doğru kaldırdı ve ışığa doğru tuttu. Yazının ince gri çizgilerini gördüğünde heyecandan midesine bir kramp girdi.

Coşkuyla, "Evet!" diye bağırdı. "Bir şey yakaladık."

Lukas öne doğru eğilince Parker belli belirsiz bir çiçek kokusu duydu. Parfüm mü? Hayır. Onunla yalnızca bir saattir beraberlerdi ama kadının parfüm sürme gibi bir huyu olmadığına karar vermişti. Muhtemelen kokulu sabundu.

"Birkaç çentik yakaladık," dedi. "Adam zarfın üzerinde duran bir kâğıda bir şeyler yazmış."

Parker elektrostatik levhayı iki eliyle tutup yazıyı daha iyi okuyabilmek için etrafında dolandı. "Tamam. Biri şunları yazsın. İlk kelime küçük harflerle m-y-d, sonra bir boşluk. Büyük Af, küçük e. Bundan başka bir şey yok."

Cage harfleri san bir bloknotun üzerine yazdı. "Bunun anlamı ne?" Şaşkın bir halde omuz silkti.

C. P. delik kulak memesini çekiştirdi ve "Bir şey ifade etmiyor," dedi.

Geller, "Bilgisayarın bit ve byte'ları değilse benden hayır yok," dedi.

Lukas olumsuzca başını salladı.

Ama Parker mektuba bir göz attı ve hemen anladı. Bunu kimsenin görmemesine şaşırılmıştı.

"İlk suç mahalli."

Jerry Baker, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Lukas, "Elbette," dedi. "Dupont m-e-y-d-a-n-ı. Büyük M ve küçük ise Metro."

Hardy, "Tabii ya," diye fısıldadı.

Yantını bilersen bilmeceler kolaydır!

Parker, "İlk yer," dedi. "Ama bunun altında da bir şeyler yazıyor. Görebiliyor musunuz? Okuyabildiniz mi?"

Levhayı daha iyi görsünler diye Lukas'a doğru çevirdi. "Tanrım, görmek çok güç."

Kadın ileri doğru uzandı ve okudu. "Sadece üç harf. Görebildiğim bu. Küçük harflerle t-e-l."

Hardy, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Parker gözlerini kısarak bir kez daha baktı. "Hayır, hiçbir şey."

Lukas, "t-e-l," derken düşünüyordu.

Cage, "Telefon, telefon şirketi, telekomünikasyon olabilir mi?" diye sordu.

C. P. "Belki televizyon stüdyolarından birine saldıracaklar," diye bir tahminde bulundu.

Parker, "Hayır, hayır," dedi. "Diğer m-y-d ve M-e'deki harflerin yerlerine bakın. Eğer kelimeleri birbirine uygun aralıklarla yazıyorsa t-e-l bir kelimenin sonudur." Ve anladı. "Bu..."

Lukas, "Otel. İkinci hedef bir otel," dedi.

"Doğru."

Hardy, "Belki de bir moteldir," dedi.

Parker, "Hayır," dedi. "Sanmıyorum. Kalabalık olan yerleri seçiyor. Motellerde bu tip şeyler olmaz. Bu gece olay otellerin restoranlarında olacak."

Lukas, "Ve," diye ekledi, "büyük bir ihtimalle oraya yaya gidecek ya da toplu ulaşım araçlarını kullanacak. Moteller şehir dışında. Bu gece trafikte taksi bulmak da zor."

Cage, "Harika," dedi. "Ama şehirde iki yüz otel var."

Baker, "Alanı nasıl daraltabiliriz?" diye sordu.

"Ben büyük otellere gidecek derim..." derken Parker başını Lukas'a doğru salladı. "Sen haklısın. Muhtemelen toplu ulaşım araçları ile gidilebilecek yerlerin yakınlarda ve kalabalık bir yer olacak."

Baker sarı sayfaları gürültüyle masanın üzerine bıraktı. "Yalnızca Washington D.C. mi?" Sayfaları açarak karıştırdı. C. P.

Ardell masaya yaklaştı ve operasyondan sorumlu ajanın omzunun üzerinden bakmaya başladı. Soruyu Parker yanıtladı. "Şantaj yaptığı bölge Virginia ya da Maryland değil. Ben D.C. diyorum."

Lukas, "Kabul edildi," dedi. "Ayrıca 'otel' sözcüğü başta olanları da eleyebiliriz. 'Otel New York' gibi.

Harflerin sırası yüzünden. Ve motelleri de."

Cage ve Hardy, C. P. ile Baker'a katıldılar. Hepsi birden telefon rehberinin sarı sayfaları üzerine eğildiler ve olasılıkları gözden geçirmeye, burası mı yoksa orası mı daha mantıklı diye tartışmaya başladılar. On dakika sonra listede yirmi iki isim vardı. Cage kusursuz el yazısıyla otellerin adlarını bir kâğıda yazdı ve kâğıdı Jerry Baker'a verdi.

Parker, "Buralara birilerini göndermeden önce telefon edip bu gece için diplomatlar ya da politikacılar için bir etkinlik düzenlenip düzenlenmediğini öğrenin. Yapılanları da eleyebiliriz," dedi.

Baker, "Neden?" diye sordu.

Yanıtı Lukas verdi. "Silahlı muhafızlar. Öyle değil mi?"

Parker başıyla onayladı. "Ve gizli servis. Adamımız bunlardan kaçınacaktır."

Baker, "Doğru," diyerek hızla odadan çıktı. Çıkarken de buyandan cep telefonunu açıyordu.

Parker, tüm bunları eleseler bile geriye kaç yer kalacağını düşündü.

Bir sürü. Çok fazla.

Bir sürü olasılık...

Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır...

YEDİ

Sevgili vatandaşlarım... Alnını pudralamışlar, kulağına bir tıkaç sokuşturmışlar ve kör edici ışıkları açmışlardı.

Başkan Jerry Kennedy, Dupont Meydanı'nın hemen yanındaki WPLT istasyonunun canlı yayın odasında parlak ışığın ortasında birkaç çehreyi seçebildi. Karısı, daire oradaydı. Basın danışmanı ve Wendell Jefferies de oradaydı.

Kennedy söyleyeceklerini içinden prova etmeye başladı. Sevgili vatandaşlarım, sizi temin ederim ki şehrimizin polis güçleri ve FBI, hayır, federal yetkililer, faili, hayır, bu korkunç katliamın sorumlusunu bulmak için tüm güçleriyle çalışıyorlar.'

İstasyonun kıdemli yayımcılarından zayıf, beyaz sakallı birisi ona yaklaşarak, "Size yedi saniye hazırlık süresi vereceğim. Geri sayarken dörtten sonra sesle değil parmakla işaret edeceğim. Bir deyince kameraya bakın. Bunu daha önce de yapmıştınız," dedi.

"Daha önce yapmıştım."

Yayımcı onun önünde hiç kâğıt olmadığını görünce, "Bir metin yok mu?" diye sordu. "Hepsi kafamda."

Adam güldü. "Bu günlerde artık kimse böyle yapmıyor."

Kennedy homurdandı.

...bu korkunç suçun sorumlusunu bulmak için tüm güçleriyle çalışıyorlar. Ve dışarıda bir yerlerde olan o kişiye rica ediyorum. Lütfen, lütfen... hayır, sadece bir tek lütfen, senden rica ediyorum, lütfen bizimle bağlantıya geç, diyalogumuzu devam ettirebilelim. Zor bir senenin bu son gününde şiddeti arkamızda bırakalım ve birlikte çalışalım ki artık insanlar ölmesin. Lütfen benimle şahsen temas kur... hayır... lütfen şahsen benimle temas kur ya da bana bir mesaj ilet...

Yayımcı beş dakika diye seslendi.

Kennedy makyajcını bir yana itti ve karşı taraftaki Jefferies'e eliyle işaret etti. "FBI'dan bir haber geldi mi? Herhangi bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Tek kelime bile."

Kennedy buna inanamadı. Saatler geçmişti. Süre bitiyordu ve onun Federallerle tek teması şu ajan, Margaret Lukas adına arayan Bölge dedektiflerinden Len Hardy'nin katile medya aracılığıyla seslenmesini istediklerini bildirdiği kısa telefon görüş-mesiydi. Kennedy öfkeyle, Lukas şahsen aramaya bile gerek görmedi, diye düşündü. Federallerce uyarılan ve kendisini aramakla görevlendirilen Hardy soruşturma hakkında hiçbir şey bilmiyordu ya da muhtemelen bir şey açıklamaya yetkisi yoktu. Lukas'ı aramaya çalışmıştı ama kadın telefona gelemeyecek kadar meşguldü. Cage de öyle. Yerel polis şefiyle kısa bir görüşme yapmıştı ama FBI'nın denetiminde çalışacak polisleri temin etmekten başka, şefin bu konuda yaptığı hiçbir şey yoktu.

Kennedy öfkeden için için kaynıyordu. "Bizi ciddiye almıyorlar. Tanrım. Bir şeyler yapmak istiyorum. Yani bundan başka." Elini kameraya doğru salladı. "Dilenci gibi görüneceğim."

Wendell Jefferies, "Bu bir sorun," diye onayladı. "Bir basın toplantısı için çağrı yaptım ama istasyonların yarısı ve gazeteler haberci göndermedi. 9. Caddede kamp kurmuşlar, konuşmak için Büro'dan birini bekliyorlar."

"Sanki şehir yok gibi. Sanki hiçbir şey yapmıyor gibiyim,"

"Ne yazık ki öyle algılanıyor."

Yayımcı onlara doğru hamle yaptı ama Başkan ona nazik bir şekilde gülümsedi. "Bir dakika sonra." Adam gölgelerin içine doğru çekildi.

Kennedy yardımcısına, "Ee?" diye sordu. Genç adamın Armani gözlüklerinin ardındaki gözlerinde kurnaz bir bakış görmüştü.

Jefferies, "Puan yükseltecek birilerini aramanın tam zamanı," diye fısıldadı. "Bunu halledebilirim. Cerrahi bir müdahale. Nasıl yapacağımı biliyorum."

"İstemiyö..."

Patronuna hiçbir zaman fikrini kabul ettirmeye çalışmamış biri olan Jefferies hararetle, "Ben de böyle olsun istemiyorum," diyerek onun sözünü kesti. "Ama başka şansımız yok. WTGN'deki yorumu duydun."

Tabii duymuştu.

Metro civarında yarım milyon kadar dinleyicisi olan radyo kanalı kısa bir süre önce, Kennedy'nin

kampanyası esnasında Washington'ın sokaklarını suçtan temizleyeceği konusunda söz verdikten sonra bu gün nasıl teröristlere milyonlarca dolar fidye vermeye istekli olduğunu flaş haber yapmıştı. Yorumcu, kaba herif, eski gazeteci, kampanyasında tam bir temizlik sözü vermişken bütün bunları nasıl unuttuğundan, hatta okul inşaatı yolsuzluğuna adının karıştığından bahsetmişti.

Jefferies, "Gerçekten başka şansımız yok Jerry," diye tekrarladı.

Başkan bir an bunu zihninde tarttı. Her zamanki gibi yardımcısı haklıydı. Kennedy bu adamı çalıştırıyordu zira beyaz bir Belediye Başkanı olarak kıdemli siyah bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Böyle yapmak zorunda kaldığı için mazeret aramıyordu ama bu genç adamın güçlü politik sezgileriyle toplumla politikacı arasındaki ilişkiler konusunda her zaman doğru kararlar vermesi kendisini hep şaşırtmıştı.

Yardımcısı, "Şimdi sert oynama zamanı Jerry," dedi. "Çok şey tehlikede."

"Tamam. Yapman gerekeni yap." Dikkatli ol, diye eklemedi. Jefferies'in öyle yapacağını biliyordu.

Yukarıdan "İki dakika," diyen bir ses duyuldu.

Kennedy zihninde Mezarıcı ile konuşuyordu: Neredesin? Nerede?

Kapalı bir kameraya doğru baktı ve buradan çıkıp televizyonlara, Mezarıcı'nın önünde oturuyor olabileceği televizyona da gitmesi olası kablolar ve merceklerle doğru sanki onu göre-bilecekmiş gibi gözlerini dikti. Hâlâ Mezarıcı ile konuşuyordu. Kimsin sen? Neden sen ve suç ortağın ölüm melekleri gibi benim şehrimde geldiniz?

... barış adına, senenin bu son günü benimle temas kur ki bir anlaşma yapabilelim... Lütfen...

Jefferies başkanın kulağına eğilerek, "Eğer dinlerse, katil ya-ni, bu işin sonu gelebilir. Belki para için gelir ve yakalanır," diye fısıldadı. Kennedy cevap vermeden tepeden bir anons yükseldi. "Bir dakika."

Mezarıcı'nın yeni bir alışveriş torbası vardı. Üzeri boyunlarına kurdele dolanmış yavru köpek resimleriyle süslü, parlak kırmızı ve tam Noel'lik.

Mezarıcı torbayı Hallmark'tan almıştı.

Her ne kadar gururlanmanın ne anlama geldiğinden emin değilse de sahip olmaktan gururlandığı bir torbaydı. Kafatasına saplanan kurşun yumuşak gri beyin hücrelerinin bir kısmını alıp götürdüğünden beri bir sürü şeyden emin değildi.

İşe yaraması ne kadar komik... ne kadar...

Komik...

Mezarıcı yanında bir bardak su ve boş bir çorba kâsesiyle gürültülü motelde rahat koltuğunda oturuyordu.

Televizyon seyrediyordu.

Ekranında bir şeyler oynuyordu. Reklamlar. Kafatasına gözü-

nün hemen üstünden bir delik açan kurşunun içerideki yakıp kavurucu dansını bitirmesinden sonra

seyrettiğini anımsadığı reklamlar gibi. Birileri kurşunun yaptığını böyle anlatmıştı. Kim olduğunu anımsamıyordu. Belki ona yapması gerekenleri söyleyen arkadaşı. Büyük bir olasılıkla oydu.

Ekranda bir şeyler parıladı. Uzun zaman önceye ait komik bir anıyı beraberinde getirdi.

Bir reklam seyrediyordu. Alışveriş torbasının üzerindeki gibi köpek yavruları köpek maması yiyordu.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam Mezarçı'nın elini tuttuğunda reklamları seyrediyordu ve birlikte uzun bir yürüyüşe çıkmışlardı. Adam ona, "Ruth yalnız kaldığında..." demişti. "Rum'u tanıyor musun?"

"Ben, hımm, Ruth'u tanıyorum."

Ruth yalnız kaldığında Mezarçı bir ayna kırmalı ve kırık bir cam parçasını alarak onun boynuna saptamalıydı.

Mezarçı durmuştu. "Yani sen demek istiyorsun ki..."

"Demek istiyorum ki, bir ayna kırmalı, camın uzunca bir parçasını almalı ve Ruth'un boynuna saptamalıdır."

Mezarçı'nın hatırladığı bazı şeyler sanki Tanrı tarafından beynine kazınmıştı.

"Güzel," demişti adam.

Mezarçı, "Güzel," diye tekrarlamıştı. Ve söyleneni yapmıştı. Adamın yapmasının onu mutlu edeceğini söylediği şeyleri. O her ne idiye. Şimdiyse kucağında yavru köpekli .torbasıyla uygun bir ücretle kiralanmış ufak mutfaklı, telefonlu odasında oturuyor ve çorba kâsesine bakıyordu.

Kâse boştu. Bu yüzden aç olmamalıydı. Susadığını düşündü ve bir yudum su içti.

Televizyonda başka bir program başlamıştı. Kelimeleri okudu ve yüksek sesle tekrarladı. "Özel Bülten. Hımm. Hımm. Bu..."

Klik. Bu...

Klik,

Bir WPLT Özel Bülteni.

Bu önemli. Bunu dinlemeliyim.

Mezarçı'nın tanıdığı bir adam ekrana geldi. Bu adamın resimlerini görmüştü. O...

Washington D.C.'nin Belediye Başkanı Gerald D. Kennedy. Televizyonda söyledikleri buydu.

Başkan konuşmaya başladı ve Mezarçı dinledi.

"Sevgili Vatandaşlarım, merhaba. Bu sabah Dupont Meydanı Metro İstasyonunda korkunç bir katliam yaşandı ve bazı insanların trajik bir şekilde hayatlarını yitirdiler. Katil ya da katiller şu ana kadar yakalanamadı. Ama Polis güçlerimizin ve Federal yetkililerin tüm güçleriyle bu olayın yinelenmemesi konusunda her şeyi yaptıklarına sizi temin ederim.

"Bu katliamın sorumlularından tüm kalbimle rica ediyorum, lütfen, lütfen, benimle temas kurun. Aramızdaki diyalogu yeniden kurmamız gerekiyor. Bu sayede görüşmelerimize yeniden devam edebiliriz. Senin bu son gününde şiddeti bırakıp birlikte çalışalım ki daha fazla ölüm ve yaralanma olmasın. Biz..."

Ne sıkıcıydı...

Mezarcı televizyonu kapattı. Şirin çocuklarla yapılan köpek maması reklamlarını çok daha fazla seviyordu. Araba reklamlarını da. Ahhh, tanıdık insanlar. Mezarcı sesli mesaj servisini aradı, kodunu girdi, bir-iki-iki-beş. Noel zamanı. Karısı Pame-la'ninkine değil de Ruth'unkine benzeyen -cam boğazına girmeden öncekine elbette- bir kadın sesi yeni mesajı olmadığını söyledi. Bunun anlamı ona yapması gerekenleri söyleyen adamın dediklerini yapmasının zamanı geldi demektir. İnsanların yapmanı istediklerini yaparsan bu iyi bir şeydir. O zaman seni severler. Sonsuza dek seninle kalırlar.

Seni severler.

Sevmek her ne demekse.

Mutlu Noeller Pamela. Sana bunu aldım... Sen de bana bir şey almışsın! Ah olamaz!... Bir hediye.

Klik klik.

Elindeki san çiçekler ne kadar güzel Pamela. Palto için teşekkür ederim. Mezarcı şimdi bu paltoyu giyyordu. Belki siyahtı, belki lacivert. Paltosunu seviyordu.

Çorba kâsesini mutfığa götürdü ve evyenin içine bıraktı. Ona yapması gerekenleri söyleyen adamın neden aramadığını bir kez daha merak etti.

Adam ona aramayabileceğim söylemişti ama Mezarcı yine de beyinde küçük bir vızlıtı hissediyordu ve adamın sesini duyamadığı için üzgündü. Üzgün müyüm? Hımm. Hımm.

Deri eldivenlerini buldu. Elde çok hoş duran güzel eldivenlerdi. Kokulan ona geçmişe ait, ne olduğunu anımsayamadığı bir şeyler çağırıyordu. Uzi'sinin şarjörüne mermi basarken lateks eldiven giyyordu ama lastiğin kokusu güzel değildi. Kapıları açarken, ateş ederken ve ormandaki yapraklar gibi düşen insanlara bakarken deri eldivenlerini giyyordu.

Koyu lacivert ya da siyah paltosunu ilikledi.

Eldivenlerini yeniden kokladı.

Komikti.

Silahı köpekli torbasına koydu. Yedek kurşunları da yanına yerleştirdi. Yürüyerek ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Olması gerektiğini düşündüğü şekilde dikkatle kilitleti. Mezarcı yapması gereken şeyleri gayet iyi biliyordu.

Örneğin, bir kadının boynuna cam parçası saplamak. Karısına bir hediye satın almak. Çorbasını içmek. Parlak yeni bir alışveriş torbası bulmak. Üzerinde yavru köpek resimleri olan bir tane.

"Neden yavru köpekler?" diye sormuştu.

"Sadece öyle olması gerektiği için," demişti ona yapması gerekenleri söyleyen adam.

Yaa!

Ve o da bunu satın almıştı.

SEKİZ

Parker Kincaid sender önce GSA'dan kendi aldığı döner koltukta oturuyor, pek az belge inceleme uzmanının yaptığı testi yapıyordu. Mektubu okudu.

Sonra bir kez daha okudu. Ve sonra altı kez daha.

Mektubun içeriğinin yazar hakkında bir şeyler açıkladığına inanıyordu. Bir keresinde ondan Abraham Lincoln'ün Jefferson Davis'e gönderdiği sanılan Lincoln'ün Konfederasyon'un teslim olması halinde bazı koşulları kabul edebileceğini yazdığı bir mektubun gerçekliğini kanıtlaması istenmişti. Şaşkınlıktan kafası allak bullak olan Amerikan Tarih Kurumunun müdürü Amerika tarihini kargaşaya sürükleyecek mektubu Parker'a göndermişti. Bilim adamları mektubun kâğıdının 1860'lı yıllarda imal edildiğini, kullanılan mürekkebinse demir tozundan elde edildiğini ve kâğıdın tarihine denk düşen yıllarda kullanıldığını önceden belirlemişlerdi. Mürekkebin kâğıdın liflerine nüfuz etme derecesi yazıldığı tarihi aşağı yukarı doğruluyordu ve yazının da Lincoln'ün el yazısı olduğu açıkça görülüyordu.

Parker yine de kelimelerin başlangıçlarını ve kalem vuruşlarını büyüteçle incelemeyi sürdürmüştü, önce mektubu okumuş

sonra da analiz raporunu yazmıştı. "Bu mektubun kökeni şüphelidir." Bu ifade, Bronx ağzının adli belge inceleme uzmanlarının kullandığı dildeki tam karşılığıydı.

Sebebi neydi? Mektup "Abe Lincoln" diye imzalanmıştı. 16. Başkan, Abe takma adından nefret ederdi ve asla kullanmazdı. Hele böylesine önemli bir belgede. Sahtekâr tutuklanmış, suçlu bulunmuş ve genelde bu tip suçlarda olduğu gibi göz hapsinde tutulma koşuluyla salıverilmişti.

Şantaj mektubunu okurken bir yandan da dikkatle adamın sentaksını, yani söz dizimini, cümle bölünmelerini ve gramerini inceliyor, yazının genel yapısı ile ilgili notlar alıyordu. Mektubu yazan ve şu anda altı kat aşağıda FBI morgunda kaskatı yatan adamın imajı gözünde belirmeye başlamıştı.

Tobe Geller, "İşte başlıyoruz," diye seslendi. "Quantico'dan gelen psiko-dilbilim profili."

Parker gözünü ekrana dikti. Belge bölümünü yönetirken o da sık sık bu tür bir bilgisayarlı analiz yöntemi kullanmıştı. Tehdit metni harfiyen bilgisayara girilirdi, ardından bilgisayar metni analiz eder ve onu önce 250.000'den fazla sözcük içeren büyük "tehdit sözlüğü"ndeki verilerle sonra da milyonlarca sözcük içeren standart bir sözlüğün içeriğiyle karşılaştırırdı. En sonunda bir uzman yine bilgisayar kullanarak mektubu veri bankasındaki diğer tehdit mektuplarıyla karşılaştırır ve aynı kişi tarafından yazılan bir mektup olup olmadığına karar verirdi. Yazarnın belirgin özellikleri de bu yöntemle bulunabilirdi.

Geller okumaya başladı, "12-31A failinin (ölü) psiko-dilbilim profili, METKAT. Yukarıda belirtilen olayın kimliği belirsiz faili bir yabancıdır ve bu ülkede iki ya da üç senedir yaşamaktadır. Tahsili düşük seviyededir ve ancak bir Amerikan lisesinde iki sene okumuş birininki kadar olabilir. Olası IQ'su 100, ± 11 puandır. Belgedeki tehditler veri tabanındaki bilinen tehditlere uymuyor. Yine de lisanı hem kâr hem de terör amaçlı suç lisanına uyuyor." Bilgisayardan bir çıktı aldı ve Parker'a uzattı.

Lukas, "Bir yabancı," dedi. "Biliyordum." Adamın kamyo-

nun çarptığı yerde çekilen fotoğrafını eline aldı. "Bana Orta Avrupalı gibi geliyor. Sırp, Çek, Slovak."

Len Hardy, "Belediye güvenliğini aramış," dedi. "Gelen telefonları kaydetmiyorlar mı? Eğer bir aksanı varsa anlarız."

Parker, "Ses sentezcisi kullandığına bahse varım?" diye araya girdi.

Lukas, "Doğru," dedi. "'Mesajınız var,' diyen ses gibiydi."

Geller, "Bence CT'yi aramalıyız," dedi. Cinayet ve Terörizm Bölümü.

Ama Parker psiko-dilbilim profilini içeren kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı.

"Ne..." Lukas'ın sözü yarım kaldı.

C. P. Ardell'in kalın gırtlığından kahkaha denebilecek bir homurtu yükseldi.

Parker, "Buldukları tek doğru şey tehdidin gerçek olduğu. Ama biz bunu zaten biliyoruz, öyle değil mi?" dedi. Gözlerini şantaj mektubundan ayırmadan, "CT'yi aramayalım demiyorum. Ama bu adamın bir yabancı olmadığını söyleyebilirim ve kesinlikle çok zeki. IQ'su 160'ın üstünde olmalı," diye devam etti.

Cage, "Bunu nerden çıkardın?" diye sordu. Eliyle mektubu işaret etti. "Benim torunlar bile bundan iyisini yazar."

Parker, "Aslında adamın aptal olmasını dilerdim," dedi. "O zaman korkmamız için çok daha az neden olurdu." Adamın resmine hafifçe vurdu. "Kesinlikle Avrupa kökenli ama muhtemelen dördüncü kuşak. Çok akıllı, iyi eğitim görmüş, özel bir okulda okumuş olması mümkün ve kanımca bilgisayar başında da bir hayli zaman geçirmiş. Sürekli oturduğu yer burası değil. Burada sadece bir kiracı. Eh, klasik bir sosyopat işte."

Margaret Lukas'ın gülüşü neredeyse alaycıydı. "Bunu da nereden çıkardınız?"

Parker mektuba hafif bir fiske attı. "Bu söyledi."

Bir adli dilbilimci olarak Parker senelerce bilgisayarların psiko-dilbilim programları olmadan, insanların kullanmayı

seçtikleri deyimler ve cümle yapılarını temel alarak belge analizi yapmıştı. Birkaç sözcük bile bir suçun aydınlığa kavuşturulmasında en önemli rolü oynayabiliyordu. Seneler önce cinayetten tutuklanan genç bir sanığın duruşmasında tanıklık etmişti. Sanık ve bir arkadaşı marketin birinden bira çalarken tezgâhtar onları görmüş ve bir beysbol sopasıyla üzerlerine yürümüşü. Arkadaşı sopayı tezgâhtarın elinden kapmış ve adamı onunla tehdit etmişti. Zanlı, yani davanın sanığı, olay sırasında arkadaşına "Ver ona!" diye bağırmıştı. Arkadaşı da tezgâhtara sopayla vurup öldürmüştü. Savcı "Ver ona!" cümlesinin "Vur ona!" anlamına geldiğini iddia ediyordu. Savunma ise "Sopayı ona geri ver," dediğini ileri sürüyordu. Parker "Ver ona!" ifadesinin eskiden Amerikan argosunda "ateş etmek", "vurmak" ya da "yaralamak" anlamına geldiğini, ama zaman içinde bu anlamlarını yitirdiğini kanıtlamıştı. Parker, sanığın arkadaşına sopayı iade etmesini söylediğini düşünüyordu. Jüri Parker'ın tanıklığına inanarak genci cinayetten değil hırsızlıktan suçlu bulmuştu.

Cage, "Ama bu yabancıların konuşma şekli," diye belirtti. "'Ben bilirim'; 'Bana ödeyin.' Lindbergh'lerin bebeğinin kaçırılmasını hatırlıyor musun? Akademiden?"

Quantico'daki bütün FBI stajyerleri hukuk derslerinde bu hikâyeyi duymuşlardı. Bruno Hauptmann'ın tutuklanıp Lindbergh'lerin bebeğini kaçırmaktan suçlu bulunmasından önce Büro'nun belge inceleme uzmanları fidye notunu yazan kişinin bir Alman göçmeni olduğu ve muhtemelen iki ya da üç senedir Amerika'da yaşadığı sonucunu çıkarmışlardı. Hauptmann bu tarife tıpatıp uyuyordu. Analiz şüpheli grubunu küçültmüş ve Hauptmann el yazısı ile fidye notundaki yazının karşılaştırılmasına dayanılarak mahkûm edilmişti.

Parker, "Eh, bunu bir gözden geçirelim," deyip mektubu modası geçmiş bir tepegöze yerleştirdi.

Tobe Geller, "Onu taramak ve video ekranına vermek istemiyor musun?" diye sordu.

Parker kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Dijital sistemleri sevmem. Orijinale olabildiğince yakın olmalıyız." Gözlerini yukarı kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onunla aynı yatakta olmalıyız."

Mektup laboratuvarın duvara monte edilmiş büyük ekranında parladı. Soluk renkli belge sorgulamadaki bir zanlı gibi önlerinde duruyordu. Parker ona doğru yaklaştı, önündeki büyültülmüş harflere gözlerini dikti.

Belediye Başkanı Kennedy,

Son bu gece. Mezarıcı iş başında ve onu durdurma yolu yok. Eğer ödeme yapmazsanız, yine öldürücek. Dörtte, 8'de ve gece yarısı.

\$20 milyon dolar nakit istiyorum. onu bir çantaya koyun ve Bethway'in batısındaki 66 no'lu karayolunun üç kilometre güneyine onu bırakın, Tarlanın ortasına. Saat 12:00'ye kadar parayı bana ödeyim. Mezarıcı'yı durdurmayı bir tek ben bilirim. Eğer beni tutuklarsanız, öldürmeye devam eder. Eğer beni öldürürseniz, öldürmeye devam eder.

Eğer benim gerçek olduğumu düşünmüyorsanız, Mezarıcı'nın kurşunlarından bazıları siyah boyalı. Bunu bir tek ben biliyorum.

Parker hem konuşuyor hem de mektubun bazı kısımlarını işaret ediyordu. "'Ben bilirim' ve 'parayı bana ödeyin' ifadeleri kulağa biraz tuhaf geliyor, bu kesin.

Alman Hint-Avrupa kökenli, Almanca veya Slav dillerinde, lehçe ya da Çekçe'de para ödeme, 'parayı bana ödeyin' şeklinde ifade edilmez. Onlar da bunu aynen bizim gibi söyler; parayı bana verin. Bu yapı daha ziyade Asya dillerinde yaygındır.

Öyle sanıyorum ki adam rastgele yabancı ifadeler kullanmış. Bizi aldatıp bir yabancı olduğunu düşünmemizi sağlamak için. Bizi yanlış ize yönlendirmek için."

Cage, "Bilmem ki..." diyecek oldu.

Parker "Hayır, hayır," diye ısrar etti. "Nasıl yapmaya çalıştığna bak. Bu tekrarlanan yabancı ifadeler birbirlerine çok yakın. Sanki sahte izleri bir kenara bırakmış ve sonra doğru dilbilgisiyle yazmaya devam etmiş. Eğer ana dili yabancı bir dilse, demek ki o zaman İngilizce'ye gerçekten çok iyi uyum sağlamış. Mektubun son cümlesine bak. Tipik İngilizce. Yukarıda yazdığı gibi, 'Bunu bir tek ben bilirim,' demiyor

da, 'Bunu bir tek ben bi-liyorum,' diyor. Sırası gelmişken, bu aynı zamanda bana biraz onun bilgisayar başında zaman harcadığını da düşündürüyor. Ben de değerli belge satıcılarının Web sitelerini gözden geçirmek için İnternette bir hayli zaman harcarım. Çoğu yabancıdır ama yazı dili İngilizce'dir. İngilizce'nin bu şekilde katledildiğini her zaman görebilirsiniz."

Lukas Parker'a "Bilgisayar konusunda sana katılıyorum," dedi. "Emin olamayız tabii ama susturucu yapmayı ve Uzi'yi tam otomatik çalıştırmayı Web'den öğrenmiş benziyor. Günümüzde böyle şeyleri herkes bu yolla öğreniyor."

Hardy, "İyi ama yirmi dört saat olayından ne haber?" dedi. "Fidyeyi saat '12:00'ye kadar istiyordu. Bu Avrupalıların kullandığı saat formatı."

"Bu da yine aklımızı karıştırmak için yapılmış bir başka şey. Diğer tarafta böyle demiyor. Mezarcının yeniden saldıracığını söylerken. 'Dörtte, 8'de ve gece yarısı,' diyor."

C. P., "Eh, eğer bir yabancı değilse aptal olmalı. Bütün şu yanlışlara bakın," dedi. Lukas'a döndü. "Manassas Parkında enselediğimiz câhil serserilerin konuşma şekline benziyor."

Parker, "Hepsi sahte," diye yanıtladı.

Lukas, "Ama," diye itiraz edecek oldu. "Daha ilk cümlede 'Son bu gece' demiş. Gece bitecek demek istemiş. O..."

Parker, "Ama bu hata bir mantığa dayanmıyor. Dilbilgisi

hatalarının genellikle belli bir mantığı olur. İnsanlar doğru ifade şekli 'arada sırada' olmasına rağmen onun yerine 'ara sıra' derler. Söylemesi kolay olduğu için hata yaparlar ve bu hata zaman zaman yazıya da yansır. Ama bu adam eğitim seviyesi ne olursa olsun yanlışlıkla 'Son bu gece' diye yazmış olamaz, çünkü bu ifade bir hata mantığına dayanmıyor. Ancak bilinçli olarak yanlış yazmış olabilir."

Hardy, "Ya imla hataları?" diye sordu. "Ve büyük harf ile noktalama işaretlerinin kullanımındaki hatalar?" Dedektifin gözleri dikkatle mektubu tarıyordu.

Parker, "Yo, bunlardan çok daha fazlası var. Hem dolar işareti '\$' kullanmış hem de 'dolar' kelimesini. Tekrarlama. Ve paradan bahsederken cümlede yanlış bir nesne kullanmış," diyerek ekrana dokundu ve parmağını satırlarda gezdirdi.

\$20 milyon dolar nakit istiyorum. onu bir çantaya koyun ve Bethway'in batısındaki 66 no'lu karayolunun üç kilometre güneyine onu bırakın, Tarlanın ortasına.

"Gördünüz mü? 'Onu bırakın' diyor. Oysa 'onu' demesi gereksiz. Sadece bu tip hatalar bir şey ifade etmez. Bu tür gramer hataları konuşmadaki hataların yansımasıdır. Ve günlük konuşma dilinde nesneyi gereksiz sayıp söylemeyiz. Tembel olduğumuz için akıcı konuşmaya meyilliyizdir ve bazı kelimeleri kullanmaya gerek görmeyiz."

"Gelelim imla hatalarına." Ekrana yansıtılmış mektubun önünde yavaş yavaş yürüdü ve yazılar yüzünde ve omuzlarında siyah böcekler gibi dolaştı. "Şu satıra bakın: 'Eğer ödeme yapmazsanız, yine öldüricek.'

Bunun yerine, 'öldürecek,' denmeliydi. Ama pek çok insan hızlı yazı yazarken bu tip hatalar yapar. Özellikle bilgisayarda yazıyorsa; e tuşu yerine i tuşuna basar, klavyede bu tuşlar yan yanadır. Telaffuz hatalarının en büyük ikinci neticesi de klavye ile yazarken ortaya çıkar. Ama elle yazıda bunlar nadiren

görülür."

"Gelelim büyük harflere..." Hardy'ye bir göz attı. "İnsanlar yine mantıklı nedenler olmadan yanlışlıkla büyük harf kullan-

mazlar. Bu hataları genellikle kendilerince önemli olduğunu düşündükleri sanat, aşk ya da nefret gibi kavramlardan söz ederken yaparlar. Bazen de uğraş ya da işlerden bahsederken. Buradaysa, hayır, öyle bir durum yok. Adam yalnızca aptal olduğunu düşünmemizi istemiş. Ama değil."

Lukas sanki Parker'ın incelediği şantaj mektubundan tamamen farklı bir şeye bakar gibi, "Mektup size bunu mu anlatıyor?" diye sordu.

Belge inceleme uzmanı gülerek, "Bildiniz," diye yanıtladı. "Adamın bir diğer hatası yapması gereken bazı hataları yapmaması." Ekranı dokundu. "Yani, şurada virgülden önce doğru kullanmış."

Dörtte, 8'de ve gece yarısı.

Hardy, "Herhalde 'tutuklamak' sözcüğünü önce yazmış ve üstünü karalamış, buna ne dersiniz?" diye sordu.

Parker, "Öyle görünüyor olabilir," dedi. "Ama oradaki karalamanın altında ne var biliyor musun? Kızılötesiyle taradım."

"Ne?"

"Anlamsız birkaç çizgi."

Lukas, "Anlamsız birkaç çizgi mi?" diye sordu.

Parker alayla, "Hiçbir şey yazmamış. Sadece bizim kelimeyi yazarken zorlandığımı, ilk seferde beceremeyip üzerini karaladığımı düşünmemizi istemiş."

Hardy, "İyi de neden aptal olduğunu düşünmemiz için bunca zahmete girmiş?" diye sordu.

"Aptal bir Amerikalı ya da daha az aptal bir yabancı aramız için hile yapmış. Bu da başka bir bulmaca," diyen Parker, "Ve ona olduğundan daha az değer biçmemizi sağlamaya çalışmış," diye devam etti. "Tabii ki akıllı biri. Şu paranın bırakılacağı yere bakın."

Lukas, "Paranın bırakılacağı yer mi?" diye sordu.

C. P., "Gallow Yolunu kastediyorsun, nesi var?" dedi.

"Ee..." Parker önce gözlerini yukarı çevirdi sonra ajanlara tek tek baktı. "Helikopterler."

Hardy, "Ne helikopterleri?" diye sordu.

Parker kaşlarını çatı. "Kiralık helikopterleri araştırıyor musunuz?"

Lukas, "Hayır," dedi. "Niye araştırılmı?"

Parker Büro günlerinden bir kuralı anımsadı. Asla tek bir tahminde bulunma.

"Adamın parayı bırakmanızı istediği yer bir hastanenin yakınlarında, öyle değil mi?"

Geller başıyla onayladı. "Fairfax Hastanesi."

Lukas, "Kahretsin," diye patladı. "Bir helikopter pisti var."

Hardy, "Ya!" dedi.

Lukas kendine kızarak başını salladı. "Adam gözetleme ekibinin bir helikopterin inmesini garipsemeyeceği bir yer seçmiş. Bir tane de kendisi için kiralamış. Helikopterle inecek, parayı alacak ve sonra yeniden havalanacak. Ve kaçmak için bineceği arabanın yanında inecek."

Hardy acı acı, "Ben bunu hiç düşünmedim," dedi.

C. P., "Hiçbirimiz düşünmedik," dedi sıkıntıyla.

Cage, "FAA'da bir arkadaşım var. Ondan bunu kontrol etmesini isteyeceğim," diye ekledi.

Parker saate göz attı. "Kennedy'nin bültenine bir cevap yok mu?"

Lukas bir telefon etti, birisiyle görüştü ve telefonu kapattı. "Altı telefon. Hepsi boş. Hiçbirinin boyalı kurşunlardan haberi yok. Hepsi sahte. Adları ve numaraları alındı. Daha sonra polisi yanlış yola sevk etmekten hepsini tutuklarız."

Hardy, Parker'a, "Adamın buralı olmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. El yazısını burada yaşayanlarımla karşılaştırmak için en ufak bir şansımız olduğunu düşünseydi ya yazısını değiştirir ya da kesip yapıştırdığı harflerle yazardı. Yapmadı. Bu da buralardan. Virginia ya da Maryland'den de olmadığını gösterir."

Kapı itilerek açıldı. Gelen Timothy idi. Mektubu getiren adam. "Ajan Lukas? Kuşkulu ölüm vakalarını takip eden memur-

Parker, zamanı gelmişti, diye düşündü.

Lukas raporu aldı. O okurken Cage, "Parker, adamın bir sos-yopat olduğunu söyledin. Bunu nereden çıkardın?" diye sordu.

Parker gözleri Lukas'ın üzerinde, onu fazla önemsemeden, "Çünkü," dedi, "böyle bir şeyi bir sosyopattan başka kimse yapmaz."

Lukas okumayı bitirip raporu Hardy'e geçirdi. Hardy, "Bunu yüksek sesle okumamı mı istiyorsun?" diye sordu. Oku.

Parker genç adamın artık daha ağırbaşlı görüldüğünü fark etti. Belki de o an için takımın bir parçası olduğundan böyle davranıyordu.

Genç dedektif boğazını temizledi. "Yaklaşık kırk beş yaşlarında beyaz erkek. Boy 1,86. Seksen beş kilo. Özel bir işareti yok. Alarmlı bir Casio saat haricinde mücevher yok." Hardy gözlerini rapordan kaldırdı. "Şunu dinleyin; alarm dörde, sekize ve gece yarısına ayarlanmış." Tekrar rapora döndü.

"Markasız blucin giyiyor. Oldukça yıpranmış. Polyester rüzgârlık. JCPen-ney işçi gömleği. Onun da rengi solmuş. Cokey iç çamaşırı. Pamuklu çorap. Wal-Mart koşu ayakkabıları. Nakit 120 dolar, bi- raz da bozukluk."

Parker Hardy'nin okudukları, kimliği belirsiz faili değil de mektubu anlatıyormuşçasına gözlerini ekrandaki mektuba dikti.

"Bazı malzeme kalıntıları. Saçlarda tuğla tozu, tırnak içlerinde kurumuş kil. Midesindekiler son sekiz saat içinde kahve ve süt içtiğini, ekmek ve sığır eti, muhtemelen ucuz biftek yediğini gösteriyor.' Hepsi bu." Hardy rapora iliştilmiş üzerinde 'Metro Katliamı' yazan başka bir notu okudu. "Kişiye çarpan kamyon hakkında bir ipucu yok." Parker'a baktı. "Bu çok sinir bozucu. Adam alt katta ama bize bir tek kahrolası laf bile edemiyor."

Parker daha önce de gördüğü Büyük Suçlar Bülteninin başka bir kopyasına göz attı. Gary Moss'un evininin bombalanmasından bahsediyordu. Adamın kızlarının ölümün eşliğinden dönüşü-

nü anlatan katı tanımlama kendisini fena sarsmıştı. Gözünün bültene takılmasıyla birlikte neredeyse tam bir dönüş yaptı ve laboratuardan dışarı çıkmaya hazırlandı. Projektörü kapattı. Mektubu inceleme masasına geri koydu.

Cage saatine göz attı ve paltosunu çekip aldı. "Eh, kırk beş dakikamız var. Gitsek iyi olur."

Lukas, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kıdemli ajan ona rüzgârlığını Parker'a da deri montunu uzattı. Parker düşünmeden montunu aldı.

"Dışarı." Cage başıyla kapıyı işaret etti. "Jerry Baker'ın takımına otelleri araştırmada yardım etmeye."

Parker başını iki yana salladı. "Hayır. Biz burada çalışmaya devam etmeliyiz." Hardy'ye baktı. "Sen haklısın Len. Adam bize bir şey anlatamaz. Ama mektup hâlâ bir şeyler anlatabilir. Bir sürü şey."

Cage, "Yardım edebilecek herkese gereksinimleri var," diye ısrar etti.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Parker, başı önünde, ışıklı inceleme masasının karşısında, Lukas'in ters tarafında, şiddet dolu şantaj mektubu aralarında, ayakta duruyordu. Gözlerini onlara dikti ve tarafsız bir sesle, "Onu zamanında bulabileceğimizi sanmıyorum. Kırk beş dakikada bulamayız. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kaynaklarımızın en iyi kullanım şekli bu. Burada kalmak ve mektup üzerinde çalışmak," dedi.

C. P., "Yani sen onları öylece gözden çıkarıyor musun? Kurbanları?" diye sordu.

Parker bir an sustu. Sonra, "Sanırım demek istediğim bu. Evet," dedi.

Cage Lukas'a döndü. "Sen ne diyorsun?"

Lukas Parker'a baktı. Göz göze geldiler. Cage'e, "Parker'la aynı fikirdeyim. Biz burada kalıyoruz. Çalışmaya burada devam edeceğiz," dedi.

DOKUZ

Lukas göz ucuyla Len Hardy'ye baktı, hareketsiz duruyordu. Sonra eliyle saçlarını sıvazladı, pardösüsünü aldı ve ona doğru yürüdü. Daha iyisi olamazdı...

"En azından benim gitmeme izin ver," dedi. "Otellerde yardım etmek için."

Lukas onun beklenti dolu genç yüzüne baktı. Len kocaman elleriyle trençkotunu evirip çeviriyordu. Tırnakları mükemmel bir şekilde kesilmiş ve törpülenmişti. Lukas, Len'in detaylarla uğraşmazsa rahat edemeyen bir adam, olduğunu düşündü. "Yapamam. Üzgünüm."

"Ajan Cage haklı. Bulabilecekleri herkese gereksinimleri var."

Lukas, Parker Kincaid'e baktı ama o bir kez daha belgenin içinde kaybolmuş, onu açık asetat kılıfından çıkartıyordu. Lukas eliyle belge laboratuvarının bir köşesini işaret ederek, "Biraz gelir misin Len," dedi.

Bunu tek fark eden Cage'di ama o da bir şey söylemedi. Kıdemli ajan Büro'da geçirdiği uzun çalışma hayatı boyunca pek çok kez astlarını bir kenara çekip konuşmuştu ve bunun en az zanlıların sorgulanması kadar hassas bir konu olduğunu biliyor-

du. Çok hassastı, çünkü bu insanlar her gün birlikte olmak zorunda kaldığınız insanlardı. Ve arkanızı kolladıklarından emin olmanız gerekirdi. Lukas, Cage'in onu onurlandırarak Hardy'nin dizginlerini kendisine bırakmasına minnettardı.

"Anlat bana," dedi. "Seni yiyip bitiren ne?"

Dedektif, "Bir şeyler yapmak istiyorum," dedi. "Burada ikinci sınıf bir konumda olduğumu biliyorum. Ben bir yerel polis görevlisiyim, araştırma ve istatistik bölümümdenim... Ama ben yine de yardım etmek istiyorum."

"Sen burada yalnızca irtibatı sağlamak için bulunuyorsun. Yetkili olduğun tek konu bu. Bu bir Federal operasyon. Bir işbirliği değil."

Hardy alay edercesine güldü. "İrtibatı sağlamak mı? Ben burada stenograf olarak bulunuyorum. İkimiz de bunu biliyoruz."

Lukas tabii ki bunu biliyordu. Ama bu başka bir yerde daha değerli olacağını aklı kestiğinde ona daha aktif bir görev vermesine engel olmazdı. Lukas sadece kurallar ve prosedürlerle yaşayan birisi değildi ve eğer Hardy çok iyi bir nişancı olmuş olsaydı kurallar ne derse desin onu bir tekmede kapının dışına koyar ve anında Jerry Baker'ın vurucu timine gönderirdi.

Bir an sonra, "Pekâlâ, sana bir şey soracağım," dedi.

"Tamam, sor."

"Neden buradasın?"

Hardy kaşlarını çatı. "Neden mi?"

"Gönüllü oldun, öyle değil mi?"

"Evet, oldum."

"Karın yüzünden. Doğru mu?"

"Emma yüzünden mi?" Hardy şaşırılmış görünmeye çabaladı ama Lukas bunun doğru olduğunu onun gözlerinden okudu. Hardy gözlerini yere eğdi.

"Anlıyorum Len. Ama kendine bir iyilik et. Notlarını almaya devam et, bizimle ilgili düşüncelerine boş ver ve ateş hattından uzak kal. Bu pislik herif yakalanınca da eve dön."

Hardy gözlerini kaçırarak, "Ama bu... biraz zor," dedi.

"Eve dönmek mi?"

Adam başını salladı.

Lukas gönülsüzce, "Zor olduğunu biliyorum," dedi.

Hardy trençkotuna can simidine sarılır gibi sıkı sıkıya yapışmıştı.

Aslında yerel polis tarafından irtibatı sağlaması için gönderilen Len Hardy olmasaydı, gelen kim olursa olsun Lukas onu gerisingeri geldiği yere postalardı. Astlarını korumaya ya da kurumlar arası çekişmeye karşı sabrı olmadığı gibi, bu kokuşmuş ve neredeyse iflas etmiş şehirden maaş alan adamların üstüne titreyecek zamanı da yoktu. Ama Hardy'nin sırrını biliyordu. Karısı Cherokee cipi ile Virginia'da Middleburg yakınlarında sağanak yağışla birlikte fırtınaya yakalanmış, cip kayarak yoldan çıkmış ve bir ağaca toslamıştı Kadın o zamandan beri komadaydı. Hardy, metro alanındaki suç istatistiklerini derlemek için Bölge ofisine sıkça gelip gidiyordu. Orada Lukas'ın yardımcısı Betty ile arkadaşlık kurmuştu. Lukas önceleri onun çekici kadını baştan çıkarmaya çalıştığını düşünmüşse de sonradan Betty'ye karısını ve geçirdiği kazayı nasıl acıyla anlattığına kulak misafiri olmuş ve bu düşüncesinden vazgeçmişti.

Öyle görünüyordu ki Hardy'nin de tıpkı Lukas gibi fazla dostu yoktu. Onu yavaş yavaş tanımaya başladıkça Emma hakkında daha çok şey öğrenmişti. Büronun yakınındaki polislerin sıkça uğrak yeri olan Memorial Park'ta pek çok kez birlikte kahve içmişlerdi. Önceleri Hardy aynı Lukas gibi pek konuşkan değildi. Acılarını sıkıca sarıp sarmalayıp içine gömmüştü. Onun hayatındaki trajediyi, tatil gününde evde yapayalnız oturmanın acısını iyi bilen Lukas, Hardy'nin takıma katılmasına memnun olmuş ve bu gece onu biraz silkelemeye karar vermişti. Ama Margaret Lukas bir kişinin ruhsal durumu için operasyonu asla tehlikeye atmazdı.

Daha iyisi olamazdı...

Hardy şimdi, "Öylece oturamam. Bu işin bir parçası olmak istiyorum," diyordu.

Lukas, hayır, diye düşündü. Onun istediği Tanrı'nın, ölümün ya da Emma Hardy'nin ve kendisinin yaşamını binlerce parçaya ayıran güç her ne ise onun bir parçası olmak.

"Len, dışarıya..." Bir an uygun bir kelime arandı, "aklı karışık birini gönderemem." Aslında söylemek istediği söz "pervasız" ya da "intihara meyilli" gibisinden, daha uygun bir sözdü.

Hardy itiraz edercesine başını iki yana salladı. Öfkeliydi. Dudakları titriyordu. Yine de trençkotunu bir iskemleye bıraktı ve masaya geri döndü.

Lukas, zavallı adam, diye düşündü. Ama onun ne kadar zeki ve mükemmeliyetçi olduğunu ve içindeki

acıya rağmen değişen duruma ayak uydurma yetisi taşıdığını bildiği için düzeleceğini tahmin ediyordu. Bu korkunç durumla uzun süredir iç içe yaşıyordu. Ah evet, değişecekti, ama bu değişim demirin çeliğe dönüşmesi gibi olacaktı.

Değişecekti...

Tıpkı Lukas gibi.

Eğer Jacqueline Margaret Lukas'in nüfus kâğıdına bakacak olursanız onun 1963'te Kasım ayının son günü doğduğunu görürsünüz. Ancak Lukas kalben FBI Akademisinden mezun olduğu gün doğduğunu düşündüğu için kendisini yalnızca beş yaşında kabul ediyordu.

Uzun zaman önce okuduğu bir kitabı anımsadı. Cinbebek Wyckham bir çocuk kitabıydı. Kitabın kapağındaki neşeli cin, resmi hikâyenin aslında ne denli korkunç olduğu hakkında bir fikir vermiyordu. Kitap gece yarısı evlere gizlice giren ve bebekleri çalıp yerlerine cinbebekleri bırakan bir cin hakkındaydı. Hikâyede kızlarının değiştirildiğini anlayıp onu bulmak için korkunç bir uğraş veren bir çiftin yaptıkları anlatılıyordu.

Lukas tipi yüzünden yapacağı yolculuğu erteleyip Quantico yakınında Virginia Stanford'daki evinin rahat ve sıcak oturma odasındaki kanepenin üzerine kıvrılıp kitabı okumuştı. Bitirmek için kendini zorlamıştı, evet, çift sonunda kızlarını bulmuş

ve onu bir cin bebeğiyle değiştirmişlerdi, ama kitap ağzında öyle berbat bir tat bırakmıştı ki son satırı da okuduktan sonra fırlatıp atmıştı. Akademiden mezun olup Washington ofisine tayin edilinceye kadar da aklına bile gelmemişti. Sonra bir sabah kalçasının üzerindeki Colt Python tabancası, kolunun altında bir dosya işe gitmek için yürürken aniden hatırlamış, aslında ben de cinler tarafından değiştirilmiş bir bebeğim diye düşünmüştü.

Jackie Lukas Büro'nun Quantico araştırmalarında yarım gün çalışan bir kütüphaneci, hafta sonları arkadaşları ve onların çocukları için çabucak giysiler dikiveren amatör bir terzi, bir nakışçı, bir şarap koleksiyoncusu (aynı zamanda tüketicisi), yerel atletizm yarışmalarını her zaman birincilikle bitiren birisiydi. Ama bu kadın, çok uzun zaman önce, yerini suç istatistikleri, araştırma teknikleri, C4 ve Semteks patlayıcıları, güvenilir muhbirleri koruma ve idare etme konularında uzman Özel Ajan Margaret Lukas'a bırakarak kaybolmuştu.

Ailesinin San Francisco Pasifik Tepeleri'ndeki evine yaptığı kısa bir ziyaret sırasında babası şaşkınlıkla, "Bir FBI ajanı mı olacaksın?" diye sormuştu.

Lukas eve bu haberi vermek için gitmişti.

"Bir ajan mı olacaksın? Silah taşımayacaksın değil mi? Yani bir masa başında ya da onun gibi bir yerde çalışacaksın, ha öyle değil mi?"

"Silah taşıyacağım. Ama bahse girerim bana bir masa da verecekler."

Amerikan Bankasının krediler bölümünden emekli olmuş iri-yarı adam, "Anlayamıyorum," demişti. "O kadar iyi bir öğrenciydin ki."

Lukas babasının ne demek istediğini çok iyi anlasa da bu tutarsızlığa gülmüştü. Hem St. Thomas Lisesinin hem de Stanford Üniversitesinin onur öğrencisiydi. Nadiren erkeklerle çıkan, derslerde elini sıkça kaldıran, Wall Street'te ya da Akademiye yüksek yerlere gelmesi umulan bu incecik kız. Hayır, hayır. Ba-

başu Jackie'nin silah kullanmasından ve katilleri yakalamasından bahsetmiyordu. Kafasını kullanmayacağı bir işi yapmasından bahsediyordu.

"Ama bu FBI baba. Oradakiler kafası çalışan polisler," demişti.

"Evet sanırım öyle. Ama... yapmak istediğın bu mu?"

Hayır, bu yapmaya zorunlu olduğu şeydi. İstemek ve zorunlu olmak arasında dağlar kadar fark vardı. Ama onun bunu anlamayacağını düşünerek sadece, "Evet," demişti.

"Öyleyse benim için bu yeterli." Babası sonra karısına seslenmişti. "Kızımız tutumunu belirlemiş. Tutum ne demek biliyor musun? T-u-t-u-m."

Annesi mutfaktan, "Biliyorum," diye seslenmişti. "Hatırlarsan, kelime türetme oyununu iyi oynuyorum. Ama dikkatli olacaksın değil mi Jackie? Dikkatli olacağına söz ver."

Sanki kalabalık bir caddede karşıdan karşıya geçecekmiş gibi, "Dikkatli olacağım anne," demişti.

"İyi. Akşam yemeği için coq au virt* yapıyorum. Seversin, öyle değil mi?"

İki gün sonra, Jackie anne babasıyla kucaklaşmış ve Marga-ret'e dönüşmek üzere Washington'a uçmuştu.

Mezuniyetinden sonra Bölge Ofisine tayini çıktı. Arasa daha iyisini bulamayacağı kadar iyi babalık eden Cage'in yardımıyla Washington'u ve burada nasıl çalışılacağını öğrenmeye başladı. İşleri doğru yapmış olmalıydı ki geçen sene yetkili özel ajan yardımcılığına getirilmişti.

Ve şimdi patronu Brezilya Yağmur Ormanlarında maymunların ve kertenkelelerin resmini çekerken o, Washington D.C.'ye yapılan zamanın bu en büyük saldırısıyla uğraşıyordu.

Laboratuvarın bir köşesinde kısa notlar alan Len Hardy'e baktı ve, atlatacak, diye düşündü.

Margaret Lukas bunun olabileceğini biliyordu.

Sadece değişimi istemek...

* coq au vin: Şaraplı tavuk

"Haydi," diyen bir erkek sesi düşüncelerini böldü. Odanın karşı tarafına baktı ve Parker Kincaid'in kendisiyle konuştuğunu fark etti.

Parker, "Dil incelemesini tamamladık," dedi. "Şimdi mektubun fiziksel analizini yapmak istiyorum. Eğer aklından başka bir şey geçmiyorsa."

Lukas, "Top sende Parker," dedi ve onun yanına oturdu.

Parker önce mektubun yazıldığı kâğıdı inceledi. Kâğıt senet kâğıdı ebadında, 15x23 santimlikti. Tarih boyunca çok farklı kâğıt ölçüleri kullanılmıştı ama 22x28 cm Amerika için yaklaşık iki yüz yıldır standart ölçü olmuştu. 15x23 santimlik kâğıt ise en çok kullanılan ikinci kâğıttı. Çok yaygındı. Kâğıdın ebadı tek başına kökeni konusunda Parker'a hiçbir şey anlatmıyordu.

Bileşimine gelince; ucuz cinsten olduğuna ve birinci sınıf kâğıt imalinde kullanılan kraft yöntemi de denilen kimyasal yumuşatma işlemiyle değil mekanik yumuşatma işlemiyle imal edildiğine dikkat etti. Sonunda, "Kâğıt bize fazla yardımcı olmayacak," diye açıkladı. "Sıradan. Geri kazanılmış malzemedan üretilmemiş. Asit oranı yüksek. Şeffaflığı çok az. Kalın kâğıt hamurundan yapılmış ve pek parlak değil. Kâğıt imalatçıları ile toptancılarının perakendecilere toptan sattıkları türden. Kutuların üzerine kırtasiye malzemesi denip, gideceği dükkânın adı yazılarak paketlenenlerden. Filigranı yok; özel imalatçısına ya da satıcısına, oradan da satıldığı kişiye kadar geriye dönük olarak izini sürmek olanaksız." İçini çekti. "Bir de mürekkebe bakalım."

Mektubu dikkatle kaldırdı ve onu laboratuvarın çok amaçlı mikroskoplarından birine yerleştirdi. Önce on, daha sonra elli kez büyüterek inceledi.

Parker, kalem ucunun yazarken kâğıt üzerinde açtığı izlere, zaman zaman yaptığı atlamalara ve mürekkebin renginin değişikliğine bakarak kalemin adı bir tükenmez kalem olduğunu söyleyebilirdi.

"Bu muhtemelen AWI marka bir kalem. 39 sentliklerden." Takım arkadaşlarına baktı. Hiçbiri ne demek istediğini anlamamıştı.

Lukas, "Yani?" diye sordu.

Parker üstüne basa basa, "Bu kötü," dedi. "İzini sürmek imkânsız. Amerika'da her dükkânda satılıyor. Aynı kâğıt gibi. Ve AWI etiket kullanmaz."

Hardy, "Etiket mi?" diye sordu.

Parker bazı imalatçıların mamullerini tanımlamak için mürekkeplerinin içine bir "etiket", yani tanıtıcı bir kimyasal madde koyduklarından ve bunun da malın ne zaman ve nerede imal edildiğinin belirlenmesine yardımcı olduğundan bahsetti. Ama AWI bunu yapmıyordu. Mektubu mikroskobun altından çekiyordu ki tuhaf bir şey dikkatini çekti. Kâğıdın bir tarafının rengi soluktu. Bunun imalat hatası olduğunu düşünmüyordu. Kâğıt sanayiinde neredeyse elli yıldır optik parlaticılar kullanılıyordu ve böyle ucuz bir kâğıtta bile parlaklığın eşit dağılması son derece ilginç bir durumdu.

C. P. Ardell'e, "Bana PoliLigt'ı uzatır mısın," dedi.

"Neyi?"

"Oradakini."

İriyari ajan alternatif ışık kaynağı olan kutu şeklindeki ALS ünitesini yerinden kaldırdı. Alet maddenin üzerindeki insan gözünün göremediği değişimleri aydınlatarak ortaya çıkartıyordu.

Parker gözlerine siyah camlı gözlükleri takıp sarı-yeşil ışığı açtı.

Ardell şaka eder gibi, "Yoksa beni röntgenleyecek misin?" diye sordu.

Parker ışığı zarfın üzerine çevirdi. Evet, sağ köşe diğer taraflardan daha parlaktı. Aynı işlemi mektuba da uyguladı ve kâğıdın sağ üst köşesinde L şeklinde bir parlaklık meydana geldi. Bu ilginçti. Tekrar denedi.

"Köşelerin nasıl solmuş olduğunu görüyor musunuz? Sanı-

rım kâğıdın... ve zarfın bir parçası... güneşten dolayı sararmış."

Hardy, "Nerede?" diye sordu. "Adamın evindeyken mi, yoksa dükkâdayken mi?"

Parker, "İkisi de olabilir," diye yanıtladı. "Ama kâğıt hamurunun içyapışkanlık seviyesine bakılırsa, sanırım kâğıdın içinde bulunduğu paketin oldukça yakın bir zamanda açıldığını söyleyebiliriz. Bu da kâğıdın dükkâdayken güneş ışığına manız kaldığına işaret ediyor."

Lukas, "Ama bu," dedi, "güneye bakan bir yer olmalı."

Parker, evet, dedi içinden, güzel. Bunu düşünmemişti.

Hardy, "Neden?" diye sordu.

Parker, "Çünkü kış mevsimindeyiz," diye açıkladı. "Kâğıdın sararması için başka yönden gelen güneş ışınları yeterli olmaz."

Parker yeniden laboratuvarın içinde ağır ağır dolaşmaya başladı. Bu onun alışkanlığıydı. Thomas Jefferson'in karısı öldüğünde büyük kızı Martha, babasının yatıp uyuduğu zamanlar haricinde günler ve geceler boyu sürekli yürüdüğünü yazmıştı. Yaratıklar onun bir belge üzerinde çalışırken ya da zor bir bulmacayla uğraşırken sık sık daireler çizerek yürümesinden şikâyet ederlerdi. Laboratuvarın yerleşimini anımsayarak camlı ve rafly bir dolaba doğru yürüdü. Kapağını açtı ve içinden bir çalışma tahtasıyla birikmiş kâğıt tonlarından birkaç tane aldı. Mektubun bir köşesinden tutarak deve tüyü bir fırçayla olası izleri ortaya çıkartmak için fırçaladı ama hiçbir iz yoktu. Buna şaşırmadı. Kâğıt en iyi emicilerden biriydi. Bulduğu yerdeki pek çok maddeyi tutar ama genelde bu maddeler liflerin içine işler. Deri evrak çantasından büyük bir deri altı şırıngası çıkarttı ve bununla zarf ile mektuptan mürekkep ve kâğıt parçacıkları çekti. Gel-ler'a döndü ve başıyla köşede duran gaz kromatograf ve kütle spektrometresini (GC/MS) işaret etti. "Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Ah, evet. Bir keresinde incelemiştim. Sadece eğlenmek için."

Parker numuneleri ona verirken, "İşlemleri ayrı ayrı yap," dedi. "Mektup ve zarf için."

"Oldu bil."

C. P. tekrar, "Bu ne işe yarayacak?" diye sordu. Gizli ajanlar ve operasyon ajanları genelde laboratuvar çalışmalarına karşı sabırsız oluyor ve adli bilimler konusunda pek az şey biliyorlardı.

Parker açıkladı. GC/MS ünitesi suç mahallinde bulunan kimyasalları bileşenlerine ayrıştırıyor ve bunları tanımlıyordu. Makine korkunç bir şekilde gümbürdedi. Aslında malzemeyi yakıp çıkan gazları analiz ediyordu.

Parker mektuptan ve zarftan biraz daha örnek aldı ve bu sefer bazı materyalleri karıştırdı. Slaytları iki ayrı Leitz mikroskoba yerleştirdi ve önce birine sonra diğerine baktı, tüm diğer hassas aygıtlardaki kadar duyarlı olan yağlı odak ayarlama düğme-leriyle oynadı. Gördüğü şey kaslarını çatmasına neden oldu. Sonra gözlerini mercekten kaldırdı ve Geller'a, "Buradaki izin dijital görüntüsüne ihtiyacım var," dedi. Başıyla mikroskoplardan birini işaret ederek, "Nasıl yaparız?" diye sordu.

"O-ho, çantada keklik." Genç ajan optik kabloları mikroskoplara bağladı. Kablolar, içinden başka bir sürü kablo çıkan büyük gri bir kutuya uzanıyordu. Geller bu kabloları da laboratuvardaki bir düzine bilgisayar terminalinden birisine bağladı. Bilgisayarı açtı ve bir an sonra izin zerreciklerinin görüntüsü

ekrana yansıdı. Bir menü çağırıldı. Parker'a bir düğmeyi işaret ederek, "Sadece şu düğmeye bas," dedi. "Evet, görüntüyü artık JPEG dosyası haline getirdik."

"Peki onu e-posta ile bir yere gönderebilir miyiz?"

"Nereye gideceğini söylemen yeter."

"Bir dakika izin ver... Adresi almak zorundayım. Ve de ondan önce farklı ebatlarda büyütme yapmam gerekiyor."

Parker ve Geller mikroskopların her birinden üç görüntü aldılar ve sabit diske kopyaladılar. Tam bu işlemi bitirmişlerdi ki GC/MS bipleledi ve aygıtı bağlı bilgisayarın monitöründe veriler görünmeye başladı.

Lukas, "Malzeme ve Elementler Şubesinde bizden haber bekleyen iki araştırmacı var," dedi. Bu şubeler Büro'nun Kanıt İzleri Analiz Bölümüne bağlıydı.

Parker, "Onları geri gönder," dedi. "Fikrini almak istediğim bir başkası var."

Lukas kaşlarını çatarak, "Kim?" diye sordu.

"New York'tan."

Cage, "NYPD'den mi?" diye sordu.

"İdi. Şimdi sivil."

Lukas, "Neden buradan biri değil?" dedi.

Parker, "Çünkü," diye yanıtladı, "arkadaşım ülkedeki en iyi kriminologdur. FKİM'yi kuranlardan biri."

C. P., "Bizim kanıt takımını mı?" diye sordu.

"Öyle." Parker numarayı buldu ve telefonu çevirdi.

Hardy, "Ama şimdi yılbaşı arifesi. Muhtemelen dışarıdadır," dedi.

Parker, "Hayır," diye yanıtladı. "O hemen hiç dışarı çıkmaz."

"Tatillerde bile mi?"

"Tatillerde bile."

Telefon kulaklığından yükselen ses, "Hey, Parker Kincaid!" dedi. "Oralardan birinin arayıp aramayacağını merak ediyordum."

Parker, Lincoln Rhyme'ye, "Sorunumuzu duydun öyleyse, değil mi?" diye sordu.

Adam, "Ah evet, her şeyi duydum," deyince Parker, Rhyme'nin başka hiç kimsenin beceremeyeceği türden dramatik konuşma şeklini yeniden anımsadı.

"Duymaz mıyım Thom? Her şeyi duymaz mıyım? Parker, bizim Thom'u hatırlıyor musun? Her zaman

kederli Thom'u?"

"Selam Parker."

"Selam Thom. Bu adam seni üzüyor mu?"

Lincoln ters bir sesle, "Tabii ki üzüyorum," diye araya girdi. "Emekli olduğumu düşünüyordum Parker."

"Öyleydim. İki saat öncesine kadar."

"Bu işin komik yanı da bu değil mi? Asla huzur içinde dinlenmemize izin vermezler."

Parker, Rhyme ile bir kez karşılaşmıştı. Kendisiyle aynı yaşlarda, siyah saçlı yakışıklı bir adamdı. Aynı zamanda boynundan aşağısı felçliydi. Central Park West'teki evinde danışmanlık yapıyordu.

Rhyme, "Dersinden hoşlandım Parker," dedi. "Geçen seneki."

Parker, Rhyme'nin New York'ta John Jay Hukuk Fakültesindeki sıraların önünde kırmızı elma şekerine benzer fantastik te-kerlekli sandalyesinde otururkenki halini anımsadı. Dersin konusu adli dilbilimdi.

Rhyme, "Sayende bir suçluyu yakaladık, biliyor musun?" dedi.

"Bilmiyordum."

"Bir cinayet tanığı vardı. Katili görememiş, saklanıyormuş. Ama failin kurbanına ateş etmeden hemen önce bir şey söylediğini duymuş. Katil, 'Eğer senin yerinde olsaydım, seni pislik, son duamı ederdim,' demiş. Sonra, bu ilginç Parker, dinliyor musun?"

"Elbette." Lincoln Rhyme konuştuğunda dinlerdiniz.

"Sonra zanlı polis merkezindeki sorgusunda dedektiflerden birine, 'Eğer itiraf edecek olsaydım bile, sana etmezdim,' dedi. Onu nasıl yakaladım biliyor musun?"

"Nasıl Lincoln?"

Rhyme mutlu, küçük bir çocuk gibi güldü. "'Eğer' sözcüğü yüzünden. Pek az kimse şartlı cümle kurarken 'Eğer' bağlacını kullanıyor. Bunu biliyor muydun?"

Parker, "Aslını istersen, evet," dedi. "Peki, mahkûmiyet için bu yeterli oldu mu?"

Rhyme, "Hayır. Ama dava açmaya yetti," dedi. "Şimdi bir tahminde bulunmama izin ver. Elinizde metroda insanlara ateş eden bir manyak var ve onunla ilgili tek ipucunuz... bir tehdit mektubu mu? Bir şantaj mektubu mu?"

Lukas, "Bunu nasıl bildi?" diye sordu.

Rhyme, "Bir başkasının sesini duyuyorum!" diye seslendi. "Sorunun yanıtı şu; elde bir mektup olduğumu biliyorum, zira Parker Kincaid'in beni araması için tek mantıklı neden bu... Ben şimdi kime yanıt verdim acaba?"

Lukas, "Özel Ajan Lukas," diye kendini tanıttı.

"Büro'nun Bölge Ofisinde ASAC. Soruşturmayı o yürütüyor."

Rhyme, "Ah, Büro, tabii. Fred Dellray bir ziyaret için şu anda orada," dedi. "Fred'i tanıyor musun? Manhattan ofisinden."

Lukas, "Tanıyorum," diye yanıtladı. "Geçen sene bizim giz-li ajanlardan bazılarını çalıştırdı. Bir silah ticareti işinde."

Rhyme, "Ee, kimliği belirlenemeyen biri. Bir mektup. Şimdi anlatın bakalım biriniz," dedi.

Lukas, "Haklısınız. Bir şantaj olayı. Ödemeyi yapmaya çalıştık ama olayın beyni öldü. Şimdi adamın ortağının, yani tetikçinin işe devam edeceğinden eminiz," diye yanıtladı.

"Ah, nazik bir durum. Bir soru sorayım. Cesedi incelediniz mi?"

Lukas, "Hiçbir şey çıkmadı," dedi. "Kimlik yok. Önemli bir iz yok."

"Ve benim gecikmiş yılbaşı hediyem de bu vakanın bir parçası."

"Zarfin ve mektubun bir parçasını GC'ledim."

"Aferin Parker. Delilleri yak bitir. Dava için onları korumak isterler ama sen onları zorunluluktan yakıyorsun."

"Veriyi sana göndermek istiyorum. Ve bazı izlerin resimlerini. Hepsini e-posta ile gönderebilir miyim?"

"Evet. Tabii. Büyütme oranları ne?"

"On, yirmi ve elli."

"İyi. Zaman sınırı ne?"

"Öğleden sonra saat dörtten itibaren her dört saate bir. Gece yarısına kadar."

"Öğlenden sonra dörtte mi? Bugün mü?"

"Öyle."

"Tanrım."

Lukas, "Saat dörtteki saldırı için bir fikrimiz var. Bir otele saldıracağını sanıyoruz ama elimizde bundan başka kesin bir şey de yok," dedi.

"Dört, sekiz ve on iki. Adamımızın dramatik bir üslubu var."

Hardy aralıksız not alırken, "Bu adamın karakterinin bir parçası olabilir mi?" diye sordu.

Parker onun tüm hafta sonunu Belediye Başkanı, Polis Şefi ve Belediye Meclisi için rapor yazmakla geçireceğini düşündü. Muhtemelen aylarca okunmayacak raporlar olacaktı bunlar. Belki de hiç okunmayacaktı.

Rhyme, "O da kim?" diye bağırdı.

"Len Hardy efendim. Yerel polisten."

"Psikolojik karakter profili mi çıkartıyorsun?"

"Aslında ben Araştırma Bölümündeyim. Ama Akademide karakter tanımlama dersleri almıştım. Ve Amerikan Üniversitesinde doktoramı psikoloji üzerine yaptım."

Rhyme, "Dinle," dedi. "Ben psikolojik karakter tanımlamasına inanmam. Ben kanıtlara inanırım. Psikoloji balık gibi kaygandır. Bak bana. Tüm nevrozlar bende. Doğru mu Amelia, ha?... Buradaki dostum konuşmuyor ama onaylıyor. Pekâlâ. Bunun üzerinde çalışmalıyız. Şekerlemelerimizi gönderin. Sizi olabildiğince çabuk arayacağım."

Parker Rhyme'nin e-posta adresini aldı ve onu Geller'a verdi. Kısa sürede ajan görüntülerle GC'den gelen kimyasal analiz sonuçlarını bilgisayara yüklemişti.

Cage şüpheyle, "Ülkenin en iyi kriminologu bu mu?" diye sordu.

Ama Parker yanıt vermedi. Gözlerini saate dikmişti. Washington'da bir yerlerde Margaret Lukas'la birlikte feda etmeye niyetlendikleri bazı insanların yaşamak için sadece otuz dakikaları kalmıştı.

ON

Bu otel güzeldi, bu otel hoştu. Mezarıcı yavru köpekli alışveriş çantasıyla otelden içeri girdi ve onu kimse fark etmedi.

Bara gitti ve barmenden bir maden suyu aldı. Köpükler burnunu gıdıkladı. Komikti... Maden suyunu midesine indirdi, ona yapması gerekenleri söyleyen adamın dediği gibi maden suyunun parasını ve biraz da bahşiş bıraktı.

Lobi insan kaynıyordu. Burada bir şeyler oluyordu. Tören yapılacak, belki de parti verilecekti. Süslemeler vardı. Yeni yıl bayraklarının üzerindeki şişman bebeklerden burada çok vardı. Bir sürü. Yoksa, onlar... onlar... sevimli değil mi? Ve işte o Yaşlı Adam, Zalim Orakçı'ya benzeyen. O ve Pamela... klik... ve Pamela buna benzer yerlerde yapılan partilere giderlerdi.

Mezarıcı bir USA Today alıp lobide bir yere oturdu. Gazeteyi açtı. Köpekli torbasını yanına koymuştu. Saatine baktı. Başlıkları okudu.

USA Today iyi bir gazeteydi. Pek çok ilginç şey anlatıyordu. Mezarıcı ülkenin dört bir yanındaki hava durumuyla ilgileniyor-

du. Yüksek basınç cephelerinin renklerini severdi. Spor sayfalarını okurdu. Uzun zaman önce bazı sporları yaptığını düşündü. Hayır, öyle olan arkadaşı William'di. Arkadaşı spordan zevk alırdı. Başka arkadaşları da öyle. Pamela da.

Gazetede iyi basketbolcuların resimleri vardı. Çok iri ve güçlü görünüyorlardı ve topu potaya sokarken havada fırladık gibi dönüyorlardı. Mezarıcı spor yapmamış olduğuna karar verdi. Pamela ya da William'ın yapmayı neden istediklerinden de emin değildi. Çorba içip televizyon seyretmek daha eğlenceliydi. Küçük bir oğlan çocuğu önünden geçerken duraksadı. Torbaya doğru bakıyordu. Mezarıcı oğlanın elli ya da

altmış kişiyi öldürmek üzere hazırlanmış Uzi'yi görmemesi için torbanın ağzını kapattı.

Oğlan dokuz yaşlarındaydı. Siyah saçları vardı ve dikkatlice ayrılarak taranmıştı. Üzerine pek de iyi oturmayan bir elbise giymişti. Elbisenin kollan çok uzundu. Ve boynuna kırmızı bir "Mutlu Noeller" kravatı acemice bağlanmıştı.

Torbaya bakıyordu.

Köpek yavrularına.

Mezarıcı gözlerini ondan kaçırdı. "Eğer birileri yüzüne bakarsa, öldür onları. Sakın unutma."

Unutmadım.

Ama oğlana bakmamayı beceremiyordu. Oğlan gülümsedi. Mezarıcı gülümsemedi. Gülümsemeyi tanıyordu ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Kahverengi gözlü ve yüzünde bir parça gülümseme olan oğlan, torbadan ve köpek yavrularından büyülenmişti. Onların komik kurdelelerinden. Şişman yeni yıl bebeklerinin taktığına benzer kurdeleler. Torbadaki yeşil ve altın sarısı kurdeleler. Mezarıcı da torbaya baktı.

Bir kadın, "Tatlım, haydi gel," diye seslendi.

Kadın geçen sene Noel'de Pamela'mn elbisesine iliştiirdiği gül kadar kırmızı çiçeklerle dolu bir saksının yanında duruyordu.

Oğlan Mezarıcı'nın yüzüne baktı. Mezarıcı başka tarafa bak-

ması gerektiğini biliyordu ama öylece bakmayı sürdürdü. Sonra çocuk üstü küçük küçük parçalara ayrılmış yiyeceklerle dolu masaların etrafındaki insan denizine doğru yürüdü.

Krakerler, peynirler, karidesler, havuçlar. Mezarıcı yiyeceklerin arasında hiç çorba olmadığını fark etti.

Oğlan bir kız çocuğuna doğru gitti. Muhtemelen kız kardeşiydi. On üç yaşlarında görünüyordu.

Mezarıcı saatine baktı. Dörde yirmi vardı. Cebinden cep telefonunu çıkardı. Sesli mesaj servisini aramak için dikkatlice tuşlara bastı. Dinledi. Bir ses, "Yeni mesajınız yok," diyordu. Telefonu kapattı. Çantasını kucağına çekti ve kalabalığı gözden geçirdi. Oğlanın üzerinde spor bir ceket vardı. Kız kardeşi pembe bir elbise giymişti. Beli kuşaklıydı.

Mezarıcı köpekli torbayı sıkıca kavradı.

On sekiz dakika.

Oğlan yemek masasının önündeydi. Kız yaşlı bir kadınla konuşuyordu.

Lobi kalabalıklaşıyordu.

Torbası ve ülkenin dört bir yanındaki hava durumunu veren gazetesiyile oturan Mezarıcı'nın önünden geçip gittiler.

Ama hiç kimse onun farkına varmadı.

Belge laboratuvarının telefonu çaldı.

Çocuklardan biri bir kaza geçirmiş olsa Bayan Cavanaugh'ın onu FBI'in telefonundan değil, cep telefonundan arayacağını bilmesine rağmen, Yaratıklardan uzaktayken her telefon çalışmada olduğu gibi, Parker bir an içini düşük voltajlı bir paniğin sardığını hissetti. Arayan numarayı gösteren telefon ekranına baktı ve bir New York numarası olduğunu gördü. Telefonu açtı. "Merhaba Lincoln. On beş dakikamız kaldı. Bir ipucu var mı?"

Kriminologun sesi sıkıntılıydı. "Ee, çok fazla bir şey yok Parker. Beni hoparlörle. Siz dilbilimciler insanların isimleri fiil gibi kullanmalarından nefret etmiyor musunuz?"

Parker tuşa bastı.

Rhyme, "Birisini bir kalem bulsun," diye seslendi. "Size ne bulduğumuzu anlatacağım... Hazır mısınız? Hazır mısınız?"

Parker, "Hazırız Lincoln," dedi.

"Mektuptaki en önemli iz granit tozu."

Cage, "Granit," diye tekrarladı.

"Kâğıt üzerinde taşa sürtünmekten kaynaklanan izler var. Sanki cilalama izi gibi."

Parker, "Mektubun neden taşa sürtünmüş olabileceği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Nasıl bilebilirim? Washington'u tanımıyorum. Ben New York'u bilirim."

Lukas, "New York olmuş olsaydı?" diye sordu.

Rhyme hiç duraksamadan ezberden okur gibi, "Yeni bina inşaatları, eski bina restorasyonları ve yıkımları, banyo, mutfak ve kapı imalatçıları, mezar taşı imalatçıları, heykeltıraşların stüdyoları, peyzajcılar... Liste sonsuz. Mektup bu tür yerlerden ya da bu tür yerlerde bulunan kişilerin elinden geçmiş olabilir. Orada etrafı iyi bilen birine ihtiyacınız var. Anladınız mı? Bu sen değilsin, değil mi Parker?"

"Yo, ben..."

Kriminolog onun lafını kesti, "Sen belgeleri bilirsin. İmzasız olanları da. Ama coğrafyayı değil."

"Doğru."

Parker Lukas'a bir göz attı. Kadının gözlerini saate dikmişti. Her türlü duygudan yoksun bir yüz ifadesiyle dönüp Parker'a baktı. Cage omuz silkmeyi bırakmıştı. Lukas'ın yüz ifadesi taştan bir maskeyi andırıyordu.

Rhyme konuşmaya devam etti. "Eski tuğla tozu ve kırmızı kil izleri de var. Sonra, kükürt izi var. Ve bir hayli karbon... kül ve is; et pişirmekten ya da içinde et de olan çöpün yanmasından kaynaklanan dumandaki gibi. Veriler mektupta bulduğum elementlerin aynısının zarfta da olduğunu gösteriyor. Ama bir şey daha var. Önemli miktarda deniz suyu, gaz yağı, rafine petrol, ham petrol, margarin..."

Lukas, "Margarin mi?" dedi.

Rhyme, "Aynen öyle söyledim," diye homurdandı. Ters bir sesle, "Markasını bilmiyorum. Ve yumuşakçalara uymayan bazı organik materyaller. Bu yüzden bütün kanıtlar Baltimore'u işaret ediyor," dedi.

Hardy, "Baltimore mu?" dedi.

Lukas, "Bu kanıya nasıl vardınız?" diye sordu.

"Deniz suyu, gazyağı, rafine ve ham petrolün anlamı bir liman şehri demek. Tamam mı? Başka ne olabilir? Eh, Washing-ton'a en büyük ham petrol sevkiyatı yapılan en yakın liman kenti Baltimore. Ve Thom bana dedi ki, adamın yiyecekleri iyi bi-lir, limanda bir sürü deniz ürünleri restoranı varmış. Bertha'nım. Hâlâ Bertha'nın midyelerinden bahsediyor."

Lukas, "Baltimore," diye mırıldandı. "Öyleyse mektubu evde yazdı. Bir gece önce de liman bölgesinde yemek yedi ve Be-lediye'ye mektubu bırakmak için Washington'a geldi. Sonra..."

Rhyme, "Hayır, hayır, hayır," dedi.

Bulmaca ustası Parker, "İzler sahte. Bunları o hazırladı. Öyle mi Lincoln?" diye sordu.

Rhyme, Parker'ın bunu fark etmesinden hoşnut, "Tam bir Broadway oyunu gibi," dedi.

Cage, "Nasıl anladın?" diye sordu.

"Birlikte çalıştığım bir dedektif var. Roland Bell. NYPD'den. İyi bir adam. Kuzey Carolina'lı. Onun şöyle bir lafı vardır: 'Sır fazlasıyla hızlı ve kolay aydınlandı,' der. O materyallerden çok fazla vardı. Gereğinden fazla. Adanı sanki elini bunlara daldırıp sonra da zarfa sürmüş gibi. Yalnızca bize iz bırakmak için."

Hardy, "Ya mektup?" diye sordu.

"Ah, hayır. Ondakiler gerçek. Liflerdeki materyallerin miktarı diğerleriyle uyumlu. Mektup bize adamın nerede yaşadığını anlatabilir. Ama zarf... ah, zarf bambaşka şeyler söylüyor."

Parker, "Onda adamla ilgili gözün görebildiğinden daha fazlası var," dedi.

Kriminolog, "Kesinlikle," diye onayladı.

Parker, "Yani adam granit, kil tozu, tuğla tozu, kükürt, is ve pişen ya da yanan etin küllerinin bulunabileceği bir yerde yaşıyor," diye özetledi.

Cage, "Bütün bu tozlar. Bir bina yıkım alanı olmalı," dedi.

Hardy, "Çok uygun görünüyor," dedi.

Rhyme, "Uygun mu? Nasıl uygun olabilir?" diye sordu. "Bu bir olasılık. Ama alternatiflerden biri kanıtlarıncaya kadar hepsi de olasılık değil midir? Bunu düşünün..." Rhyme'nin sesi odada bulunan birisiyle konuşurken biraz hafifledi. "Hayır Amelia, ukalalık taslamıyorum. İsbet kaydetmeye çalışıyorum... Thom! Thom! Bana biraz daha malt viski verir misin, lütfen."

Lukas, "Bay Rhyme," dedi. "Lincoln... Bunların hepsi çok iyi, buna müteşekkiriz. Ama Mezarçı'nın bir

sonraki saldırısına on dakika kaldı. Adamın hangi oteli seçeceği konusunda bir fikriniz var mı?"

Rhyme Parker'ı ürperten bir ciddiyetle, "Korkarım yok," dedi. "Orada kendi başınız." "

"Pekâlâ."

Parker, "Teşekkürler Lincoln," dedi.

"Hepinize iyi şanslar, iyi şanslar." Kriminolojisi bir klik sesiyle bağlantıyı kesti.

Parker gözlerini yukarı, ekrandaki mektuba dikti. Granit tozu... kükürt... Ah, bunlar harika ipuçlarıydı. Sağlam ipuçları. Ama takımın bunları izleyecek yeterli zamanı yoktu. Saat dörtten önce. Hatta belki saat sekizden önce de. Hayalinde Mezar-cf'nin bir grup insanın önünde duruşu canlandı. Silahı hazır. Tetiği çekmek üzere. Bu sefer kaç kişi ölecekti? Kaç aile yok olacaktı?

LaVelle Williams gibi kaç çocuk?

Robby ve Stephie'ye benzeyen çocuklar?

Yarı karanlık laboratuarda üzerini örten örtüyü delip geçerek gerçeği göremedikleri için şu anda herkes suskundu.

Parker yeniden mektuba baktı ve onun kendisiyle alay ettiği hissine kapıldı.

Sonra Lukas'ın telefonu çaldı. Kadın telefonu açtı, söylenenleri dinledi ve Parker o gün ilk kez kadının dudaklarının içten bir gülümsemeye kıvrıldığını gördü.

Lukas diğerlerine, "Onu yakaladık!" diye bağırdı.

Parker, "Ne?" dedi.

"Jerry'nin adamlarından ikisi az önce Georgetown'daki Four Seasons'da bir koltuğun altında siyah boyalı bazı kovanlar bulmuşlar. Şu anda belli bir görevi olmayan her ajan ve polis oraya doğru gidiyor."

ON BİR

"Kalabalık mı?"

Cage başını cep telefonundan kaldırarak Par-ker'in sorusuna yanıt verdi. "Otel mi? Kahretsin, evet. Adamımız lobideki barın tıklım tıklım dolu olduğunu söylüyor. Bir çeşit resepsiyon-muş. Ayrıca alt kattaki ziyafet salonlarında dört yılbaşı partisi varmış. Birçok şirket mesaiyi erkenden tatil ediyor. Orada bin kişi olmalı."

Parker ziyafet salonu gibi dört yanı kapalı bir mekânda otomatik bir silahın neler yapabileceğini düşündü.

Tobe Geller operasyonun telsiz frekansını kolonlara vermişti. Laboratuardakiler Jerry Baker'ın sesini duyabiliyorlardı.

"Bütün birimler. Burası Yılbaşı Lideri İki. M Caddesindeki Four Seasons'da kod on iki. Kod on iki! Şüpheli binada. Tanımı bilinmiyor. Tam otomatik Uzi'si ve susturucusu olduğu sanılıyor. Yeşil ışık. Tekrar ediyorum yeşil ışık."

Bunun anlamı teslim olmasını istemeden ateş etmek ve öldürmek serbest demektir. Düzinelerce ajan birkaç dakika içinde içeriye doluşacaktı. Onu yakalayabilecekler miydi?

Parker, yakalayamasalar bile, diye düşündü, kimseye bir zarar vermeden onu korkutup kaçırabilirler. Ve daha sonra yaka-

layabilirler. Ya tutuklarlar ya da eğer karşı koyacak olursa vurup öldürebilirler ve bu kâbus biter, ben de evime, çocuklarıma dönebilirim. Acaba çocuklar şu anda ne yapıyorlardı. Oğlunun Kayıkçı ile başı dertte miydi? Ah, Robby, sana üzülmemen gerektiğini nasıl anlatabilirim? Kayıkçı yıllar önce öldü. Ama buraya bak, şu anki duruma, bu geceye. Ondandan da kötü, başka bir Kayıkçı var. Bu kötülükle ilgili oğlum. Mezarından sürünerek çıktı ve bu sefer onu durdurmanın bir yolu yok.

Telsiz sessizdi. Beklemek en zoruydu. Bu Parker'ın emekli olduktan sonra unuttuğu bir şeydi. İnsan beklemeye asla alışa-mıyordu.

Cage kulağında kendi cep telefonu, "İlk arabalar ulaştı," diye seslendi.

Parker yine şantaj mektubuna eğildi.

Belediye Başkanı Kennedy,

Son bu gece. Mezarıcı iş başında ve onu durdurma yolu yok.

Sonra yeniden zarfa göz attı.

Leke izlerine baktı. Yeniden ESDA sayfalarına. Karalamanın solgun görüntüsüne baktı: t-e-l.

Rhyme 'nin sesi kafasında yankılandı.

Ama zarf bize başka bir şey anlatıyor.

Adamla ilgili gözün görebildiğinden fazlası var.

Ve Parker daha önce Lukas'a Quantico'dan gelen psiko-dil-bilim profilinin yanlış olduğunu söyleyen kendi sesini duyar gibi oldu.

Başını hızla kaldırdı. Lukas'a baktı.

Lukas onun yüzündeki ifadeden ötürü telaşlandı. "Ne oldu?"

Parker tarafsız bir sesle, "Hata yaptık," dedi. "Yanlış anladık. Four Seasons'a saldırmayacak."

Odadakiler donup kaldılar ve gözlerini ona diktiler.

"Harekâtı durdurun. Polisler, ajanlar, her neredeseler onları durdurun."

Lukas, "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Mektup... Bizi aldatmak için."

Cage ve Lukas birbirlerine baktılar.

"Bizi asıl hedeften uzaklaştırıyor."

C. P. Ardell tereddütle, "Öyle mi?" diye sordu. Lukas'a baktı. "Ne demek istiyor?"

Parker ona aldırmadan, "Onları durdurun!" diye bağırdı.

Cage telefonunu açtı ama Lukas bir el işaretiyle onu durdurdu.

Parker, "Yap şunu!" diye bağırdı. "Ekipler hareket halinde olmalılar. Onları otele bağlayamayız."

Hardy, "Parker, adam orada" dedi. "Kovanları buldular. Bu bir rastlantı olamaz."

"Tabii rastlantı değil. Onları oraya Mezarıcı bıraktı. Sonra da başka bir yere gitti. Asıl hedefe. Otel olmayan bir hedefe." Cage'e baktı. "Arabaları durdur!"

Lukas, "Hayır," dedi. Zayıf yüzünde şimdi öfkeli bir ifade belirmişti.

Ama Parker gözlerini mektuba dikmiş konuşmaya devam etti. "Tetikçi öylesine zekice hazırlanmış bir planı uyguluyor ki, otelde yanlışlıkla iz bırakması olası değil. Ortağı ya da patronu bizi zarfa bulaştırdığı izlerle aldatmaya çalıştı. Aynı şey çentik yazıdaki t-e-l harfleri için de geçerli."

Lukas, "Ne olduğunu zar zor bulduk," diye karşı çıktı. "Eğer sen yardım etmeseydin bulamazdık."

"Biliyor..."

Mektubun lafının geçmesi hepsini huzursuz etmişti.

Parker, "Adam neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sözüünü ettiğim dilbilim profilini hatırladınız mı?" diye sözüne devam etti. Ölü adamın fotoğrafına eliyle hafifçe vurdu. "Adam çok zekiydi. Bir strateji uzmanı. Delilleri gizlemek zorundaydı. Başka türlü inanmayabilirdik. Hayır, hayır operasyon ekiplerini durdurmak zorundayız. Her neredeyse. Ve asıl hedefi buluncaya kadar beklemeliyiz."

Hardy sinirle elini kaldırdı. "Beklemek mi? C. P., "Dörde beş var," diye fısıldadı. Cage omuzlarını silkti, Lukas'a baktı. Parker, "Mecbursun!" diye bağırdı.

Lukas'ın buz gibi gözlerle duvardaki saate baktığını gördü. Yelkovan bir kertik daha ilerlemişti.

Otel buradan daha hoştu.

Mezarıcı etrafına bakındı. Bu tiyatrodaki hoşlanmadığı bir şey vardı.

Yavru köpekli torba güzel oteldeyken iyi görünüyordu.

Burada iyi görünmüyordu.

Burası... burası... klik... Mason Tiyatrosu'ydu. Georgetown'un doğusundaydı. Mezarıcı lobideydi ve ahşap oymalara bakıyordu. Çiçekleri gördü. Sarı ya da kırmızı değillerdi ama ahşaptılar. Koyu, kan gibi koyu. Ah, o da ne? Yılanlar. Ahşap oymalarda yılanlar vardı. Ve kadınlar. Pamela'nınkine benzer büyük göğüslü.

Hımmm.

Ama hiç hayvan yoktu.

Burada yavru köpekler yoktu. Yoktu, yoktu.

Onu kimse durdurmadan tiyatronun içine doğru yürüdü. Oyun neredeyse bitmek üzereydi.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, birçok tiyatroya oyun bitmek üzereyken girebilirsin, hiç kimse senin farkına varmaz, demişti. Birisini almaya geldiğini düşünürler.

Bütün teşrifatçılar onu görmezden geliyorlardı. Hepsi spordan, restoranlardan ve yılbaşı arifesi partilerinden söz ediyorlardı.

Bunun gibi şeyler.

Saat neredeyse dörttü.

Mezarıcı senelerdir bir konsere ya da bir oyuna gitmemişti. Pamela ile giderlerdi... klik... giderlerdi. Müzik dinlemek için. Oyuna değil. Baleye değil. O neydi? İnsanların dans ettikleri

yer. Müzik de dinlenen... Kovboy şapkası gibi komik şapkalar takmış insanlar gitar çalar, şarkı söylerdi. Mezarıcı bir şarkıyı hatırlıyordu. Kendi kendine mırıldandı.

Seni daha az sevmeye çalışınca. Daha çok seviyorum.

Bugün kimse şarkı söylemiyordu. Bale gösterisiydi. Bir matine. Kafiyeli oldu diye düşündü. Komik. Bale... matine...

Mezarıcı duvara baktı. Bir afişe. Ürkütücü bir resimdi. Hoş-lanmadı. Cehennem kapısının resminden daha ürkütücüydü. Çok iri çenesi olan bir askerın resmiydi ve adam uzun mavi bir şapka takmıştı. Acayıptı. Hayır... klik... hayır, hayır, ondan hiç hoşlanmadım.

Pamela'nın bunun gibi çok iri çeneli askerler yerine kovboy şapkalı adamları seyretmeyi tercih edeceğini düşünerek ilerledi. Pamela çiçekler gibi renkli elbiseler giyip süslenerek şarkı söyleyen kovboy şapkalı adamları seyretmeye giderdi. Mezarıcı'nın arkadaşı William da bazen böyle şapkalar takardı. Hep birlikte dışarı çıkarlardı. Eğlenmiş olduklarını düşündü ama emin değildi.

Mezarıcı lobideki bara doğru yürüdü ve servis kapısını buldu. Bar şu anda kapalıydı. Ağır adımlarla kapıdan geçti ve çamaşır suyuyla yıkanmış gibi kokan merdivenlerden yukarı yöneldi. İçleri plastik bardaklar, peçeteler, ayılar ve tavşanlarla dolu karton kutuların yanından geçti.

Seni her şeyden çok seviyorum...

Üst katta, üstünde BALKON yazan bir kapıdan geçerek bir koridora girdi ve kalın halıyla kaplı döşemede ağır ağır yürüdü.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Elli sekiz numaraya gir," demişti. "Locadaki bütün koltukları satın aldım. Bu yüzden loca boş olacak. Loca balkon katında. At nalının tam sağ kenarına düşüyor."

Mezarıcı, "Nal mı?" diye sormuştu. Ne demek istiyordu? Nal

mı?

"Balkon bir at nalı gibi kavis yapar. Locaya gir."

"Locaya..." klik "... gireceğim. Loca nedir?"

"Perdelerin arkasında. Sahneye tepeden bakan küçük odalardan biri."

"Ah, anladım."

Şu anda, saat neredeyse dört olmak üzereyken, Mezarıcı yavaşça locaya doğru yürüdü ve hiç kimse onu fark etmedi.

Bir aile balkon lobisindeki büfenin yanından geçiyordu. Baba saatine bakıyordu. Erken çıkıyorlardı. Anne hem yürüyor hem de yanında yürüyen kızının paltosunu giydirmeye çalışıyordu ve her ikisi de sinirli görünüyordu.

Kızın saçında bir çiçek vardı ama sarı ya da kırmızı değildi. Beyazdı.

Diğer çocuk, beş yaşlarında görünen oğlan büfeye bir göz attı ve durdu. Oğlan Mezarıcı'ya o güzel oteldeki diğer çocuğu anımsattı. Babası, "Hayır, kapalı," dedi. "Gidelim. Yemek rezervasyonunu kaçıracamız." Oğlan ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu ama babası elinden tutup sürükledi. Ayı ve tavşanlardan uzağa. Mezarıcı şimdi koridorda yalnızdı. Oğlanın durumuna üzüldüğünü sanıyordu ama emin değildi. At nalının yan tarafına doğru yürüdü. Ona doğru yürüyen beyaz bluzlu genç bir kadın vardı. Kadın bir el feneri taşıyordu. "Merhaba," dedi. "Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Kadın onun yüzüne bakıyordu.

Mezarıcı köpekli torbasını kadının göğsüne doğrulttu.

Kadın tam, "Ne?..." diyecek oldu ki...

Tak, tak...

İki el ateş etti. Kadın tam halının üzerine düşerken onu saçlarından kavradı ve boş locaya doğru sürükledi. Perdelerin hemen öte yanında durdu.

Ah, bu... klik... bu güzel. Hımmm.

Tiyatroya göz gezdirdi. Mezarıcı gülümsemezdi. Ama şu

anda buradan hoşlandığına karar vermişti. Koyu renk ahşap, çiçekler, alçılar, yıldızlar ve bir avize. Hımmm. Şuna bak. O güzel otelden daha güzel. Her ne kadar ateş açmak için en uygun yer değilse de. Betonarme ve tuğla duvarlar, mermiler daha fazla sekeceği, kurşunların keskin kenarları içeride daha fazla tahribata neden olacağı ve çok daha fazla takırdayacağı için daha iyi olurdu.

Sahnede dans edenlere baktı. Orkestranın çaldığı müziği dinledi. Ama aslında duymuyordu. Hâlâ kafasında kendi şarkısını mırıldanıyordu. Şarkıyı kafasından atamıyordu.

Geleceğe bakıyorum, Ne sakladığımı merak ediyorum.

Yaşamımı düşünüyorum, Ve seni her şeyden çok seviyorum.

Mezarcı kadının cesedini kadife perdelere doğru çekti. Ter-lemişti ve ona yapması gerekenleri söyleyen adam yapmamasını söylediye de paltosunun önünü açtı. Ama kendisini daha iyi hissetti.

Köpekli torbasına uzandı ve parmakları silahın kabzasını kavradı. Sol eliyle de susturucuyu tuttu. Aşağıdaki kalabalığa baktı. Pembe satenler içindeki kızlara, mavi ceketli oğlanlara, açık V-yakalarından tenleri görünen kadınlara, kel adamlara ve kel olmayanlara. İnsanlar küçük dürbünlerini sahneye doğrultmuşlardı. Tiyatronun tavanının tam ortasında muazzam bir avize asılıydı. Milyonlarca ampul. Tavandaki yağlıboya resimde şişman melekler sarı bulutların arasında uçuşuyordu. Yeni yıl bebeği gibi.

Çok fazla çıkış kapısı yoktu. Bu iyiydi. Otuz ya da kırk kişiden fazlasına isabet ettiremese bile diğerleri çıkış kapısındaki izdihamda ölecekti. Bu iyiydi. Bu iyiydi...

Saat dört. Saati biplendi. Öne doğru ilerledi, üzerindeki kö-

peklerin suratlarına bakarak torbayla birlikte susturuculu silahını sıkı sıkı kavradı. Yavruların birinin pembe diğerinin mavi kurdelesini vardı. Tetiği çekmeye hazırlanırken, ama kırmızı ve sarı değil diye düşünüyordu.

Ve sonra bir ses duydu. Ses, arkasındaki koridordan, güzel kadife perdelerden geçerek ona ulaştı.

Bir erkek sesi, "Ulu Tanrım," diye fısıldadı. "Onu bulduk! Adam burada." Ve sonra tabancasını çekerek perdeyi açtı.

Ama Mezarcı onu tam zamanında duymuş ve duvarı kendisine siper etmişti. Ajan silahını ateşledi ama hedefini ıskaladı. Mezarcı Uzi'siyle adamı bir saniyeden daha kısa bir sürede neredeyse ikiye biçti. Arkadaki ikinci ajan kurşun yağmuruyla yaralanmıştı. Adam Mezarcı'nın yüzüne baktı ve Mezarcı ne yapması gerektiğini anladı. Onu da öldürdü.

Mezarcı paniğe kapılmazdı. Asla paniklemezdi. Korkunun onun için bir taş parçası kadar bile değeri yoktu. Ama bazı şeylerin iyi bazılarının da kötü olduğunu bilir ve ona kötü olduğu söylenen şeyleri de yapmazdı. Kalabalığa ateş açmak istiyordu ama yapamazdı. Balkon katına koşturan bir sürü ajan vardı. Ajanların üzerlerinde FBI rüzgârlıkları, çelik yelekler, bazılarında miğfer, bazılarında onun Uzi'si kadar hızlı hafif makineli tüfekler vardı. Bir düzine ajan. Hayır, iki düzine. Birkaç tanesi köşeyi dönüp yerde yatan arkadaşlarına doğru koştu. Mezarcı torbayı perdelerin arasından lobiye çevirdi ve tetiği bir süre basılı tuttu. Camlar kırıldı, aynalar tuzla buz oldu. Tavşanlar ve aylar havada uçtu.

Açmalıydı... klik... seyircilerin üzerine ateş açmalıydı. Yapması gereken buydu...

Yapması gereken... O...

Bir an için beyni boşaldı.

Yapmalıydı... klik.

Daha fazla ajan, daha fazla polis geldi. Haykırışlar duyuldu. Kalabalık... Düzinelerce ajan çok yakında locanın önündeki koridora doluşacaktı. Ona belki el bombası fırlatacaklar, belki

sersemletecekler, belki de vurup öldüreceklerdi, ama kurşunlar etrafta uçuşmayacak, dosdoğru kalbine isabet edecek ve kalbini durduracaktı.

Ya da onu Connecticut'a geri götürecekler ve cehennem kapısından içeri iteceklerdi. Bu kez ebediyen orada kalırdı. Yapması gerekenleri söyleyen adamı bir daha asla göremezdi.

İnsanların balkondaki localardan partere atladığım fark etti. Atlanamayacak kadar yüksek sayılmazdı.

Ajanlar, polisler haykırıyorlardı.

Her yerdeydiler.

Mezarcı susturucuyu çıkardı ve avizeye nişan aldı, tetiği çekti. Çıkan gümbürtü elektrikli testere sesine benziyordu. Kurşunlar avizeyi biçti. Bir cam ve metal yığını aşağıdaki insanların üzerine kapanarak yere indi. Yüzlerce çığlık yükseldi. Herkes paniğe kapılmıştı.

Mezarcı balkonun korkuluğuna çıktı ve dört buçuk metre aşağıya, iriyarı bir adamın sınma atladı. İkisi birlikte yere düştüler ve Mezarcı ayaklarının üzerinde zıplayıp kalktı. Ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte yangın çıkışına doğru koştu. Alışveriş torbasını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Dışarıdaydı. Soğuk havada.

Elli ya da altmış polis arabası ve minibüsünün farları ve yanar döner ışıkları yüzünden gözleri kamaştı. Ama dışarıda fazla ajan ya da polis yoktu. Çoğu tiyatronun içinde olmalı diye düşündü. Orta yaşlı bir çiftin peşine takılıp dar bir sokağa girerek tiyatrodan uzaklaştı. Çiftin hemen arkasındaydı. Onun farkına varmamışlardı. Onları öldürmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama bu susturucuyu yeniden takması demekti ve yivini hizalaması zordu. Başka bir dar sokağa döndü ve beş dakika kadar evlerin arasındaki sokakta yürüdü. Torbayı düzgün bir şekilde siyah ya da lacivert paltosunun koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Siyah beresini kulaklarına kadar çekmişti.

Hasta olsan da seni severim Fakir olsan da seni severim

Mezarcı kendi kendine mırıldanıyordu.

Hatta kilometrelerce uzakta olsan da seni severim Seni her şeyden çok severim...

Len Hardy yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle, "Hey Parker," dedi. "İyi iş çıkardın. Onu mihladım."

C. P. Ardell de, "Bu adamla hiçbir şekilde dalaşmaya gelmez," derken aynı şeyi kastediyordu.

Margaret Lukas telefonda karşı tarafı dinliyordu. Parker'a hiçbir şey söylemedi. Yüzü hâlâ ifadesizdi ama ona doğru bakıp başıyla onayladı. Bu onun teşekkür etme tarzıydı.

Ancak Parker Kincaid teşekkür istemiyordu. O gerçeği istiyordu. Çatışmanın ne kadar kötü olduğunu bilmek istiyor, cesetlerin arasında Mezarcı'nın cesedinin de olmasını diliyordu. Raflardan birinin üzerinde duran hoparlörlerden Jerry Baker ve operasyon timi hep bir ağızdan konuştukları için cızırtılar arasında gürültülü konuşmalar yükseliyordu.

Parker sözcüklerden pek azını anlayabiliyordu. Lukas telefonda söylenenleri dinlerken başını yukarı kaldırıp gözlerini tavana dikti ve "İki ajan ölmüş, ikisi de yaralı. Yer göstericilerden biri de öldürülmüş. Seyircilerden bir adam avizenin altında kalıp ölmüş. Bir düzine yaralı var, bazılarının durumu ciddi. Bazı

çocuklar çıkan panikten kötü yaralanmışlar. Ayak altında kalıp ezilmişler. Ama yaşayacaklar," dedi.

Parker acımasızca, "Yaşayacaklar," diye düşündü. "Ama bir daha asla eskisi gibi olamayacaklar."

Baba bana Kayıkçıyı anlat...

Parker, "Peki ya o? Kaçtı mı?" diye sordu.

Lukas içini çekti. "Kaçtı. Evet."

"Neye benzediğini gören olmuş mu?"

Kadın başını iki yana salladı ve kendi cep telefonuyla konuşan Cage'e baktı. Cage, "Hayır. Kimse o lanet olası herifi görmemiş. Ah evet, iki kişi görmüş. Bizimkilerden ikisi. Onlar da vurulanlar," diye homurdanyordu.

Parker gözlerini yumdu ve başını koltuğun gri arkasına yasladı. Seneler önce bir emir vermek zorunda kalmıştı. Bazı eski anılar garip hislere kapılmasına yol açıyordu. Bu akşam bu tür anıların çoğu belleğinin derinliklerinden çıkıp geliyordu. Yeniden yaşamayı hiç arzulamadığı anılardı.

"Ya deliller?" diye sordu.

Cage, "FKİM oraya bir mikroskopla gidiyor," dedi. "Ama... bir şey bulabileceklerini sanmıyorum. Adam bir otomatik silahla ateş ediyor ve hiç boş kovan yok."

Parker, "Silahı bir çantada ya da böyle bir şeyde taşıyor öyleyse. Kovanlar onun içine düşüyor," diye yanıt verdi.

Hardy, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama onun yerinde olsaydım ben de öyle yapardım. Etrafa kurşun yağdırırken tiyatrodaki hiç kimse ona bakmamış mı?"

Cage, "Hayır," diye homurdandı. "Oradaki herkesi sorguya çekmişler. Çocuğun biri onları hoplatan adamı gördüğünü söyledi ama onun hakkında bir şey hatırlayamadı."

Parker alayla, "Hoplatan adam," diye düşündü. "Çok iyi." Ve anında tepki verdi. Ne biçim bir fotofiniş.

Lukas nihayet Parker'ın suyuna gitmeyi kabul ederek soğuk bir sesle, "Tamam, tamam. Harekâti durduruyoruz. Ama eğer yanılıyorsan, Tanrı yardımcın olsun Kincaid," demiş ve takımlara yerlerini korumaları emrini vermişti. Sonraki birkaç dakikayı Mezarçı'nın nereye gitmiş olabileceği konusunda çılgınca kafa yorarak harcamışlardı. Parker adamın mermileri otele saat dörtten çok önce bırakmış olamayacağı sonucuna varmıştı. Bu yüzden de asıl hedefine ulaşmak için en fazla on dakikası olmalıydı. Katil tatil günü öğlenden sonra taksi bulacağından emin olamazdı ve Washington'daki otobüsler pek tarifelerine uymaz-

dı. Adam yürümek zorunda demişti. Bunun anlamı da beş blok yarıçapında bir alandı. Parker ve takımı Georgetown haritası önünde tartışmaya başlamışlardı. Parker aniden saatine bakmış ve "Bugün tiyatrolarda matine var mı?" diye sormuştu.

Lukas onun kolunu kavrayarak, "Evet. Bugün Post'ta bazılarını gördüm," demişti.

Tobe Geller bir müzik delisiydi ve Four Seasons'dan yürüyerek sadece beş dakika çeken Mason Tiyatrosu'ndan bahsetmişti. Parker Washington Post gazetesini yırtar gibi açmış ve saat ikide başlayıp dört civarında bitecek olan Fındıkkıran balesinin ilanını bulmuştu. Kalabalık bir tiyatro Mezarıcı için kesin bir hedef olabilirdi. Lukas'a Jerry Baker'ı arayıp bütün operasyon ekiplerini oraya göndermesi talimatını vermesini söylemişti.

"Hepsini mi?"

"Hepsini."

Eğer yanılıyorsan Tanrı yardımcın olsun Kincaid...

Ama yanılmamıştı. Yine de büyük bir risk almıştı... Ve birçok hayat kurtarılmış olmasına rağmen bazıları kaybedilmiş ve katil kaçmıştı.

Parker şantaj mektubu üzerinde göz gezdirdi. Bunu yazan adam ölmüştü ama sanki mektup yaşamaya devam ediyordu. Mektup onunla alay ediyor gibiydi. Parker bir inceleme sondası kapıp mektubun kalbine sokmak için çılgınca bir dürtü hissetti içinde.

Telefonu yeniden çalan Cage birkaç dakika konuştu. Haberler her ne ise yüzündeki ifadeden cesaret verici oldukları anlaşılıyordu. Sonra telefonu kapattı. "Bir psikologdu. Georgetown'da suç psikolojisi öğretiyor. Katilin kendisine taktığı isim hakkında bazı bilgiler bulduğunu söyledi," dedi.

Parker, "'Mezarıcı' hakkında mı?" diye sordu.

"Evet. Gönderecek."

Lukas, "İyi," dedi.

Cage, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Lukas bir an tereddüt ettikten sonra Parker'a, "Ne düşünün-

yorsun?" diye sordu. "Düşüncelerini belgeyle sınırlamak zorunda değilsin."

Parker, "Tiyatroda ateş ettiği locanın boş olduğunu fark ettim. Eğer öyleyse, adam locanın bütün biletlerini Mezarıcı'nın iyi bir atış pozisyonu elde etmesi için mi satın aldı acaba, diye düşünür, sonra da kredi kartı kullanmış mı diye araştırırdım," dedi.

Lukas telefonu açıp Jerry Baker'ı arayan ve ona bunu sormaya hazırlanan C. P.'yi onayladı. C. P. telefonda bir an sustu, verilen yanıtı dinledi ve bağlantıyı kesti. "Yanlış tahmin." Gözle-rini devirdi.

Parker yüksek sesle düşünmeye devam etti. "O zaman," dedi, "adam biletleri iki hafta önce aldı ve nakit ödedi."

Ajan kafasının parlayan kısmının eliyle şöyle bir sıvazlayarak, "Üç hafta önce," diye mırıldandı. "Ve nakit."

Parker hayal kırıklığıyla, "Kahretsin," diye söylendi. Devam etmekten başka çare yoktu. Lincoln Rhyme'nin incelemesinden çıkan sonuçlara geri döndü. Mezarıcı'nın Four Seasons'tan sonra nereye

gittiğini bulabilmek için baktıkları haritalara eliyle hafifçe vurarak, "Birkaç haritaya ihtiyacımız var. Doğru dürüst haritalara. Bunlar gibi haritalara değil," dedi. "Mektuptaki izlerin nereden geldiğini bulmak istiyorum. Morgdaki adamın şehirde kaldığı yerin sınırlarını daraltmalıyız."

Lukas başıyla Hardy'ye işaret etti. "Eğer bunu becerebilirsek Jerry'nin ekibini yerel polis teşkilatından birkaç kişiyle birlikte kapı kapı dolaşarak tetikçiyi aramakla görevlendirebiliriz. Şantajcının fotoğrafını alır ve ev ya da apartmanlarda onu bir gören olup olmadığına bakarız." Geller'a adli tabibin çektiği kimliği belirsiz failin resmini uzattı. "Tobe, bundan yüz kopya yap."

"Yaparım."

Parker Rhyme'nin tanımladığı izlerin listesine baktı. Granit, kil, tuğla tozu, kükürt, kül... Bu materyaller nereden gelmişti?

Daha önce onlara mektubu getiren memur, Parker onun adının Timothy olduğunu anımsadı, kapının eşiğinde belirdi.

Ajan Lukas?

"Evet?"

"Bilmeniz gereken bazı şeyler var. Her şeyden önce Moss."

Garry Moss. Parker çocukları yanarak ölmekten son anda kurtulan adamı anımsadı.

"İyice acayıpleşti. Binada çalışan temizlik işçilerinden birini görür görmez onun kiralık bir katil olduğunu zannetti."

Lukas öfkeyle kaşlarını çattı. "Kimdi? Bizden birisi mi?"

"Evet. Temizlik ekibinden birisi. Kontrol ettik. Ama Moss tam anlamıyla bir paranoyak. Onu şehirden çıkarmamızı istiyor. Daha güvende olacağını düşünüyor."

"Öyle mi? Onu şehirden çıkaramayız. Şu anda öncelikli işlerimizden biri değil."

Timothy, "Yalnızca size söylemem gerektiğini düşündüm," dedi.

Lukas çevresine bakındı. Çok düşünceli görünüyordu. Len Hardy'ye, "Dedektif, bir süre bu işe sen el atar mısın," dedi.

"Ben mi?"

"Yapar mısın?"

Hardy pek memnun olmuş görünmüyordu. Görünürde bu da sanki bir başka örtülü aşığılamaydı. Parker daha önce çalıştığı bölümü yönetmenin en zor tarafının, anlaşılması zor belgelerle ilgilenmekten çok yanında çalışan personelin hassas egosu ile ilgilenmek olduğunu anımsadı.

Hardy, "Sanırım yapabilirim," diye yanıtladı.

"Sağ ol." Lukas adama gülümsedi ve Timothy'ye dönüp, "Başka bir şey daha olduğunu söylemiştin,"

dedi.

"Bir numaralı güvenlik benden bunu size iletmemi istedi. Alt katta bir adam var. Bir ziyaretçi."

"Ve?"

"Metro tetikçisi hakkında bir şeyler bildiğini söylemiş."

Parker ne zaman böyle büyük bir suç işlense bazı kaçıklar mobilya kurtçukları gibi, bazen suçu üstlenmek bazen de yardım etmek için inlerinden sürünerek çıkar, diye düşündü. Böyleleri

için karargâhın ana giriş kapısının hemen yan tarafında birkaç "kabul" odası vardı. Ne zaman örnek bir vatandaş herhangi bir suçla ilgili bir bilgiyle FBI'a düşse, bu "kabul" odalarından birine alınır ve uzman bir sorgucu tarafından sorgulanırdı.

Lukas, "Güvenilir mi?" diye sordu.

"Bir dizi çözülememiş cinayet hakkında yazı yazan bir gazeteci olduğunu iddia ediyor. Ehliyeti ve sosyal güvenlik numarası doğrulandı. Daha önce hiç tutuklanmamış. Onu ikinci kontrol aşamasına alacak kadar önemsemediler."

"Mezarcı hakkında ne diyor?"

"Bütün söylediği, adamın bu işi daha önce de yaptığı. Başka şehirlerde."

C. P. Ardell, "Başka şehirlerde mi?" diye sordu.

"Söylediği bu."

Lukas, "Onunla konuşsak iyi olur," diyen Parker'a baktı.

II

CİNBEBEK

Şüpheli bir el yazısını incelerken şüphelilerin listesini daraltmak için yapılacak ilk iş, milliyet, sınıf ve grup karakteristiklerini tanımlamaktır.

Şüphelileri eleme işlemi belirgin bireysel karakteristikler tanımlandıktan, sıralandıktan ve değerlendirildikten sonra yapılır.

EDNA W. ROBERTSON BELGE ANALİZİNİN TEMEL İLKELERİ

ON İKİ

Adam, "Demek o şimdi D.C.'de, öyle mi?" dedi.

Giriş katında, kapısının üzerindeki levhada hoş bir el yazısı biçimindeki kabartmalı harflerle "Kabul B" yazan odadaydılar. Kapısı üzerinde her ne kadar "Kabul B" yazıyor idiyse de bu oda pastel renklerle döşenmiş olmasından ötürü FBI ajanları tarafından "Mavi Sorgu Odası" olarak anılıyordu.

Parker, Lukas ve Cage fazlaca kullanıldığı belli olan masanın başında, iriyarı, karmakarışık kır saçlı adamın karşısında oturuyorlardı. Parker adamın konuşma tarzından onun şehrin yabancı olduğunu anlamıştı. Washingtonlular şehre Bölge derler, D.C. lafını hiç kullanmazlardı.

Lukas, "Kim burada?" diye sordu.

Adam biraz çekingen bir tavırla, "Kim olduğunuzu biliyorsunuz," diye yanıt verdi. "Ben ona Kasap diyorum. Siz ne diyorsunuz?" "Kime?"

Adam dramatik bir tavırla, "Bir adamın aklını ve bir şeytanın kalbini taşıyan katile," dedi.

Bu adam bir çatlak olmalıydı ama Parker onun kelimelerinin Mezarçı'yı oldukça iyi tanımladığını kabul ediyordu.

Henry Czisman temiz ama oldukça eski giysiler içindeydi. Göbeği üzerinde iyice gerilmiş beyaz bir gömlek giymiş, çizgili bir kravat takmıştı. Gri çizgili ceketini yeteri kadar kalın değildi ama birinci sınıf bir terzi elinden çıktığı belli oluyordu. Parker onun elbiselerine sinmiş keskin bir tütün kokusu alıyordu. Eski bir evrak çantası masanın üzerinde duruyordu. Adam önündeki içinde buzlu su olan kulplu bardağı iki eliyle avuçlamıştı.

"Metro ve tiyatrodaki silahlı saldırıyı gerçekleştiren adama siz Kasap mı diyorsunuz?"

"Gerçekte saldırıyı yapana, evet. Suç ortağının adını bilmiyorum."

Lukas ve Cage bir an suskun kaldılar. Lukas bir yandan Czisman'ı inceliyor bir yandan da onun Mezarçı'nın bir ortağı olduğunu nereden bildiğini düşünüyordu. Morgdaki adamın kimliği konusunda basına bilgi verilmemişti.

Parker, "Sizin bunlarla ilginiz nedir?" diye sordu.

Czisman evrak çantasını açtı ve içinden birkaç tane eski gazete çıkardı. Hartford News-Times. Hepsini geçen senenin tarihlerini taşıyordu. Adam kendi yazdığı makaleleri işaret etti. Ya bir cinayet muhabiriydi ya da bir zamanlar öyleydi.

"Kasap'ın katıksız suçlarını anlatan bir kitap yazıyorum." Sıkıntılı bir sesle ekledi, "Belanın izini takip ediyorum."

Cage, "Katıksız suçlar mı? İnsanlar böyle kitaplardan hoşlanıyorlar mı?" diye sordu.

"Ah evet, seviyorlar. En iyi satanlar onlar. Ann Rule. Şu Ted Bundy kitabı.. Hiç okumadınız mı?"

Cage, "Okumalymışız," dedi.

"Gerçek hayatta işlenen suçları anlatan kitaplar peynir ekmek gibi satılıyor. Bu, toplum hakkında bir şeyler gösteriyor, öyle değil mi? Neden bu tip şeylerden böylesine hoşlanıyorlar? Birisinin bu konuda bir kitap yazması gerek belki de."

Lukas adamı tekrar konuya çekmek için, "Bahsettiğiniz şu Kasap..." diye araya girdi.

Czisman, "Bu onun Boston'daki lakabı. Senenin başlarında. Sahi, sanırım gazetenin birinde ona Şeytan deniyordu," diye devam etti.

Parker, şeytanın gözyaşı, diye düşündü. Lukas gözlerini hızla kendisine çevirince Parker onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. "Boston'da ne oldu?" diye sordu.

Czisman ona baktı. Göğsündeki ziyaretçi kartına bir göz attı. Kartın üzerinde isim yoktu. Parker Cage tarafından Danışman Jefferson olarak tanıtılmıştı.

"Faneuil Hail yakınındaki bir fast-food restoranında silahlı bir saldırı olmuştu. Lucy'nin Yeri'nde."

Parker olay haber yapıldıysa bile ya duymamış ya da unutmuştu. Ama Lukas başını salladı. "Dört ölü, yedi yaralı. Fail, arabayı restorana sürmüş ve pencereden içeriye otomatik bir tüfekle ateş açmıştı. Nedensiz yere."

Parker onun tarih sırasına göre bütün cinayet bültenlerini okuduğunu tahmin etti.

Lukas, "Hatırladığım kadarıyla onda da failin tanımı yoktu," diye devam etti.

"Oydu! Aynı adamdı. O olduğuna bahse girerim. Ve, hayır, tanım yoktu. Sadece tahminler. Muhtemelen bir beyaz ama olmayabilir. Yaşı kaç? Otuzlu ya da kırklı yaşlarda. Boyu? Orta. Vücut Yapısı? Orta yapılı. Herkes olabilir. Televizyon filmlerindeki şu saç at kuyruklu, iri yapılı adamlardan değil. Onları tanımak oldukça kolay. Ama Kasap... O sadece sokakta rastlayacağımız herhangi bir adama benziyor. Oldukça ürkütücü, öyle değil mi?"

Lukas tam bir soru soracakken Czisman ona engel oldu. "Restorandaki katliamda bir neden olmadığını mı söylediniz Ajan Lukas?"

"VICAP'a göre öyle."

"Peki ya, Kasap dökme camdan içeri mermileri saçıp kadınları ve çocukları öldürdükten on dakika sonra altı kilometre ilerideki bir kuyumcunun soyulduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, raporda bu yoktu."

Czisman, "Ve olay yerinin çevresindeki üç kilometre yarı-çaplı alan içinde görev yapan her ajanın o sırada olaya müdahale etmek için söz konusu restorana gittiğini de biliyor musunuz? Bu yüzden kuyumcu sessiz alarmı çalıştırmasına rağmen polis aslında dört dakikada gidebileceği yere zamanında gidemedi. Oraya ulaşmaları on iki dakika sürdü. Bu süre zarfında da hırsız hem kuyumcuyu hem de alışveriş eden bir müşteriyi öldürdü. Tek tanık onlardı."

"Adam Kasap'ın suç ortağı mıydı? Hırsız?"

Czisman, "Başka kim olabilir," dedi.

Lukas içini çekti. "Elini/deki her bilgiye ihtiyacımız var. Ama sizin gerçekten vatandaşlık ödevinizi yapmak istediğiniz için burada olduğunuzu sanmıyorum."

Czisman güldü.

Lukas, "Asıl istediğiniz nedir?" diye ekledi.

Adam çabucak, "İzin," dedi. "Sadece izin."

"Bilgi almak için mi?"

"Doğru. Kitabım için."

Lukas ayağa kalktı. "Burada bekleyin." Parker ve Cage'e kendisini izlemelerini işaret etti.

Mavi Odanın hemen yanındaki küçük, karanlık bir odada To-be Geller geliştirilmiş bir kontrol panelinin önünde oturuyordu. Lukas'ın talimatıyla Czisman'la yapılan görüşmeyi altı ayrı monitörden izlemişti.

Czisman'ın izlendiğinden haberi yoktu. Zira Büro sorgulama odalarında yerel polisin sorgulamada kullandığı çift taraflı ayna yöntemini kullanmıyordu. Aksine duvarlarda empresyonist ressamların resimleri asılıydı. Resimler GSA tesislerinin tasarımcıları ya da Büro'nun sivil dekoratörleri tarafından değil Tobe Geller'in bizzat kendisi tarafından seçilerek asılmışlardı. Resimler, Fransız ressamlarca dünyaya tanıtılan noktalama tekniğinin öncülerinden olan Georges Seurat'ın eserleriydi. Her üç

resimdeki küçük noktaların altısı aslında sorgulama odasının her metre karesini gösterecek şekilde çok dikkatle yerleştirilmiş minyatür video kamera mercekleriydi. Aynı zamanda konuşmalar da, bir tanesi, eğer birisi silah çekmeye kalkırsa seslerin ardışıklığını ortaya çıkartan bir bilgisayar programına bağlı üç ayrı dijital kayıt aletiyle kaydediliyordu.

Czisman görüşmeye gelen herkes gibi aranmış, üzerinde silah ya da bıçak olup olmadığı taranmıştı ama bu işte bütün tedbirleri alamazdınız.

Yine de Lukas Geller'a asıl görevinin güvenlikten ziyade veri analizi olduğu talimatını vermişti.

Czisman -örneğin Boston'daki soygun gibi bir olaydan bahsederken Geller bilgiyi anında üst kattaki iletişimde hazır bekleyen Susan Nance'ye geçiyor, o da anında Büro'nun oradaki ofisi ile temas kurup bilginin doğruluğunu araştırıyordu.

Czisman Cage'in önüne koyduğu bir bardak suyu hiç içmemişti ama FBI'nın sorgulama odasına giren herkesin yaptığı gibi bardağı elinde sinirli bir tavırla sürekli evirip çevirmişti. Aslında bardağın basınca karşı hassas bir yüzeyi vardı ve kulpuna bir mikroçiple, batarya ve verici yerleştirilmişti. Verici Czisman'ın parmak izlerini anında Geller'in bilgisayarına aktarmış o da bunları eşleştirme yapılması için Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sisteminin veri tabanına göndermişti.

Video kameralardan her ziyaretçinin sık sık gözlerinin kaydığı ve anlaşılması güç bir resim olan Seurat'ın meşhur La Grande Jatte Adasında Bir Öğleden Sonra adlı tablosuna yerleştirilenlerden biri Czisman'ın gözlerine kilitlenmişti ve "doğruluk olasılığı analizi" yani yalan tespiti için retina taraması yapıyordu. Geller aynı nedenden ötürü ses stresi analizini de yapıyordu.

Lukas, Cage ile Kincaid'i gözetleme odasına yönlendirdi ve Geller'a, "Şu ana kadar bir şey var mı?" diye sordu.

Geller tuşlara delicesine basarken, "Bitmek üzere," dedi.

Bir saniye sonra telefon çaldı ve Lukas sesi hoparlöre verdi.

Bir kadın sesi, "Tobe?" dedi.

Geller, "Seni dinliyorum," dedi. "Bütün ekip burada."

Lukas, "Selam Susan," dedi. "Ben Margaret. Devam et. Bize ayrıntılı bilgi ver. Ne buldun?"

"Tamam. Tutuklaması yok. Gözaltı, mahkûmiyet yok. Henry Czisman ismi doğru. Adresi Hartford Connecticut. Evini on iki sene önce almış. Emlak vergisi bugüne kadar ödenmiş ve geçen sene ipoteğin ödemesi bitmiş. Gönderdiğiniz resim Connecticut sürücü belgesindeki yüzde doksan beş aynı."

Kincaid kadının sözünü kesti. "Bu iyi mi?"

Nance, "Benim şu anki resmim gerçek yüzümle yüzde doksan iki oranında aynı," diye yanıtladı. "Şimdi saçlarım daha uzun." Ve devam etti, "Sosyal Güvenlik ve İRS'deki çalışma kayıtları 1971'den beri gazeteci olarak çalıştığımı gösteriyor ama bazı yıllar hemen hemen hiç geliri olmamış. Bu yıllarda serbest araştırmacı gazeteci olarak kaydedilmiş. Bu yüzden görev dışında çok boş zamanı olmuş. Karısının aylığıyla da geçinmiyor. Evliymiş ama şimdi dosyasında medeni durumu bekâr olarak geçiyor. Bu sene geçmişte yaptığı gibi üç aylık ödemeleri yok. Ve bu da bu sene gazeteden bir geliri olmadığını gösteriyor. On sene önce çok yüksek bir tıbbi gideri olmuş. Alkol bağımlılığı tedavisine benziyor. Bir yıl önce Hartford gazetesindeki elli bin dolarlık işini bırakarak serbest çalışmaya başlamış ve öyle görünüyor ki biriktirdiği paralarla geçiniyor."

Kincaid, "Kovulduğu için mi işi bırakmış yoksa kendi mi ayrılmış," diye sordu.

"Belli değil." Nance bir an durakladı sonra yine devam etti. "Tatil yüzünden kredi kartı kayıtları istediğimiz gibi bulunamadı ama Renaissance'da kendi adıyla kalıyor. Ve Hartford'dan buraya yaptığı öğle uçuşundan sonra otel kaydını yaptırmış. United Express'le. Başka alışverişi yok. Rezervasyonu sabah saat onda yapmış."

Lukas düşünceli bir tavırla, "Yani ilk katliamdan hemen sonra," dedi.

"Tek yönlü bilet mi?" Kadın adamın soracağı soruyu sezmişti.

"Evet."

Lukas, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Cage, "Ben Tanrının cezası bir gazeteci diyorum," dedi.

Lukas, Kincaid'e bir göz attı. "Ya sen?"

Parker, "Ne mi düşünüyorum? Onunla çalışalım diyorum. Belgeyi incelerken onu yazan adam hakkında alabileceğim her bilgiye ihtiyaç duyacağım," diye yanıtladı.

Lukas şüpheyle, "Eğer onun mektubun gerçek yazarı olduğunu biliyorsan..." dedi. Bir an sustu. "Bana biraz çatlak gibi geldi. O kadar çaresiz miyiz?" diye ekledi.

Parker, Tobe Geller'ın monitöründeki dijital saate bakarak, "Evet," dedi. "Öyle olduğumuzu düşünüyorum."

Havasız sorgulama odasında Lukas yine Czisman'a, "Şimdi söyleyeceklerimi benden duymuş olmayın ama... eğer bir sonuç elde edersek..." dedi.

Czisman onun tabirine gülerken eliyle devam etmesini işaret etti.

"Eğer bunu yapabilirsek, kitabınız için gerekli kanıt ve malzemeleri almanıza izin verilebilir. Henüz derecesini söyleyemem ama bazı ayrıcalıklarınız olur."

"Ah evet, benim en sevdiğim sözcük. Ayrıcalık. Evet, bütün istediğim bu."

Lukas, "Ama size şimdi söyleyeceğimiz her şey," dedi, "tamamen aramızda kalacak."

Czisman, "Kabul," dedi.

Lukas, "Mezarcı ismi size bir şey ifade ediyor mu?" diye soran Parker'ı başıyla onayladı.

"Mezarcı mı?" Czisman başını salladı. "Hayır. Üzgünüm, hayır."

Lukas, "Ateş eden adımın adı... Sizin Kasap dediğiniz," dedi.

"Ben ona sadece Kasap diyorum. Zira Boston gazeteleri öyle ad takmıştı. New York Post'ta adama Şeytan denmişti. Phila-delphia'da Dul Bırakan."

Lukas, "New York mu? Philadelphya mı?" diye sordu. Parker onun duydukları yüzünden altüst olduğunu fark etti.

Cage, "Tanrım," diye mırıldandı. "Bir seri katil."

Czisman, "Denize doğru ilerliyorlar. Hedefledikleri yeri merak etmiyor muyuz? Emeklilikleri için Florida'ya mı gidecekler? Adalarda bir yer daha olası," dedi.

Parker, "Diğer şehirlerde neler oldu?" diye sordu.

Czisman, "International Beverage davası," dedi. "Hiç duymadınız mı?"

Lukas kesinlikle eski suç dosyalarını takip ediyordu. "Şirketin başkanı, öyle değil mi? Kaçırılmıştı."

Parker onun bilgisinden etkilenmiş bir halde, "Ayrıntıları biliyor musun?" diye sordu.

Czisman, Lukas'a baktı. O da başıyla devam etmesini işaret etti. "Polis parçalan bir araya getirmek zorunda kalmıştı ama öyle görünüyordu ki, tabii kimse emin değildi ama Kasap başkanın ailesini rehine almışa benziyordu. Karısı kocasına parayı getirmesini söyledi. Adam kabul etti..."

Parker inceleyebileceği bir belge olabileceği umuduyla, "Bir mektup var mıydı?" diye sordu. "Bir not?"

"Hayır. Her şey telefonla yapıldı. Başkan adama istediği parayı ödeyeceğini söyledi. Sonra polisi aradı ve rehine kurtarma timleri evi kuşattı. Başkan bankaya fidye parasını almaya gittiğinde, hepsi o sekiz metrelik yere doluştular. Ama tam kasayı açtıklarında müşterilerden birisi bir silah çıkarttı ve etrafa ateş etmeye başladı. Bankadaki herkesi öldürdü. International Beve-rage'in başkanı, iki koruma, üç müşteri, üç veznedar, görevli iki başkan yardımcısı. Video kamera, ateş eden kişiyle birlikte kasaya giren, çıkarken de elinde bir para çantası taşıyan bir başka adamı daha görüntüledi."

Lukas çevrilen dolabı anlayıp, "Yani aslında evde kimse yoktu?" dedi.

"Canlı hiç kimse. Kasap-Mezarcı aileyi çoktan öldürmüştü. Öyle ki kadını, kocasını aradıktan hemen

sonra öldürmüş."

Parker, "Adam onları kaçırma sürecinin en zayıf noktasından vurmuş. Polis pazarlık yaparken ya da para değiş tokuşunda avantajlı duruma gelebilirdi. Adam onları önceden ortadan kaldırdı," dedi. Yüksek sesle söylemedi ama içinden, zor bir bulmacaya mükemmel bir çözüm, diye düşünüyordu. Tabii eğer adam öldürmek senin için kolay bir şeyse.

Cage, "Bankanın güvenlik kameralarında bize yardımcı olacak bir şey yok mu?" diye sordu.

"Taktıkları kar maskeleri ne renkti mi demek istiyorsunuz?"

Cage omuz silkmekle "Sormak zorundaydım," demek istiyor gibiydi.

Lukas, "Philadephia'da ne oldu?" diye sordu.

Czisman alaycı bir ifadeyle, "Aa, o çok iyiydi, " dedi. "Önce Mezarıcı bir otobüsü gasp etti. Otobüse bindi. Birinin yanına oturdu ve susturuculu silahla ateş açtı. Üç kişiyi öldürdü. Sonra suç ortağı fidye istedi. Şehir yönetimi fidyeyi ödemeyi kabul etti ve onu yakalamak için bir vurucu tim ayarladı. Ama suç ortağı şehir yönetiminin hangi bankalarda hesabı olduğunu biliyordu. Paraya eşlik eden polisler daha bankanın kapısından dışarı adım atar atmaz Mezarıcı onların kafalarını uçurdu ve kaçtılar."

Lukas, "Bunu duymamıştım," dedi.

"Çünkü, olayı örtbas ettiler. Altı kişi öldü."

Parker, "Massachusetts, New York, Pennsylvania, Washington. Haklısın. Güneye gidiyorlardı," dedi.

Czisman'ın kaşları çatıldı. "Gidiyorlardı da ne demek, olay kapanmış gibi konuşuyorsunuz?"

Parker Lukas'a bir göz attı. Lukas, "Öldü," dedi.

"Ne!" Czisman tam anlamıyla şok olmuş görünüyordu.

"Ortağı. Mezarıcı değil."

Czisman, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Şantaj mektubunu bıraktıktan sonra bir kamyonun altında kalıp öldü; kamyon ona çarpıp kaçtı. Fidyeyi görece kadar uzun yaşamadı."

Czisman'ın yüzü uzunca bir süre ifadesiz kaldı. Parker onun

faulle görüşme ayrıcalığının uçup gittiğini düşündüğünü tahmin etti. İriyarı adamın gözleri odayı taradı. Sandalyesinde kıpırdandı. "Bu kez ne tezgâhlamıştı?"

Lukas anlatmaya isteksizdi ama Czisman tahmin etti. "Kasap şehir parayı ödeyinceye kadar insanları vurmaya devam edecekti... Ama şimdi parayı alacak kimse yok ve bu yüzden de Kasap öldürmeye devam edecek. Aynen Missouri'dekine benziyor. Nerede saklanıyor olabileceğine dair bir ipucu var mı elinizde?"

Lukas ihtiyatla, "Araştırma devam ediyor," dedi.

Czisman duvardaki resimlerden birisine gözlerini dikti. Pastoral bir peyzaj. Deli gibi elindeki su bardağını ovuşturup duruyordu.

Parker, "Onu buraya kadar nasıl izlediniz?" diye sordu.

"Öldürmekten vicdan azabı çekmeyen birilerinin işlediği cinayetler hakkında bulabildiğim her şeyi okurum. Bazıları çeker, bilirsiniz. Tabii, eğer var olma nedenleri öldürmek değilse. Bundy, Gacy ya da Dahmer gibi. Hayır, pek çok profesyonel suçlu tetiği çekerken tereddüt eder. Ama ya Kasap? Asla. Bir soygunun ya da bir şantajın bir parçası olan bir katliam duyduğumda oraya gider, insanlarla görüşürüm."

Lukas, "Neden kimse bağlantı kurmadı?" diye sordu.

Czisman omuzlarını silkti. "İzole edilmiş cinayetler, küçük nüfuslu yerler. Ah, White Plains ve Philly'de polise anlattım. Ama kimse beni önemsemedi." Acı acı güldü ve koluyla odanın dört bir yanını işaret etti. "Birinin kulağını açıp beni dinlemesinden önce... kaç kişiydi? Yirmi beş mi? Yirmi beş kişiyi öldürdü."

Parker, "Bize Mezarıcı hakkında ne söyleyebilirsin? Onu görebilen hiç kimse yok mu?" diye sordu.

Czisman, "Hayır," dedi. "O bir tutam duman. Bir an orada bir an sonraysa yok. O bir hayalet. O..."

Lukas daha fazla sabrelemedi. "Burada bir suçu çözmeye çalışıyoruz. Bize yardımcı olabilirsiniz memnun oluruz. Olamı-yorsanız soruşturmamıza dönsek iyi olacak," dedi.

"Tabii, özür dilerim, özür dilerim. Sadece son senemi hep bu adamla uğraşarak geçirdim. Bu dik bir kayaya tırmanmaya benziyor. Yüksekliği bir kilometreden fazla ama bütün görebildiğiniz suratınızdan on beş santim ötedeki minicik bir nokta. Anlıyor musunuz? İnsanların onu neden fark etmedikleri konusunda bir teorim var."

Parker, "Ne?" diye sordu.

"Çünkü tanıklar duyguyu hatırlar. Onlar çaresiz insanlara ateş eden çılgın bir soyguncuyu, paniğe kapılıp karşı ateş açan polisleri, bıçaklandığı için çığlıklar atan kadınları hatırlarlar."

"Ve Mezarıcı daima çok sakin, öyle mi?"

"Ölü gibi sakin."

"Alışkanlıkları hakkında bir şey yok mu? Kıyafetleri, yedikleri, kusurları?"

"Hayır, hiçbir şey." Czisman şaşırmış görünüyordu. "Suç ortağı hakkında ne öğrendiğinizi sorabilir miyim? Şu ölü adam."

Lukas, "Hiçbir şey," dedi. "Üzerinde kimlik yoktu. Parmak izinden de bir şey çıkmadı."

"Acaba... cesede bakmamın bir sakıncası var mı? Morgda mı?"

Cage başını iki yana salladı.

Lukas, "Üzgünüm, bu kurallara aykırı," dedi.

"Lütfen?" Rica ederken adeta umutsuzdu.

Lukas bir an için kımlıtsız kaldıysa da sonunda, "Hayır," dedi.

Czisman, "Bir resmi de olabilir," diye ısrar etti.

Lukas bir an tereddüt etti sonra dosyayı açtı ve adamın Belediyenin yanındaki kaza yerinde çekilmiş fotoğrafını çıkartıp uzattı. Adamın terli parmakları parlak yüzeyde ıslak izler bıraktı.

Czisman uzunca bir süre gözlerini resme dikti. Başını salladı. "Bu bende kalabilir mi?"

"Soruşturmadan sonra."

"Elbette." Fotoğrafi geri verdi. "Soruşturmaya ben de katılmak isterim."

Bir gazetecinin soruşturmada polise eşlik etmesi?

Lukas başını yine iki yana salladı. "Üzgünüm. Buna da hayır demek zorundayım."

Adam, "Yardım edebilirim," dedi. "Bir şeyler çıkartabilirim. Size yardımı dokunacak fikirlerim olabilir."

Cage kesin bir tavırla, "Hayır," dedi.

Resme bir kez daha bakan Czisman ayağa kalktı. Onlarla to-kalaşırken, "Renaissance'da kalıyorum. Şehir merkezinde. Tanıklarla görüşeceğim. Eğer işe yarar bir şeyler bulursam size haber veririm," dedi.

Lukas adama teşekkür etti ve onu güvenliğe kadar geçirdiler.

Czisman, "Bir şey daha," dedi. Başıyla Lukas'ın dosyasını işaret edip morgdaki cesedi kastederek, "Onun ne tip bir zaman sınırlaması koyduğunu bilmiyorum ama şimdi o yok ve Kasabı kontrol eden kimse kalmadı.. Mezarçı'yı yani. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz öyle değil mi?"

Lukas, "Ne?" diye sordu.

"Öldürmeye devam edebilir. Son zaman sınırından sonra bile."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü becerebildiği tek şey bu. Öldürmek. Ve herkes bece-rebildiği işi yapmaktan hoşlanır. Şimdilerde hayatın kuralı bu, öyle değil mi?"

Bir kez daha gözetleme odasına doluşup Tobe Geller'la bilgisayarının başında toplandılar.

Lukas mikrofon-hoparlöre, "Adamın bahsettiği diğer cinayetlerden ne haber?" dedi.

Susan Nance, "Boston, White Plains ve Philly'de bu işle ilgili ajanların hiçbirini bulamadım. Ama nöbetçi memurlar bütün bu vakaların dosyalarının açık olduğunu doğruladılar. Yine de kimse Kasap adını işitmemiş," diye yanıtladı.

Parker Lukas'dan erken davranıp, "Ya deliller?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok. Ne bir resim, ne bir iz. Ve tanıklar... Yaşa-

yanlardan biri onu hiç görmediğini söylemiş. Ne Kasap'ı ne de Mezarıcı'yı. Eğer o gerçekten Mezarıcı'ysa. Olaylar hakkında daha fazla bilgi istedim. Vakaları inceleyen ajanları ve dedektifleri evlerinden arayacaklar."

Lukas, "Sağ ol Susan," dedi. Kadın telefonu kapadı.

Geller, "Diğer analiz hazır," dedi. Ekranı baktı. "Tamam... Sesin şiddeti ve yumuşaklık taraması normal ölçülerde. Şiddet çok düşük. Özellikle üç federal tarafından çapraz sorgulanmış biri için. Yine de ben ona temiz kâğıdı verebilirim. Büyük bir dolap döndüğünü gösteren bir şey yok. Ama tabii, pratik yaparak, bir Valium yutarak ve en sevdiğiniz artist hakkında hayal kurarak yalan makinesini büyük ölçüde aldatabilirsiniz."

Lukas'ın telefonu çaldı. Kadın dinledi ve gözlerini yukarı dikerek, "Güvenlik," dedi. "Birincil izleme alanının dışına çıkmak üzereymiş. Gitmesine izin verelim mi?"

Parker, "Ben evet diyorum," dedi.

Cage, "Uygundur," dedi.

Lukas başını salladı ve telefona, "Hedefe engelleme yok," dedi. Telefona kapattı ve saatine baktı. "Ya şu psikolog. Georgetown'daki?" diye sordu.

Cage, "Yolda," dedi.

Şimdi de Geller'ın telefonu çalıyordu. Geller telefona cevap verdi ve bir süre konuştu. Telefona kapattıktan sonra, "Kom-Tek," dedi. "Susturucu yapımı ve tam otomatik makineli tüfek konusunun geçtiği yüz altmış yedi tane faal Web sitesi bulmuşlar. Ve ne olduğunu tahmin edin? Bir teki bile e-posta adresini vermemiş. Hiçbiri federal hükümete yardım etmeye istekli görünmüyormuş."

Lukas, "Çıkmaz sokak," dedi.

Geller, "Zaten bize pek de faydaları dokunmazdı," dedi. "Kom-Tek yüz kadar sitede karşılıklı görüşmeleri tespit etmiş. Son iki ayda sitelerde yirmi beş binden fazla insan gezinmiş."

Cage, "O sanal dünyanın canı cehenneme," diye mırıldandı.

Kapı açıldı. Len Hardy içeri girdi.

Lukas, "Moss nasıl?" diye sordu.

"İyi. Evdeki telesekreterinde iki mesaj vardı. Bunların ölüm tehdidi olabileceğini düşünmüş."

Lukas, "Telefon..." diye söze başlamıştı ki Hardy gözlerini karmaşık kontrol panellerine dikerek "Sizinkilerin birinden onları araştırmasını istedim. Biri Moss'un erkek kardeşindenmiş. Diğeri Iowa'da telefonla satış yapan birinden. Her ikisini de aradım ve gerçekliklerini doğruladım," dedi.

Lukas, "Ben de tam bunu söyleyecektim. Dedektif," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Teşekkürler."

Hardy, "Washington Polis Teşkilatı hizmetinizde," diye karşılık verdi.

Parker onun sesindeki alaycı tınıyı güç bela bastırıldığını düşündü. Lukas fark etmiş görünmüyordu.

Parker, "Harita konusunda ne yapıyoruz?" diye sordu. "İzi analiz etmeliyiz."

Geller, "Aklıma gelen en iyi yer topografya arşivleri," dedi.

Cage başını olumsuzca sallayarak, "Arşiv mi?" dedi. "Oraya girebilmenin bir yolu yok."

Parker bir tatil günü resmî bir devlet dairesini açmak için sivil memurları bulabilmenin güçlüğünü hayal edebiliyordu.

Lukas bir fiskeyle telefonunu açtı.

Cage, "Hiç yolu yok," dedi.

Lukas, "Mucizeler tükenmez, bilirsin," dedi.

ON ÜÇ

Pirinç saat.

Ona çok fazla şey ifade ediyordu.

Belediye Başkanı Jerry Kennedy belediyedeki masasının üzerinde göze çarpacak bir biçimde duran saate bakıyordu.

Kentin güneydoğusunda bulunan Thurgood Marshall İlköğretim Okulu öğrencilerinden bir hediye.

Kennedy onların bu jestinden etkilenmişti. Hiç kimse Washington'u bir şehir olarak ciddiye almıyordu. Washington politik bir merkez, Washington bir federal hükümet, Washington bir skandallar beldesi. Sahi bir de herkesin ilgi odağı. Ama hiç kimse şehirde işlerin nasıl yürüdüğünden ve bu işleri kimin yürüttüğünden ya haberdar değildi ya da umursamıyordu.

Bununla birlikte Thurgood Marshall'daki çocuklar umursa-mışlardı. Onlarla onur, çok çalışma ve uyuşturucudan uzak durma hakkında konuşmuştu. Yavan laflar sarf etmişti elbette. Ama çocuklardan birkaçı pis kokulu ve rutubetli (Eğitim Kurulu skandalından nasibini almış) toplantı salonunda oturmuşlar ve yüzlerinde tatlı bir beğeni ifadesiyle gözlerini ona dikmişlerdi. Daha sonra da konuşmasından dolayı ona teşekkür etmiş ve saati vermişlerdi.

Kennedy şimdi ona dokunuyordu. Saate baktı. 16:50'yi gösteriyordu. FBI o çılgını durdurmaya çok yaklaşmışsa da başarılı olamamıştı. Ölümler, yaralanmalar olmuştu. Ve şehirde gittikçe artan bir panik vardı. İsteri. Şimdiden yasadışı bir şekilde silah taşıyan kişilerin sebep olduğu üç olay olmuştu. Mezarçı'yı sokakta ya da arka bahçelerinde gördüklerini sanan bazıları anında yayılım ateşine başlamışlardı. Batı Virginia'da bir adam kavgalı olduğu komşunu vurmıştu; onun Mezarçı olduğunu iddia ediyordu. Ve bunun sonucunda da gazetelerde Kennedy'yi ve polisi bu tip suçlarla mücadelede başarısız olmakla suçlayan yazılar çıkmıştı. Suçun üzerine gitme konusunda yumuşak davranmak ve bazı şeyleri gizlemekle

eleştiriliyordu. Hatta yazılardan birinde tiyatrodaki katliam olurken, tuttuğu takımın futbol maçına telefonla bilet bulmaya çalıştığından ötürü ona ulaşamadığı bile öne sürülüyordu. Televizyondaki konuşmasıyla ilgili tenkitler de pek hoş değildi. Kendisiyle röportaj yapılan bir politik yorumcu Kongre üyesi Lanier'in "Teröristlerin önünde diz çökmek" lafını aynen tekrar etmişti. Adam aynı zamanda açıklamalarının arasına "yüreksiz" lafını sıkıştırırmayı da ihmal etmemişti. Hem de iki kez.

Telefon çaldı. Masanın karşısında oturan Wendell Jefferies ondan önce davranıp telefonu kapattı. "A-ha. Tamam..." Gözlerini yumdu, başını salladı. Biraz daha dinledi ve telefonu kapattı.

"Ee?"

"Bütün tiyatroyu taramışlar ve en ufak bir ize bile rastlamamışlar. Parmak izi yok. Tank yok. En azından güvenilir biri yok."

"Ulu Tanrım. Nedir bu adam? Görünmez falan mı?"

"Şu eski ajan. Bazı şeyler bulmuş."

"Eski ajan mı?"

"Belge inceleme uzmanı. Bir şeyler çıkartmış ama fazla değil."

Başkan, "Bize asker lazım. Her köşe başına dikilecek polisler. Eski bir kâğıt uzmanı değil," diye söylendi.

Jefferies'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Washington'da her köşe başına polis dikme fikri çok cazipti ama aynı zamanda gerçek bir fanteziydi.

Kennedy içini çekti. "Beni dinlememiş olmalı. Televizyon yayını."

"Olabilir."

"Ama işin ucunda yirmi milyon dolar var!" Kennedy görünmez düşmanı Mezarıcı ile tartışıyordu. "Neden kahrolası herif bizimle temas kurmuyor? Yirmi milyon dolar sahibi olabilir."

"Onu neredeyse yakalıyorlardı. Bir dahaki sefere enselerler."

Kennedy penceresinin kenarında bir an için duraksadı. Dışarıdaki hava sıcaklığını gösteren termometreye baktı. 1,5°C'yi gösteriyordu. Sadece yarım saat önce 3°C idi.

Isı düşüyordu...

Havada kar bulutları toplanmıştı.

Bir kez daha sessizce "Neden buradasın?" diye sordu. "Neden buradasın? Bunu neden şimdi yapıyorsun?"

Gözlerini yukarı dikip Kongre Binasının düğün pastası şeklindeki kubbesine baktı. 1972'de Pierre L'Enfant koltuğunun altında, kenti kuzey-güney ve doğu-batı doğrultusunda çizilmiş birbirini tam ortadan kesen iki aksla, bugüne kadar değişmeden kalacak dört eşit çeyrek daireye bölen bir "Washington Şehir Planı" ile çıka gelmişti. Kongre binası tam bu iki aksın kesişme noktasındaydı.

Kennedy silahlanma karşıtı bazı Kongre üyelerinin bir keresinde Kongre oturumlarından birinde burası için, "Hedef işaretinin tam göbeği" ifadesini kullandıklarına tanık olmuştu. Ama sembolik bir dürbünlü tüfek, pekâlâ Kennedy'nin göğsüne de çevrilebilirdi. Yüz altmış beş kilometre karelik şehir çöküyordu ve belediye başkanı batmaması için hırsla çabalıyordu. Artık nesli tükenmekte olan Washington yerlilerindendi. Kentin nüfusu 800.000'in çok üstündeyken yarım milyona kadar düşmüştü. Düşüş her sene sürüyordu. Tek bir hükümetin idaresi altında farklı toplulukların bir araya gelmesiyle oluşan bu melez şehir,

yüzyılın başlarındaki birkaç yıllık bir süreç dışında, yolsuzluk ve basiretsizlik yüzünden iflasın eşliğinde ve ABD Kongresinin idaresi altında olsa da 1970'lerden beri özerk bir idareye sahipti. Yirmi beş sene önce federal kanun yapıcılar idareyi şehrin kendisine bırakmışlardı. Ve o zamandan beri bir belediye başkanıyla on üç üyeli şehir encümeni suçu kontrol altında tutmak için çabalıyordu. Zaman zaman Washington tüm Amerika'daki en yüksek cinayet işleme oranına sahip olmuştu.

Okullar faaldi ama talebelerin seviyesi diğer büyük illerin-kindenden düşüktü. Mali durum kontrol altındaydı ama her zaman kırmızıydı. Irkçılık gerilimi en düşük seviyedeydi ama yine de Asyalılar, siyahlar, beyazlar, hepsi birbirinin karşıtıydı.

Kongrenin bir kez daha müdahale edip şehrin idaresini ele alması olasılığı gerçektir. Kongre üyeleri daha şimdiden Belediye Başkanının geniş kapsamlı harcama yetkilerini kaldırmışlardı. Ve bu bir felaket olabilirdi, zira Kennedy şehri bir suç volkanının içine düşmekten, evsizliğin patlayıp ailelerin parçalanmasından sadece kendi yönetiminin kurtarabileceğine inanıyordu. Washington'daki siyahların yüzde kırktan fazlası ya hapiste ya gözaltında ya da kefalet arayışında olmak üzere "sistemin içinde bir yerlerde" idi. 1970'lerde buradaki ailelerin dörtte biri tek ebeveynli idi. Şimdiyse bu oran dörtte üçe fırlamıştı.

Kentin bu çöküş eğilimini sürdürmesi halinde olabilecek şeyleri Kennedy bizzat tecrübe etmişti. 1975'te İl Eğitim Kurulunda çalışan bir avukatken ırkların birliği adına düzenlenen İnsana Sevgi Günü için Washington Anıtı'nın önündeki ağaçlarla çevrili geniş çayırığa -buraya Mail deniyordu- gitmiş ve ırkçılık sorunu yüzünden patlak veren çatışma sırasında yüzlerce insanla birlikte o da yaralanmıştı. Virginia'ya taşınmaktan vazgeçip Kongreye girmeye işte o gün karar vermişti. Ülkenin başkentine Belediye Başkanı olmayı o gün aklına koymuştu. Tanrı'nın da yardımıyla şehri bir düzene sokabilmek için çabalıyordu.

Ve bunun nasıl yapılacağını biliyordu. Çok basitti. Her şey

eğitimle halledilecekti. Çocukları okulda tutmak zorundaydınız. Eğer bunu becerebilirseniz o zaman ileride kendilerine saygı duyar ve hayatlarına istedikleri yönü verebileceklerini anlardı. Evet, bilgi insanları koruyabilirdi. Onu korumuştun. Onu Kuzey Doğu Washington yoksulluğundan kurtarmış, William & Mary Hukuk Fakültesine girmesine yardımcı olmuştu. Ona güzel, zeki bir eş, başarılı iki erkek evlat ve gurur duyduğu bir kariyer kazandırmıştı.

Elbette herkes eğitimin insanları koruyacağı konusunda hemfikirdir. Ama çocukların gerçekten bir şeyler öğrenip öğrenmediklerinden emin olma bilmecesinin nasıl çözüleceği bam-başka bir meseledir. Muhafazakârlar insanların neye benzemeleri gerektiği konusunda atıp tutar ve eğer bu insanlar komşularını sevmiyor ve ailevi değerlere sahip çıkmıyorlarsa bunun kendi problemleri olduğunu söylerler. "Biz hayat okulunda okuduk. Neden herkes yapamıyor?" derler. Liberaller sızlanır ve okullara daha fazla para akıtırlar ama bütün o harcamalar altyapının köhnemesini yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz. Talebelerin o binalarda kalmasını sağlayacak bir şey yapılmaz.

Bu Gerald David Kennedy'yi bekleyen zor bir görevdi. Değneğini sallayıp boşanmış veya ayrı yaşayan çiftleri birleştire-mezdi, kokainin panzehirini icat edemezdi. Ulusal Silah Demeğinin karargâhından sadece

20 kilometre ötede yaşayan insanların ellerindeki silahları çekip alamazdı. Ama şehrindeki çocukları okumaya devam etmeye ikna edecek bir görüşü vardı. Planı tek kelimeyle özetlenebilirdi: Rüşvet.

O ve Wendell Jefferies buna başka isim koymuşlardı: Proje 2000.

Geçen sene Kennedy, karısı, Jefferies ve birkaç yakın dostunun yardımlarıyla hazırladığı Washington'da iş yapan şirketlere ek vergi yükümlülüğü getiren bir proje önerisiyle Temsilciler Meclisine gitmişti. Para uyuşturucudan ve herhangi bir suçtan uzak kalmaları şartıyla üniversiteye gidecek gençlere ayrılan fona aktarılacaktı. Böylece tek bir vuruşla Kennedy tüm politik

odakların ve politik düşmanlıkların hedefi oldu. Liberaller önerisini muazzam bir potansiyel rüşvet olarak gördüklerinden ve zorunlu uyuşturucu testi insan haklarının ihlali olarak sorun yaratabilir düşüncesiyle hemen reddettiler. Muhafazakârlar sadece güldüler. Komisyon kuşkusuz vergilendirme konusunu hesaba katmıyor değildi. Hiç vakit geçmeden tehditler başladı. Büyük şirketlerin şehirden ayrılacağı yönünde tehditler savruldu; Demokrat Partinin kasasındaki nakit para ve senetler ile Komite çalışma sermayesinin sifira ineceği ile ilgili felaket senaryoları yazıldı; hatta seks ilişkilerini ortaya dökmekle ilgili imalar yapıldı (ellerinde böyle bir şey yoktu ama yine de birileri bir kadınla bir erkeğin Motel Six ya da Holiday Inn'e birlikte girdiğini gösteren bulanık bir görüntü bandını söz konusu ederek bunu medyaya sızdırmayı ima etti). Yine de Kennedy bu riske atılmaya her zamankinden çok daha istekliydi. Ve aylar boyu Capitol Hill'de süren pazarlıklar sonucunda, halkın büyük desteği sayesinde Komitenin önlemleri onaylamasına ramak kalmıştı.

Ama daha sonra üst düzey bir memur -Gary Moss- tüm cesaretini toplayıp okul inşaatları ve onarımlarında dönen muazzam komisyon dolaplarıyla ilgili kanıtlarla FBI'a gitmişti. İlk yapılan araştırmalar bazı okullardaki inşaat işçiliğinin çok kalitesiz olduğunu ve öğrencilerle öğretmenlerin ciddi bir risk altında olduklarını ama paraların birinci sınıf inşaat bedelleri üstünden ödendiğini ortaya koymuştu. Skandal, müteahhitlerden bazılarını, onların taşeronları ile işçilerinden bazılarını, Kennedy'nin güvenerek göreve atadığı bazı eski arkadaşları olan yüksek dereceli görevlileri de kapsayarak genişledi ve her şey açığa çıktı. Kennedy, Moss'u bizzat destekledi ve rüşveti kökünden kazıma işine bilfiil soyundu. Ama basın bu tutumundan hiç söz etmeden skandala onu da dahil etme çabalarını sürdürdü. Kennedy yönetimindeki yolsuzluklarla ilgili her yazı -sayıları bir hayli fazlaydı- Proje 2000'i biraz daha, biraz daha kemirdi.

Başkan bu iftiralarla mücadelede etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.-Proje 2000'in önemini anlatan düzinelerce ko-

nuşma yaptı. Desteklerini almak için Kongre ve Öğretmenler Birliğiyle farklı bir alışveriş içine girdi. Hatta hayrete düşen ebe-veynleriyle görüşmek için, Proje 2000'in neden önemli olduğunu anlatmaya, çocuklarla birlikte evlerine gitti. Ama oyların sayısında bir değişiklik olmadı. Kennedy ve Jefferies'e göre bu onların sadece her türlü değişikliğe karşı olmalarından ileri geliyordu.

Ve sonra Mezarıcı ortaya çıktı...

Cezasız kalan cinayetler işledi; kalabalık suç mahallerinden kaçmayı başardı; tekrar tekrar saldırdı. Ve kim suçlanmıştı? Bir yüzü olmayan FBI değil, ama herkesin en gözde hedefi, Jerry Kennedy. Eğer bu psikopat birkaç adam daha öldürürse Kennedy Proje 2000 ile şehrin geleceğine ilişkin umutlarının ileride kaleme alacağı anılarında tatsız bir dip not olmaktan öteye gidemeyeceğinin bilincindeydi. Ve bu nedenle Jefferies şu anda telefodaydı. Yardımcısı ahizenin mikrofon kısmını eliyle kapattı ve "O burada," dedi.

Kennedy ters ters, "Nerede?" diye sordu.

"Hemen dışarıda. Koridorda." Dikkatle başkanın yüzünü inceledi. "Yeniden şüpheye mi kapıldın?"

Kennedy, ne kadar yakışıklı, diye düşündü. İthal takımının içinde, tıraşlı kafası ve boynundaki köpük gibi bağlı ipek krava-tyla ne kadar mükemmel görünüyor. "Elbette şüpheye kapıldım." Başkan Capitol'e bakmayan diğer bir pencereden dışarı baktı. Uzakta Georgetown Üniversitesinin almeti farikası olan uzun kuleyi görebiliyordu. Okulu. Claire ile birlikte oturdukları ev okuldan pek uzak değildi. Şeytan filminde diğer ikisi merdivenlerden yukarı çıkarken rahibin aşağı yuvarlandığı son sahneyi hatırladı.

Şeytanın kızı ele geçirmemesi için kendini feda eden rahibi hatırladı.

Şimdi sana bir işaret göründü.

Başını salladı. "Pekâlâ. Git görüş onunla."

Jefferies de başını salladı. "Bunu da atlatacağz Jerry. Başaracağız." Telefondakine, "Hemen geliyorum," dedi.

Belediye Başkanının ofisinin dışındaki koridorda duvardaki 19. yüzyıl politikacılarından birinin tablosunun altında hemen sağ tarafta duvara dayanmış duran kruvaze ceketli yakışıklı bir adam vardı.

Wendell Jefferies ona doğru yürüdü.

"Merhaba Wendy."

"Slade." İnanılması güçtü ama adamın ilk adı buydu. Phillips ise soyadı. Ailesinin, oğullarının ileride bir gün bir televizyon kanalının yakışıklı ve tuttuğunu koparan bir haber muhabiri olacağını önceden gördükleri düşünülebilirdi. Adam gerçekten de öyleydi.

"Hikâyeyi televizyonda izledim. Adam bir profesyonel. Bir düzine kahrolası seyirciye Operadaki Hayaleti oynayıp iki ajanı götürdü."

Tıraşlı ensesine doğru inen kordonuyla kulağında kulaklık canlı yayındayken Phillips farklı konuşurdu, beyazlarla konuşurken de farklı konuşurdu ama Jefferies siyahtı ve Slade onun söyleyeceğini söylediğini düşünmesini istiyordu. "Birisini halledildi, ha."

Jefferies muhabire mafya argosunda "halletmek" deyiminin "avizenin altında kalarak ölmek" değil, "silahla vurulup ölmek" anlamına geldiğini açıklamadı.

"Neredeyse yakalıyorlarmış ama adam kaçmayı başarmış."

Jefferies, "Ben de öyle duydum," dedi.

"Yani adam bizim pisliklerimizi temizliyor. Kendimizi daha iyi mi hissetmeliyiz?"

Bu Kennedy'nin olası basın toplantısı için bir referanstı.

Jefferies'in bugün Slade Phillips'in belli belirsiz imalarına tolerans gösterecek sabrı pek yoktu. Gülümsemedi. "Olay şu: Söylenenlere bakılırsa adam can almaya devam edecek. Ne kadar tehlikeli olduğunu kimse bilmiyor."

"Ne kadar tehlikeli..."

Jefferies ona eliyle sessiz olmasını işaret etti. "Çok."

"Anlıyorum."

"Herkes ona saldırmaya başladı."

Ona. Büyük "O". Jerry Kennedy. Phillips bunu anlayabilirdi.

"Şüphesiz."

Jefferies para değiş tokuşunu ima eden bir tonda sesini alçaltarak, "Bu yüzden yardıma ihtiyacımız var," dedi.

"Yardım mı?"

"Bunun için yirmi beşe kadar çıkabiliriz."

"Yirmi beş."

Jefferies, "Pazarlık mı ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Sadece... bu bir hayli yüksek. Benden ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Ben onun..."

"Kennedy'nin mi?"

Jefferies içini çekti. "Evet. Onun bu işten bir kahraman gibi çıkmasını istiyorum. Kahraman diyorum. İnsanlar öldü. Muhtemelen başkaları da ölecek. Kurbanları ziyaret ederken, teröristlere cesaretle karşı koyarken ve bilmiyorum, katili yakalamak konusunda lanet olasıca parlak fikirler öne sürerken merceği onun üzerine tut. Ve işler karıştığında da ondan başka yere."

"Kimden?"

Jefferies, "Başkan Kennedy'den," dedi. "Kennedy..."

"Soruşturmayı o yürütmüyor." Phillips bariton sesini açmak için boğazını temizledi. "Söyleyeceğin bu değil miydi?"

Jefferies, "Evet," dedi. "Eğer bir ışık görse başarmak için elinden gelenin en iyisini yapar. Hiçbir şey bilmediğinden emin olabilirsiniz."

"Eh, bu bir özel operasyon, öyle değil mi? Bu yüzden biz sadece..."

"Bu doğru Slade, ama biz hiçbir şey için Büro'yu suçlamak da istemiyoruz." Jefferies on yaşındaki yeğeniyle de bu tonda konuşurdu.

"İstemiyor musunuz? Tam olarak neden?"

"İstemiyoruz da ondan."

Televizyonda telesuflörden metin okumaya alışık Slade Phil-

lips nihayet sıkılmıştı. "Anlamadım Wendy. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir yenilik yapıp gerçek muhabiri oynamanı istiyorum."

"Tabii." Phillips kafasında bir taslak hazırlamaya başladı. "Bu yüzden Kennedy zor bir yol seçiyor. Polisleri önüne katıyor. Hastanelere gidiyor... Dur, eşi olmadan mı?"

Jefferies sabırla, "Eşiyle," dedi.

Phillips basın odasına doğru başıyla işaret etti. "Ama dur bir saniye, bir laf vardı.. Yani, Post'tan biri Kennedy hiç kimseyi ziyaret etmedi demişti. Bu konuda onu eleştiriyorlardı."

"Ah, hayır. İsimlerinin açıklanmasını istemeyen ailelere gidiyor. Bütün gün bunu yapıyor."

"Ya, öyle mi yapıyor?"

Jefferies 25.000 doların seni satın alabilmesi ne kadar şaşırtıcı diye düşündü.

Phillips, "Bu onun iyiliğinden. Gerçek iyilik," dedi.

Jefferies, "Fazla abartma," diye onu uyardı.

"Pekâlâ yayının süresi konusunda ne yapayım? Yani hastanedeki hikâye hakkında..."

Jefferies sıkılı dışlarının arasından, "Sadece yayının ilk beş dakikasını göster ve hep yaptığımız gibi tekrar tekrar göster. Bilmiyorum. Metrodaki ambulansları göster," diye söylendi.

"Ah evet. Tamam. Ya eleştiri kısmı? Neden onu eleştirip ortalığı karıştıracaklarını düşünüyorsun?"

"Zira bu gibi durumlarda her zaman bir işgüzar çıkar."

"Tamam. Hedef gösterecek birine ihtiyacımız var."

"Ama federaller değil."

Phillips, "Tamam," dedi. "Ama ben bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

"Bu senin işin. Unutma. Kim, ne, ne zaman, nerede ve niçin. Sen bir muhabirsin." Phillips'in koluna girdi ve onu koridorun sonuna kadar geçirdi. "Haberini yap."

ON DÖRT

"İyi görünmüyorsunuz Ajan Lukas." "Uzun bir gündü."

İri yan, kırışmaya yüz tutmuş kısa ve karmakarışık saçlı Gary Moss, kırklı yaşların sonlarını-daydı. Derisinin rengi çok koyuydu.

Karargâhın birinci katındaki iki numaralı ufak dairede yatağın üzerinde oturuyordu. Bu katta ziyarete gelen üst düzey ajanların ve büyük operasyonlar sırasında müdür ve yardımcılarının geceleri kaldığı bunun

gibi birkaç daire daha vardı. Moss buradaydı, zira anlattıkları ve çok yakında aleyhine tanıklık edeceği kişi yüzünden, yerel nezarethaneye konduğu takdirde ancak iki saat hayatta kalabilirdi. Daire kötü değildi. Devlet malı da olsa rahat bir çift kişilik yatak, bir yazı masası, sandalyeler, masalar, mutfak ve kablolu televizyon vardı.

"Şu genç dedektif nerede? Ondan hoşlandım."

"Hardy mi? Savaş odasında."

"Size çok kızıyor."

"Niye? Polisçilik oynamasına izin vermiyorum diye mi?"

"Evet."

"O soruşturmacı değil."

"Elbette. Bana anlattı. O bir masa başı adamı. Tıpkı benim

gibi. Ama tüm istediği bir parça hareket. O katili yakalamaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi? Televizyonda seyrettim. Beni de bu yüzden unuttunuz."

"Kimse sizi unutmadı bay Moss."

Adam gülümsedi ama terk edilmiş biri gibi bir hali vardı ve Lukas bu yüzden kendini kötü hissetti. Ama burada onun elini tutmak için bulunmuyordu. Kendilerini mutsuz ve güvenlikten uzak hisseden bütün tanıklar bazen işittikleri ve gördükleri şeyleri unuturlar. Yolsuzluk davasını yürüten savcı, Gary Moss'un iyi bir tanık olacağından emin olmak istiyordu.

"Nasıl gidiyor?"

"Ailemi özledim. Kızlarımı özledim. Böyle bir korku yaşarlarken onların yanında olamamam bana doğru gelmiyor. Karım işi iyi götürüyor ama bir erkek böyle zamanlarda ailesinin yanında olmalı."

Lukas onun beş yaşındaki ikizlerini anımsadı. Saçlarında küçük plastik tokalar vardı. Moss'un karısı henüz yeni yanıp kül olmuş evine bakan birinden beklenebileceği gibi gözleri kuşku dolu zayıf bir kadındı.

"Kutlama mı yapacaksın?" Lukas başıyla üzerinde MUTLU NOELLER yazan koni şeklindeki yaldızlı şapkayı işaret etti. Bir çift de düdük vardı.

Moss şapkayı eline aldı. "Birisi getirdi. Madonna'nın sutyeninin yarısı ile ne yapmam bekleniyor diye sordum ben de,"

Lukas güldü. Sonra ciddileşti. "Güvenli bir telefonda şimdi görüştüm. Ailen iyi. Onları gözeten bir sürü insan var."

"Hiçbir zaman birilerinin beni ya da ailemi incitmeye çalışacağını düşünmemiştim. Yani şirket hakkındaki bulgularla FBI'a gitmeye karar verdiğimde demek istiyorum. İşten atılacağımı düşünmüştüm ama birilerinin bize zarar vermek isteyebileceği aklıma bile gelmedi."

Aklına bile gelmemiş miydi? Ortada milyonlarca dolarlık bir yolsuzluk vardı ve dava sonucunda

düzinelerce şirket çalışanı ve resmî görevlinin bu işe karıştığı ortaya çıkacaktı. Lukas,

Moss'un federal koruma altına alınmaya kadar yaşamış olmasına hayret ediyordu.

Lukas, "Bu gece ne yapacaktınız?" diye sordu. "Ailenizle."

"Mall'a gidip havai fişekleri seyredecektik. Kızların geç yatmalarına izin verecektim. Bundan gösteriden daha çok hoşlanıyorlar. Ya siz Ajan Lukas? Siz neler planlamıştınız?"

Hiçbir şey. Planladığı hiçbir şey yoktu. Hiç kimseye bundan tek laf etmemiştir. Arkadaşlarından bazılarını düşündü. Fairfax'a giden bir kadın polis, Burke'de bir itfaiyeci, birkaç komşu, bir şarap tatma seansında tanıştığı bir adam, Jean Luc'u bir şeyler öğrenmesi için boş yere götürdüğü köpek okulunda tanıştığı bi-TİSİ. Bunlarla ve daha birkaç kişiyle oldukça yakındı. Bazıları ile sohbet ederdi. Bazılarıyla oturup bir hayli şarap içmişliği vardı. Adamlardan birisiyle ara sıra birlikte olurdu. Hepsi de onu yılbaşı partilerine davet etmişlerdi ama onlara Maryland'de büyük bir partiye gideceğini söylemişti. Bu bir yalandı. Senenin son gününü yalnız geçirmek istemiştir. Ve kimsenin de bunu bilmesini istememiştir. Özellikle nedenini açıklayamayacağı için.

Gary Moss'a baktı. Cesur bir adamdı. Bir Washington D.C. yangınında kapana kısılmış bir adamdı. Politika kazanına düşmüştü. Ve Lukas ona gerçeği söyledi. "Sadece bir film izleyip geceyi köpeğimle birlikte geçirecektim."

Adam usandırıcı bir sempati göstermedi. Onun yerine canlı bir şekilde, "Sahi mi?" dedi. "Bir köpeğiniz mi var?"

"Evet. Siyah bir Labrador. Bir manken kadar güzel ama tam bir geri zekâlı."

"Ne zamandan beri sizin köpeğiniz?"

"İki yıldır. Onu Şükran Gününde aldım."

Moss, "Geçen sene bizim kızlara bir köpek aldım. Bir yavru. Belediyenin sahipsiz hayvanları koyduğu yerden. Evimiz bombalandığında onu yitirdiğimizi düşünmüştük ama dışarı kaçmış. Tam vaktinde kalkıp bizi arkada bırakacak kadar akıllı. Hangi filmi seyredecektiniz?" dedi.

"Emin değilim. Muhtemelen çerez kabilinden bir şey. Güzel ve özlü filmler beni ağlatır."

"FBI ajanlarının ağlamalarına izin verildiğini bilmiyordum."

"Sadece görev dışında. Bay Moss, sizi pazartesiye kadar burada tutacağız. Daha sonra Şerifin eşliğinde güvenli eve nakledileceksiniz."

"Vay canına. Tommy Lee Jones. Kaçak. Sıkı bir filmde değil mi?"

"Görmedim."

"Bir ara kasetini kiralayın."

"Belki kiralarm. Her şey yoluna girecek, Gary. Olabileceğiniz en güvenli yerdesiniz. Size burada kimse erişemez."

"Temizlikçiler benden uzak durduğu sürece." Güldü. Neşeli görünmeye çabalıyordu. Ama Lukas adamın korkusunu yüzünden okuyabiliyordu. Kemikleri çıkmış alındaki damarlar öylesine kabarmıştı ki, insan bir an biraz dikkatli bakılsa nabız atışlarının görülebileceğini sanabilirdi.

"Sizin için buraya güzel bir akşam yemeği getirtiyoruz."

Moss, "Acaba yanında bir bira da olabilir mi?" diye sordu.

"Altılı bir paket ister misiniz?"

"Kahretsin, evet."

"Markanızı söyleyin."

"Eh, Sam Adams." Sonra tereddütle ekledi, "Bütçeye dahil

mı?"

"Eğer birini ben içersen."

"Sizin için onu iyice soğutacağım. O deli herif yakalandıktan sonra gelin içelim."

Şapkayla oynadı. Lukas bir an için, onu takabilir ama o zaman ne kadar zavallı görüneceğinin pekâlâ farkında olmalı, diye düşündü.

Moss şapkayı yatağın üzerine attı.

Lukas, "Daha sonra geri geleceğim," dedi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bazı haritalara bakmaya."

"Haritalar. Ya! İyi şanslar Ajan Lukas."

Lukas odadan çıktı. İki de birbirlerine iyi seneler dilemedi-

ler.

Parker, Cage ve Lukas serin havada, puslu bir ışıkla aydınlanan sokakta kaldırım boyunca Merkezden altı blok ötedeki Devlet Topografya Arşivine doğru yürüyordu.

Washington D.C. parlak mimarlık eserleriyle dolu güzel bir kenttir. Ama şimdi bir kış günü alacakaranlıkta kasvetli bir şehir görünümündeydi. Noel dekorasyonları bütçesinden gri sokakları aydınlatmak için bir harcama yapılmamıştı. Parker Kincaid gökyüzüne baktı. Hava karanlıktı. Kar yağışı beklendiğinin söylendiğini ve Yaratıkların yarı kızakla kaymaya gitmek istediklerini anımsadı. Robby'ye söz verdiği gibi arka bahçedeki çalılıkları budadıktan sonra kızakları ve bir termos dolusu sıcak çikolatalarını alıp batıya, Massanutten Dağına doğru araba süreceklerdi.

Lukas, "Belge inceleme işine nasıl girdin?" diye sorarak düşüncelerini böldü.

"Thomas Jefferson."

"Nasıl?"

"Ben tarihçi olacaktım. Jefferson devri konusunda uzman olmak istiyordum. UVA'ya gitme nedenim buydu."

"Okulu o tasarlamış, öyle değil mi?"

"İlk kampusu o çizdi. Oradaki arşivde ve Washington Kongre Kütüphanesinde günler harcadım. Bir gün Charlottesville'de kütüphanede Jefferson'ın kızı Martha'ya yazdığı bir mektubu inceliyordum. Kölelik hakkındaydı. Jefferson'ın köleleri vardı ama köleliğe inanmazdı. Ama ölümünden hemen önce yazdığı bu mektup köleliği hararetle savunuyordu ve bu yüzden onun başlangıçtaki fikirlerinden caydığını gösteriyordu. Köleliğin ülke ekonomisinin köşe taşlarından birisi olduğunu ve kaldırılmaması gerektiğini söylüyordu. Bu bana ilginç geldi. Bunu kızına yazması daha da ilginçti. Kızını gerçekten severdi ama yazışma-

lan çoğunlukla ailevi konuları içerirdi. Mektubu üst üste defalarca okuduktan sonra el yazısının pek de aslına uymadığını düşünmeye başladım. Ucuz bir el büyüteci satın aldım ve yazıyı onun bilinen yazısıyla karşılaştırdım."

"Sahte miydi?"

"Evet. Onu yerel bir belge inceleme uzmanına götürdüm ve o da inceledi. Sonuç gerçekten büyük gürültü kopardı. Birisinin Jefferson'ın arşivine sahte bir belge sokuşturmuş olması ve bunu kasıtlı olarak yapması önemli bir olaydı. Bu hikâyeyi Post'a da yazdım."

Lukas, "Kim yapmış?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor. Altmışlı yıllarda yazılmış. Mürekkebin emilmesine bakarak bunu söyleyebiliyorduk. Arşivciler mektubu hazırlayan kişinin, insan hakları hareketinin hızını kesmek isteyen bir sağcı olabileceğini düşündüler. Her neyse, o andan sonra bu iş beni sardı."

Parker, Lukas'a özgeçmişinden bahsetti. George Washington Üniversitesinde Adli Bilimler üzerine yüksek lisans yapmıştı. Ve Houston'daki Adli Belge İnceleme Uzmanları Birliğinden sertifikası vardı. Aynı zamanda Dünya Belge İnceleme Uzmanları Derneğinin ve Amerikan Şüpheli Belge İnceleme Uzmanları Derneğinin bir üyesiydi.

"Bir süre serbest çalıştım, sonra Büro'nun, inceleme uzmanı ajanlar aradığını duydum. Quantico'ya gittim, gerisi malum."

Lukas, "Jefferson'da seni çeken neydi?" diye sordu.

Parker bunu pek düşünmemişti. "O bir kahramandı."

Cage, "Bugünlerde onlardan pek göremiyoruz," dedi.

Parker, "İnsanlar bugün de her zaman olduklarından farklı değiller," diye karşı çıktı. "Asla bir sürü kahraman çıkmaz. Ama Jefferson gerçek bir kahramandı."

Lukas, "Reformcu olduğu için mi?" diye sordu.

"Bunun onun yaradılışında olduğunu düşünüyorum. Karısı doğum yaparken öldü. Bu onu yıktı. Ama o bu yıkıntının üzerinde yükseldi. Kızlarını büyütme işini üstlendi. Anayasayı yorum-

lamak ya da çiftliğe bir sulama sistemi planlanmak için harcadığı çabanın aynısını Mary'ye giysi seçerken de sarf etti. Hemen hemen tüm mektuplarını okudum. Önüne çıkan bütün güçlüklerin üstesinden gelmeyi başarıyordu."

Lukas moda uygun elbiseler sergileyen bir vitrindeki siyah bir elbiseye bakarken durakladı. Parker onun giysiye hayranlıkla bakmadığını fark etti. Gözleri giysilere şantaj mektubuna bakar gibi takılmıştı. Bir şeyleri inceler gibi.

Böyle bir şeyin onun ilgisini çekmesi Parker'ı şaşırtmıştı.

Cage, "Margaret çok... nasıl denir, hah... yaratıcıdır. Kendi giysilerini kendisi diker. O bir harikadır," dedi.

Lukas, "Cage!" diye çıktı.

"Ne yani, bunu yapabilen birini tanıyor musun?"

Hayır, Parker bunu yapabilen birini tanıyordu. Hiç sesini çıkartmadı. Lukas vitrinden uzaklaştı ve Pennsylvania Caddesinden aşağı doğru yürümeye devam ettiler. Kongre Binası tüm haşmetiyle önlerinde yükseliyordu.

Lukas, "Gerçekten SAC olma teklifini red mi ettin?" diye sordu.

"Öyle."

Lukas buna inanmadığını anlatmak istercesine güldü.

Parker, Cage ile birlikte o zamanki Bölge müdür yardımcısının belge departmanından Bölge Ofisine geçip geçmeyeceğini sormaya geldikleri günü anımsadı. Cage'in bu sabah erken saatlerde sokak kapısının önünde belirttiği gibi, Parker sadece belge incelemesinde değil kötü adamları yakalamakta da iyiydi.

Bazen bir ajan bazen de bir savcı yardımcısı elinde pek de önemli olmayan bir belgeyle Parker'a gelir, belgenin sahte olup olmadığını ya da zanlı ile suç mahalli arasında bir ilişki olup olmadığını anlayıp anlayamayacağını sorardı. Parker laboratuvarındaki bonzai ağaçları ile dolu ofisinde, belge ile ilgili bazı teknik bilgiler almaktan başka bir şey istemeyen bu zavallı kanun adamını merhametsizce sorgulardı ama bu bile onun için yeterli olmazdı.

Mektubu nerede buldun? Hayır, hayır. Hangi çekmecede? Zanlı evli mi? Kadın nerede yaşıyor? Adamın köpeği var mı? Son tutuklanması ile ilgili ayrıntılar neler?...

Bir soru bir diğerine yol açarken Parker Kincaid, gittikçe el yazısının DMV formundaki imzaya uygunluğu hakkında daha az, polisten saklanan zanlının nerede olabileceği hakkında ise daha çok konuşurdu. Ve çoğunlukla da haklı çıkardı.

Ama o teklifi reddetmek zorunda kalmıştı. Yönetici bir ajan çok daha uzun saatler boyunca çalışırdı ve yaşantısının o günlerinde evde olması gerekiyordu. Çocukları için. Ama bunların hiçbirisi şu anda Lukas'la paylaşmak istediği şeyler değildi.

Onun daha başka şeyler sorup sormayacağını merak etti ama Lukas sormadı. Onun yerine cep telefonunu çıkarttı ve bir yeri aradı.

Parker gitmekte oldukları Topografya Arşivini merak ediyordu. "Tam olarak ne..." diye konuşmaya başlamışken Lukas birden ters bir ifadeyle sözünü keserek, "Sessiz olun," diye fısıldadı.

Parker, "Ne..." diyecek oldu. Ama Lukas yine araya girdi.

"Sessiz olun. Yürümeye devam edin. Ve arkanıza bakmayın."

Parker onun aslında telefonda konuşmadığını, sadece konuşur gibi yaptığını fark etti.

Cage, Lukas'a "Onu sen de fark ettin mi? Yirmi metre kadar gerimizde," dedi.

"Otuz metreye yakın. Silah görünmüyor. Ve ürkek. Hareketleri kararsız."

Parker, Lukas'ın neden kendisiyle gevezelik ettiğini ve neden durup vitrindeki giysiye baktığını anladı. Birinin onları izlediğinden şüphelenmiş ve adamın fark edildiğini anlamasını istememişti. O da dönüp geçtikleri vitrin camına bir göz attı ve bir adamın yürüdükleri kaldırma geçmek için caddeyi koşar adım geçtiğini gördü. Parker hem Cage hem de Lukas'ın elinde silah olduğunu fark etti. Silah çektiklerini görmemişti. Siyah otoma-

tik tabanca taşıyorlardı ve silahların nişangâhı üzerinde, üç küçük parlak yeşil noktacık vardı. Onun görev silahı hantal bir altıpatlardı ve silah hakkında en çok anımsadığı şey ise her seferinde doldurmak zorunda kalmaktan nefret ettiğiydi. Dolu bir silahla Yaratıkların yakınlarında olmak düşüncesi onu korkunç bir şekilde rahatsız ederdi.

Lukas, Cage'e bir şeyler mırıldandı ve o da başını salladı. Parker'a, "Doğal davran," dedi.

Ah, tabii...

Parker, "Onun Mezarıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Olabilir."

Cage fısıltıyla, "Planımız nedir?" diye sordu.

Lukas son derece sakin bir tavırla, "Onu yakalamak," diye yanıtladı.

Parker, Tanrım, diye düşündü. Mezarıcı arkamızda! Otomatik tüfeğiyle. Merkezdekileri bekliyor. Soruşturmayı kimin yürüttüğünü öğrenmiş. Tiyatroda neredeyse yakalıyorduk. Belki de morgdaki adam ona eğer soruşturmacılar çok yaklaşırlarsa onları ortadan kaldırmasını söyledi.

Lukas, "Cage sen caddeyi tut," dedi. "Kincaid, sen de destek gerekirse diye ara sokağa mevzilen."

"Ben..."

"Hişşt."

"Üç deyincede. Bir... İki..."

Parker yine, "Ama ben..." diye başladı.

"Üç."

Birbirlerinden hızla ayrıldılar. Cage caddeye fırlayıp trafiği durdurdu.

Lukas dönüp geldikleri yöne doğru hızla koştu. Bir yandan da "Federal Ajan!" diye bağıyordu. "Hey, sen! Oradaki! Kıvılcama! Ellerini başının üzerine kaldır!"

Parker sokağa bir göz attı ve orada bir suç ortağı olduğunu gördüğü takdirde ne yapması gerektiğini düşündü. Cep telefonu-

nu çıkarttı. 9-1-1 tuşlarına bastı ve parmağı ara tuşunun üzerinde öylece bekledi. Tüm düşünebildiği buydu. Arkasını dönüp Lukas'a baktı. Kadının biraz ilerisindeki bir adam aniden durdu, sonra döndü ve körlemesine bir koşuyla caddenin ortasına fırladı.

"Yakalayın!"

Lukas kaldırımında koşuyordu. Adam sağa döndü, trafiğin içinde kayboldu. Lukas onu izlemeye çalıştı ama köşeden bir araç hızla döndü. Sürücü onu fark etmedi, neredeyse çarpıyordu. Lukas kendini gerisingeriye hızla kaldırıma doğru, arabanın ancak birkaç santim ötesine atabildi. Yeniden peşine düştüğünde adam çoktan gözden kaybolmuştu. Parker onun cep telefonunu çıkartıp konuştuğunu gördü. Bir dakika sonra kontrol panellerinin üzerinde kırmızı polis reflektörü yanıp sönen üç sivil araç hızla kavşağa girdi. Lukas sürücülerden biriyle biraz konuştu ve arabalar geldikleri gibi gittiler. Lukas ağır adımlarla Parker'a yaklaştı. Cage de onlara katıldı. Lukas öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

Cage omuz silkti. "Onu görebildin mi?"

Parker, "Hayır," dedi.

Lukas, "Ben de," diye mırıldandı. Sonra gözleri Parker'ın ellerine ilişti. "Silahın nerede?"

"Neyim?"

"Sokağı koruyordun. Büyük bir fırsat kaçırdık ve sen silahımı bile çekmedin mi?"

"Silahım yok. Sana söylemeye çalıştığım buydu."

Lukas inanmıyormuşçasına, "Silahın yok mu?" diye sordu.

Parker, "Ben bir sivilim," dedi. "Niye silahım olsun ki?"

Lukas, "Olduğunu sanıyorduk," diyen Cage'e onu hor görüyormuş gibi bakıp eğildi ve kotunun paçasını sertçe yukarı sıyırdı. Ayak bileğindeki kılıftan ufak bir otomatik çekti, silahı Parker'a uzattı.

Parker başını sallayıp, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Kadın, "Al şunu," diye ısrar etti.

Parker onun elindeki silaha bir göz attı. "Silah taşırken kendimi pek rahat hissetmem. Ben operasyon

adamı değilim. Bir suç bilimciyim. Zaten silahım da bir revolverdi, otomatik değil. Onu da son kez Quantico'daki poligonda ateşlemiştim. Altı, yedi sene önce."

Lukas, "Bütün yapman gereken onu hedefe doğrultmak ve tetiği çekmek," dedi. Şimdi kızmıştı. "Emniyeti kapalı. İlk atışta çift mermi atar. İkincisi tektir. Bu yüzden ona göre nişan al."

Parker onun bu ani öfkesinin nereden kaynaklandığını merak etti.

Silahı almadı.

Lukas soğuk havada öfleyince ağzından çıkan buğu uzun bir bıyıklmış gibi dudaklarının üzerinde asılı kaldı. Hiçbir şey söylemedi ama silahı ona doğru itti.

Parker bunun için mücadeleye değmeyeceğine karar verdi. Uzandı ve silahı aldı. Şöyle bir baktı ve cebine attı. Lukas tek laf etmeden döndü ve yürümeye devam ettiler. Cage omuz silkip Parker'a şüpheyle baktı ve cep telefonundan bir yeri aradı.

Parker yol boyunca cebindeki silahın ağırlığını hissetti. Silahın yaklaşık 370 gramlık gerçek ağırlığından çok daha fazla, muazzam bir ağırlık.

Üstünde bir silah taşımak onu hâlâ rahatsız ediyordu. Nedenini düşündü. Gerçeği anlamasından önce bir dakika geçmesi gerekti. Neden, metalin sıcaklığının birkaç dakika önce Mezarcı'nın öldürmek amacıyla peşlerine düşmüş olabileceğini anımsatması değildi. Ya da dört yıl önceki Kayıkçıyı, oğlunun dehşetini hatırlatması da değildi. Hayır, neden, silahın J. R. R. Tolkien'in bir kitabında sözü geçen sihirli yüzük gibi bir takım karanlık güçlere sahip olduğu sanısını uyandırmasıydı. Bu öyle bir güçtü ki onu ele geçiriyor ve her geçen dakikayla onu çocuklarından biraz daha uzaklaştırıyordu. Onu çocuklarından sonsuza dek ayırabilecek bir güç.

Mezarcı bir ara sokaktaydı.

Hâlâ olduğu yerde dikiliyor ve etrafına bakmıyordu.

Etrafta ajan ya da polis görünmüyordu.

Hiç kimse onu izlemiyor ya da aramıyordu.

Kimse ona ateş etmiyordu. Ya da kimse onu yakalayıp gerisingeri, ormanlarını sevdiği ama insanların çorbasını çalıp, spor programlarını seyredilemek için televizyondaki araba ve küçük köpeklerle ilgili reklam kanallarını değiştirdikleri ve hiçbir şey yapmadan saatler boyu oturmaya zorladıkları demir parmaklıklı odalarından nefret ettiği Connecticut'a göndermeye kalkışmıyordu.

Pamela demişti ki, "Sen şişmansın. Biçimsizsin. Neden koşmayı denemiyorsun? Bir Nike satın al..." Klik. "Koşu yapmak için bir Nike al. Git al bir tane. Alışveriş merkezine git. Benim var."

Mezarcı bir an için Pamela'yı gördüğünü düşündü. Gözlerini kısarak baktı. Hayır, hayır. Sokaktaki sadece boş bir duvardı.

Seveceğine, sayacağına, ilgileneceğine... klik... itaat edeceğine söz verir misin?

Bir gün. Bir sonbahar günü Pamela ile kırmızı ve sarı yaprakların içinden geçerek koşu yapmışlardı. Geride kalmamaya çalışmış, terlemişti. Göğsündeki acı kurşunun kafatasına çarpmasından sonra beyninde duyduğu acıya benziyordu. Pamela önden koşup gitmiş, o da koşuyu yalnız başına bitirmişti. Eve tek başına yürümüşü.

Mezarıcı tiyatrodaki yanlışlıktan dolayı üzgündü. Bütün polisler, ajanlar için üzgündü. Ve düşündüğü kadar insan öldüre-medığı için ona yapması gerekenleri söyleyen adam mutsuz olacağından dolayı üzgündü.

Uzaktan gelen siren seslerini duydu. Bir sürü siren.

Sokakta yürümeye başladı. Alışveriş torbasını kucaklamıştı. Uzi içindeydi ve yine çok ağırdı çünkü onu yeniden doldurmuştu.

Sokakta önünde bir hareket gördü. Durakladı. Küçük bir ço-

cuk vardı. Zenciydi ve çok sıskaydı. On yaşlarında. Oğlan onunla konuşan birisini dinliyordu. Mezarıcı'nın göremediği biri.

Aniden Pamela'nın sesini duydu. "Var mı... var mı... var mı... çocuğun var mı? Var mı... var mı... var mı... senin çocuğun?"

Eğer bir çocuğumuz olsa bile, ya da üç hatta dört, Seni hepsinden çok seveceğimi bil.

Sonra şarkının anısı uzaklaştı. Zira bir yırtılma sesinin ardından silah ve susturucu yere düşmüştü. Torbanın altı yırtılmıştı. Yere eğilip silahını toplarken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu.

Hımm.

Bu komik değildi.

Kirli giysiler içindeki çocuk ve konuştuğu yaşlı adam sokağın çıkışına doğru yürümeye başlamışlardı. Adam oğlanın kolunu yukarı doğru bükmüştü. Oğlan ağlıyordu ve burnu kar içindeydi. Her ikisi de Mezarıcı'ya baktılar. Oğlan ferahlanmış göründü. Adamdan uzaklaştı ve omzunu ovuşturdu. Adam oğlanın kolunu yeniden yakaladı.

Adam Mezarıcı'nın elinde Uzi'yi gördü. Mezarıcı'ya bakıp pis pis sırttı. "Her ne yapıyorsan beni ilgilendirmez. Ben kendi işime bakarım," dedi.

Oğlan, "Kolumu bırak," diye sızlandı.

"Kapa çeneni be." Adam yumruğunu oğlanın sırtına indirdi. Oğlan korkudan yere çömeldi.

Mezarıcı adamı göğsünden iki kez vurdu. Adam sırtüstü yere düştü. Oğlan silahın gürültüsünden geriye sıçradı. Susturucu hâlâ yerde duruyordu.

Mezarıcı silahı gözlerini cesede dikmiş oğlana doğrulttu.

"Eğer birisi yüzüne bakacak olursa..."

Mezarıcı tetiği çekmeye hazırlandı.

"Var mı... var mı... var mı... çocuğun?"

Kelimeler kafasının içinde çınlıyordu.

Oğlan hâlâ onu döven adamın cesedine bakıyordu. Mezarıcı yeniden tetiği çekmeye hazırlandı. Sonra silahı indirdi. Oğlan döndü ve Mezarıcıya baktı. "Sen, sen onu hakladın! Böyle çok zavallı görünüyor. Onu hakladın."

Oğlan doğrudan onun yüzüne bakıyordu. Üç metre ötedeydi.

Kelimeler etrafında çınlıyordu.

Onu öldür. Yüzünü gördü. Onu öldürünoöldürünoöldür.

Ve buna benzer şeyler.

Mezarıcı, "Hımm," dedi. Yere eğildi ve dağılmış kovanları topladı, sonra susturucuyu aldı, silahla birlikte yırtık torbaya sardı ve oğlanı arkasında süprüntü yığınının yanında gözlerini cesede dikmiş bir halde bırakarak yürüyüp sokaktan çıktı.

Otele geri dön ve... klik... otele geri dön ve bekle.

Çorba yapacak ve bekleyecekti. Mesajlarını dinleyecekti. Ona yapması gerekenleri söyleyen adamın ateş etmeyi bırakmasını söyleyip söylemediğine bakacaktı.

Kapıdan geldiğini duyduğum zaman... Şimdi çorba iyi giderdi.

Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorum.

Pamela için çorba yapmıştı. Pamela için çorba yaptığı gece... klik... yılbaşı gecesiydi. On iki yirmi beş. Bir iki iki beş. Böyle bir gece. Soğuk. Her yerde renkli ışıklar.

Burada senin için altın bir haç var demişti. Ve bu kutu bana mı? Bir hediye mi? Aa! Bir palto! Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim...

Mezarıcı kırmızı ışıkta durdu ve yeşil için bekledi.

Aniden eline bir şeyin değdiğini hissetti.

Mezarıcı paniklemedi. Mezarıcı asla paniklemezdi.

Yırtık köpekli torbadaki silahı sıkıca kavradı. Yavaşça döndü.

Oğlan yanında duruyor, Mezarıcı'nın sol elini sıkı sıkı tutuyordu. Dosdoğru ileriye bakıyordu.

Seni seviyorum seni seviyorum seni seviyorum...

Işıklar değişti. Mezarıcı kımıldamadı.

Her şeyden fazla...

Oğlan, "Hey geçebiliriz," dedi. Şimdi gözlerini yırtık torbanın üzerindeki köpek yavrularına dikmişti.

Mezaracı yaya ıŐklarındaki yeşil figürü gördü. Yeşil figür mutlu görünüyordu. Mutluluk ne demekse. El ele karŐiya geçtiler.

ON BEŞ

Washington Topografya ve Jeoloji ArŐivi 7. Cadde ve E Caddesi civarındaki köhne bir binadaydı. Aynı zamanda pek bilinmeyen Gizli Servis binası ile Ulusal Güvenlik Konseyi'nin zel Operasyonlar Bürosunun bitiŐiđinde olması da rastlantı sayılmazdı. Turistler için hazırlanan kitapklarda ArŐivle ilgili bir bilgi olmazdı ve binanın önündeki tabelayı görüp içeri giren ziyaretçilere danıŐma masasında oturan  silahlı muhafızdan biri tarafından ilgi gösterdikleri için teşekkür edilir, daha meraklı olan turistlerse binanın halka açık olmadığı ve ayrıca burada görülecek bir Şey bulunmadığı konusunda kibarca uyarılırdı. İyi günler dileriz. HoŐa kalın.

Cage, Parker ve telefonu hiç susmayan Lukas girişte beklediler. Lukas nihayet telefonunu kapadı. "Hiçbir Şey. ylece ortadan kayboldu."

"Hiç tank yok mu?"

"Birkaç sürücü koyu giysili bir adamın koştuğunu görmüş. Beyaz olduğunu sanıyorlar. Orta boylu olduğunu düşünüyorlar. Ama kimse o kadar emin değil. Ulu Tanrım."

Cage etrafına bakındı. "Bizi buraya sokmayı nasıl becerdin Lukas? Ben beceremezdim."

Şimdi gizemli bir tavırla omuz silkme sırası Lukas'taydı. Öyle görünüyordu ki yılbaşı arifesi yeni borçlara girme günüydü. Hafif koşar adım binadan içeri giren Tobe Geller da onlara katıldı. Takımı başıyla selamladı. Ardından hepsinin parmak izi tarayıcıda kontrol edildi ve silahları alınıp kilitlendi. Hep birlikte asansöre yöneldiler. Asansörde Parker yukarı çıkmayı bekledi ama asansör birinci kattan yukarı çıkıyor gibi görünüyordu. Lukas B7 yazan düğmeye bastı ve asansör her zaman olduğu gibi aşağıya inmeye başladı.

Belge inceleme uzmanı Parker'ın tozlu eski kitaplar ve haritalarla dolu bulmayı umduğu arşiv katında indiler ama gördükleri büyük oda yüksek teknoloji ile donatılmış masalar, telefon-lar, mikrofonlar ve 60 santimlik NEC bilgisayar ekranları ile doluydu. Bu gece yılbaşı arifesi olmasına rağmen iki düzine kadar kadın ve erkek ayrıntılı haritalar gösteren bu ekranların önünde oturuyor, klavyelerin tuşlarına basıyor ve mikrofonlara bir Şeyler söylüyordu.

Etrafına göz gezdiren ve ArŐive n kapıda elinde anahtarla bekleyen bir sivil görevliyi ayarlamakla giremeyeceklerinin bilincine varan Parker, "Ben hangi cehennemdeyim?" diye düşündü. Geller'a, "Bu da ne?" diye sordu.

Genç ajan kibarca Cage'e bir göz attı. Onun her Şeyi anlatabileceğini başıyla işaret etmesi üzerine soruyu yanıtladı. "Washington'un etrafındaki 500 kilometrekarelik alanın topog-rafik ve kartografik veri tabanı. Bunun söylenmesinden hoŐlanmıyorlar ama sıfır noktası Beyaz Saray. Doğal afetlerde, terörist saldırılarında, nükleer tehditlerde ya da bunun gibi olaylarda hükümet yeleri için en iyisinin her Şey olup bitene kadar oturup beklemek mi yoksa Şehri terk etmek mi olduğu ve bunun nasıl yapılacağı burada hesaplanır. Hangi yollar daha emniyetli, kaç kongre yesi, kaç senatör hayatta kalacak? Böyle Şeyler işte. Colorado Springs'teki savaş odası gibi. Havalı değil mi?"

"Biz burada ne arıyoruz?"

Ajan sadece doğuştan bilgisayar kullanıcısı olanların hissedebileceği bir heyecanla etraftaki aletlere bakarak, "Haritaları istediniz," dedi, "ve ülkenin en geniş kapsamlı fiziksel veri tabanı da burada. Lincoln Rhyme sahayı tanımamız gerektiğini söyledi. Eh, bunu biz yapamayız ama onlar yapar." Başını sevgiyle sallayarak iki metre yüksekliğindeki bilgisayar kulelerini işaret etti.

Lukas "Bizi protesto ettiler ama herhangi bir çıktı almamamız ve kayıt yapmamamız şartıyla tesisi kullanmamıza izin verdiler," dedi.

Geller, "Yine de kapsamlı bir araştırma yapacağız," diye yanıtladı.

Parker, Geller'a, "Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Ah, kurulmasına oldukça fazla yardımım dokundu."

Lukas, "Ee, Parker, sırası gelmişken, sen burayı hiç görmedin," dedi.

Parker asansörün kapısı önündeki silahlı nöbetçiye bir göz atarak, "Sorun değil," diye yanıtladı.

Lukas, "Şimdi, Rhyme'nin bulduğu malzemeler neydi?" diye sordu.

Parker notlarına bakıp yüksek sesle okudu. "Granit, kükürt, kurum, kül, kil, tuğla."

Tobe Geller monitörlerden birinin önüne oturdu, bilgisayarı açtı ve klavyede delicesine yazmaya başladı. Washington D.C.'nin görüntüsü ekranı doldurdu. Görüntü şaşırtıcıydı. Üç boyutlu görünüyordu. Saçmaydı belki ama Parker kendini Robby ve Stephie'nin böyle bir monitörde Mario Bross'u oynamaktan nasıl mutlu olabileceklerini düşünmekten alamadı.

Lukas, Parker'a "Nereden başlayalım?" diye sordu.

Parker, "Herhangi bir ipucundan," diye yanıtladı. "Sonra olasılıkları daraltmaya başlarız. Aynı bulmaca çözmekte olduğu gibi."

Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır...

İlk olarak granit, tuğla tozu ve kil diye düşünerek, "Bunlar yıkım alanlarını ve inşaatları işaret ediyor," dedi ve Geller'a döndü, "Bu veri tabanında onlar var mı?" diye sordu.

Genç ajan, "Hayır, ama birisini bina ruhsatlarına bakarak bulabiliriz," diye yanıt verdi.

Parker, "Ara, öyleyse" dedi.

Geller kablolu telefonlardan biriyle bir görüşme yaptı. Parker, cep telefonları yerin bu kadar altında çalışmaz hem de Washington'daki bütün güvenli binalarda olduğu gibi duvarlar takviye edilmiştir diye düşündü.

"Bir sonraki ne?"

Parker, "Kükürt ve kurum... Bu bize yerin bir sanayi bölgesinde olduğunu gösteriyor," diye yanıt verdi. "Tobe, havayı kirleten kimyasalların bulunduğu alanları farklı renkle gösterebilir misin?"

"Tabii. Bir EPA dosyası var." Neşeyle, "Sinir gazı ile biyolojik silahların etki seviyelerini hesaplar," diye ekledi.

Tuşlara basmayı sürdürdü.

Washington'ın işi yönetimdi, sanayi değil. Ve ticaretle uğraşan komşuları genelde ürünlerin toptancılığını ve dağıtımını üstlenmişlerdi. Ama ekrandaki şehrin bazı kısımları uygun bir şekilde kirliliği sarı bir renkle boyandı. Yoğunluk şehrin güney doğu kesimindeydi.

Lukas, "Muhtemelen o yakınlarda yaşıyor" dedi. "Hangi sanayi alanları evlerin ve apartmanların yakınında olur?"

Geller yerleşim alanlarıyla komşu olan sanayi alanlarının karşılaştırmalı analizini yapmak için tuşlara basmaya devam etti. Bu sanayi alanlarından bazıları elendi ama çoğu kaldı. Pek çoğu yerleşim birimleriyle çevrilmişti.

Lukas, "Hâlâ çok fazla," dedi.

Parker, "Başka bir ipucu ekleyelim. Kül," dedi. "Özellikle, yanmış hayvan eti."

Geller'in elleri klavyenin üzerinde durakladı. Düşüncelere dalmıştı. "O da ne?"

Lukas başını salladı, sonra, "Bu alanların birinde et işleme ünitesi var mı?" diye sordu.

Bu Parker'in de sormak üzere olduğu iyi bir soruydu.

Geller, "Listelenmemiş," diye yanıtladı.

Cage, "Restoranlar," dedi.

Parker, "Muhtemelen bir sürü vardır," dedi.

Geller, "Yüzlerce," diye yanıtladı.

Lukas "Başka nerede et yakılabilir?" diye sordu.

Bilmeceler...

Parker sesli düşünerek, "Veterinerler," dedi, "onlar hayvan ölümlerini yok ederler mi?"

Cage, "Galiba," dedi.

Geller yeniden yazmaya başladı ve ekrandakileri okudu. "Düzinelerce. Her yerde."

Tam o anda Lukas gözlerini Parker'a dikti ve Parker onun gözlerinde daha önceden tanıdığı soğuk ifadenin yerini başka bir şeye bıraktığını gördü. Bu heyecan olabiliyordu. Kadının mavi gözleri hâlâ taş gibiydi belki ama şimdi mücevher gibi ışıltıyordu. "İnsan cesetlerinden ne haber?" dedi.

Parker, "Bir krematoryum!" dedi. "Evet! Ve cilalı granit. Bu mezar taşlarından gelebilir. Mezarlık

arayalım."

Cage haritaya göz atıp işaret etti. "Arlington olabilir mi?"

Ulusal mezarlık Potomac'ın batı yakasında çok geniş bir alanı kapsıyordu. Civarındaki alan granit tozu ile dolu olmalıydı.

Ama Parker, "Sanayi alanının yanında değil," dedi. "Belirgin bir kirlenme ile ilgili hiçbir şey yok."

Ve sonra Lukas gördü. Ojesiz ama mükemmel manikürlü tırnağıyla işaret etti. "Orada! Gravesend."

Tobe Geller harita üzerinde alanı büyütüp ışıklandırdı.

Gravesend...

Bu mezarlığın bulunduğu mahalle Washington'ın güneydoğu çeyreğindeydi. Parker o mahalleyi pek bilmiyordu. Burada, etrafı yıkılmaya yüz tutmuş üçüncü sınıf çok daireli kiralık evler, fabrikalar ve boş arsalarla çevrili bir anıt mezarlık vardı ve bu

tarihi 1800'lerin başına kadar giden bir köle mezarlığıydı. Gra-vesend'in bir yanını işaret ederek, "Metro tam burada duruyor. Morgdaki adamımız buradan doğruca Adliye meydanına ve Belediye Binasına giden trene binebilirdi. Yanında otobüs yolu da var," dedi.

Lukas, "O civarı biliyorum. Orada bir suçlu yakalamıştım. Devam eden bir sürü yıkım ve inşaat var. Kim kime dum duma. Kimse kimseye herhangi bir şey hakkında soru sormaz. Bir sürü insan kuşku uyandırmaksızın kiralalarını nakit öder. Saklanmak için mükemmel bir yer," dedi.

Yanı başlarında çalan bir telefona teknisyenlerden biri yanıt verdi ve ahizeyi Geller'a uzattı. Ajan anlatılanları dinlerken yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. Telefona, "İyi," dedi. "Onu mümkün olduğunca çabuk belge laboratuvarına götür." Telefonu kapattı. "Hey, dinleyin... Birisi Mason Tiyatrosundaki olayı kameraya çekmiş."

Cage heyecanla, "Mezarçı'yı mı çekmiş?" diye sordu.

"Neyi çektiğini tam olarak bilmiyorlar. Konuşmadan kalitesinin oldukça düşük olduğu anlaşılıyordu. Hemen incelenmesini istedim. Siz Gravesend'e gidiyor musunuz?"

Parker, "Evet," dedi. Saatine bir göz attı. Bir sonraki saldırıya iki buçuk saat kalmıştı.

Geller, Lukas'a, "MCP ister misin?" diye sordu.

"Evet. Bir tane iste."

Parker bunun bir destek aracı olduğunu anımsadı. Yüksek teknoloji ürünü haberleşme cihazları ve izleme ekipmanlarıyla donatılmış, içinde kalınabilen bir araç. Suç mahallerinde ele geçen belgelerin incelemesini yaparken pek çok kez bunlardan birinde çalışmıştı.

Geller, "Bir görüntülü veri analizcisi hazırlayacağım," dedi. "Ve kasette ne olduğuna bakacağım. Siz nerede olacaksınız?"

Lukas ve Parker aynı anda, "Orada," dediler. İki de mezarlığın yanındaki boş alanı işaret ediyorlardı.

Cage, "Orada fazla ev yok," diye anımsattı.

Parker, "Ama dükkânlara ve restoranlara yakın," dedi.

Lukas ona bir göz atarak başını salladı. "İlk olarak oraları santim santim dolaşarak araştırma kapsamını daraltmalıyız. İnsanlarla sıkı temas kurulacak. Tobe, C. P.'yi ve Hardy'yi al ve onlarla birlikte MCP'ye gel."

Ajan yüzünde kararsız bir ifadeyle duraksadı. "Hardy'yi mi? Ona gerçekten gereksinimimiz var mı?"

Parker da aynı şeyi düşünüyordu. Hardy hem iyi bir adama hem de iyi bir polise benziyordu ama bu vaka onun boyunu aşırıyordu ve bu da onun ya da bir başkasının incinebileceği anlamına geliyordu.

Ama Lukas, "Eğer o olmazsa Bölge hemen onun yerine bir başkasını koyar. En azından Hardy'yi kontrol edebiliyoruz. O arka koltukta oturmayı dert etmez," dedi.

Cage, "Şu politika berbat bir şey," diye mırıldandı.

Geller paltosunu giyerken Lukas, "Ve o psikolog? George-town'daki adam. Henüz merkezde değilse onu Gravesend'e getirecek bir araç da bul." dedi.

Geller asansöre seğirtti. Kapıda üstü başı adamakıllı aranırken, "Oldu bil," diye seslendi.

Lukas Gravesend'in haritasına göz gezdirdi. "Kahrolası çok büyük."

Parker, "Başka bir fikrim var," dedi. Mektuptan morgdaki adam hakkında öğrendiği şeyleri düşünüyordu. "Bilgisayar başında zaman geçirdiğini düşünmüştük, anımsadımız mı?" diye sordu.

Lukas, "Doğru," dedi.

"Gravesend'deki internet abonelerinin listesini alalım."

Cage, "Binlerce olabilir," diye karşı çıktı.

Ama Lukas, "Hayır, bundan şüpheliyim. Orası şehrin en fakir semtlerinden birisi. Bilgisayar oradaki insanların para vereceği en son şeylerden biri," dedi.

Cage, "Doğru. Tamam, Kom-Tek'den bir liste alacağım," diye yanıtladı.

Lukas, "Hâlâ bakılacak bir sürü bölge var," diye mırıldandı.

Parker, "Başka birkaç fikrim daha var," deyip asansörün kapısına doğru yürüdü ve o da suratsız muhafızlar tarafından şüpheli bir dükkân faresi gibi arandı.

.

Kennedy ofisindeki koyu yeşil halının etrafında ağır ağır volta atıyordu.

Jefferies cep telefonu ile konuşuyordu. Telefonu kapattı. "Slade'in birkaç fikri var ama hiçbiri kısa sürede işe yarayacak gibi görünmüyor."

Kennedy eliyle radyoyu işaret etti. "Eh, onlar şehir cehenne-me dönerken benim kırımın üstünde oturduğumu yayınlayacak kadar hızlılar. Proje 2000'e daha fazla bütçe ayırabilmek için emniyet müdürlüğüne eleman alımını dondurma kararımı iptal etmediğimi haber yaptılar bile. Basın bunu sanki ben suç orta-ğymışım gibi yayınlıyor."

Kennedy, Mezarcının saldırısında yaralanan kurbanları ve ailelerini ziyarete gittiği üç hastaneden henüz dönmüştü. Ama hiçbiri de onun ziyaretini umursuyormuş gibi görünmemişti.

Hepsinin tek sorduğu neden katili yakalamak için daha çok şey yapmadığıydı.

Kadının biri ağlayarak, "Neden FBI karargâhında değilsiniz?" demişti.

Her ne kadar yanıtı kibarca, "Uzmanları işini yapması için rahat bırakıyorum," demek olmuşsa da öfkeyle, çünkü lanet olası herifler beni davet etmediler, diye düşünmüştü.

"Ama onlar işlerini yapmıyorlar. Siz de öyle."

Yatağın yanından ayrılırken kadına elini uzatamamıştı. Çünkü mermiler darmadağın ettiği için kadının sağ kolu kesilmişti.

Jefferies, "Slade ortaya birkaç şey atacak," dedi.

Kennedy, "İşe yaramaz, hem zaten çok geç. Ayrıca o adam lanet olası züppenin biri," diye patladı. "Züppelere... onlara asla güvenmem." Aynı anda kendi paranoyak laflarına güldü. Jefferies de.

Başkan, "Huysuzun biri mi oldum ben Wendy?" diye sordu.

"Evet efendim. Size beyninizin çekilmiş hububata dönüştüğünü söylemek benim görevim."

Başkan koltuğuna oturdu. Masasındaki takvime baktı. Mezarıcı olmasaydı bu gece dört partiye katılacaktı. Biri Fransız elçiliğinde, ikincisi kendi okulu Georgetown Üniversitesinde, üçüncüsü İşçi Sendikası binasında, sonuncusu ve en önemlisi, yeni yılın çan sesleriyle karşılanacağı, güneydoğunun kalbindeki Afro-Amerikalı Öğretmenler Derneği'nde idi. Washington'da öğretmenler arasında Proje 2000'in kabulü için en sıkı kulis fa-aliyeti yürüten grup bu dernekti. Claire ile birlikte bu gece orada olmaları gerekiyordu. Bir destek gösterisi gibi olacaktı. Ve bu çılgın adam vatandaşlarını avlarken bir partiye katılması, bir kutlama yapması henüz imkânsızdı. İçinden bir öfke dalgası yükseldi ve hırsla telefonu kaptı.

Jefferies ihtiyatla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyler. Lanet olası bir şeyler yapacağım." Bir numara çevirmeye başladı.

Jefferies, "Ne?" diye sordu. Şimdi biraz daha huzursuz görünüyordu.

Ama FBI karargâhının numarası düştü ve Kennedy yardımcısına yanıt vermedi.

Başkan bir sürü yere bağlandıktan sonra bir erkek sesi yanıt verdi. "Evet?"

"Ben Belediye Başkanı Jerry Kennedy. Kiminle görüşüyorum?"

Kısa bir suskunluk oldu. Çoğu kez telefonlarını kendisi açan Kennedy hatırının sorulması için kısa bir an susmaya alışkındı. "Özel ajan C. P. Ardell. Sizin için ne yapabilirim?"

"Şu ajan Lukas, METKAT'ı hâlâ o mu yönetiyor?"

"Evet, öyle."

"Onunla görüşebilir miyim?"

"Burada değil efendim. Sizi onun cep telefonuna bağlayabilirim."

"Pekâlâ. Aslında Bölge irtibat görevlisi Dedektif Hardy'ye ulaşmaya çalışıyorum."

Ajan Ardell, "Bekleyin," dedi. "O burada."

Bir süre sonra tereddütle, "Merhaba," diyen bir ses duyuldu.

"Hardy mi?"

"Len Hardy, evet."

"Ben Belediye Başkanı."

"Ah, öyle mi? Nasılsınız efendim?" Adamın genç ses tonuna şimdi ihtiyat da eklenmişti.

"Beni gelişmeler konusunda biraz aydınlatır mısın? Ajan Lukas ve Cage'den tek kelime duymadım. Mezarci'nin bir sonraki hedefi hakkında bir fikriniz var mı?"

Bir başka suskunluk. "Hayır efendim."

Suskunluk çok uzundu. Hardy bazı şeyler hakkında yalan söylüyordu.

"Hiçbir fikrin yok mu?"

"Beni kesinlikle aralarına dahil etmiyorlar."

"Öyle mi! Senin işin iletişimi sağlamak. Doğru mu?"

"Bana verilen emirler sadece operasyon hakkında rapor yazmam. Ajan Lukas Şef Williams'la doğrudan temas kuracağımı söyledi."

"Rapor mu? Bu aptalca. Beni dinle. FBI'a güvenim sonsuz. Onlar bu tip operasyonları her zaman yapıyorlar. Ama bu katili durdurmaya ne kadar yakınlar? Ne zaman bulacaklarını bilmek istiyorum, boş laf duymak istemiyorum."

Hardy tedirgin bir şekilde, "Ellerinde birkaç ipucu var. Morgdaki adamın, yani şu kamyonun altında kalan adamın evinin yerini bildiklerini düşünüyorlar," dedi.

"Nerede?"

Bir başka sessizlik. Zavallı Hardy'nin kıvrandığını görebiliyordu. Bir tarafta Federaller diğer tarafta

patronu. Eh, gerçekten berbat bir durumdu.

"Gizli bilgileri birine vermemin doğru olduğunu sanmıyorum efendim. Özür dilerim."

"Tehdit altında olan benim şehrim ve katledilen insanlar benim vatandaşlarım. Cevap istiyorum."

Daha fazla sessizlik.

Kennedy başını sallayan Wendell Jefferies'e baktı. Öfkesini bastırmaya çalıştı. "Ne düşündüğümü sana anlatmama izin ver. Adamların tek amacı para kazanmak. Öldürmek değil."

"Sanırım bu doğru efendim."

"Eğer katille konuşma olanağım olsa, saklandığı evde ya da sekizde nereye saldıracaksa orada, sanırım onu teslim olmaya ikna edebilirim. Onunla anlaşma yapabilirim. Bunu yapabilirim."

Kennedy buna gerçekten inanıyordu. Zira yeteneklerinden biri 60'lı yıllarda katledilen adaşının da sahip olduğu ikna kabiliyetiydi. Kahretsin, Proje 2000'e fon olsun diye yeni vergiyi kabul ettirebilmek için Bölge'de kaya kadar sert iki düzine başkan ve CEO'ya tatlı diller dökmüştü. Zavallı Gary Moss'u İl Eğitim Kurulu skandalına karışanların ismini vermeye ikna etmek için uğraşmıştı. Gözlerini otomatik tüfeğinin namlusundan ayırmakta zorlansa bile, bu katille anlaşmaya varması için yirmi dakika yeterdi.

Hardy, "Bana söylenenlerden anladığım kadıyla onun sizin anlaşma yapabileceğiniz türden biri olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Bırakın da buna ben karar vereyim Dedektif. Şimdi, saklandığı yer neresi, onu söyleyin?"

"Ben..."

"Söyle."

Hatta bir cızırtı oldu. Dedektif hâlâ bir şey söylemiyordu.

Kennedy'nin sesi hafifledi. "Federallere bir şey borçlu değilsin evlat. Senin özel timde olman konusunda neler hissettiklerini biliyorsun. Kahve getirip götürmekten bir adım ileridesin."

"Bu doğru değil efendim. Ajan Lukas beni takımın bir parçası yaptı."

"Öyle mi?"

"Hemen hemen."

"Kendini üçüncü teker gibi hissetmiyor musun? Soruyorum, çünkü ben kendimi öyle hissediyorum. Eğer Lanier'in dediği olsaydı... Kongre üyesi Lanier'i tanıyor musun?"

"Evet efendim."

"Eğer ona kalsaydı, benim bu geceki tek işim havai fişekleri seyretmek için Mall'da tribünde oturmaktı... Sen ve ben. Washington bizim şehrimiz. Bu yüzden, haydi evlat söyle, şu kahrolası ev nerede?"

Kennedy Jefferies'in şans dilemek için ellerini kavuşturduğunu gördü. Lütfen... Mükemmel olur. Orada

görünürüm. Adamla ellerini yukarı kaldırıp dışarı çıkması için konuşmaya çalışırım. Ya teslim olur ya da onu öldürürler. Her iki şekilde de güvenilirliğim sürer. Aksi halde şehrinin katledilmesini CNN'den seyreden bir belediye başkanı pek uzun süre görevde kalamaz.

Telefonun öte yanından bir takım seslerin geldiğini duydu. Sonra Hardy konuştu. "Özür dilerim Başkanım. Gitmem gerek. Burada birileri var. Eminim ajan Lukas sizinle temas kuracaktır."

"Dedektif..."

Telefon kapandı.

Gravesend.

Parker ve Cage'i taşıyan araba çukurlarla kaplı yolda hoplaya zıplaya ilerledi ve molozlarla çöplerin caddeye taşıdığı kaldırımın kenarında durdu.

Yanmış bir Toyota enkazı bir yangın musluğunun karşısında kara mizah örneği gibi duruyordu.

Arabadan indiler. Lukas kendi arabasıyla gelmişti. Kırmızı Ford Explorer'i ile boş arazideki buluşma noktasına çoktan ulaşmış bekliyordu. Ayakta duruyor, ellerini biçimli kalçalarının üstüne koymuş etrafa göz gezdiriyordu. İnsan dışkısı, yanmış odun ve kül kokusu çok keskindi.

Babası tarih öğretmenliğinden emekli olduktan sonra dünyayı dolaşan Parker'ın anne ve babası bir seferinde kendilerini Türkiye'de Ankara'nın gecekondu mahallelerinde bulmuşlardı. Parker ateşli bir muhabir olan annesinden aldığı mektubu hâlâ hatırlıyordu. Ölümünden önce onlardan aldığı son mektuptu. Çerçelenmiş ve bodrumdaki çalışma odasında Yaratıkların resimlerinin asılı olduğu duvarın yanındaki duvara asılmıştı...

Buradaki insanlar çok fakir. Irksal farklılıklardan, kültürden, politikadan, dinden çok sefalet yüzünden taş kalpli olup çıkmışlar.

Parker şimdi bulunduğu yerin perişan haline bakıp o mektubun her kelimesini anımsıyordu.

Çete renkleriyle bezenmiş bir duvara dayanmış duran iki siyah yeni yetme polis olduğu ayan beyan ortada olan adamla kadına baktılar ve yüzlerinde tatsız ve meydan okuyan bir ifadeyle ağır ağır yürüyerek uzaklaştılar. Parker bir tedirginlik hissetti. Bir tehlikenin varlığından değil sadece yerin büyüklüğünden. Birbirine bitişik evler, küçük fabrikalar ve boş alanlardan oluşan bu kenar mahalle, sekiz ila on kilometre kare kadar vardı. Bu kadar geniş bir yerleşim alanında adamın gizlendiği evi nasıl bulacaklardı? Parker'ın asla çözme yi başaramadığı bilmeceler vardı.

Üç şahin...

Duman onu yalayarak geçti. Evsiz kadın ve erkeklerle çetecilerin ısınmak için yağ varillerinin içinde tahta ve çöple yaktıkları ateşlerden geliyordu. Bir sürü araba hurdası gördü. Yolun karşı tarafında terk edilmiş görünen bir bina vardı. İçinde yaşadığına dair tek iz camı kırık pencereye asılan kırmızı bir bez parçasının gerisinde yanan bir lambaydı. Metro durağının hemen bitişiğindeki harap bir tuğla duvarın üzerinden krematoryumun uzun bacası gecenin içine yükseliyordu. Dumanı tütüyordu ama bacanın ağız üzerinde ısı dalgaları vardı. Belki de

devamlı yanıyordu. Parker ürperdi. Manzara ona eski zaman resimlerinden bir şeyler anımsatmıştı...

Lukas, "Cehennem," dedi. "Cehenneme benziyor."

Parker ona baktı.

Cage onaylarcasına omuz silkti.

Bir araba yanaştı. Gelen büyük bir rüzgârlık ve çelik yelek giyen Jerry Baker'di. Adam aynı zamanda kovboy çizmeleri giyiyordu. Cage ona şantajcının resimlerinden bir tomar verdi.

"Kapı kapı dolaşırken bunları kullanacağız. Anlaşıldı mı? Bizi Mezarçı'ya götürecek tek bilgi bu."

"Pek fazla sayılmaz."

Omuz silkme sırası bu sefer Lukas'taydı.

Bir sürü işaretsiz araba alana doluşmaya başladı. Kontrol panellerinin üzerlerinde yanıp sönen polis ışığı ön camlardan yansıyor. FBI'n bildik araçları. Tepelerindeki mavi ve beyaz ışıkları yanıp sönen polis otoları da. Kadın, erkek toplam yirmi beş kişi vardı. Bunların yarısı federal ajan, yarısı üniformalı polisti. Baker onlara doğru yürüdü ve hep birlikte Lukas'm etrafında toplandılar. Baker resimleri dağıttı.

Lukas Parker'a, "Onlarla kısa bir görüşme yapmak ister misin?" diye sordu.

"Tabii."

Kadın, "Ajan Jefferson'ı biraz dinler misiniz?" diye seslendi.

Parker'ın takma adının söylendiğini algılaması bir saniyesini aldı. Bu yüzden de gizli görevde başarısız olduğuna hükmetti.

"Elinizdeki fotoğrafta gördüğünüz adam Metro ve Mason Tiyatrosu katliamlarının baş şüphelisi. İşleri burada, Grave-send'de saklandığı bir evden yürütüyordu. Bu sabah öldü ama suç ortağı, tetikçi hâlâ serbest. Bu yüzden saklandığı evi bulmamız, hem de çok çabuk bulmamız gerekiyor," dedi.

Şehir polislerinden biri, "Bir isim var mı?" diye sordu.

Parker resmi yukarı kaldırarak, "Ölen adam bir John Doe. Yani kimliği bilinmiyor. Tetikçisinin bir takma adı var. Mezarçı. Hepsisi bu. Bunun haricinde tek ipucu elinizdeki resim," diye ya-

nit verdi. "Kapı kapı dolaşacağınız alanı daraltabilirsiniz. Saklandığı ev muhtemelen bir yıkım ya da bir inşaat alanının yakınında ve mezarlıktan çok uzak değil. Adam aynı zamanda son günlerde buna benzer bir kâğıt satın almış..." Parker şeffaf dosyanın içindeki şantaj mektubunu ve zarfı gösterdi. "Kâğıt güneşten sararmış. Bu yüzden onu ofis malzemelerini güneşe bakan vitrinde ya da yakınlarda sergileyen bir dükkândan almış olmalı. Yani her uygun dükkâna, her bakkala, her kırtasiyeciyeye, bunlardan satan her gazete bayisine bakın. Ha, bir de kullandığı kalem. Bir AWI siyah tükenmez. Muhtemelen 39 ya da 49 sentliklerden."

Bütün düşünebildiği bu kadardı. Bir baş işaretiyle Lukas'a bitirdiğini belirtti. Kadın onun önüne doğru yürüdü. Herkesin dikkatini toplamasını sağlayıncaya kadar sessizce adamlar üzerinde göz gezdirdi.

"Şimdi, bana kulak verin. Ajan Jefferson'ın dediği gibi adamımız öldü ama cehennem kadar gerçek olan tetikçisi yaşıyor. Onun şu anda Gravesend'de olup olmadığını ve şantajcının ölmeden önce kaldığı evi

onunla paylaşıp paylaşmadığını bilmiyoruz. Ama ben hepinizin adamın üç metre gerinizde olduğunu ve onun için açık bir hedef olduğunuzu varsaymanızı istiyorum. Adam polise ateş açmaktan çekinmiyor. Yani civarda dolaşırken herkesin pusu olasılığını göz önünde tutmasını istiyorum. Silah taşıyan elinizin serbest olmasını istiyorum. Ceketlerinizin ve paltolarınızın düğmelerinin açık olmasını istiyorum. Tabanca kılıfınızın kayışlarının açık olmasını istiyorum."

Bir an sustu. Bu parlak sarı saçlı zayıf kadın hepsinin dikkatini kendi üzerine toplamıştı.

"Saat sekizde, evet, sadece iki saat sonra bizim adam insanlarla dolu bir yer bulacak ve tekrar silahımı onların üzerlerine boşaltacak. Şimdi! O suç mahallinde çalışmak istemiyorum ve bir ebeveynini ya da bir çocuğunu kaybetmiş birinin gözlerinin içine bakmak istemiyorum. Onlara 'Özür dilerim ama tekrar öldürmeye başlamadan önce bu hayvanı bulamadık,' demek zorunda

kalmak istemiyorum. Bu olmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ve siz de vermeyeceksiniz."

Parker kendini onun tekdüze bir ses tonuyla ve kararlılıkla söylediği kelimelerinin cazibesine kapılmış buldu. Robby'nin tiyatro ile ilk tanıştığı Shakespeare'in V. Henry adlı oyununda kardeşlerin nutkunu düşündü. Oğlu Kennedy Merkezinden döndüğünün ertesi günü nutku ezberlemişti.

Lukas, "Pekâlâ," dedi. "Sorusu olan?"

"Silahı hakkında daha fazla bilgi var mı?"

"Tam otomatik Uzi'si var. Uzun bir şarjörü ve susturucusu da. Daha fazla bilgimiz yok."

Ajanlardan biri, "Yetkimiz nereye kadar?" diye sordu.

Lukas, "Tetikçiyi ortaya çıkarmak için mi?" dedi. "Tam yetkilisiniz. Başka bir şey?"

Kimse elini kaldırmadı.

"Pekâlâ. Acil durum frekansındayız. Gevezelik istemiyorum. Bir şey bulamadığınızı belirtmek için aramayın. Bu beni ilgilendirmiyor. Şüpheliyi gördüğünüzde destek çağırın, arkanızı kolların ve siper alın. Şimdi, gidin ve o evi benim için bulun."

Parker kelimelerin kendisini tuhaf bir şekilde etkilediğini hissetti. Bir silahla ateş etmesinin üzerinden yıllar geçmişti ama aniden Mezarçı'yı mihlamak istedi.

Lukas ajanlardan ve polislerden oluşan takıma Gravesend'in hangi bölgelerinde kapı kapı dolaşmalarını istediğini bildirdi. Parker etkilenmişti. Kadın bu civarın coğrafyasını son derece iyi algılamıştı. Bazı insanlar doğuştan polistir, diye düşündü.

Cage'i, Lukas'ı ve Parker'ı kaldırırken dikilirken bırakan ajanların yarısı yaya olarak yarısı da arabalarla hızla uzaklaştı. Cage bir yere telefon etti. Bir dakika kadar konuştu sonra telefonu kapattı. "Tobe bir MCP yakalamış. Yolda. Tiyatroda çekilen kaseti analiz ediyor. A, bir de Georgetown'daki psikolog da buraya geliyormuş."

Sokak ışıklarının pek çoğu sönmüştü. Bazıları kurşunlanmışa benziyordu. Açık olan birkaç dükkânın neon lambalarından

gelen soluk yeşil renkli bir ışık caddeyi aydınlatıyordu. Caddenin karşı tarafında ajanlardan ikisi kapı kapı

dolaşıyordu. Cage etrafına bakındı ve içinde ateş yanan bir yağ varilinin etrafında ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalışan iki genç gördü. "Onlarla konuşacağım," deyip boş arsaya doğru yürüdü. Görünüşe göre gençler gitmek istiyorlar ama bunun daha fazla şüphe çekeceğini düşündüklerinden yerlerinden kılmıdamıyorlardı. Cage yaklaşırken ikisinin de gözleri ateşe kilitlenmiş ve daha da ses-sizleşmişlerdi.

Lukas başını yarım blok ötedeki pizzacıya doğru sallayarak Parker'a, "Sen Tobe'yi ve psikologu burada beklemek ister misin?" diye sordu.

"Tabii."

Lukas Parker'ı yalnız bırakarak caddede yürümeye başladı.

.Isı düşmeye devam ediyordu. Dondurucu soğuk Parker'a, sabah hep birlikte arabayla okula giderken çocukların bardaklarındaki sıcak kakaoyu dökmek için yaptığı şaklabanlıkları, Şükran Günü yemeği alışverişini, Loudon'dan balkabağı aldıkları o günü hatırlatıyordu. Ama bu gece yalnızca burun delikle-rindeki, kulaklarındaki ve parmak uçlarındaki sızıyı ayırmaya-biliyordu. Ustura kesigi gibi acıyordu. Ellerini cebine soktu. Ajanların çoğu gittiğinden mahalle sakinleri caddeye geri dönüyorlardı. İki blok ötede koyu renk paltolu şeklini seçemediği bir adam barların birinden çıktı ve caddenin üst tarafına doğru yavaş yavaş yürüterek karanlık bir emanetçi dükkânının kapısına doğru gitti. Parker herhalde işemeye gidiyor diye düşündü. Fahişe olduğu açıkça belli uzun boylu bir kadın ya da bir traves-ti müşteri beklediği dar bir sokaktan caddeye çıktı. Bir kemerin altından caddeye fırlayan üç zenci genç bir 45'lik Colt'la bir malt viski şişesini kırıp açtı ve gülüşerek sokakların birinde gözden kayboldu.

Parker öbür tarafa dönünce gözü caddenin karşı tarafına ilişti. Bir eskici dükkânı gördü. Dükkân kapalıydı ve başlangıçta dükkâna fazla dikkat etmedi. Ama daha sonra kasanın yanında-

ki raflarda duran ucuz kırtasiye kutularının farkına vardı. Adamın şantaj mektubu için kâğıt ve zarf aldığı yer burası olabilir miydi?

Dükkânın vitrinine yaklaştı ve yan tarafta nasılsa hâlâ çalışan sokak lambasından gözünün kamaşmasını engellemek için ellerini gözlerine siper ederek yağlı camdan içeriye bakıp kâğıt tomarlarını görmeye çalıştı. Elleri soğuktan titriyordu. Yanı başında sıçanın biri bir çöp yığını koklayarak gezinmeye başlamıştı. Parker Kincaid, delilik bu, diye düşündü. Benim burada ne işim var?

Ama yine de kolunu kaldırdı ve montunun kol ağzındaki müflonu kullanarak titiz bir cam silicisinin dikkatiyle önündeki pis camı içerideki mallan daha iyi görebilmek için sildi.

ON ALTI

"Belki onu görmüş olabilirim. Evet, belki." Margaret Lukas kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Şantajcının resmini biraz daha ileri itti ve beyaz önlüğü domates sosu lekeleriyle kaplı tombul Latin pizzacı, dikkatle resmi incelemeye devam etti. Lukas, "İstedığınız kadar bakın," dedi. Lütfen diye düşünüyordu. Lütfen, burada bitsin bu iş.

"Belki. Pek emin değilim ama. Nedense, buraya her gün tonlarca insan gelir, biliyor musunuz?" Lukas, "Bu çok önemli," dedi.

Adli tabibin adamın midesinde bulduğu bifteği hatırlamıştı. Buradaki mönude biftek yoktu. Ama yine de caddede metro istasyonunun yakınında 24 saat hizmet veren tek açık restoran bu-rasıydı ve adamın geçen birkaç hafta içerisinde bunun gibi yerlere uğrayıp kamını doyurmuş olabileceğini düşünüyordu. Hatta belki de şantajı burada planlamıştı. Bu ölgün ışığın altında çevresindeki yağlı yiyecekler yiyen

insanlara bakıp kibirle nasıl da onlardan daha akıllı olduğunu düşünerek çizik içerisindeki masalardan birisine mektubu yazmak için oturmuş olabilirdi. Ne kadar zengin olmak üzere olduğunu düşünerek.

Lukas kendisine güldü. Belki adam da en az kendisi kadar akıllı ve kibirliydi. Kincaid kadar. Üçü de birbirinden farksızdı.

Bir çatıda üç şahin. Biri öldü. Çatıda ikisi kaldı. Sen ve ben Parker.

Tezgâhtarın kahverengi gözleri yukarı kalktı ve kadının mavi gözlerine dikildi. Sonra utangaçlıkla tekrar kâğıda eğildi. Sonunda başını olumsuzca sallarken kişisel bir yenilgiye uğramış görünüyordu. "Hayır. Sanmıyorum. Üzgünüm. Hey, bir dilim pizza ister misiniz? Çift kaşarlı. Tazedir. Henüz yaptım."

Lukas başıyla reddetti. "Burada başka çalışan var mı?"

"Hayır. Bu gece sadece ben varım. Ben tatil gününü aldım. Siz de öyleye benziyorsunuz." Bir şeyler söylemek için çabaladı. "Tatillerde çalışıyor musunuz?"

Lukas, "Bazen," dedi. "Teşekkürler." Ön kapiya doğru yürüdü. Kapıda durdu ve dışarıyı gözden geçirdi. Büronun ajanlarından biri caddenin karşı tarafında soruşturma yapıyordu. Cage boş arazide sayıları fazlalaşmış evsizlerle konuşuyor ve Kincaid bir eski eşya dükkânının vitrininde değerli mücevherler varmış da onları gözetliyormuşa benziyordu.

Diğer ajanlar onları gönderdiği yerlere dağılmışlardı. Ama haklı mıydı? Merak ediyordu. Kim bilebilirdi ki? Soruşturma teknikleri hakkındaki bir kitabı okuyabilirsiniz ama uygulama, içindekilerin hiçbirine uymaz. Bu Kincaid'in bulmacalarını çözmek gibi bir şeydi. Usullerin ve kuralların ötesine bakmalısınız. Önündeki kirli camdan Gravesend'in bakımsızlıktan harap olmuş sokaklarının sisin ve karanlığın içinde gözden yitmekte olduğunu görebiliyordu. Gravesend çok büyük ve anlaşılmaz görünüyordu.

Tobe Geller'in burada olmasını istiyordu. Georgetown'lı psikologun burada olmasını istiyordu, internet abonelerinin listesini istiyordu... Her şey çok fazla vakit alıyordu! Ve azıcık bir ipucu bile ne kadar uzaktı! Yumruğunu sıktı. Tırnağı avcuna battı.

Arkasından, "Bayan," diyen bir ses geldi. "Bayan Ajan. Buraya bakın."

Döndü. Öfkesi buhar gibi uçup gitti. Pizzacı ona bir fincan kahve ikram ediyordu. Bir elinde iki paket şeker, bir kaşıkla yarıma kadar dolu plastik bir bardak vardı.

Adam diğer eliyle saçlarını geriye doğru sıvazlayıp terk edilmiş bir bebek gibi baktı ve sadece, "Dışarıyı soğuyor," dedi.

Adamın dolaylı biçimde gösterdiği hayranlığının etkisiyle Lukas gülümsedi, kahve fincanını aldı ve içine bir şeker attı.

Adam, "Umarım bu gece birkaç tebrik alırsınız," dedi.

Lukas, "Siz de," diye yanıtladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Gravesend'in soğuk caddesinden aşağı doğru yürüdü. Kötü kahveyi yudumladı. Ağzından çıkan sıcak nefesin buğulu esintisini hissetti. Hava soğuyordu.

Eh, devam et, diye düşündü. Soğu, daha da soğu. Bugün sonbahardan çok bir kış gününe benziyordu.

Lütfen... Deli gibi kar yağsın. Gözleriyle caddeyi taradı. Büronun iki ajanı görüş alanı dışındaydı. Muhtemelen bitişik blokta. Cage de gözden kaybolmuştu. Ve Kincaid hâlâ meydanın yanındaki dükkânın içini gözetliyordu.

Kincaid...

Peki ya onun gerçek hikâyesi neydi?

Yetkili özel ajanlık mevkiini reddetmek! Lukas bunu anlaya-mıyordu. Bir SAC olarak onun kariyerinde hedeflediği bir sonraki basamak bölüm başkanlığı, hatta ötesiydi. Onun bu pozisyonu istememesini anlamasa da, görevi gönülsüzce kabul etmektense hayır demesine daha çok saygı duyduğunu hissetti. Yaşamının etrafına neden duvar çevirmiş olabilirdi? İnsanların neden hayatlarının etrafına kalın bir duvar ördüklerini bilemezdi ama varlıklarını açık seçik görebilirdi. Margaret Lukas duvarları iyi tanırdı. Ona kendisini, daha doğrusu kendi iki farklı kişiliğini hatırlatıyorlardı. Jackie ve Margaret. Seneler önce okuduğu cinler tarafından değiştirilen çocuğun hikâyesini düşünürken onun çocuklarına ne çeşit kitaplar okuduğunu merak etti. Onlara taktığı isimden dolayı Dr. Seuss okuduğunu biliyordu. Çocuklar muhtemelen Pooh ve tüm Disney karakterlerini de okuyordu.

Onun şehir dışındaki, Jackie'nin yaşadığı eve benzer sıcaık evinde, şöminesinde ateş yanan oturma odasında oturup dizinin dibine uzanmış çocuklarına kitap okurkenki halini gözünde canlandırdı.

Lukas'ın gözleri meydana doğru yürüyen Latin bir çifte takıldı. Kadın siyah bir şala sarınmıştı. Kocası göğsünde Texaco amblemi olan ince bir ceket giyiyor ve Lukas'ın içinde sarılıp sarmalandığı kundağından sadece mutlu küçücük yüzünü görebildiği bir bebeğin arabasını itiyordu. İçgüdüsel olarak bir bebeğe pijama dikmek için ne çeşit bir pazen gerektiğini düşündü.

Sonra çift geçip gitti.

Pekâlâ Parker, bilmeceleri seviyorsun, değil mi? Eh, işte sana bir bilmece. Bir anne ve bir eş bilmece. Kocan olmadan nasıl eş olabilirsin? Çocuğun olmadan nasıl anne olabilirsin? Bu hileli bir bilmece. Ama sen akıllısın, sen kibirlisin, sen üçüncü şahınsın. Sen bunu bulabilirsin Parker.

Lukas bomboş caddede bir sokak lambasının direğine yaslandı. Bir kolunu direğe doladı. Ateş edecek elin boş kalmasıyla ilgili kendi kuralını çiğneyerek sağ kolunu kullandı. Metali sıkıca kavradı. Ümitsizce sarıldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için can havliyle çabaladı.

Kocasız bir eş, çocuksuz bir anne...

Vazgeçiyor musun Parker?

Bilmecenin yanıtı benim. Çünkü ben Alexandria mezarlığının, soğuk toprağına gömülü bir adamın karışım. Çünkü ben onun yanında yatan bebeğin annesiyim.

Bir eş ve bir annenin bilmece.

İşte bir tane daha. Buz nasıl yanar?

Şükran gününden iki, doğum gününden altı gün önce, sıcak bir sonbahar gününün sabah karanlığında bir uçak gökyüzünden tarlanın birine çakılıp milyonlarca metal ve plastik parçasına ayrıldığı zaman.

Ve et parçasına.

İşte buz böyle yanar.

Ve ben bu yüzden farklı biri olurum.

Ah, yanıtlarını bilersen bulmacalar kolaydır Parker. Çok kolay, çok kolay...

Kendi kendine, dur biraz, dedi. Direği bırak. Derin bir nefes al. Ağlama dürtünü uzaklaştır. Bu kadar yeter. Ümitsizliğe kapılmak Ajan Lukas'ın asla hoş görmediği bir şeydi. Büroda acemilere durmaksızın tekrarladığı iki kuralı vardı. Birincisi, "Asla tüm detayları bilemezsiniz," ikincisi, "Dikkatinizi verin". Ve ikincisi şimdi kendi kendine verdiği talimattı.

Bir nefes daha. Etrafına bakındı. Yandaki boş arsada bir ha-reket gördü. Çete renklerini taşıyan büyük bir çocuk. Oğlan bir yağ varilinin başında ayakta duruyor, arkadaşlarını bekliyordu. Tavırları aynen yeni yetmelerinki gibiydi ve otuz yaşlarındaki birisinden daha tehlikeliydi. Lukas bunu biliyordu. Oğlan ona baktı.

Aynı anda caddenin ilerisinde, bir blok ötede Lukas emanetçi dükkânının tentesinin altında bir adam gördü. Gözlerini kısarak baktı. Orada birisi mi vardı? Gölgelemin içinde birisi mi saklanıyordu? Hayır, başka hareket yoktu. Hayal gücü olmalıydı. Eh, burası hayaletlerin görülebileceği bir yerdi.

Gravesend...

Kahvenin kalanını döktü ve kimliği belirsiz şantajcı hakkında bir şey bilip bilmediğini anlamak için boş arsadaki gence doğru yürüdü. Cebinden bilgisayardan alınan resmi çıkarıp aynı eskiden Jackie Lukas'ın yolu üzerinde bulunan Macy mağazasında kadın spor giysi ve malzemelerinde indirim yapıldığı zaman parfüm tezgâhına ulaşmak için başvurduğu ustaca manevralarla paslı araba parçalarının ve çöp yığınlarının arasından rahatlıkla geçti.

Parker eskici dükkânından uzaklaştı. Hayal kırıklığına uğramıştı. İçerideki kırtasiye malzemeleri şantaj mektubuyla zarfa benzemiyordu. Caddede etrafına bakındı. Bir an soğuktan tir tir titredi. Stephie'nin paltosu ona küçük gelmeye başladı, ona bir

yenisini almalıyım, diye düşündü. Ya Robby? Elyafı, kırmızı bir anorak paltosu vardı ama belki de ona deri bir pilot montu alabilirdi. Oğlan babasınınkinden çok hoşlanıyordu.

Yeniden titredi ve bacaklarının üzerinde sallandı. Şu minibüs hangi cehennemdeydi? internet abonelerinin listesine gereksinimleri vardı. Ve inşaat ile yıkım izinleriyle ilgili bilgilere. Ve psikologa. Saldırı kasetini de merak ediyordu.

Parker etrafına, harap caddeye bir kez daha baktı. Lukas görünürde yoktu. Cage de yoktu. Ona doğru bir bebek arabasını iterek gelen genç bir çifte gözü takıldı. İspanyol'a benziyorlar-dı. On metre kadar uzaktaydılar. Parker, Robby'nin doğumundan sonra Joan'la birlikte yemeklerden sonra böyle gezintiler yaptıkları zamanları düşündü.

Gözleri tekrar emanetçi dükkânının tentesinin altına sokulan adamı yakaladı. Dalgın dalgın onun neden hâlâ orada olduğunu düşündü. Biraz faydalı olmaya karar verdi ve kimliği belirsiz şantajcının resmini çıkarmak için elini cebine daldırdı. O da biraz soruşturma yapabilirdi.

Ama garip bir şeyler oluyordu...

Emanetçinin önündeki adam önce bakışlarıyla etrafı araştırdı ve her ne kadar Parker yağ varillerinden gelen dumandan ve loş ışıklardan açıkça göremese de paltosunun içine elini attı ve bir şeyi dışarı çekip çıkarttı. Siyah bir şey. Parlak.

Parker donup kalmıştı. Bu adam Arşiv'in orada onları izleyen adamdı.

Bu Mezarcı'ydı.

Parker cebindeki silaha uzandı.

Ama silah orada değildi.

Cage'in arabasında otururken silahın kalçasına battığını ve düzelttiğini anımsadı. O sırada ön koltuğa düşmüş olmalıydı.

Adam Parker'la aralarındaki çifte bir göz attı ve susturuculu Uzi olması gereken şeyi doğrulttu.

Parker yürümeyi bırakıp şüpheyle ona bakan çifte, "Yere yatın!" diye bağırdı. "Yere!"

Mezarıcı ona doğru döndü ve silahı kaldırdı. Parker bir sıçrayışta dar bir sokağın karanlığına girip saklanmaya çalıştı ama ayağı bir çöp yığımına takıldı ve hızla yere kapaklandı. Nefesi onu saf dışı bırakmıştı ve adam kararlı adımlarla yaklaşırken olduğu yerde hareket edemedi, nefesi kesilmiş bir halde yatmaya devam etti.

Çifte bir kez daha seslendi ama sesi ancak fisıltı gibi çıktı.

Cage neredeydi? Parker onu göremiyordu. Ya da Lukas veya diğer ajanlardan biri. "Cage!" diye bağırdı ama sesi hâlâ fisıltı gibi çıkıyordu.

Mezarıcı çifte yaklaştı. Sadece üç metre ötedeydi. Çift hâlâ onu fark etmemişti. Parker ümitsizce eliyle genç kadınla erkeğe yere yatmalarını işaret ederek doğrulmaya çabaladı. Mezarıcı kararlı adımlarla ona doğru geliyordu. Yuvarlak yüzü ifadesiz bir maskeyi andırıyordu. Tetiği çekmesiyle beraber kadın, erkek ve bebek anında ölecekti.

Katil nişan aldı.

"Yere yatın!" Parker'ın nefesi kesilmişti.

Tam o anda sert bir kadın sesi, "Federal ajan! Olduğun yerde kal! Silahını yere at yoksa ateş açacağız!" diye bağırdı.

Genç adam karısını yere itti ve bebek arabasına vücuduyla siper olmaya çalıştı.

Lukas, "At onu! At onu! At onu!" diye bağırıyordu. Adamın göğsünü hedefleyerek kolunu ileri uzatmış duraksamadan ileriye doğru yürüyor ve bir yandan da bağırmaya devam ediyordu.

Mezarıcı silahını attı ve elleri hızla havaya kalktı.

Cage elinde silahı, caddenin karşı tarafından koşarak geliyordu.

Lukas, "Yüzüstü yere yat!" diye bağırdı. "Yüzüstü!"

Parker'ın zorlukla tanıdığı sesi çok kaba, çok soğuktu.

Adam kendini bir kütük gibi yere bıraktı.

Cage telefonda bir şeyler söyledi. Destek istiyordu. Parker bir sürü ajanın onlara doğru hızla koştuğunu görebiliyordu. Sallanarak yerinde doğrulup kalktı.

Lukas şimdi yere eğilmişti. Silahı katilin kulağını eziyordu.

Adam, "Hayır, hayır, hayır," diye feryat etti. "Hayır, lütfen..."

Kadın yalnızca sol elini kullanarak onu kelepçeledi. Silahı hedefinden bir milim bile sapmamıştı.

"Burada neler olm.." Adamın nefesi kesildi.

Lukas, "Kapa çeneni," diye bağırıp silahını adamın kafasına biraz daha sert bastırmıştı. Adamın kasıkları ıslandı. Korkudan mesanesi boşalmıştı.

Parker eliyle yan tarafını tutarak nefes almaya çabaladı.

Derin bir nefes alan Lukas geriye çekildi ve silahını kılıfına soktu. Caddeye doğru yürüdü. Gözlerini kısmıştı ve bakışları buz gibiydi. Önce Parker'a sonra da adama- göz attı. Sarsılmış görünen çifte doğru yürüdü ve onlarla bir süre konuştu. Defterine adlarını kaydetti ve sonra kendi hallerine bıraktı. Baba kararsızca bir an Parker'a baktı sonra karısıyla birlikte bir yan yola yönelerek sahneden çıktı.

Cage saldırganın üzerini ararken ajanlardan birisi adamın silahına doğru gitti ve onu yerden aldı.

"Silah değil. Bu bir kamera."

Cage, "Ne?" dedi.

Parker öfkeyle kaşlarını çattı.

Silah bir video kameraydı. Beton zemine düşünce kırılmıştı.

Cage doğruldu. "Temiz." Adamın yılan derisinden yapılmış cüzdanını bir el hareketiyle açtı. "Andrew Sloan. Rockvil-le'den."

Ajanlardan biri telsizini çıkarttı ve Maryland ve Virginia'da-ki federallerden tutuklamasının olup olmadığını araştırılmasını istedi.

Sloan, "Yapamazsınız," diye feryada başladı.

Lukas öne doğru bir adım attı. "Cevap vermeni isteyinceye kadar çeneni kapalı tut!" diye bağırdı. "Anlaşıldı mı?" Öfkesi neredeyse şaşkıncıydı. Adam cevap vermeyince eğildi ve Sloan'ın kulağına fısıldadı. "Beni anladın mı?"

Adam ifadesiz bir sesle, "Anladım," dedi.

Cage Sloan'ın kartvizitlerinden birini cüzdanından çekip aldı ve onu Parker'la Lukas'a gösterdi.

Kartvizitte KUZEYDOĞU GÜVENLİK DANIŞMANLIĞI yazıyordu. Cage, "Bir özel dedektifmiş," dedi.

Merkezden bilgi isteyen ajan, "Daha önce hiç tutuklanmamış," diye bildirdi.

Lukas, Cage'e başıyla devam etmesini işaret etti.

Cage, "Müşterin kim?" diye sordu.

"Cevap vermek zorunda değilim."

Cage, "Evet Andy, cevap vermek zorundasın," dedi.

Sloan, "Müşterimin kimliği gizlidir," diye karşılık verdi.

İki ajan daha geldi. Biri, "Her şey kontrol altında mı?" diye sordu.

Cage, "Evet," dedi. "Onu kaldırın."

Ajanlar adamı kabaca çekiştirip kaldırımın kenarına oturtular. Sloan pantolonunun önüne baktı. Islaklık onu öfkelenmiş ama pek utandırmamıştı. Cage'e, "Orospu çocuğu," diye fısıldadı. "Hukuk diplomam var. Haklarımı biliyorum. Nasıl çuvalla-dığınızı televizyonda görmeli. Bunu yapabilirim. Sokak ortasın-dayız ve..."

Lukas adamın arkasından yaklaştı ve eğildi. "Seni... tutan... kim?"

Parker öne doğru uzandı ve Cage'in sokak lambasının ışığının önünden çekilmesiyle adamı daha iyi gördü. "Bekle biraz. Onu tanyorum," dedi.

Lukas, "Onu tanyıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Onu Starbucks'ta gördüm. Ve sanırım son birkaç gündür başka yerlerde de."

Cage adamı hafifçe tekmeledi. "Arkadaşımı izlemek için mi buradaydın? Öyle mi? Bunu mu yapıyordun?"

Parker nihayet anlamıştı. Hayır, olamaz, diye düşündü. Ah, ulu Tanrım... "Müşterisi Joan Marel," dedi.

"Kim?"

"Eski karım."

Sloan'ın yüzünde bir tepki yoktu. Parker ümitsizlik içindeydi. Gözlerini kapattı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin... Bu geceye kadar özel dedektifin çektiği her film karesi onun iyi bir baba olduğunu gösterirdi. PTO'nun toplantılarına, okula ve spor antrenmanlarına gitmesi; her gün onlara üç kilometre özel şoförlük ve aşçılık yapması; alışveriş ve temizlik yapması; gözyaşlarını silmesi; Yaratıklarla Suzuki piyanolarında çalışması. Ama bu gece... Gecelerin gecesi. Sloan Parker'ın şehrin en tehlikeli polis hareketının tam ortasında gerçek bir hedef olduğunu gören bir tanıktı.

Tehlikedeydi. Çocuklarına yalan söylemişti ve bir tatil günü onları bakıcıya bırakmıştı...

Bay Kincaid, bildiğiniz gibi, adli sistem eskiden olduğu gibi çocukları annelerine vermektense yanadır.

Bununla beraber bu davada mahkememize mesleğinizde Robby ve Stephe'nin huzurunu tehlikeye atacak hiçbir husus olmayacağına dair söz verdiğiniz için onları size vermeyi düşünüyoruz...

Cage uğursuz bir ifadeyle Sloan'a, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Evet, evet, evet. Beni o tuttu."

Cage Parker'm yüz ifadesini gördü ve, "Bu bir sorun yaratıyor mu?" diye sordu.

"Evet, sorun."

Bu dünyanın sonu...

Cage özel dedektifi dikkatle inceledi ve Parker'a, "Velayet kavgası mı?" diye sordu.

"Evet."

Lukas tiksintiyle, "Onu buradan defedin. Kamerasını da geri verin," dedi.

Sloan, "Kırıldı," diye bağırdı. "Bunu ödeyeceksiniz. Evet! Emin olun ödeyeceksiniz."

Cage kelepçeleri çıkardı. Sloan sallanarak ayağa kalktı. "Sanırım başparmağımı burktum."

Cage, "Bunun için özür dilerim Andy," dedi. "Ya bileğin nasıl?"

"Acıyor. Size söylüyorum. Yazılı olarak şikâyet edeceğim. Kadın onları çok sıkı taktı. Ben de insanları kelepçelerim. Onları bu kadar sıkı takmak zorunda değildi."

Parker, bu adam başıma ne belalar açacak diye düşünüyordu. Elleri ceplerinde kıpır kıpır, gözlerini yere dikmiş öylece dikiliyordu.

Cage, "Andy, bu gece dokuzuncu caddede bizi izleyen sen miydin?" diye sordu. "Bir saat önce?"

"Belki bendim. Ama orada da hiçbir kanunu çiğnemedim. Buraya bak memur bey, halka açık yerlerde ne istersem onu yapabilirim."

Cage, Lukas'a yaklaştı, ona bı, Beyler fısıldadı. Lukas suratını buruşturdu, saatine baktı've gönüls izce başını salladı.

Parker, "Bakın Bay Sloan," dedi. "Bu konuda sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı? Neyi konuşacağız? Müşterime kaseti vereceğim. Ona gördüklerimi anlatacağım. Hepsi bu. Size de dava açabilirim."

"Andy, işte cüzdanın burada." Cage adama doğru yürüdü ve cüzdanı geri verdi. Sonra uzun boylu ajan eğildi ve adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sloan konuşmaya yeltendi ama Cage parmağını kaldırarak onu susturdu. Sloan dinlemeye devam etti. İki dakika sonra Cage konuşmayı kesti, Sloan'm gözlerinin içine baktı. Sloan bir soru sordu. Cage başını salladı, gülümsedi sonra Parker ile Lukas'm yanına geldi. Sloan hemen arkasındaydı.

Cage, "Şimdi Andy, Bay Kincaid'e işverenin kim olduğunu söyle," dedi.

Parker hâlâ kendi çaresizliğinin içinde kaybolmuş, konuşulanları yarım kulak dinliyordu.

Özel dedektif elleri hâlâ kelepçeliymiş gibi önünde bitişik, "Kuzeydoğu Güvenlik Danışmanlığı," diye yanıtladı.

"Oradaki mevkiin nedir?"

"Güvenlik uzmanıyım."

Cage, "Bu gece kimin için çalışıyordun?" diye sordu.

Adam sakın bir tavırla, "Bayan Joan Marel için," diye yanıtladı.

Cage tıpkı bir müdahil dava avukatı gibi, "Seni ne için kiraladı?" diye sordu.

"Kocasını izlemem için. Eski kocasını demek istiyorum. Ve çocuklarının velayet davasında onun aleyhine kanıt toplamam için."

"Ya. Ee, Bayan Marel'in bu davada kendi yararına kullanabileceği bir şey gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

Bu Parker'ın dikkatini çekti.

Adam devam ediyordu. "Aslında, bana öyle geliyor ki, Bay Kincaid..." Sloan'ın sesi hafifledi.

Cage, "Kusursuz," dedi.

"O kusursuz bir baba..." Yine tereddütle durakladı. "Ben genelde mükemmel lafım kullanırım. Bunu söylerken daha rahat olurum."

Cage, "Tamam," dedi. "Mükemmel diyebilirsiniz."

"O mükemmel bir baba. Ee, ben de zaten hiçbir şey görmedim. .. Hımmm." Bir an düşündü. "Çocuklarını ve onların huzurunu tehlikeye atacak bir şey yaptığımı hiç görmedim."

"Ve onu tehlikeli bir şey yaparken de görüntülemedin, değil mi?"

"Hayır efendim. Ben hiçbir şey kaydetmedim. Onu müşteriye yardımcı olabilecek bir kanıt teşkil eden bir şey yaparken hiç görmedim."

"Geri döndüğünde ne yapacaksın ve müşteriye ne anlatacaksın? Bu gece hakkında demek istiyorum."

Sloan, "Ona doğruyu söyleyeceğim," dedi.

"Yani?"

"Bay Kincaid hastaneye bir arkadaşımı ziyarete gitti."

Cage, "Hangi hastane?" diye sordu.

Sloan, "Hangi hastane?" dedi.

"Fair Oaks."

Sloan, "Evet," dedi. "Benim gittiğim yer orasıydı."

Cage, "Bunun üstünde biraz çalışacak mısın?" diye sordu. "Konuşma tarzın biraz pürüzlü."

"Evet, bunun üstünde biraz çalışacağım. Gerçekten iyi olmasını sağlayacağım."

"Pekâlâ şimdi toz ol ve bizi rahat bırak."

Sloan kaseti kameranın kalıntılarından dışarı çıkardı, Cage'e verdi ve o da kaseti içinde ateş yanan bir yağ variline attı.

Özel dedektif sanki ajanlardan birinin onu sırtından vurmasından korkar gibi arkasına baka baka gözden kayboldu.

Parker inanmıyormuşçasına, "Bunu nasıl becerdin?" diye fısıldadı.

Cage omzunu Parker'ın ne anlama geldiğini kestiremediği bir şekilde silkerek cevap verdi. Parker bu hareketin "Üzümü ye, bağını sorma," demenin bir yolu olabileceğini düşündü.

Cage bir sihirbazdı...

Parker, "Teşekkürler," dedi. "Neler olabileceğini bilmiyorsun. Eğer..."

Lukas'ın haşın sesi lafını böldü. "Kincaid, kahrolası silahın nerede?" Parker ona doğru döndü. "Ben de olduğunu sanıyordum. Arabada olmalı."

"Prosedürü hatırlamıyor musun? Bir olay mahallinde harekete geçmeden önce silahının yanında ve işler durumda olup olmadığımı kontrol edersin. Bunu Akademide daha ilk haftada öğrenirsin."

"Ben..."

Ama Lukas'ın yüzü yine buz gibi öfkeli bir hale bürünmüştü. Boğuk bir fısıltıyla, "Burada ne yaptığımızı sanıyorsun?" diye sordu.

Parker, "Size ben operasyon adamı değilim deyip duruyorum. Silahları pek hesaba katmam," diye karşılık verdi.

Lukas yüzünü ekşitip tükürürcesine, "Hesaba katmam ha? Bak Kincaid, son birkaç senedir hayatını Susam Sokağında ge-çiriyorsun. İstersen o dünyaya hemen şimdi geri dönebilirsin, yardımın için sağ ol, Tanrı senden razı olsun. Ama eğer bu gemide kalacaksan silahını taşıyacaksın ve üstüne düşeni yapacaksın. Sen bebek bakıcılığna alışık olabilirsin ama biz değiliz. Şimdi, gidiyor musun, kalıyor musun?"

Cage hareketsizdi. Hatta en ufak omuz silkme belirtisi yoktu.

"Kalıyorum."

"Güzel."

Lukas ne onun kalmayı kabul etmesinden hoşnut olmuş, ne de kendine hâkim olamadığına pişman olmuş görünüyordu.

"Şimdi şu silahımı al ve işe geri dön. Çok fazla zamanımız yok," dedi.

ON YEDİ

Bir midibüs Gravesend'in caddelerinden roket | gibi geçti.

Bu bir MKM idi. Yani mobil komuta merkezi. Midibüsün iki yanına iliştirilmiş reklam afişinin üzerinde, KUZEY CAROLINA KÖPEK EVİ: KÖPEKLER BİZİM İŞİMİZ yazıyordu.

Parker bu ilanın aptal suçlular için maksatlı olarak mı seçildiğini yoksa Büro'nun midibüsü hayvan ıslah evinden elden düşme mi satın aldığı merak etti.

Midibüs kaldırırma yanaştı ve Lukas eliyle Cage ile birlikte binnelerini işaret etti. Bir esinti bu arabanın bir zamanlar gerçekten köpeklere ait olduğunu söylüyordu. İçerisi hâlâ ılıktı.

Parker soğuktan ve özel dedektifin neden olduğu panikten ötürü hâlâ titriyordu. Soğuk havadan kurtulduğu için sevinmişti.

Tobe Geller içeride bir bilgisayar terminalinin başındaydı. Gözlerini monitöre dikmişti. Ekrandaki görüntü kareler halinde bin parçaya bölünmüştü. Soyut bir mozaik. Geller tuşlara vuruyor, fareyi oynatıyor, birtakım komutlar giriyordu.

Geller'in yanında dedektif Len Hardy oturuyordu. Ve 44

beden bluciniyle C. P. Ardell kenar sıralarından birine sıkışmıştı. Georgetown Üniversitesinin psikologu henüz gelmemişti.

Geller gözlerini ekrandan ayırmadan, "Mason Tiyatrosu'nda çekilen kaset," dedi.

Lukas, "İşe yarar bir şey var mı?" diye sordu.

Genç ajan, "Fazla bir şey yok," diye mırıldandı. "Henüz yok. İşte, tüm görüntü aslında neye benziyor bakın." Bazı tuşlara bastı, ekrandaki görüntü seçilebilir hale geldi. Tiyatronun içinin bulanık görüntüsü şimdi ekranı kaplamıştı. Çok karışık ve çok bulanık görünüyordu. İnsanlar koşuyor ve kendilerini saklanabilecekleri yerlere atıyorlardı.

C. P., "Mezarıcı ateşe başladığı zaman lobide bulunan bazı turistler kameralarını açmışlar," diye açıkladı.

Geller birkaç tuşa daha bastı ve görüntü çok az da olsa belirginleşerek biraz büyüdü. Sonra görüntüyü dondurdu.

Cage ekrandaki bir noktaya dokunarak, "Orada mı?" diye sordu. "Şu o mu?"

Geller, "Evet," dedi. Kaseti tekrar çalıştırdı ve ağır çekimde oynattı.

Parker aslında hiçbir şeyi belirgin olarak göremiyordu. Görüntü karanlıktı ve filmi çeken her kimse

korunmak için eğildikçe kamera aşağı yukarı oynuyordu. Kareler ağır çekimde geçerken Geller'ın Mezarıcı olarak tanımladığı lekenin tam ortasında bir silahın namlusundan çıkan kıvılcımlar olma olasılığı çok yüksek belli belirsiz bir ışığın parladığı görülmüyordu.

Hardy, "Neler olduğunu tam olarak görememek bayağı ürkütücü," dedi.

Parker içinden onun dediğini onayladı. Lukas öne doğru eğildi ve dikkatle ekrana baktı.

Geller devam ediyordu. "Bu elde edebileceğimiz en temiz görüntülerden biri." Çerçeve dondu. Görüntü yaklaştı ama görüntü kareleri büyürken berraklık kayboldu ve görüntü bir anda karmakarışık bir ışık yığınının ardında karanlık karelere dönüştü." Adamın yüzünü görmek için büyültmeye çalışıyorum.

Yüzde doksan eminim, adam beyaz. Ama söyleyebileceğimizin hepsi bu."

Parker bir şey fark etmişti. "Geri al," dedi. "Yavaş yavaş."

Geller tuşlara basarken kareler küçülüp birleşmeye başladı.

Parker, "Dur," dedi.

Ekranda Mezarıcı'nın göğsünün üst kısmının görüntüsü vardı.

"Şuna bakın,."

Lukas, "Nereye?" diye sordu.

Hardy gözlerini kısarak baktı. "Ben bir şey göremiyorum."

Parker ekrana hafifçe vurdu. Mezarıcı'nın muhtemelen göğsünün tam orta yerinde parlak pikseller vardı. Bu parlak piksellerin etrafı V-şeklinde daha koyu piksellerle çevriliydi ve onları da çok daha koyu renkli pikseller çevreliyordu.

Lukas aklı başka yerde sabırsızca, "Sadece bir yansıma," diye mırıldandı. Saatine bir göz attı.

Parker, "Ama yansımaya neden olan ışık nereden geliyor?" diye ısrar etti.

Bir an hepsi gözlerini ekrana diktiler. Sonra Geller, "A-ha," dedi. Yakışıklı yüzünde bir sırıtma ifadesi belirmişti. "Sanırım buldum."

Parker, "Ne, Tobe?" diye sordu.

"Sen iyi bir Katolik değil misin Parker?"

"Değilim." Yıldız Savaşları filmindeki inanç sisteminin çoğu dinden daha geçerli olduğunu düşünen eski bir Presbiteryen'di.

Hardy, "Ben Cizvit okuluna gittim," dedi. "Yardıma olursa?"

Ama Geller kimsenin ruhani geçmişiyle ilgilenmiyordu. Daracık yerde tekerlekli sandalyesini hareket ettirdi. "Şunu deneyelim."

Bir çekmeceyi açtı, içinden ufak bir dijital kamera çıkartıp onu Parker'm eline tutuşturdu ve kamerayı bilgisayarlardan birine bağladı. Bir kâğıt klipsini bükerek x şekline soktu, gömleğinin iki düğmesini açtı ve klipsi göğsünün üzerine taktı. "Çek beni. Sadece o düğmeye bas yeter." dedi.

Parker onun dediğini yaptı ve kamerayı geri verdi. Geller bil-

gisayara döndü, bir şeyler yazdı ve genç ajanın siyah beyaz görüntüsü ekranı doldurdu. Geller, "Yakışıklı bir Arap," dedi. Klipsin gümüşümsü parlak görüntüsünü ekranın ortasında tutarak birkaç tuşa daha bastı. Görüntü Mezarci'nininde olduğu gibi parlak karelerin içinde tamamen kayboldu.

Geller, "Tek fark," diye belirtti, "onun renginin sarımtırak olması. Yani bizim adam boynuna altın bir haç takıyor."

Lukas, "Bunu da bizim katilin tanımına ekle ve yayımla," diye talimat verdi. "Ve onlara adamın beyaz olduğunun doğrulandığını bildirin."

Cage telsizle Jerry Baker'a gelişmeleri aktardı ve bu bilgilerin kapı kapı dolaşanlara aktarılmasını istedi.

Mezarci'nin tanımlanan tek özelliği bir haç takmasıydı.

Dini neydi?

Haç, şans getirmesi için takılan bir tılsım mıydı?

Ya da onu kurbanlarının birinden hatıra olarak mı çekip almıştı?

Cage'in telefonu çaldı. Dinledi. Kapattı. Neşesi kaçmıştı. Omuz silkti. "FAA'daki bağlantım. Bölgede helikopter kiralayan bütün firmaları aramışlar. Kimliği belirsiz şantajcının tarifi Clinton, Maryland'deki bir firmayla helikopter kiralama sözleşmesi yapan adamın birine uyuyormuş. Adam adını Gilbert Jones olarak vermiş."

C. P. alayla, "Jones mu?" dedi. "Yani, kahretsin, bu çok değişik bir isim."

Cage, "Peşin ödemiş," diye devam etti. "Pilot'a Fairfax'tan bir kargo alacaklarını söylemiş. Ondan sonra da başka bir yere uçacaklarmış ama adam neresi olduğunu söylememiş. Pilota talimatları bu sabah saat 10:30'da vereceğini söylemiş. Ama aramamış. Pilot onay almak için aramış."

"Jones ona bir adres ya da bir telefon numarası vermiş mi?"

Cage omuz silkti. "Vermiş. Ama ikisi de sahteymiş."

Midibüs'ün kapısı açıldı ve FBI ceketli bir adam Lukas'a başıyla işaret etti.

Lukas, "Merhaba Steve," dedi.

"Ajan Lukas. Dr. Evans'ı getirdim. Georgetown'dan."

Psikolog.

İçeriye bir adam girdi ve "İyi akşamlar," dedi. "Ben John Evans." Sakin ve derin sesinin çağrıştırdığından daha kısa boyluydu. Koyu renk saçları kırışmıştı ve düzgün bir sakalı vardı. Parker ondan hemen

hoşlandı. Adam bacağındaki eski, kalın pamuklu ordu pantolonu kadar rahat gri bir hırka giymişti ve evrak çantası yerine ağır, eski bir sırt çantası taşıyordu. Gözleri çok keskindi ve daha kapıdan içeri girmeden midibüsteki herkesi dikkatle incelemişti.

Lukas, "Gelebilmenize sevindik," dedi. "Bu ajan Cage. Ajan Geller. Oradaki, Ajan Ardell. Dedektif Hardy. Benim adım Lukas." Parker'a bir göz attı. Onun başıyla evet işareti yapması üzerine, "Ve bu da Parker Kincaid. Büro'nun birlikte çalıştığı belge inceleme uzmanı. Burada gizli olarak bulunuyor ve onun bu işle ilgilendiğinden bahsetmezseniz memnun oluruz," dedi.

Evans, "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Ben de bir hayli isimsiz iş yaptım. Bir Web sitesi de açacaktım ama bir sürü acayip insanla uğraşacağımı fark edip vazgeçtim." Oturdu. "Mason Tiyatrosundaki olayı duydum. Tam olarak neler oluyor?"

Cage saldırıyı, kimliği belirsiz şantajcının ölümünü, şantaj mektubunu ve Mezarçı'yı kısaca özetledi.

Evans kimliği belirsiz şantajcının resmine baktı. "Ve siz de ortağının bir dahaki sefere nereye saldıracağını bulmaya çalışıyorsunuz."

Lukas, "Aynen öyle," dedi. "Yeri bulduktan sonra bize lazım olan tek şey sadece on beş dakikalık bir zaman; bu süre içinde ekipler onu ensemek için hemen oraya ulaşır."

Parker, "Adımı daha önce duydunuzmu? Mezarçı'yı?" diye sordu.

"Oldukça büyük bir suç verileri arşivim var. Olayı duyduğumda bir araştırma yaptım. Ellilerde California'da bir adam vardı. Dört göçmeni öldürmüştü. Lakabı Mezar Kazıcı idi. İçeri

girdikten birkaç ay sonra hapiste öldürüldü. Obispo Erkekler Kolonisi. Herhangi bir mezhebe ya da öyle bir şeye bağlı değildi. Altmışlı yıllarda Mezarlıklar denilen gezgin bir tiyatro grubunun üyeleri basit hırsızlıklardan sürekli tutuklanıyordu. Aslında sadece market soyuyorlardı, bilirsiniz. Ciddi bir şey değildi. Sonra Scottsdale'de Mezar Kazıcıları denilen motosikletli bir çete vardı. Birkaç saldırı olayına karışmışlardı. Ama yetmişlerin ortalarında dağıldılar ve motorlulardan hiçbirinin şahsi kaydı bende yok."

Lukas, Geller'a, "Scottsdale P.D.'yi ara ve bak bakalım onlar hakkında bir şey var mı?" dedi.

Ajan telefon etti.

Evans'ın gözleri araçtaki ekipmanı dikkatle inceledi ve kimliği belirsiz şantajcının morgda çekilen resminin üzerinde bir süre oyalandı.

Gözlerini resimden kaldırdı. "Evet, Mezarçı konusunda tek referans 1930'larda İngiltere'de yaşayan bir adam. John Barns-tall. Bir soylu. Bir Vikont ya da öyle bir şey. Devon'da yaşamış. Bir ailesi olduğunu iddia ediyormuş ama yalnız yaşıyor gibi görünüyormuş. Barnstall'ın karısı ve çocukları ile yerel çiftçilerden üçünü öldürdüğü meydana çıkmış. Malikanesinin altında bir dizi tünel açmış ve cesetleri oraya saklamış. Onları mumyalamış."

Hardy, "İğrenç," diye mırıldandı.

"Bu yüzden basın ona Mezarçı adını takmış. Yetmişlerde bir çete ondan esinlenerek bu adı aldı ama önemli suçlar işlemedi."

Lukas, "Kimliği belirsiz şantajcının ya da bizzat Mezarçı'nın Barnstall'ı duymuş olma olasılığı var mı?" diye

sordu. "Onu örnek almış olmaları olasılığı?"

"Şu anda bununla ilgili bir şey söyleyemem. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Onların davranış modelini tanımak zorundayız."

Parker modeller diye düşündü. Şüpheli belgelerde tutarlı modellerin keşfi sahtekârlıkları ortaya çıkarmanın tek yoluydu.

Mektuptaki harflerin yana eğiminin açısı, kalem vuruşunun başlangıcı ve kalkışı, küçük y, g ve q harflerinin küçülme şekilleri, titreliğin derecesi. Bir sahtekârlığa tek bir şeye bakarak asla karar veremezsiniz. Evans'a, "Bilmeniz gereken bir şey var," dedi. "Bu, Mezarıcı ile suç ortağının birlikte yaptıkları ilk iş olmayabilir."

Lukas, "Serbest çalışan bir gazeteci bizimle temas kurdu. Bizi bu saldırıların benzer suç modellerinin bir parçası olduğuna ikna etti," diye açıkladı.

"Nerede?"

"Boston, New York'un banliyöleri ve Philadelphia. Hepsi aynı. Asıl suçlar cinayetlerle desteklenen şantaj ya da hırsızlık."

Evans, "Para peşinde mi?" diye sordu.

Parker, "Öyle," dedi. "Sahi, birinde de soyulan bir kuyum-cuymuş."

"Öyleyse Barnstall'la bir ilgisi var gibi görünmüyor. Ona konan teşhis muhtemelen paranoid şizofreniydi. Sizin buradaki failiniz gibi toplum karşıtı davranışlar değil. Ama diğer şehirlerde işlenen suçlarla ilgili daha çok şey bilmek isterim. Ve bugün onunla ilgili yaptıklarımız hakkında da."

Hardy, "Burada yaptığımız gizlendiği evi bulmaya çalışmak. Evde bir sürü bilgi olabilir," dedi.

Lukas umutsuzca başını salladı. "Mezarıcı adının bir anlamı olmasını ümit ediyordum. Bir anahtar olabilirdi."

Evans, "Ah, hâlâ olabilir," dedi. "Eğer daha fazla veri elde edersek. İşin iyi tarafı, adın çok yaygın olmaması. Mezarıcı adını eğer suç ortağı, şu ölü adam ortaya attıysa bu bize onun hakkında bir şeyler anlatabilir. Eğer adı bizzat Mezarıcı bulduysa bu da bize onun hakkında bir şeyler anlatabilir. Anlıyor musunuz? İsimlendirme, ad takma psikolojik profil çıkarmada çok önemlidir." Parker'a baktı. "Örneğin, sizin ve benim kendimizi danışman olarak tanımlamamız psikolojik açıdan bazı imalar içerir. Sorumluluk ve riskten uzak kalabilmek için durumu kontrol altına almaktan feragat ettiğimizi anlatmak isteriz."

Parker, bu yüzde yüz doğru, diye düşündü.

Evans, "Bakın, bana bir süre havayı koklamam için zaman verirseniz memnun olurum," dedi. Tekrar güldü, başıyla morgda çekilen resmi işaret etti. "Daha önce hiç ceset tahlil etmedim. Bu tam anlamıyla bir savaş olacak."

Lukas, "Elbette, her türlü yardıma açığız. Bunun için müteşekkir olurum," dedi.

Evans sırt çantasını açtı ve içinden büyücek bir termos çıkarttı. Kapağını açtı ve fincan şeklindeki kapağa koyu bir kahve doldurdu. "Ben bir tiryakiyim." Gülümsedi. "Sanırım bir psikologun asla kabul etmemesi

gereken bir şey bu. Biraz isteyen var mı?"

Hepsi reddetti ve Evans termosu bıraktı. Doktor cep telefonunu çıkarttı ve karısını arayarak geç saatlere kadar çalışabileceğini haber verdi.

Bu Parker'm Yaratıkları anımsamasına sebep oldu ve o da kendi cep telefonundan evi aradı.

Telefonu açan Bayan Cavanaugh bir büyükanne edasıyla, "Merhaba," diye yanıt verdi.

Parker, "Benim," dedi. "Durum nasıl?"

"Beni iflas ettirdiler. Ve hepsi Yıldız Savaşları'nın parası. Neyin ne olduğunu anlayamıyorum. Anlamaları konusunda kafamı karıştırıyorlar." Gülüşüne çocukları de katıldı. Yanında olmalıydılar.

Parker, "Robby nasıl?" diye sordu. "Hâlâ sinirli mi?"

Kadının sesi alçaldı. "Birkaç kez karamsarlığa kapıldı ama Stephanie ile birlikte onun moralini düzeltmeyi başardık. Gece yarısına kadar evde olursan çok mutlu olacaklar."

"Çalışırım. Joan aradı mı?"

"Hayır." Bayan Cavanaugh güldü. "Çok komik Parker... Eğer arayacak olursa onun adını telefon ekranında görürüm ve belki de o sırada cevap veremeyecek kadar meşgul olabilirim. O da sizin hep birlikte sinemaya ya da salata yemek için Ruby Tu-esday'e gittiğinizi düşünür. Buna ne dersin?"

"Çok iyi bir fikir derim, Bayan Cavanaugh."

"Böyle diyeceğini biliyordum. Arayan numaraların görünmesi çok büyük bir buluş, öyle değil mi?"

Parker kadına, "Patentini almış olmak isterdim," diye yanıt verdi. "Daha sonra yine ararım."

Telefonu kapattı.

Cage konuşmaya kulak misafiri olmuştu. "Oğlun, iyi mi?" diye sordu.

Parker iç geçirdi. "İyi. Sadece bazı kötü anılar... Biliyorsun birkaç yıl önce..."

Evans kaşlarını kaldırıncaya Parker ona, "Büro için çalışırken suçlulardan biri bizim eve zorla girmişti," dedi. Lukas'ın da dinlediğini fark etti.

Evans, "Oğlun adamı gördü mü?" diye sordu.

"Adam Robby'nin odasının penceresini kırıp girmeye çalışmıştı."

C. P., "Tanrım, çocuklara yönelik şiddetten nefret ediyorum. Öldüresiye nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Lukas, "TSSR mi?" diye sordu.

Travma sonrası stress rahatsızlığı.

Parker oğlunun bu durumdan dolayı acı çekmesinden endişe ederek onu bir uzmana götürmüştü. Doktor, Robby çok küçük olduğu ve Kayıkçı ona gerçekten bir zarar vermediği için muhtemelen TSSR'den dolayı acı çekmediğine onu ikna etmişti.

Parker bunu açıkladı ve "Ama olay Noel'den hemen önce oldu," diye ekledi. "Bu yüzden senenin bu zamanı anıları tazeleniyor. Demek istiyorum ki, iyi atlatmıştı. Ama..."

Evans, "Ama nüksetmemesi için her şeyi verirsin," dedi.

Parker Lukas'ın altüst olmuş yüzüne bakıp neden bu konuya bu kadar yakınlık duyduğunu merak ederek duygusal bir sesle, "Kesinlikle," dedi.

Terapist, "Peki bu gece nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi. Erken saatlerde sadece biraz korktu."

Evans, "Benim de çocuklarım var," dedi. Lukas'a döndü, "Sizin var mı?"

Lukas, "Hayır," dedi. "Ben evli değilim."

Evans ona, "Çocuk sahibi olmak aklınızın bir parçasını kaybetmek gibidir," diye açıkladı. "Onu sizden çalarlar ve bir daha asla geri alamazsınız. Sürekli üzüleceklerinden, kaybolacaklarından ya da mutsuz olacaklarından endişe eder durursunuz. Bazen ebeveynlerin anne babalık görevlerini yapabilmeleri beni şaşırtıyor."

Lukas, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. Şaşırılmış görünüyordu.

Evans mektuba döndü ve uzun bir sessizlik oldu.

Geller klavyesinde bir şeyler yazıyordu.

Cage bir haritanın üzerine eğildi.

Lukas sarı saçlarının bir tutamıyla oynadı. Hareketi çok hoştu ve buz gibi gözlerine rağmen çok çekici görünüyordu. Bir yerlere dalıp gitmişti.

Geller ekranı parlarken oturduğu yerde biraz dikleşti. "Scottsdale'den rapor geliyor..." Ekrandakileri okudu. "Tamam, tamam... P.D. çeteyi biliyor. Mezar Kazıcıları. Ama çeteden kimseyle temas kurmamışlar. Pek çoğu emekli olmuş. Şimdi hepsi aile babasıymış."

Parker, bir çıkmaz sokak daha, diye düşündü.

Evans bir bülteni fark etmiş ve kendine doğru çekmişti. Gary Moss ve evinin bombalanması hakkındaki Ağır Suçlar Bildirisi.

"O bir tank, öyle değil mi?" diye sordu. "Şu okul inşaatı skandalında."

Lukas başıyla evetledi.

Evans bildiriye okurken başını sallıyordu. "Saldırganlar adamın çocuklarının ölebileceğine aldırmamış... Korkunç." Lukas'a baktı. "Umarım sonradan sıkı bir gözetim altına alınmışlardır."

Cage, "Moss merkezde gözetim altında. Ailesi de eyalet dışında," dedi.

Psikolog, "Çocukları öldürmek," diye mırıldandı ve bildiriye uzağa itti.

Derken durum hareketlenmeye başladı.

Parker bunu polislik günlerinden hatırlıyordu. Saatlerce, bazen günlerce beklenir, sonra olaylar birbiri ardına patlak vermeye başladılar.

Bir faks geldi. Hardy kâğıdı okudu. "Yapı ruhsat dairesinden. Gravesend'deki yıkım ve inşaat alanlarının listesi."

Geller geniş ekrana yörenin haritasını çıkarttı. Ve Hardy'nin söylediği yerleri kırmızıyla işaretledi.

Lukas, Jerry Baker'ı aradı ve yerleri ona da bildirdi. Baker da ekipleri oralara yönlendireceğini belirtti.

Birkaç dakika sonra komuta aracının hoparlöründen bir ses yükseldi. Konuşan Baker'dı. "Yılbaşı Lideri 2'den Yılbaşı Lideri 1'e."

Lukas, "Devam et," dedi.

"Benim takımdan biri uygun bir dükkân buldu. Mockingbird On Yedinci Cadde'de."

Tobe Geller hemen haritada orayı işaretledi.

Parker, lütfen, diye düşündü. Lütfen...

"Sizin tanımladığınız kâğıt ve kalemlerden satıyorlar. Ve vitrin camının yanında sergiliyorlar. Kâğıt paketlerinin bazıları güneşten solmuş."

Parker fısıltıyla, "Evet!" dedi.

Hepsi öne doğru uzanıp Geller'in ekranına gözlerini diktiler.

Parker ajanların kod adlarına olan marazi düşkünlüklerini bilmesine rağmen, "Jerry," dedi, "size söylediğimiz yıkım alanlarından bir tanesi dükkândan iki blok doğuda. Mockingbird'de. Soruşturma yapan ajanları o tarafa gönder."

"Pekâlâ. Yılbaşı Lideri 2. Tamam."

Bir başka telefon geldi. Telefonu Lukas açtı, dinledi. "Ona söyle." Telefonu Tobe Geller'a verdi.

Geller dinledi, başını salladı. "Harika. Buraya gönder. MKM'nin öncelikli mobil faksına. Numarayı biliyor musun?"

İyi." Telefonu kapattı ve, "Kom-Tek'di. Gravesend için IAL'yi almışlar." dedi.

Cage, "Neyi almışlar?" diye sordu.

"İnternet abonelerinin listesini."

Faksın uyarı zili çaldı ve faks geldi.

Parker ona bir göz attı ve hayal kırıklığına uğradı. Grave-send'de umduğundan çok fazla internet aboneliği vardı. Yaklaşık elli kadar.

Geller, "Adresleri yüksek sesle söyleyin de kaydedeyim," dedi. Hardy söyleneni yaptı. Geller klavyede ışık hızıyla yazmaya başladı ve dedektifin naklettiği hızda ekranda kırmızı noktalar belirmeye başladı. İki dakika içinde bütün abonelerin yerleri işaretlenmişti.

Parker endişesinin yersiz olduğunu gördü. Bulunan dükkânın ve yıkım alanının civarında 400 metre çaplı bir daire içinde yalnızca dört abone vardı.

Lukas, Jerry Baker'ı aradı ve adresleri verdi. "Bu dördü üzerinde yoğunlaşın. Sizinle o dükkânda buluşuruz. Yeni oyun alanımız orası."

"Pekâlâ. Tamam."

Lukas MKM'yi süren genç ajana seslendi.

Geller, "Bekleyin. Oraya boş alandan geçerek gidebilirsiniz," dedi. Eliyle hafifçe ekrana vurdu. "Yaya olarak. Arabadan daha hızlı gidirsiniz. Biz de yandan dolaşırız ve sizinle orada buluşuruz."

Hardy ceketini giydi. Ama Lukas başını olumsuzca salladı. "Üzgünüm Len... Daha önce ne konuşmuştuk? Senin MKM'de kalmanı istiyorum."

Genç memur Cage ve Parker'a bakarak ellerini kaldırdı. "Bir şeyler yapmak istiyorum."

"Len, bu taktik bir operasyon olabilir. Sadece vuruculara ve pazarlıkçılara ihtiyacımız var."

Hardy başıyla Parker'ı işaret ederek, "O bir operasyoncu değil," dedi.

"O bir adli araştırmacı. Harekat timinde olması gerek."

"Ya? Ben de burada öylece oturup tırnaklarımı kemireceğim, öyle mi?"

"Üzgünüm. Olması gereken bu."

"İyi ya." Hardy ceketini çıkarttı ve oturdu.

Lukas, "Teşekkür ederim," dedi. "C. P., sen de burada kalıyorsun. Gözünü kaleden ayırma."

Parker bunun anlamının, Hardy'nin aptalca bir şey yapmadığından emin ol, demek olduğunu düşündü. İriyari ajan mesajı aldı ve başını salladı.

Lukas midibüsün kapısını iterek açtı. Cage dışarı çıktı. Parker montunu giydi ve onu izledi. Tam dışarı çıkıyordu ki Lukas, "Yanında mı?" diye sordu. Emin olmak için eliyle silahına hafifçe vuran Parker kısaca "Cebimde," dedi ve sisli arsada hızla yürüyen Cage'e yetişti.

Henry Czisman birasından ufak bir yudum aldı. İçkiye kesinlikle yabancı değildi ama bu özel bir andı ve olabildiğince ayık olmak istiyordu. Yine de yılbaşı arifesinde Gravesend'de bir barda oturan bir adamın

şüphe çekmemek için içmesi gerekirdi. Bu yüzden iriyarı adam yarım saattir bir bardak Budweiser'a bakıcılık ediyordu. Barın adı Czisman'ın dikkatini çekmişti: Joe Higgins'. Mürekkep yalamış biri olarak ismin yanlış yazılmış olmasına içerledi. Yalnızca çoğul isimler isim tamlamasına girerken kesme işaretinden sonra 5 takısı almazdı. Joe Higgins's diye yazılmalıydı. Birasından bir yudum daha aldı.

Barın kapısı açıldı ve Czisman bir sürü ajanın içeriye girdiğini gördü. Soruşturma için buraya birisinin gelmesini bekliyordu ve Bunun Lukas, Cage ya da şu kendisini tanıyan ve neden onlarla birlikte olduğunu merak ettiği danışmanın geleceğinden endişe etmişti. Ama bu gelenleri daha önce hiç görmemişti. Yanı başında oturan sıksa yaşlı adam konuşmasına devam ediyordu. "Ondan sonra ben devam ettim. Motor çatladı. Ben çatlak bir motorla ne yapacağım? Bana ne yapacağımı söyle, dedim.

Ve düşünebiliyor musun, buna verecek yanıtı yoktu. Lanet olası tamirciler, düşündükleri tek şey seni bir an önce başından atmak."

Czisman kumaşı elek gibi olmuş gri bir pantolon ve koyu renk bir tişört giymiş sıksa adama baktı. Aralığın otuz biriydi ve adamın bir paltosu bile yoktu. Bu yakınlarda oturuyor olabilir miydi? Mesela üst katta. Adam antifriz gibi kokan bir viski içiyordu.

Czisman gözlerini ajanların üzerinden ayırmadan, "Cevap vermedi ha?" dedi.

"Hayır. Ben de ona bana yeni bir motor vermezse canıma okuyacağımı söyledim, biliyor musun?"

Doğru ya da yanlış ismiyle Joe Higgins' gibi bir barda bir zenciyle bir beyazın başları bir bardak bira ve viskinin üzerine eğilmiş bir şekilde oturmaları bir beyaz adamın tek başına oturmasından daha az şüphe çekeceği için Czisman zenciye bir içki daha ısmarladı. Ve eğer birine bir içki ısmarlamışsın onun seninle konuşmasına da izin vermek zorunda kalırsın.

Ajanlar Harlem fahişeleri gibi boyanmış yöre ahalisinden üç yaşlı kadının masasında, onlara bir resim gösteriyorlardı. Muhtemelen Mezarçı'nın ölü ortağınınkini. Czisman polisler geçerken caddenin karşı tarafına park edilmiş midibüse baktı. Dokuzuncu Caddedeki FBI karargâhının etrafında dolanırken o üç ajanı bir düzine kadar ajanla birlikte dışarı çıkarken görmüştü. Eh, onlarla birlikte gelmesine izin vermezlerdi. Bu yüzden o da kendi programını yapmıştı. Neyse ki uzun bir konvoy halinde oraya gittikleri için, peşlerine takıldığını fark etmemişlerdi. Kontrol panelinin üzerinde yanıp sönen polis ışıl dağı olmamasına rağmen takipte olan bir polisten beklenen şeyleri yapmış, kırmızı ışıkta geçmiş, arabasını hız limitinin üzerinde sürmüş, farlarını yakıp söndürmüştü. Arabalar barın yakınındaki boş bir alana park etmiş, kısa bir brifing ardından ajanlar kapı kapı dolaşmak için dört bir yana dağılmışlardı. Czisman arabasını caddeye park etmiş ve bara girmişti. Dijital kamerası cebindey-

di ve brifing sırasında ajanlarla polislerin birkaç poz resmini çekmişti. Daha sonra arkasına yaslanıp oturmak ve beklemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Ne diyorlardı? Ha evet, Mezarçı'nın ini. Onu bulmaya ne kadar yaklaştıklarım merak ediyordu.

Zenci, ajanları yeni fark etmişti. "Hey," dedi. "Bunlar da kim? Polis mi?"

"Öğrenmek üzereyiz."

Bir an sonra adamlardan biri bar tezgâhına geldi. "İyi akşamlar. Biz Federal ajanlarız." Kimliği uygun bir şekilde parıldadı. "Her ikinizin de bu adamı civarda görüp görmediğinizi bilmek istiyoruz."

Czisman ölü adamın resmine baktı. "Hayır," dedi.

Zenci, "Ölmüşe benziyor. Ölmüş mü?" diye sordu.

Ajan, "Ona benzeyen birini gördünüz mü?" diye yineledi.

"Hayır efendim."

Czisman başıyla hayır işareti yaptı.

"Aradığımız başka biri daha var. Otuz ya da kırk yaşlarında beyaz erkek. Koyu renk bir palto giyiyor."

Henry Czisman, ah evet bu Mezarıcı, diye düşündü. "Etrafta böyle bir sürü insan olmalı," dedi.

"Evet efendim. Onun hakkında bildiğimiz tek şey altın bir haç taktığı. Ve muhtemelen silahlı. Silahlar hakkında konuşuyor, onlarla övünüyor olabilir."

Czisman, Mezarıcı bunu asla yapmaz diye düşündü. Ama yanlış düzeltmedi ve sadece, "Üzgünüm," dedi.

Viskici de onu taklit etti. "Üzgünüm."

"Eğer onu görürseniz bu numarayı arar mısınız?" Ajan her ikisine de birer kart verdi.

"Elbette."

"Elbette."

Ajan ayrılınca Czisman'ın içki arkadaşı, "Bütün bunlar ne içindi?" diye sordu.

"Merak."

"Buralarda daima bir takım dolaplar döner. Uyuşturucu. Bahse girerim uyuşturucu işidir. Her neyse, böylece kamyonu çatlak motorla götürmek zorunda kaldım. Dur, sana benim kamyonu anlatayım."

"Anlatıyordun zaten."

"Bu kamyonu anlatmak istiyorum."

Czisman aniden yanındaki adama dikkatle baktı ve seneler önce onu gazeteciliğe iten aynı merak dürtüsünü hissetti. İnsanları tanıma dürtüsü. Onları sömürmek değil, onları kullanmak değil, onları teşhir etmek de değil. Ama anlamak ve tanımlamak. Bu adam kimdi? Nerede yaşıyordu? Hayalleri neydi? Ne çeşit kahramanlıklar yapmıştı? Bir ailesi var mıydı? Ne yemekten hoşlanırdı? Tanınmamış bir ressam mı yoksa bir müzisyen miydi? Onun için değersiz yaşamının sonuna kadar yaşamak daha mı iyiydi, sadece biraz daha yaşamak? Yoksa hemen şimdi ölmek mi daha iyiydi, çabucak, ıstrap onu bir anaför gibi yutmadan önce?

Czisman midibüsün kapısının açılıp birkaç kişinin dışarı çıktığını gördü. Bir saniye sonra şu kadın ajan, Lukas da çıkmıştı. Koşuyorlardı.

Czisman tezgâhın üzeğine biraz para fırlatıp kalktı.

"Hey benim kamyonu dinlemek istemiyor musun?"

Tek kelime etmeden hızla kapıya yürüdü, dışarı fırladı ve Gravesend'in boş arsalarında koşar adım giden kanun adamlarının peşinden seğirtti.

ON SEKİZ

Jerry Baker'ın iki adamı şantajcının evini bu-lur bulmaz, ekip orada toplandı.

Ev tespit etmiş oldukları inşaat alanlarından birinde, yıkılan eski bir binanın biraz ötesinde iki katlı bir yapıydı. Her yer kil ve tuğla tozuyla kaplıydı.

Baker, "Caddenin karşı tarafında bir çifte kimliği belirsiz şantajcının resmini gösterdik. Geçen hafta içerisinde onu üç ya da dört kez görmüşler. Daima yere bakarak hızlı hızlı yürüyor-muş: Asla durmaz ve hiç kimseyle konuşmazmış," dedi. İki düzine ajan ve polis binanın çevresini kuşatmıştı. Lukas, "Hangi daire?" diye sordu. "Alt kattaki. Boş görünüyor. Üst katı boşalttık." Parker, "Ev sahibiyle görüştünüz mü? Bir isim var mı?" diye

sordu.

Ajanlardan biri, "Yönetim şirketi kiracının adının Gilbert Jones olduğunu söyledi," dedi.

Kahretsin... Sahte bir isim daha.

Ajan devam etti. "Ve sosyal güvenlik numarası beş yıl önce ölen birine ait. Adamın internet aboneliği için kullandığı kredi kartı da Gilbert Jones adına ama sigortalı kredi kartı. Paranızı

bankada bloke ediyorsunuz ve kredi kartı, paranız orada olduğu sürece geçerli oluyor. Banka kayıtlarındaki adresi burası. Başka her şey sahte."

Baker, "Şimdi giriyor muyuz?" diye sordu.

Cage Lukas'a baktı. "Önden buyrun."

Baker dizüstü bilgisayarının ekranını dikkatle gözleyen Tobe Geller'la görüştü. Alt kata bir sürü alıcı yerleştirilmişti. Tobe, "Bir balık kadar sessiz," diye bildirdi. "Kızılötesi ışınlar hiçbir şey algılamıyor ve kaydettiğim tek ses radyatördeki havanın ve buzdolabının kompresörünün sesi. Bire on temiz ama isterseniz vücut ısısını perdeleyebilirsiniz ve bazı kötü adamlar çok çok sessiz olabilirler."

Lukas, "Unutmayın Mezarıcı susturucusunu kendi yapıyor, yani adam ne yaptığını iyi biliyor," dedi.

Baker başıyla onayladı ve çelik yeleğiyle miğferini taktı. Yanına beş ajanını çağırdı. "İçeri hızla dalacağız. Işıkları keseceğim ve aynı anda ön kapıdan ve yatak odasının penceresinden içeri gireceğiz. En ufak bir tehlike riskinde onu etkisiz hale getirmek için ateş serbest. Kapıdan ilk ben gireceğim. Sorusu olan?"

Kimsenin sorusu yoktu. Ve ajanlar hızla pozisyon aldılar. Çıkarttıkları tek ses ekipmanlarının hafif tıkırtılarıyla.

Parker geride kalıp gözlerini ön kapıya diken Margaret Lu-kas'ın profilini seyretti. Kadın aniden döndü ve onu kendisini gözetlerken yakaladı. Soğuk bir bakışla karşılık verdi.

Parker, boş ver, diye düşündü. Silah konusunda kendisini haşladığı için ona kızgındı. Hiç gereği

olmadığını düşünüyordu.

Ardından iki katlı evin ışıkları söndü ve ön kapı havaya uçuruldu. Parker adamların makineli tüfeklerine takılı fenerlerin evin içini aydınlatışını seyretti.

Her an bir silah sesi duymayı bekliyordu.

Kıvrımda, yere yat, Federal ajan... Ama sadece sessizlik vardı. Birkaç dakika sonra Jerry Baker miğferini çekip çıkarttı. "Temiz."

Işıklar geri geldi.

"Sadece öldürücü silah kontrolü yapacağız. Bize birkaç dakika verin."

Sonunda ajanlardan biri kapıdan seslendi. "Bina güvenli."

Parker eve doğru koşarken dinle ilişkisi olmayan bir dua mırıldanıyordu. Lütfen bir şey bulalım... bir nebze kanıt, bir parmak izi, bir sonraki saldırı yerini tanımlayan bir not. Ya da bize kimliği belirsiz adamın yaşadığı yeri işaret edecek bir bilgi. Böylece yöresel kayıtları inceleyip küçük i ve j harflerinin şeytanın gözyaşı damlası biçimindeki noktalarını araştırabilirim... Bu işi bütünüyle bitirelim, sıkı çalışalım ve eve, ailelerimize geri dönelim.

İçeri ilk olarak Cage girdi. Arkasından Parker ve Lukas. İkisi yan yana girdiler. Konuşmadan.

Daire soğuktu. Işıklar çok parlaktı. Soluk yeşile boyalı moral bozucu bir yerdi. Zemin kahverengiydi ama boyanın büyük bir kısmı dökülmüştü. Dört oda da hemen hemen boştu. Oturma odasında Parker bir bilgisayar, bir yazı masası, içi dışına çıkmış eski püskü bir koltuk gördü. Ama onu dehşete düşüren, ne bir not, ne bir kâğıt parçası ne de bir belge görememiş olmasıydı.

Ajanlardan biri yatak odasından, "Elbiselerini bulduk," diye seslendi.

Lukas, "Etiketlerini kontrol edin," dedi.

Bir an sonra yanıt geldi. "Hiç etiket yok."

Lukas, "Kahretsin," diye patladı.

Parker oturma odasının penceresinden dışarıya bir göz attı ve kimliği belirsiz şantajcının beslenme alışkanlıklarını düşündü. Yan aralık bırakılmış pencerenin pervazında Mott marka dört büyük elma suyu şişesi ile elma ve portakal dolu eski bir tepsi vardı.

Cage onları işaret ederek, "Belki de piç herif kabızlık çekiyordu. Umarım canı çok yanmıştır," dedi.

Parker güldü.

Lukas Tobe Geller'ı arayarak bilgisayarı kontrol etmesini ve adamın sabit diske herhangi bir dosya ya da e-posta kaydedip etmediğine bakmasını istedi.

Geller birkaç dakika sonra içerideydi. Masanın başına geçti. Donanımı dikkatle incelerken bir yandan da eliyle kıvrık saçlarını sıvazlıyordu. Sonra gözleriyle odanın dört bir yanını inceledi. "Burası kokuyor. Niye sanki değişiklik olsun diye üst tabakadan suçluları yakalamıyoruz ki?... Bu da ne?"

Kimyasal madde kokusuna benzeyen kokuyu Parker da almıştı. Sıcak radyatörlerin üzerindeki ucuz boya herhalde, diye düşündü.

Geller bilgisayarın elektrik kablosunu kavrayıp sol eline doladı. "İçinde bir bomba programı olabilir. Eğer doğru kaydı hemen girmezseniz bu bir programı çalıştırır ve bu da hard diski tümünden siler. O zaman bütün yapabileceğimiz hemen fişi çekmek ve laboratuarda yeniden yükleme yapmaya çalışmaktır," diye açıkladı. "Pekâlâ, bakalım..." Bilgisayarı açtı.

Bilgisayar açıldı ve işletim sistemini yüklemek için cızırdamaya başladı. Geller fişi prizden hızla çekmeye hazırdı ama hemen gülümsedi. Kordonu bırakarak, "İlk engel geçildi," dedi. "Ama şimdi şifreye ihtiyacımız var."

Lukas ağzının içinden, "Bulmak sonsuza kadar sürmeyecek değil mi?" diye mırıldandı.

Geller, "Hayır," dedi. Bilgisayarın kasağını açtı, elini içeri uzattı ve oradan ufak bir çip aldı. Aniden ekranda Windows 95 yükleniyor yazısı belirdi. "Aşağı yukarı o kadar zaman alır."

"Bütün yapman gereken şifre için defalarca deneme yapmak mı?"

"Hı-hı." Geller evrak çantasını açtı ve dışarıya koyu mavi bir Zip sürücü ünitesi çıkarttı. Kablosunu bilgisayarın portlarından birine taktı ve yükleme yapmaya başladı. "Sabit diskin içeriğini bunlara indiriyorum." Eliyle masanın üzerinde duran yarım düzine Zip diskine hafifçe vurdu.

Lukas'ın cep telefonu çaldı. Kadın cevap verdi, bir süre din-

ledi sonra, "Teşekkürler," deyip kapattı. Canı sıkılmıştı. "Buradaki telefonun kayıtları. Bütün aramalar internet üzerinden yapılmış. Başka ne bir telefon gelmiş ne de bir yer aranmış."

Parker, kahretsin adam çok akıllı çıktı, diye düşündü. Tam kendi çizgisinde bir adam. Bir bulmaca ustası.

Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır...

"Yatak odasında bir şey bulduk," diyen bir ses duyuldu. Elinde lateks eldivenler olan bir ajan oturma odasına girdi. Elinde üzerinde yazılar ve işaretler olan sarı bir bloknot tutuyordu. Parker'ın kalbi bunu görünce hızla çarpmaya başladı. Çantasını açtı ve kendi lateks eldivenlerini giydi. Bloknotu aldı ve onu Geller'in yanındaki masanın üzerine koydu. Bir masa lambasını onun üzerine doğru eğdi. Büyüteçle ilk sayfayı inceledi ve yazıların kimliği belirsiz şantajcı tarafından yazıldığını hemen fark etti. Şantaj mektubuna o kadar çok bakmıştı ki adamın el yazısını kendi el yazısı kadar iyi tanıyordu.

Küçük / harfinin üzerindeki şeytanın gözyaşı damlası...

Sayfayı taradı. Büyük bir kısmı karalamaydı. Bir belge inceleme uzmanı olarak, Parker insanın elleriyle beyni arasında psikolojik bir bağlantı olduğuna inanırdı.

İnsanın kişiliği, Lukas'ın pek seviyor gibi görüldüğü el yazısının şeklini inceleyerek karakter okuma yöntemiyle değil, düşünmüyorken yazdığımız ve çizdiğimiz şeylerin incelenmesiyle ortaya çıkarılırdı. Kişiliğimizi not alma şeklimiz, aklımız başka yerdeyken sayfaların kenarlarına yaptığımız ufak çizimler ortaya çıkarırdı.

Parker incelediği belgelerde böyle yapılmış binlerce şekil görmüştü. Bıçaklar, silahlar, asılmış adamlar,

bıçaklanmış kadınlar, uyarılmış cinsel organlar, iblisler, sivri dişler, delici aletler, uçaklar, gözler. Ama kimliği belirsiz şantajcının buraya çizdiği gibisini daha önce hiç görmemişti. Labirentler.

Yani o bir bilmece ustasıydı.

Parker bir iki tanesini denedi. Çoğu çok karmaşıktı. Sayfanın üzerinde başka şeyler de vardı ama o gözlerini labirentlerden

alamıyordu. Onları çözmek için içinde ani bir dürtü hissetti. Par-ker'in huyu böyleydi. Bunu kontrol edemiyordu.

Yanı başında birinin varlığını hissetti. Margaret Lukas. Kadın gözlerini bloknota dikmişti. "Bunlar çok karmaşık," dedi.

Parker gözlerini ona çevirdi. Onun bacağının temasını hissetti. Kadının baldır kasları çok güçlüydü. Bir koşucu olmalı diye düşündü. Gözünde onun pazar sabahları idman yaparkenki halini canlandırdı. Terlemiş ve kızarmış. Beş kilometre koşuktan sonra evin kapısından girerken...

Labirente geri döndü.

Lukas başıyla labirenti işaret ederek, "Yapmak çok vaktini almış olmalı," dedi.

Parker, "Hayır," diye yanıt verdi. "Labirentlerin çözmesi zordur ama hazırlaması en kolay olan bulmacalardır. Önce çözüm yolunu, sonra da yanlış yolları çizersin."

Yanıtları bilersen bulmacalar her zaman kolaydır...

Lukas ona bir kez daha baktı ve uzaklaştı. Biraz daha kanıt bulabilmek için yatağı keserek açan bir teknisyene yardıma gitti.

Yalnızca yaşamı sevmek doğru mu?

Parker'ın gözleri sarı bloknota döndü. Üst sayfayı kaldırdı ve ikinci sayfanın bir sürü notla dolu olduğunu gördü. Kimliği belirsiz failin yazısıyla yüzlerce kelime. Sayfanın sonlarında bir yazı gördü. İlk iki kayıt şöyleydi:

Dupont Meydanı Metro, Merdiven sahanlığı, 09:00 George Mason Tiyatrosu, Loca No. 58,16:00

Tanrım diye düşündü. Bunlar gerçek hedefler. Bir tuzak değil! Başını kaldırdı ve Cage'e seslendi. "Buraya gel!"

Tam o sırada kapıdan giren Lukas, "Benzin kokusu alıyorum," diye bağırmağa başladı. "Benzin. Nereden geliyor?"

Gaz mı? Parker kaşlarını çatmış Tobe'ye bir göz attı. Evet, bu daha önce de duydukları kokuydu.

"Ah, Tanrım." Parker meyve suyu şişelerine baktı. Bu bir tuzaktı. Eve girecek ajanlar için.

"Cage! Tobe! Herkes dışarı!" Parker fırladı. "Şişeler!" Ama Geller onlara bakıp, "Tamam... Bakın fünüyesi yok. Siz..." derken camdan içeri bir kurşun yağmuru boşandı. Masa devrildi, kalbura döndü, şişeler paramparça olup gül pembe renkli benzin duvarlara ve döşemeye yayıldı.

ON DOKUZ

Binlerce, milyonlarca görünmez kurşun. Parker'ın Quantico'daki atış poligonunda geçirdiği haftalarda gördüğü ve sesini duyduğu kurşunlardan çok daha fazlası. Cam, ahşap ve metal parçacıkları oturma odasının içinde uçuyordu. Parker yere çömelmişti. Çok değerli sarı bloknot hâlâ masanın üzerindeydi. Onu yakalamaya çalıştı ama bir kurşun demeti tam önünde patlayınca kendini geriye, duvara doğru attı.

Lukas ve Cage ön kapıdan dışarı süründüler ve koridora yere çömeldiler. Silahlarını çekmiş, pencereden dışarıda bir hedef yakalayabilmek için tüm dikkatlerini vermişlerdi.

Haykırışlar, destek arayışları, yardım isteyen çığlıklar. Tobe Geller sandalyesini masadan geriye itti ama sandalyenin tekerlekleri döşeme üzerindeki ufak bir çıkıntıya takılınca onunla birlikte arka üstü yere düştü. Bir düzine mermi isabet edince bilgisayarın monitörü patladı. Parker yeniden san bloknota hamle etti ama dosdoğru onu hedefleyen bir dizi kurşun duvara çarparken karnının üzerine yere kapaklandı. Yaylım ateşinden sadece çevikliği sayesinde kurtulup yere yapışmıştı. Bu geceye kadar ölmekten korktuğunu düşünürdü. Şimdi yaralanmaktan da korktuğunu düşünüyordu.

Yaratıkların onu hastanede yaralanmış yatarken görmesi

düşüncesine dayanamadı. Üstelik de yaralanırsa onları koruyup gözetemezdi.

Yaylım ateşi bir an için kesildi ve Parker Tobe Geller'a doğru harekete geçti.

Aynı anda dışarılarda bir yerden, belki de bir çatının tepesinden Mezarıcı hedefini değiştirdi ve içinde meyvelerin durduğu metal tepsiye doğru ateş etmeye başladı. Onun oraya neden konduğu açıktı. Kurşunlar metalden sekiyor ve benzinin tutuşması için gereken kıvılcımları çıkartıyordu. Keskin kokulu sıvı muazzam bir gümbürtüyle parladı.

Patlamann etkisiyle Parker kapıdan dışarı koridora uçtu, Cage ve Lukas'ın yanına boylu boyunca uzanıp kaldı. İçeriye geri girmeye çabalayarak, "Tobe!" diye bir çığlık attı. Ama bir alev dalgası kapı girişini doldurdu ve onu geri çekilmeye zorladı. Penceresiz koridorda çömeldiler. Lukas bir telefonda idi Cage bir diğerinde, "...belki çatı? Bilmiyoruz... İtfaiyeyi arayın... Bir ajan devre dışı. İki oldu... Hâlâ dışarıda bir yerlerde. Bu adam hangi cehennemde?"

Ve Mezarıcı ateşe devam etti.

Parker yeniden, "Tobe!" diye bağırdı.

Geller, "Kimse yok mu? Yardım edin!" diye bağırmağa başlamıştı.

Parker köpüren alevlerin öte yanındaki genç adamı görür gibi oldu. Yerde kıvrılmış yatıyordu. Alevler daireyi kaplamıştı ama Mezarıcı hâlâ ateşe devam ediyordu. Alev alev yanan oturma odasına mermi yağdırıyordu. Sarı bloknotun durduğu masa alevler tarafından yutulmuş gibiydi.

Hayır, hayır! Son hedeflerin ipuçları yanıp kül oluyordu.

Bir yerlerden sesler geliyordu.

"...nerde?"

"... devam ediyor mu? Nerede? Susturucu ve karartıcı. Onu bulamıyoruz... Görünmüyor, görünmüyor!"

"Kahretsin, hâlâ ateşe devam ediyor. Dışarıda birini yitirdik! Tanrım!..."

Cage, "Tobe!" diye haykırdı ve kara dumanla karışık girdap gibi dönen turuncu alevlerle kaplı daireye girmeye çabaladı.

Ama şaşırtıcı derecede yüksek sıcaklık ve hemen ardından başlayan ateşle mermilerin yanı başlarındaki duvarda iri delikler açması onu geri çekilmeye zorladı.

Ateş sürüyordu.

"... şu pencere... Hayır, diğerini dene."

Cage bağıyordu. "İtfaiye kamyonlarını buraya getirin! Onları hemen şimdi burada istiyorum!"

Lukas bağırarak, "Yoldalar," dedi.

Çok geçmeden telefondaki ses alevlerin gümbürtüsü arasında kayboldu.

Gürültünün içinde duyabildikleri tek ses zavallı Tobe Gel-ler'in sesiydi. "Yardım edin! Lütfen! Yardım edin..." Ses gittikçe hafifledi.

Lukas içeriye doğru son bir hamle daha yaptı ama kirişin çökmesinden önce sadece birkaç adım gidebildi. Az daha eziliyordu. Bir çığlık atıp geriye doğru kaçtı. Sendeleyeni, dumandan nefesi kesilen Parker bir alev hortumu koridora dolup acımasızca üzerilerine doğru gelirken onun ön kapiya doğru çekilmesine yardım etti.

Lukas bir taraftan şiddetle öksürürken, bir taraftan da, "Tobe, Tobe..." diye ağlıyordu. "Ölüyor..."

Cage, "Dışarı çıkmalısınız," diye bağırdı. "Şimdi!"

Ön kapiya doğru milim milim ilerlemeye başladılar.

Havadaki oksijenin azalmasından ötürü soluğu kesilen ve paniğe kapılan Parker yanan daireden yükselen çığlıkları işitmek için sağır olmayı diledi. Bütün o iyi insanlara, aileleri, kendisi gibi çocukları olan insanlara Mezarçı'nın verdiği zararı ve çektirdiği acıyı görmemek için kör olmayı diledi.

Ama Parker Kincaid ne sağır ne de kördü ve tam anlamıyla burada, bu dehşetin tam ortasındaydı. Sağ elinde ufak tabancasını tutarak dumanla kaplı koridordan çıkmasına yardım ederken sol eliyle Margaret Lukas'a sarılmıştı.

Bak Kincaid, son birkaç senedir Susam Sokağında yaşıyorsun. ..

Jerry Baker ya da bir başkası haykırıyordu "... yeri belli değil... görünürde bir ışık yok... Tanrım nedir bu?..."

Kapı eşiğinde Cage ya da içlerinden bir başkası tökezledi. Bir an sonra Parker ve iki ajan ön merdivenlerden soğuk havaya yuvarlandılar. Boğulur gibi öksürmelerine ve gözlerindeki yaşlardan ötürü bulanık görmelerine rağmen Cage ve Lukas, dışarıdaki diğer ajanlar gibi hemen savunma pozisyonuna geçtiler. Gözlerini kuruladılar ve bir hedef arayarak binaların tepelerini taradılar. Parker bir ağacın

arkasına diz çökerek onları izledi.

C. P. Ardell komuta midibüsünün yanına çömelmiş, elindeki M-16'yı koyu renkli yüzüne yakın tutuyor, Len Hardy ufak tabancasını sallıyordu. Dedektif korku ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle başını bir öne bir arkaya çeviriyordu.

Lukas, Jerry Baker'ın bakışını yakaladı ve, "Nerede? Hangi cehennemde?" diye fısıldadı.

Ajan arkalarındaki dar bir sokağa doğru eliyle işaret etti ve telefonuna yanıt verdi.

Cage yuttuğu dumanlardan öğürüyordu.

Bir iki dakika boyunca ateş kesildi.

Baker kendi Motorola'sıyla konuşuyordu. "Yılbaşı Lideri İki... Hedef doğumuzda, aşağı doğru hafif bir açıyla ateş ediyor gibi görünüyor. Tamam... Nerede?... Tamam. Dikkatli olun."

Uzunca bir an hiçbir şey söylemedi. Gözleriyle binaları tarıyordu. Sonra yeniden sanki umursamıyormuşçasına söylenenleri dinledi. "Ölmüşler mi? Olamaz... Kaçmış mı?"

Ayağa kalktı. Silahını kılıfına soktu. Ağzını kâğıt mendille silen Cage'e doğru yürüdü. "Arkamızdaki binaya girmiş, üst katta oturan çifti öldürmüş. Ve sokakta gözden kaybolmuş. Gitmiş. Kimse onu görmemiş."

Parker mobil komuta midibüsüne doğru baktı ve penceresinde Dr. Evans'ı gördü. Doktor yüzünde meraklı bir ifadeyle

korkunç manzarayı seyrediyordu. Çocukların bazen ölü bir hayvana baktıkları gibi. Duygusuz, uyuşmuş. Şiddet kullanarak suç işleme teorilerinde bir uzman olabilirdi ama bu tip olaylara muhtemelen hiç yakından tanık olmamıştı.

Parker tekrar şimdi alevlerin içinde kaybolmuş binaya doğru baktı. Bu cehennemden hiç kimse sağ çıkamazdı.

Ah, Tobe...

Sirenler geceyi böldü, itfaiye araçları yaklaşırken caddenin iki ucunda yanıp sönen ışıklarını görebiliyordu. Bütün kanıtlar uçup gitmişti. Kahretsin, avcunun içindeydi! Sonraki iki hedefin yerlerinin yazılı olduğu sarı bloknot. Kahretsin, neden sanki on saniye daha önce ona göz atmamıştı? Neden çok değerli dakikaları labirentlere bakarak harcamıştı? Parker yine belgenin kendisinin de bir düşman olduğu, kasten dikkatini başka yöne çektiği ve Mezarçı'ya onlara saldırması için zaman kazandırdığı düşüncesine kapıldı.

Kahretsin, eğer o...

Birisi, "Hey!" diye bağırdı. "Hey, buraya gelin! Birisinin yardıma ihtiyacı var."

Parker, Lukas ve Cage FBI rüzgârlıklı ajana doğru döndüler. Ajan yanan binanın yanındaki ara sokaktan içeriye koşuyordu. "Burada biri var!" diye bağırdı.

Yerde duman bulutuyla çevrili bir yığın yatıyordu.

Parker onun ölmüş olduğunu sandı. Ama adam aniden başını kaldırdı ve boğuk bir fısıltıyla, "Söndürün!" diye bağırdı. "Kahretsin, söndürün şunu!"

Parker dumandan yaşaran gözlerini sildi.

Yerde uzanmış yatan adam Tobe Geller'dı.

Tobe yeniden, "Söndürün şunu!" diye bağırdı ve sesi kuru bir öksürük salvosunun içinde eridi gitti.

"Tobe!" Lukas adama doğru koşuyordu. Parker hemen arka-sındaydı.

Genç ajan alevlerin içinden atlayıp pencereden çıkmış olmalıydı. Ara sokakta Mezarçı'nın ateş hattı içindeydi ama katil ya

onu görmemişti ya da çok kötü yaralandığı açıkça görünen tek bir adamı vurmaya zahmet etmemişti.

Bir doktor ona doğru koşarak geldi ve, "Nerenden yaralandın? Vuruldun mu?" diye sordu.

Ama Geller'in tüm yaptığı çılgın gibi, "Onu söndürün, ateşi söndürün!" diye bağırarak oldu.

"Söndüreceklerinden emin olabilirsiniz evlat. Araçlar burada. Hiç vakit geçirmeden hakkından gelecekler." Doktor ona doğru eğildi, "Ama senin nen var bilmek zorundayız."

"Hayır, kahrolası!" Geller şaşkıncu bir güçle doktoru bir yana itti ve dosdoğru Parker'a baktı. "Bloknot! Ateşi söndür!" Eliyle bacağının hemen yanında yanan ufak cismi işaret ediyordu. Genç ajanın söndürmelerini istediği şey oydu, bina değil.

Parker hemen yanan bloknota baktı. Kimliği belirsiz şantajcının ayrıntılı labirentlerinin alevler içinde kaldığını gördü.

Bu sarı bloknottu. Tobe Geller anlık bir kararla bilgisayar disketlerinden vazgeçmiş ve adamın notlarını kapmıştı.

Ama şimdi bloknot yanıyordu. Üzerindeki yazılarla birlikte sayfa sayfa kıvrılarak siyah küle dönüşüyordu.

Parker neredeyse yırtarak ceketini çıkarttı ve alevleri söndürmek için titizlikle bloknotun üzerine serdi.

Birisi, "Dikkat edin!" diye bağırdı.

Parker, yan duvardan kopan kocaman bir parça alevler içinde bir metre ötesinde yere çakılırken kafasını kaldırdı. Parçanın çakıldığı yerden havaya turuncu bir kıvılcım bulutu fişkırdı.

Parker onları fazla önemsemedi ve dikkatle ceketini kaldırarak hasarı inceledi.

Doktor, "Buradan çıkmalıyız," dedi. Eliyle koşarak gelen yardımcısına işaret etti. Birlikte Geller'ı dikkatlice sedyeye yerleştirdiler ve düşen yıkıntılardan çevik hareketlerle kaçarak sedyeye birlikte hızla uzaklaştılar.

Siyah itfaiyeci üniforması içindeki bir adam, "Geri çekiliyoruz!" diye bağırdı. "Duvarı kaybediyoruz! Tepenize incek!"

Parker, "Bir dakika," dedi. Lukas'a baktı. "Git buradan."

"Burada kalamazsın Parker!"

"Küller çok kırılğan. Onu kımlıdatamam."

Deferi kaldırmak külleri toza dönüştürürdü ve sayfaları yeniden düzenleme şansını yitirebilirlerdi. Apartmanda kaldığı için artık yok olan evrak çantasını ve içindeki bir şişe parileni düşündü. Hasarlı kâğıtları sertleştirmek ve korumak için onu kullanabilirdi ama şimdi tüm yapabileceği külleri dikkatle korumak ve laboratuarda yeniden bir araya getirebilmeyi ümit etmekte. Çatıdan kopan bir çinko oluk parçası birkaç santim ötesinde yere saplandı.

İtfaiyeci, "Haydi bayım!" diye bağırdı.

Lukas yeniden, "Parker, haydi!" diye seslendi. Birkaç metre gitmişti ki olduğu yerde durup ona dik dik baktı.

Parker'ın aklına bir fikir gelmişti. Yandaki dubleks eve koştu, cam panjuru kaldırdı, bir tekmeyle camı kırды, dört büyük kırık cam parçasını aldı. Yerde yaralı bir asker gibi uzanmış yatan bloknota geri döndü ve yere dizlerinin üzerine çöktü. Kavrulmuş kâğıtlardan sadece üzerinde yazı olan iki tanesini c amların arasına yerleştirdi. Bu yöntem şeffaf plastik koruyucular bulunmadan önce Büro'da belge inceleme uzmanlarının onlara gönderilen kıymetli belgeleri muhafaza etmek için başvurdukları yöntemdi.

Yanan tahta parçalan dört bir yana düşmeye başlamıştı. İtfaiyecilerin yanan tahta parçalarına su sıktıklarını hissetti. Kolunu sallayarak, suyun değerli belgesine zarar vereceği korkusuyla, "Durdurun şunu!" diye bağırdı.

Kimse ona aldırış etmedi.

Lukas, "Parker," diye bağırdı. "Haydi çabuk! Duvar yıkılmak üzere!"

Duvarın yarıdan fazlasının gürültüyle çökmesine rağmen o hâlâ dizlerinin üzerinde büyük bir dikkatle yanmış ufak kâğıt parçalarını iki camın arasına yerleştiriyordu.

Alev almış tahta parçaları, tuğlalar ve kızgın demir çubuklar sağına soluna düşerken Parker yavaşça yerinden doğruldu, cam

levhayı şık bir kokteylde tepsiyle şarap kadehlerini taşıyan bir garson gibi tutarak dimdik ve ağır adımlarla alevlerden uzaklaştı.

Bir resim daha.

Çıt.

Henry Czisman yanan binanın karşısındaki ara sokaklardan birindeydi. Kıvılcımlar kilometrelerce öteden görülen havai fişekler gibi serbestçe gökyüzüne yükseliyordu.

Olayı kaydetmek ne kadar gurur vericiydi.

Trajedi çok hızlı gelişmiş, çok çabuk olup bitmişti.

Çıt.

Dijital fotoğraf makinesiyle bir resim daha aldı.

Polislerden biri yerdeydi. Belki ölü, belki yaralıydı. Belki de ölü taklidi yapıyordu. Mezarıcı bir şehre geldiğinde insanlar hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa yaparlardı. Cesaretlerini yitirirler ve tehlike geçinceye kadar bir araya toplanıp saklanırlardı. Henry Czisman bütün bunları daha önce de görmüştü.

Resim: İki katlı binanın duvarı tamamen kor haline gelip bir patlamayla yıkılıyor.

Resim: Yüzünün sol yanından aşağı oluk gibi kan akan bir kadın polis.

Resim: itfaiye kamyonlarının nikelajlı tamponlarında parlak alevlerin yansıması.

Çıt. Çıt. Çıt... Yeteri kadar çok resim çekememişti. Acının her detayını kaydetmeye çalışıyordu. Caddeye baktı ve bir sürü ajanın yoldan gelip geçenlerle konuştuklarını gördü. Neden uğraşıyorlar ki? diye düşündü. Mezarıcı geldi ve gitti.

Gitmesi gerektiğini biliyordu. Burada kesinlikle görülmemeliydi. Tam fotoğraf makinesini ceketinin cebine koymak üzereydi ki gözüne bir şey ilişti. Makinesini kaldırdı, odakladı ve düğmesine bastı.

Resim: Her ne kadar asıl adı değilse de kendisine Jefferson diyen ve bu olaya iyice bulaşmış görünen adam, arabalardan

birinin bagaj kapağının üzerine bir şey koymuş ve sanki onu okumak için üzerine eğilmişti.

Bir kitap mıydı? Bir dergi miydi? Hayır. Bir cam parçası gibi ışıldayan bir şeydi. Fotoğraf makinesinin merceğinde görünen şey, adamın cam parçalarını, sanki soğuk bir kış günü sokağa bırakmadan önce çocuklarını giydirmiş gibi ceketiyile özenle sarıp sarmalamasıydı.

Çıt.

Yani, Belediye Başkanımı kuru.

Federalleri karalama.

Muhabir Slade Phillips, Dupont Meydanındaki kahvelerden birinde oturuyordu.

Etrafta hâlâ ışıkları akşamın alacakaranlığında yanıp sönen bir sürü polis aracı vardı. Sarı polis bantları her yerdeydi.

Phillips basın kartını gösterip sarı banttı geçmişti. Yürüyen merdivende gördükleri onu korkunç derecede sarsmıştı. Henüz kurumamış bir kan birikintisi, bir kemik parçası ve saçlar. O...

Bir kadın sesi, "Affedersiniz," dedi. "Siz Slade Phillips değil misiniz? WPLT'den?"

Medyatik insanlar daima iki adla tanınmaya mahkûmdurlar. Kendi adları ve kanallarının ismi. Kimse Bay demez. Gözlerini kahvesinden şuh tavırlı genç sarışına kaldırdı. Kız bir resim istiyordu. O da verdi.

"Siz, şey, çok iyisiniz."

"Teşekkür ederim." Git işine.

"Ben de bir gün televizyona gireceğim."

"İyi olur." Defol.

Kız bir an durakladı ve adam kendisine katılmasını istemediği için yüksek topuklarının üzerinde Phillips'e bir ceylanı anımsatan bir yürüyüşle uzaklaştı.

Phillips kafeinsiz kahvesini yudumladı. Metrodaki o katliam. Onu aklından çıkartamıyordu. Tanrım... Her yer kan içindeydi. Duvar kaplamaları ve merdivenin metal parapetleri üze-

rindeki kurşun delikleri... sekme izleri... Et parçaları, kemik parçaları.

Ve ayakkabılar.

Yarım düzine kanlı ayakkabı yürüyen merdivenin basamaklarına düşmüştü. Nedenini bilmiyordu ama bu manzara her şeyden daha ürkütücüydü.

Günün birinde böyle bir hikâye yakalamak bütün muhabirlerin düşüydü.

Sen bir muhabirsin. Git haber yap.

Phillips bu cinayetleri haber yapmak için henüz içinde bir istek duymuyordu. Vahşet onu iğrendirmişti. Katilin hasta beyni onu korkutuyordu. Ve kendi kendine, hey dur biraz, dedi. Ben bir muhabir değilim. Bunu o parlak ukalaya söylemiş olmayı istedi. Bak, Wendy Jefferies. Ben bir şovcuyum. Bir dizi televizyon melodramının yıldızı. Benim bir kişiliğim var. Ama Wendell Jefferies elini cebine öylesine baştan çıkarıcı bir şekilde daldırmıştı ki, dürüst davranması imkânsızdı.

Ve bu yüzden ne söylenirse onu yapıyordu. Başkan Jerry Kennedy'nin kendisiyle Jefferies arasındaki bağlantıyı bilip bilmediğini merak ediyordu. Büyük bir olasılıkla bilmiyordu. Kennedy dayanıklı bir orospu çocuğuydu. Washington'ın şimdiye dek tanıdığı en iyi belediye başkanıydı. Zira Slade Phillips bir Peter Arnett ya da bir Tom Brokaw olmamasına rağmen en azından insanları iyi tanırdı. Ve Kennedy'nin seçmenler kışına tekme basmadan evvel şehrin yapabildiği kadar büyük bir kısmını düzene sokma şansına sahip olmak istediğini biliyordu. Ama ne yazık ki, bir dahaki seçimlerde kışına tekme yiyecekti.

Ve şu Proje 2000... Şehre zaten yeterince vergi ödeyen şirketlere yeni vergiler yüklemek biraz cesaret isterdi. Ortada bir husumet vardı ve Kennedy de bir engizisyon yargıcı gibi şu okul inşaat skandalı ile birlikte batıyordu. Şu gammazcı Gary Moss'a, hayatını riske atmak pahasına ortaya çıkıp tanıklık etmesi için şehir bütçesinden ek bir ödenek vermek istediğine

dair dedikodular vardı. Ne var ki, Kongre üyesi Lanier bunu onaylamayı reddetmişti tabii. Kennedy'nin, eski dostları da dahil, rüşvet skandalına adı karışanların tümünü çarmıha germeye hazırlandığına dair dedikodular da vardı.

Bu yüzden Phillips Kennedy'nin ofisindeki baskının biraz hafiflemesi için mantıklı bir çözüm bulabilirdi. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezdi.

Daha fazla kafeinsiz kahve.

Gerçek kahvenin muhteşem bariton sesine dokunduğundan emin olduğu için onsuz bir hayat

sürdürüyordu. Pencereden dışarı baktı ve beklediği adamın geldiğini gördü. Önemsiz bir adamdı. Kısa boyluydu. FBI merkezinde çalışan bir memurdu ve Phillips onu bir senedir sağıyordu. Dürüstlük abidesi olmayan, her zaman haklarında bir şeyler duyduğunuz, şu "adının bilinmesini istemeyen kaynaklardan" birisi. Bunun ne önemi vardı ki? Bu televizyon haberciliği ve farklı standartların uygulandığı bir alandı.

Memur Phillips'e bir göz attı ve acemi bir casus gibi ihtiyatla etrafına bakınarak kafeye girdi.

Paltosunu çıkartınca üzerine hiç uymayan gri takım elbisesi ortaya çıktı.

Phillips'e Büro'nun başlıca eylem planlarının sır ortağı olduğunu söylemişse de (yok daha neler!...) aslında sadece evrak götürüp getiren birisiydi.

Phillips insan egosu böyle berbat bir şey, diye düşündü. "Merhaba Timothy."

Adam oturdu, duvara iğnelenmiş bir kelebek gibi bakınarak, "Mutlu seneler," dedi. "Evet, evet."

"Eh, bu gece iyi olan ne? Musakka var mı? Musakkayı severim."

"Yemek için zamanın yok. Sadece konuşacak kadar zamanın var."

"Sadece bir içki, ha?"

Phillips garsona işaret etti ve kendisi için biraz daha kafein-siz kahve ve Timothy için de uygun bir şey ısmarladı.

"Eh..." Adam hayal kırıklığına uğramıştı. "Ben bir bira demek istemiştim."

Phillips öne doğru eğildi. "Şu çılgın adam. Metro tetikçisi. Onunla ilgili neler dönüyor?" diye fısıldadı.

"Onlar da fazla bir şey bilmiyorlar. Bu çok garip. Bazıları bir terörist hücrelerinden bahsediyor. Bazılarıysa aşırı sağcı militanlardan. Birkaç kişi de bunun aleni bir şantaj olduğunu düşünüyor. Ama bir fikir birliği yok."

Phillips, "Bir odak noktasına ihtiyacım var," dedi. "Odak noktası mı? Odak noktası demekle ne kastediyorsun?" Timothy adamın birinin musakka yediği yandaki masaya bir göz attı.

"Kennedy bu yüzden bir darbe aldı. Bu haksızlık." "Neden haksızlıkmış. O bir ahmak." Phillips buraya Belediye Başkanının yeterli bir kişi olup ol-madığını tartışmaya gelmemişti. Tarih Gerald D. Kennedy'nin görev süresi içinde yaptıklarına ilişkin ne tür bir karar verecek olursa olsun, birileri Slade Phillips'e Kennedy'nin bir ahmak olmadığını dünya âleme göstermesi için 25.000 dolar öneriyordu. Bu yüzden sormaya devam etti. "Büro bu olayı nasıl ele aldı?"

Bir FBI ajanı olmayı çok arzu eden ama hayatı boyunca çektiği hiçbir şutu kaleye isabet ettiremeyen Timothy, "Bu çetin bir olay," dedi. "Ellerinden geleni yapıyorlar. Kimliği belirsiz şantajcının güvenli evini buldular. Duydun mu?"

"Duydum. Aynı zamanda adamın sizi nasıl atlattığını ve elinizden nasıl kaçtığını da duydum."

"Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştık." Biz ha?

Phillips anlayışla başını salladı. "Bak, size yardım etmeye çalışıyorum. Televizyonun hazırladığı hikâyeyi

sürdürmek istemiyorum. Seninle bu gece konuşmak istememin nedeni bu."

Timothy'nin bir yavru köpeğinkini andıran gözleri hafifçe parladı. "Hikâye mi? Hazırlanan mı?"

"Doğru."

"Ya, ne peki? Hikâye yani?"

"Mason Tiyatrosundaki bozgun."

"Ne bozgunu? Onu durdurdular. Güç bela. Hiç kimse ölmedi."

Phillips, "Hayır, hayır. Esas nokta şu ki, onu ele geçirebilirlerdi ama kaçmasına izin verdiler."

Timothy savunmaya geçerek, "Büro bozguna uğramadı," dedi. "O bir yüksek yoğunluklu taktik operasyondur. Onlar bu işin kurdudur."

Yüksek yoğunluklu taktik operasyon. Phillips taktik operasyonları bilirdi. Aynı zamanda Timothy'nin bu deyimini FBI karar-gâhındaki deneyimlerinden değil, Tom Clancy'nin bir romanından edindiğini de biliyordu.

"Bundan eminim. Ama buna diğer söylentiye de eklersen..."

"Hangi diğer söylenti?"

"Kennedy'nin adamlara parayı ödemek istediği ama Bü-ro'nun bir çeşit tuzak kurduğu. Adamları becermeye kalktılar ama tetikçi zokayı yutmadı ve şimdi de insanları sadece öldürmüş olmak için öldürüyor."

"Bu saçmalık."

Phillips, "Bunu ben demiyorum..." diye başladı.

"Bu doğru değil." Timothy biraz daha öne doğru eğildi. "Demek istiyorum ki, evlerinde aileleriyle birlikte olması gereken ajanları bile topladık. Tatil günü. Bütün gece insanlara fakslar çekip duruyorum..." diye fısıldadı. Aniden FBI'daki gerçek görevini açıkladığını anladığından, sesi titremiştir.

Phillips anlamamış gibi çabucak, "Ben öyle düşünüyorum demiyorum," dedi. "Sadece onların hikâyesi bu diyorum. Bu bok çuvalı insanları öldürüyor. Suçlayacak adam arıyorlar."

"Eh..."

"Odaklanacak başka bir şey var mı? Büro'dan başka bir

şey;

"Ah, odak demekle kastettiğin buymuş."

"Ben odak mı dedim?"

"Evet. Biraz önce... yerel polisten ne haber? Onlar da bozgunun sebeplerinden biri olabilir."

Phillips sonuçta bozguna Başkan Kennedy'ye rapor veren bölge polisinin sebep olduğuna ilişkin bir hikâyeye, Wendy Jef-feries'in kaç para vereceğini merak etti.

"Devam et. Bu beni heyecanlandırmadı."

Timothy bir an düşündü. Sonra gülümsedi. "Bekle. Bir fikrim var."

"İyi bir fikir mi bari?"

"Pekâlâ. Karargâhtaydım. Ve acayip bir şey duydum..." Kaşlarını hafifçe çattı, sesini alçalttı.

Televizyoncu, "Hey, şu musakka gerçekten güzel görünüyor. Ismarlasak mı ne dersin?" diye sordu.

Timothy, "Tamam," dedi. "Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

III

ÜÇ ŞAHİN

Yazıdaki farklılıkların incelenmesi özellikle önemlidir. Bu nitelikler dikkatle incelenmelidir. Tekrar edilen sözcükler karşılaştırılmalı, doğal farklılıklar ya da doğal olmayan benzerlikler araştırılmalıdır.

OSBORN VE OSBORN BELGE İNCELEME OFİSİ

YİRMİ

Özgür dünyanın başkenti. Yeryüzündeki son süper gücün kalbi. Cage'in kullandığı resmî otomobilin tekerleği yoldaki çukurlardan bir başkasına düşünce öyle bir sarsıldılar ki, neredeyse dingil kırılacaktı. Ağzının içinden, "Kahrolası şehir," diye mırıldandı. Parker itinayla sarıp sarmaladığı ve yeni doğmuş bir bebek gibi kucağında tuttuğu cam levhaları başıyla işaret ederek, "Dikkat et," diye uyardı.

Sarı sayfalara şöyle bir bakmıştı. Ama sayfalar çok kötü zarar gördüğünden, üçüncü ve dördüncü hedefleri işaret eden bir şey görememişti. Onları laboratuarda incelemek zorundaydı.

Çukurlarla dolu sokakta, aylar önce patlayıp yerine yenisi takılmayan sokak lambalarının altından, uzun zaman önce yürütülen ya da yok olan trafik işaretlerinin boş kalan direklerini arkada bırakarak ilerlediler.

Bir sürü çukura daha düştüler.

Cage omuz silkerek, "Burada niye yaşıyorum bilmem," dedi. Cage ve Parker, Dr. John Evans'la birlikte Washington'in karanlık caddelerinden yıldırım gibi geçerek Merkeze geri dönüyorlardı. Cage, "Kar yağıyor, hapı yuttuk," diye ekledi.

Karla mücadele Washington'in tek çetin sorunu değildi; tipi

Mezarıcı'nın saklandığı yeri ya da bir sonraki saldırı yerini buldukları takdirde Jerry Baker'ın ekibinin işlevini yerine getirmesine engel olabilirdi.

Evans cep telefonuyla konuşuyordu ve ailesiyle görüştüğü belliydi. Sesi bir çocukla konuşur gibi tekdüze ve cansız çıkıyordu ama sarf ettiği bazı sözcüklerden anlaşıldığı kadarıyla telefonun diğer ucunda karısı

vardı. Parker bir psikologun bir başka yetişkinle bu tarzda konuşmasının garip olduğunu düşündü. Ama kendisi belki de böyle bir şeyi garipsemesi gereken en son kişiydi. Joan sarhoşken ya da mutsuzluk krizi tuttuğunda Parker kendini sık sık onunla on yaşında bir çocukla ilgilenircesine konuşurken yakalardı.

Cage cep telefonunu çıkartıp hastaneyi aradı, Geller'ın durumunu sordu. Telefonu kapattığında Parker'a, "Şanslı herif, yalnızca biraz duman yutmuş ve pencereden atlarken bir ayak parmağım burkmuş, başka bir şeyi yok. Yine de bütün gece gözetim altında tutacaklar, ama sadece bir önlem olarak," dedi.

Parker, "Bir takdir belgesini hak etti," diye anımsattı.

"Ah, alacak, üzülme."

Parker kuru kuru öksürdü. Dumanın keskin tadı iğrençti.

Cage'in Parker'a, "Ee," demesinden önce yarım düzine binayı arkada bırakmışlardı.

Parker da, "Ee," diye tekrarladı. Sonra, "Bu ne demek?" diye sordu.

Ajan direksiyona bir şaplak atarak, "Vakit hâlâ iyi geçiyor mu?" dedi.

Parker onu anlamazlıktan geldi ve kimliği belirsiz şantajcının notlarını koruyan camın kenarından taşan ufak bir parçayı yerine sokmakla meşgul oluyormuş gibi yaptı.

Cage önlerinde ağır ağır giden bir arabayı solladı ve birkaç dakika sonra, "Bugünlerde hayat nasıl geçiyor? Kimseyle çıkıyor musun?" diye sordu.

"Şimdi sırası değil."

En son düzenli ilişkisi biteli dokuz ay geçmişti. Lynne'ı özle-

diğini hissetti. Lynne kendisinden on yaş daha gençti, güzeldi. Atletik bir vücudu vardı. Birlikte bir hayli eğlenmişlerdi. Koşu, akşam yemekleri, günü birlik Middleburg gezileri. Onun neşesini, olayların gültünç yanlarını görme becerisini özlemişti. Par-ker'in evine ilk geldiği gün Franklin Delano Roosevelt'in imzasına bir göz atmış ve yüzünde duygularını hiç açığa vurmeyen anlamsız bir ifadeyle, "A, onu duydum. Franklin Darphanesini kuran adam. Bende de ufak çaplı bir madenî para koleksiyonu var," demişti. Ama her ne kadar yaşı otuzu bulmuşsa da annelik tarafı gelişmemişti. Ve çocukları müzeye, sinemaya götürmek Lynne için eğlenceli olmuştu ama Parker, onun Yaratıklara ve kendisine daha fazla bağlanmaya yanaşmayacağını hissetmişti. Parker insanın tıpkı bir espri gibi aşkı da iyi bir zamanlamayla yapması gerektiğine inanıyordu. Sonunda, birkaç yıl sonra Lynne çocuk için hazır olduğunda daimi birlikteliği yeniden görüşme konusunda anlaşarak ayrılmışlardı. Tabii, bütün âşıklar gibi onlar da aslında bunun temelli bir ayrılık anlamına geldiğini biliyordu.

Cage şimdi de, "A-ha. Peki, Öyle boş boş evde mi oturuyorsun?" diye soruyordu.

Parker, "Evet," dedi. "Devekuşu Ozzie gibi kafam kumun içinde öylece oturuyorum."

"Kim?"

"Bir çocuk kitabı."

"Çevrende bir şeylerin geçip gittiği ve onları kaçırdığın hissine kapılmıyor musun?"

"Hayır Cage. Kapılmıyorum. Çocuklarım büyüyor ve ben bunu kaçılmıyorum."

"Bu önemli. A-ha. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlıyorum."

"Çok önemli."

Hâlâ telefonda konuşan Evans, karısına onu sevdiğini söylüyordu. Parker kelimelere kulaklarını tıkadı. Bunlar onun moralini bozuyordu.

Sonunda Cage, "Lukas hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne düşünüyüm? O işini bilen biri. Bir yerlere tırmanıyor. Belki de tepeye. Daha önce kendi kendini yiyip bitirmezse, tabii."

"Nasıl yani?"

"Kendi kendini tüketir. Bir ampul gibi. Sonra da patlar."

"İlginç bir benzetmeydi." Cage güldü. "Ama benim sorduğum bu değildi. Bir kadın olarak onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Parker öksürdü. Kurşunların ve alevlerin anısıyla ürpermişti. "Lukas'la bana çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

"Tabii ki hayır." Sonra ekledi, "Sadece onun daha fazla dostu olmasını istiyorum. Senin komik bir adam olduğunu unutmuşum. Birlikte bir yerlere gidebilirsiniz."

"Cage..."

Kurnaz ajan, "Evli değil. Erkek arkadaşı yok. Ve önem verip vermediğini bilmiyorum ama çok da güzel. Sen de öyle düşünmüyor musun?" dedi.

Elbette düşünüyorum. Bir kadın polis için. Parker elbette onu çekici bulmuştu ve onu çekici bulmasının tek nedeni dış görünüşü değildi. Dahası vardı. Günün erken saatlerinde Robby'nin merdivenlerden yukarı koşmasını seyrederken onun gözlerinde gördüğü şeyi anımsadı. Bir adamın kalbine giden yol onun çocuklarından geçer...

Ama Cage'e, "Onun bu olay bitene kadar duygusal ilişkilere ayıracak vakti olmaz, sonra da zaten beni görmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi.

Cage, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, ama bu sefer dalga geçiyordu.

"Onu duydun. Silahım hakkında söylediklerini..."-

"Kahretsin, o sadece senin çocuklarına sağ salim dönmeni istiyordu."

"Hayır, bununla bitmiyor. Onun ayağına dolaşıyorum ve o da

bundan hoşlanmıyor. Ama bilmeli ki haklı olduğuma inandığım sürece ayağına dolanmaya devam edeceğim."

"A-ha! İşte oluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin yerinde olsa o da böyle derdi. Siz ikiniz bir çift..."

"Cage, biraz ara ver."

"Bak, Margaret'in tek yaptığı suçluları yakalamak. Fazlaca gelişmiş bir egosu var elbette ama bu iyi bir ego. O tanıdığım en iyi soruşturmacılar arasında ikinci sıraya giriyor."

Parker bu laftaki imayı anlamazlıktan geldi.

Cage bir an düşündükten sonra, "Lukas'ın iyi yanı ne biliyor musun? Kendine dikkat edebilir," dedi.

"Bunun anlamı ne?"

"Anlatayım. Birkaç ay önce evine hırsız girmişti."

"Nerede yaşıyor?"

"Georgetown'da."

Parker, "Orada oldu ha? Elbette," dedi. Ne kadar hoşlanırsa hoşlansın orada asla yaşamazdı. Çocuklarla asla. Suç oranı korkunç derecede yüksekti.

Cage, "Ofisten eve dönmüş ve kapısının kırılmış olduğunu görmüş. Tamam mı? Köpeği arka bahçedeymiş ve..."

"Köpeği mi var? Cinsi ne?"

"Bilmiyorum. Nereden bileyim? Büyük, siyah bir köpek. Bırak da bitireyim. Köpeğine bakıp iyi olduğundan emin olduktan sonra onunla birlikte içeri girmek yerine arabasına dönüp çelik yeleğini giymiş, MP-5'ini almış ve evi kendi başına güvenli hale getirmiş."

Parker güldü.

Zayıf, etkileyici bir sarışının lazer nişangâhlı otomatik tüfeğiyle şehirdeki bir evin içinde avına sessizce yaklaşmasını düşünmek gülünç görünebilirdi. Ama söz konusu sarışın Lukas olunca bu çok doğal geliyordu insana.

"Hâlâ nereye varmak istediğini anlayamadım Cage."

"Bir yere varmak istediğim yok. Sadece kendisini gözetecek

birine gereksinimi yok demek istiyorum. Parker, bilirsin, erkekler ve kadınlar. Bu şekilde çok daha iyi yürüyeceğini düşünmüyor musun? Kimse kimsenin sorumluluğunu üstlenmezse. Bu bir kural. Bunu bir yere yaz."

Parker ajanın Joan'dan bahsettiğini tahmin etti. Cage onu Joan'la birlikte birçok kez görmüştü. Ve, elbette Parker eski karısı kendisini gözetecek birisini aradığı için ona karşı bir çekim duymuştu. Joan'la

tanışıklarında anne babasını henüz yitirmiş olan Parker fena halde birilerine yakınlık gösterme ihtiyacı içindeydi. Geçen birkaç saati, Lukas'ın Gravesend'de ekibe söylediklerini düşündü. Belki de kendisini fazlasıyla etkileyen şey buydu. Onu dinlemek. Onun uzmanlığından bağımsızlığından etkilendiği kadar etkilenmemiştir.

Bir süre sessiz sedasız yol aldılar.

Parker zihninde Heckler & Koch marka siyah hafif makineli tüfeğin görüntüsünü canlandırarak, "MP-5 mi?" diye sordu.

"Öyle. En büyük üzüntüsünün de faile ateş etmek zorunda kalırsa duvar süslemelerini bozabileceği olasılığı olduğunu söyledi. Dikiş de diker. Yatak örtüleri yaptığna inanabiliyor musun?"

"Bunu daha önce söylemiştin. Şu hırsız... Onu vurmuş mu?"

"Hayır. Adam çoktan sıvışmış."

Parker onun Gravesend'deki öfkesini anımsadı. "Öyleyse bunun ne olduğunu düşünüyorsun? Neden benimle uğraşiyor?" diye sordu.

Bir süre sonra ajan, "Belki seni kıskanıyor," dedi.

"Beni kıskanmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Ama Cage cevap vermedi. "Bunu söylemek bana düşmez. Bunu aklının bir köşesinde tut ve canını sıkarsa anlamazlıktan gel."

"Anlamsız konuşuyorsun Cage. Beni niye kıskansın?"

"Bunu çözmeye uğraştığın bilmecelelerden biri gibi düşün. Ya çözeceksin ya da gerçeği sana o anlatacak. Bu ona bağlı. Ama ben sana bir ipucu vermeyeceğim."

"Neden Margaret Lukas'la ilgili yanıtı bilmek isteyeyim ki?"

Cage derin bir çukurun etrafından dolaşmakla meşgul olduğu için bir şey söylemedi.

Evans telefonunu kapadı, kendine termosundan bir kahve daha doldurdu. Termos iki litre kadar alıyor olmalıydı. Parker bu sefer ikram edilen fincanı aldı ve sert kahveden birkaç yudum içti. Ona, "Ailen nasıl?" diye sordu.

Psikolog yüzünde üzüntülü bir ifadeyle gülümsedi. "Çocuklara yeteri kadar zaman ayıramıyorum."

"Kaç çocuğun var?"

"İki."

Parker, "Benim de," dedi. "Kaç yaşındalar?"

"Biri on üç, öteki on altı. Onlarla başa çıkmak oldukça zor." Doktor başka bir açıklama yapmadı, aslında bir şey söylemeye de pek istekli görünmüyordu. "Ya seninkiler?" diye sordu.

'Sekiz ve dokuz.'

"Ah ne güzel, barış ve huzur içinde geçecek birkaç senen daha var."

Cage, "Torunlar en iyisi," dedi. "Onlarla oynarsınız, üstlerini kirletmelerine göz yumarsınız, dondurmayı üzerlerine dökmelerine ses çıkarmazsınız, onları şımartırsınız ve sonra evlerine, ana babalarına gönderirsiniz. Bir bira alır ve maç seyredersiniz. Nasıl? Torun sevmek, çocuk bakmaktan daha iyi değil mi?"

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar ve sonunda Evans, "Şu bahsettiğin olay. Oğlunla ilgili olan. Neler oldu?" diye sordu.

Parker, "Kayıkçı hakkında bir şey duymadın mı hiç?" dedi.

Cage, Parker'a ihtiyatla baktı, sonra yeniden yola döndü.

Evans, "Gazetelerden bir şeyler hatırlıyorum, ama emin değilim," dedi.

Parker şaşırıldı. Katil aylarca haberlerde başrolde kalmıştı. Belki de doktor bu alanda yeniydi. "Güney Maryland, Kuzey Virginia'da cinayetler işleyen bir seri katildi. Dört yıl önceydi. Kadınları kaçırıyor, tecavüz ediyor, öldürüyor ve cesetlerini bir

kayığa ya da ufak bir sandala bırakıyordu. Birkaç tanesini Potomac Nehrine, Shenandoah'a ve Fairfax'daki Burke Gölü'ne bırakmıştı. Arlington'da yaşayan bir adamı işaret eden bazı ipuçları buluyorduk ama dava için yeterli olmuyordu. Sonunda ben adamın el yazısından cinayetlerden birisiyle onun arasında bir bağlantı kurabildim. SWAT adamı tutukladı. Adam mahkûm oldu ama federal hapisaneyeye götürülürken kaçtı. Eh, o zamanlar ben analizimle davanın tam ortasıydım. Mahkeme bana geçici koruma sağlamıştı. Çocuklar ve bakıcılarıyla birlikte Falls Church'te bir evde kalıyordum. Adam kaçtıktan sonra bir gece yarısı Robby çığlık çığlığa bağırılmaya başladı. Odasına koştum. Kayıkçı odanın penceresinden içeri girmeye çalışıyordu."

Kaşları çatık pür dikkat onu dinleyen Evans başını salladı. Gözleri donuktu ve Parker'ı yakından inceliyordu.

Parker'in kalbi seneler sonra bile, camın ardında gördüğü suratı ve oğlunun katıksız bir dehşete kapılmış görüntüsünü anımsadığı zaman şiddetle çarpıyordu.

Onun o iri gözlerinden sel gibi fişkırان yaşlar, ellerinin titreyişi. Evans ile Cage'e, saatler sürmüş gibi gelen mutlak korkunun, kapıyı göz altında tutarken Kayıkçı'nın evin içindeki ayak seslerini dinleyip, çocukları bakıcının odasına sürmekle geçen o beş dakikasını anlatmadı. Sonunda daha Fairfax polisi gelmeden elinde beylik tabancası ile koridora çıkmıştı. Evans'in şimdi ona daha bir anlayışla baktığını fark etti. Kendini bir hasta gibi hissetti. Doktor, Parker'ın ifadesini kaydediyor ve değerlendiriyordu. "Onu vurdun mu?" diye sordu.

"Evet. Vurdum."

Parker, patlama sesinin Robby ve Stephanie'nin korkusunu nasıl arttıracakını bilerek, tam ateş ederken, silah ne kadar gürültü yapıyor, diye düşünmüştü.

Silah çok gürültü yapıyor!

Cage arabayı karargâhın önünde durdururken Evans termosu sırt çantasına geri tıktı ve elini Parker'ın koluna koydu. Belge

inceleme uzmanına bir kez daha anlayışla bakarak, "Ne yapacağız, biliyor musun?" dedi.

Parker bir kaşım kaldırdı.

"Bu orospu çocuğunu yakalayacağız ve her ikimizde evlerimize, ailelerimize geri döneceğiz. Olmamız gereken yere."

Parker Kincaid içinden, amin, diye geçirdi.

Merkezdeki laboratuarda ekip yeniden bir araya geldi.

Margaret Lukas telefondaıdı.

Parker ona baktı. Karşılık olarak kadının ona fırlattığı gizemli bakış Cage'in arabadaki yorumunu akla getiriyordu.

Belki seni kıskanıyor...

Kadın yazdığı notlarına geri döndü. Parker'ın gözü onun el yazısına ilişti. Palmer yöntemi. İmrenilecek bir kusursuzluk ve yalnlık. Hiç abartı yok.

Hardy ve C. P. Ardell hemen yanında ayaktaydılar ve cep telefonlarıyla konuşuyorlardı.

Parker cam levhaları analiz masasına yerleştirdi. Lukas telefonunu kapattı. Cage'e ve diğerlerine baktı. "Saklandığı ev tümüyle gitti. FKİM gözden geçiriyor ama geriye bir şey kalmamış. Bilgisayar ve disketler tamamen yanmış."

Cage, "Mezarçı'nın ateş ettiği binadan ne haber?" diye sordu.

Lukas acı acı, "Texas İncil deposu kadar temiz," dedi. "Mermi kovanlarını bulmuşlar ama..."

Parker içini çekti. "Lateks eldiven takmış."

"Doğru. Şarjörü doldururken. Ve binadayken de deri eldiven. Bir iz kııntısı bile yok."

Telefon çaldı ve Lukas yanıt verdi. "Evet... evet, tamam." Gözlerini kaldırdı. "Arayan Susan Nance. Czisman'ın anlattığı diğer saldırılar hakkında Boston, White Plains ve Philly'den daha fazla bilgi edinmiş. Onu diyafona bağlıyorum."

Bir düğmeye bastı.

"Devam et Susan."

Olaylardan sorumlu dedektifleri arayıp buldum. Aynen bura-

daki gibi elle tutulur bir dava nedeni olmadığını söylediler. Ne bir resim, ne bir tank. Bütün dosyalar hâlâ acıkmış. Kimliği belirsiz şantajcının gönderdiğimiz resmini almışlar ama kimse teşhis edememiş. Hepsisi de hemen hemen benzer şeyler söylediler; ama bir şey acayıptı."

Parker, "Hangisi?" diye sordu. Bir yandan da dikkatle yanık sarı sayfaları koyduğu camı temizliyordu.

"Boston'daki. Garip bir soygun. Bir kuyumcu soyuluyor ama yalnızca tek bir saat çalınıyor."

C. P. Ardell, "Sadece tek bir saat mi?" dedi. "Belki diğerlerini çalacak vakti kalmamış olabilir?"

"Hayır. Adam sadece o saati istiyormuş gibi görünüyor. Saat bir Rolex'miş... ama yine de değeri iki bin dolardan fazla değil. White Plains'ten otuz bin dolarla kaçmıştı. Ya Philly'deki otobüs cinayeti? Fidyeye yüz bin dolardı."

Parker, şimdi de yirmi milyon dolar istiyor, diye düşündü. Kimliği belirsiz şantajcı her seferinde daha büyük ganimet peşine düşmüştü.

Lukas da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, Evans'a, "Erkinci bir suçlu mu?" diye sordu.

Erkinci suçlular her seferinde bir öncekinden daha ciddi suçlar işleyen seri faillerdi.

Ama Evans başını salladı. "Hayır. Öyle görünüyor ama erkinciler daima haz dürtüsüyle hareket ederler. Çoğunlukla sadist cinsel eğilimleri olan katillerdir." Kemikli elinin tersiyle sakalını ovuşturdu. Sakalının pek uzun olmaması daha yeni bırakıldığı izlenimini uyandırıyor ve derisi kaşınıyor olmalıydı. "İşledikleri suç ihtiyaçlarını tatmin etmediği için gittikçe daha fazla vahşileşirler. Ama bu tip erkinci davranışları kâr amaçlı suçlarda çok nadir görürsünüz."

Parker buradaki bulmacanın görüldüğünden çok daha karmaşık olduğunu fark etti. Ya da çok daha basit.

Her iki halde de olası bir çözüm göremediği için gergindi.

Çiftçinin silahında sadece tek bir kurşun vardı...

Camın temizliğini bitirdi ve dikkatini kanıtı çevirdi. Korktuğu gibi kavrulmuş kâğıdın büyük bir kısmının parçalara ayrılıp dağılmış olduğunu gördü. Yangının verdiği zarar düşündüğünden de fazlaydı. Yine de, iri parçaların üzerinde failin el yazısını okumak mümkün olabilirdi. Bu, külü kızılötesi ışıklara tutmakla yapılabilirdi. Yanmış mürekkep ya da kalem izleri yanmış kâğıttan farklı dalga boyları aksettirirdi ve genellikle yazının büyük bir bölümü çözülebilirdi. Sarı yaprakları yan yana tutan cam levhaları dikkatle Foster + Freeman kızılötesi aygıtına yerleştirdi. Eğildi ve öfkeyle, kahrolası herif beş yüz dolarlık Leitz marka merceğini de mahvetti, diye düşünerek masanın üzerindeki ucuz el büyütecini eline aldı.

Hardy soldaki sayfaya bir göz attı. "Labirentler. Labirentler çizmiş."

Parker o sayfaya fazla önem vermediyse de Mason Tiyatro-suyla ilgili olanla birlikte onu da inceledi. Kimliği belirsiz şantajcının son iki hedefi de kaydettiğine inanıyordu. Saat sekizde ve on ikide saldıracakları hedefleri. Ama o kısımlar çok kötü yanmış ve parçalanmıştı.

"Görülebilir bir şeyler buldum," diye mırıldandı. Gözlerini kıstı ve büyütecini sayfanın başka bir yanına kaydırды. "Tanrım!" diyerek başını kaldırdı.

C. P., "Ne?" diye sordu.

"Mezarcı'nın önceki hedefleri mükemmel okunuyor. Metro ve Mason Tiyatrosu. Ama son ikisi... Onları

çözemiyorum. Gece yarısı, yani sonuncu olan... okunması üçüncüden daha kolay gibi." Hardy'ye "Söyleyeceklerimi yaz," dedi.

Dedektif çabucak bir kalem ve sarı yapraklı bir bloknot kaptı. "Devam et."

Parker gözlerini kıstı. "Bir bakalım... Şuna benziyor, 'Seni... aldığım yer!' Sonra bir tire işareti. Sonra, 'siyah' yazıyor. Sonra sayfada bir delik var. Tamamen yok olmuş."

Hardy yazdıklarını yüksek sesle okudu, "Seni aldığım yer, tire, siyah..."

"Bu kadar." Parker başını kaldırdı. "Hangi cehennemden bahsediyor bu adam?"

Ama hiç kimsenin bir fikri yoktu.

Cage saatine baktı. "Saat sekizdeki saldırıdan ne haber? Dikkatimizi ona vermeliyiz. Bir saatten az vaktimiz var."

Parker Mason Tiyatrosu yazan satırın hemen altındaki satırı taradı. Üzerine eğilerek bir dakika kadar yoğun bir şekilde inceledi. " '... üç kilometre güneyde. R...' Ama ondan sonrası okunmaz hale gelmiş. Bir sürü işaret görüyorum ama hepsi parça parça olmuş."

Parker okuduklarının yazıldığı kâğıdı aldı ve laboratuvarın duvarına asılı duran tebeşir tahtasına doğru yürüdü. Herkesin okuması için sözcükleri tahtaya yazdı.

... üç kilometre güneyde. R.-.

... seni aldığım yer -siyah...

Cage, "Bunun anlamı ne?" diye sordu. "Hangi cehennemden bahsediyor?"

Parker'ın bir fikri yoktu. Tahtadan uzaklaştı ve cam levhaların üzerine eğilerek gözlerini dikti ama yanmış kâğıt parçası mücadeleyi kolayca kazandı.

"Neyin üç kilometre güneyinde?" diye mırıldandı. "'R' nedir?" İçini çekti.

Tam o esnada belge laboratuvarının kapısı itilerek açıldı ve Parker ne olduğunu biraz geç kavradı. "Tobe!"

Tobe Geller sallanarak içeri girdi. Genç adam elbiselerini değiştirmişti ve yeni duştan çıkmışa benziyordu ama sanki hâlâ dumanı tütüyordu ve arada bir öksürüyordu.

Cage, "Haydi oğlum, senin burada olmaman gerekir," dedi.

Lukas, "Sen deli misin, evine git," diye çıkıştı.

"Zavallı bekâr evime mi? Şu anda sabık kız arkadaşımın yılbaşı randevum kesinlikle iptal edilmişken mi? Hiç sanmıyorum." Gülmeye başladı, sonra sesi öksürükle kesildi. Öksürüğüne hâkim oldu ve derin derin nefes aldı.

C. P. Ardell ona sıkı sıkı sarılırken, "Nasıl dostum?" diye

sordu. İri yarı ajanın yüzünde operasyonlara katılan ajanların göstermekte pek de sakınca görmedikleri

samimi, erkekçe bir endişe ifadesi vardı.

Geller, "Yanıklarımın derecesi için tam bir değerlendirme yapamadılar. New England güneşine maruz kalmışa benziyordum. Ben iyiyim," dedi. Yeniden öksürdü. "Eh, ciğerlerim hariç. Bazı tanıdık şeflerin aksine ben dumanı içime çektim. Ee, şimdi neredeyiz?"

Parker esefle, "Şu sarı bloknot," dedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama pek bir şey çözemedik."

Ajan, "Öff," diye söylendi.

"Evet, öff."

Lukas analiz masasına doğru yürüdü. Parker'ın yanında durdu. Parker onun kokulu şampuanının kokusunu artık duyamı-yordu. Sadece keskin bir duman kokusu alıyordu. Kadın bir an sonra, "Hımmm," dedi.

"Ne?"

Lukas karmakarışık kül yığmındaki parçaları işaret etti. "Bu ufak parçalardan bazıları büyük R harfinden sonra gelenleri içeriyor olabilir, doğru mu?" diye sordu.

"Olabilir."

"Eh, bu sana neyi hatırlatıyor?"

Parker gözlerini yere dikti ve fısıldadı, "Yap boz."

"Doğru. Pekâlâ. Sen bir bulmaca ustasısın. Onları eski haline getiremez misin?"

Parker külün yüzlerce minicik parçasına göz gezdirdi. Günler değilse bile saatler alırdı. Gerçek bir yap boz bulmacasının aksine parçaların kenarları bozulmuştu ve bitişik parçalar ister istemez birleştirilemeyecekti. Ama Parker'ın bir fikri vardı. "Tobe?" diye seslendi.

"Evet?" Genç ajan yanık kaşını eliyle ovuşturarak öksürdü.

"Bilgisayarda, harflerin sırasını değiştirerek yeni kelimeler türeten anagram bulmaca çözme programları var, öyle değil mi?"

"Anagramlar, anagramlar? Neydi onlar?"

Soruya yanıt veren, dövmelerine bakarak beynini en fazla bira fiyatlarını karşılaştırıp ucuzunu seçmek için çalıştırdığını düşüneceğiniz C. P. Ardell'di. "Bir grup harften değişik kelimeler türetmek. A-s-t-k, k-t-s-a, a-s-k-ı gibi."

Geller, "Ah, elbette var. Ama bir bulmacanın çözümünde şimdiye dek hiç bilgisayar programı kullanmadın, öyle değil mi Parker?" dedi.

"Hayır, bu hilekârlık olurdu." Taş gibi bir yüz ifadesiyle ona bir an bakıp sonra yeniden kül parçalarına gözlerini diken Lu-kas'a gülümsedi. "Küllerin üzerinde '... üç kilometre güneyde. R...' ifadesinden sonra gelen bütün şu minicik harf parçalarını görüyor musun? Onları eski hallerine getirebilir misin?" Geller güldü.

"Bu çok zekice. Mektuptaki el yazısı örneğini inceden inceye tararız. Bu bize onun bütün harflerinin standart yapısını verir. Sonra da yanmış kâğıdın renk tonunu ayıran kızılötesi filtrelili dijital kamerayla kül parçalarının resmini çekerim. Böylece bize harflerin parçacıkları kalır. Ve ben de bilgisayarda onları birleştiririm."

Hardy, "İşe yarar mı?" diye sordu.

Geller onu güvenle, "Ah, elbette yarar," diyerek temin etti. "Sadece ne kadar süreceğini bilmiyorum." Dijital kamerayı taktı, mektuptan bir, külden birkaç resim aldı. Kamerayı bilgisayardaki bir dizi girişe bağladı ve görüntüleri yüklemeye başladı. Parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu.

Herkes susmuş bekliyordu. Bu yüzden Parker'ın cep telefonunun kulak tırmalayıcı sesi özellikle irkiltici oldu.

Parker şaşkınlıkla sıçradı ve cep telefonunu açtı. Arayan numara evininkiydi.

"Evet?"

Bayan Cavanaugh gergin bir sesle, "Parker," derken kalbi buz kesti.

Panik yapmamaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Kadın çabucak, "Herkes iyi," diye yanıtladı. "Robby iyi. Sa-

dece biraz korktu. Arka bahçede bir adam gördüğünü sanmış. Kayıkçı'yı."

"Ah, hayır..."

"Orada hiç kimse yoktu. Dış kapının ışıklarını açtım. Bay Johnson'un köpeği yine kaçmış ve çalılıklarda zıplayıp duruyordu. Hepsi bu. Ama Robby korktu."

"Onu telefona çağır."

"Baba? Baba!" Oğlanın sesi korkudan çatallaşmıştı. Hiçbir şey Parker'ı bundan daha fazla sinirlendiremezdi.

Canlı bir sesle, "Haydi Robby!" dedi. "Ne oldu?"

"Dışarı bakıyordum." Oğlan bir süre hıçkırды. Parker gözlerini yumdu. Oğlunun korkusu kendi korkusuna benliyordu. Bir süre sonra oğlan konuşmaya devam etti. "Ve onu gördüğümü sandım. Kayıkçı'yı. Çok... Çok korktum."

"Unuttun mu, çalıktan başka bir şey yoktu Robby. Yarım hepsini keseceğiz."

"Hayır, bu sefer garajdaydı."

Parker kendisine öfkelenmişti. Tembellik edip garaj kapısını açık bırakmıştı ve içeride gizlice girip saklanan birine benzetile-bilecek bir sürü ıvır zıvır vardı. Oğluna, "Ne yaptığımızı anımsıyor musun?" diye sordu.

Yanıt gelmedi.

"Robby? Anımsadın mı?"

"Kalkanım var."

"Çok iyi. Miğferinden ne haber?" Parker gözlerini kaldırmca Lukas'ın transa geçmiş gibi kendisini dinlediğini gördü. "Miğferin yanında mı?"

"Evet."

"Ya ışıklar?"

"Hepsini açtık."

Parker, "Kaç ışık?" diye sordu.

Oğlan tereddütsüz, "Geçen sefer açtıklarımızın hepsi," dedi.

Oğlunun sesini işitmek ve şimdi ne yapmak zorunda olduğunu bilmek öylesine zordu ki...

Laboratuarda etrafına, bu gece için kardeşleri olan insanların yüzlerine baktı ve biraz şans ve gücün yardımıyla kendini eşinden, sevgilinden ve mesai arkadaşlarından kurtarabilirsin ama çocuklarından asla, diye düşündü. Kalbini sonsuza kadar ellerinde tutarlar. Ahizeye, "Hemen evde olacağım, üzülme," dedi.

'Sahi mi?'

"Arabayı sürebildiğim kadar hızlı."

Telefonu kapattı. Herkes kıpırtısız ona bakıyordu.

Gözleri Cage'in üzerinde, "Gitmek zorundayım," dedi. "Geri döneceğim. Ama şimdi gitmek zorundayım."

Hardy, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, sağ ol Len."

Cage saatine bakarak, "Tanrım, Parker, oğlan korktuğu için üzüldüm ama..." derken, Margaret Lukas elini kaldırarak yaşlı ajanı susturdu. "Mezarcı'nın seni tanınması mümkün değil. Ama evinin dışında beklemeleri için bir çift ajan göndereceğim," dedi.

Parker kadının bu sözlerinin, kalmasını isteyeceği için yapacağı konuşmanın başlangıcı olduğunu düşündü. Ama sonra kadın sakın bir tavırla, "Küçük oğlan. Evine git Parker, onu mutlu et. Ne kadar sürerse sürsün," dedi. Parker bir an onunla göz göze geldi. Özel ajan Lukas'ın labirentinde bir iz bulup bulmadığını merak etti. Yoksa bulduğu yalnızca sahte bir iz miydi? Ona teşekkür etmeye hazırlandı ama herhangi bir minnettarlık gösterisinin, herhangi bir yanıtın aralarındaki nazik dengeyi bozacağını hissetti. Bu yüzden başıyla evetledi ve hızla kapıdan çıktı. O dışarı çıkarken laboratuardaki tek ses Geller'ın bilgisayarıyla konuşurken çıkardığı çatallaşmış sesiydi. "Haydi, haydi, haydi."

Yarıştta kaybetmek üzere olan atlara yalvaran bahisçilerin sesine benziyordu.

YİRMİ BİR

Piksel piksel.

Margaret Lukas, Tobe Geller'in ekranında beliren görüntüleri seyrediyordu. Hâlâ karmakarışık.

Bir yandan ağır adımlarla yürüyor diğer yandan da anagram-ları düşünüyordu. Parker Kincaid'i düşündü.

Eve gittiğinde oğlunu acaba nasıl rahatlatacaktı? Onu kucağına mı alacaktı? Ona bir şeyler mi okuyacaktı? Onunla birlikte televizyon mu izleyecekti? Onunla sorunları tanışan bir baba mıydı? Yoksa oğlanın aklından korkuyu çıkarmak için ilgisini başka şeylere çekmeye mi çalışırdı? Pişmanlıktan kurtulmak için rüşvet olarak ona bir hediye mi götürürdü?

Lukas'ın bu konuda bir fikri yoktu. Tüm istediği onun şu anda burada olması ve yanında durmasıydı.

Eh, bir yarısı onun gelmesini, diğer yarısı ise asla geri gelmemesini, banliyödeki küçük kalesinde sonsuza kadar saklı kalmasını istiyordu. Lukas...

Hayır, hayır... Kendine gel. Odaklan.

Lukas dikkatini Dr. Evans ve onun şantaj mektubu üzerinde dikkatle çalışması, çalışırken kısa sakalını devamlı sıvazlaması

üzerinde yoğunlaştırdı. Adamın donuk gözleri kıpır kıpırdı ve Lukas onun kendi terapisti olmasını istemeyeceğini düşündü.

Doktor termosundan kendine biraz daha kahve koydu ve yüksek sesle, "Kimliği belirsiz şantajcı hakkında bazı fikirler edindim," diye bildirdi.

Lukas, "Devam et," dedi.

Doktor, "Onlara şüpheyle yaklaşmalıyız," diye uyarıda bulundu. "Bunu doğru yapmak için daha bir ton veriye ve analiz için aslında iki haftaya gereksinimim var."

Lukas, "Bizim çalışma şeklimize aykırı değil. İstedğin kadar fikir türet. Seni hiçbir şekilde kısıtlamayacağız," diye yanıtladı.

"Gördüğüm kadarıyla Mezarıcı sadece bir makine. Ona 'ana-liz-geçirmez' diyebiliriz. Analiz etmeye çalışmak anlamsız. Ama şantajcı, yani morgdaki adam. O bambaşka bir hikâye. 'Örgütlü saldırganlar' hakkında bilginiz var mı?"

Lukas, "Elbette," dedi. "Suç psikolojisi 101."

"Eh, o oldukça örgütlü bir saldırgan."

Evans onu yazan adamı tanımlarken Lukas'in gözleri şantaj mektubuna kaydı.

Doktor, "Her şeyi mükemmel olarak planlamış. Zamanlama, yerler, hepsi mükemmel. İnsan karakterini ezbere biliyor. Örneğin, Belediye Başkanının ödemeyi yapacağını biliyordu. Hatta pek çok yetkilinin bunu kabul etmeyeceğini de. Planları, destek planları ve yine destek üstüne destek planları vardı. Gizlendiği evdeki yangın bombasını da sayıyorum. Ve elinin altında mükemmel bir silah, öldürmekten başka hiçbir şey yapmayan faal bir insan, yani Mezarıcı var. Olanaksız bir işe soyundu ve eğer kazara ölmemiş olsaydı muhtemelen başarılı da olacaktı," diye devam etti.

Lukas, "Çantaları izleme cihazlarıyla donatmıştık, bu yüzden, hayır, kaçamayacaktı," dedi.

Evans, "Sahi mi? O durumda devreye sokacağı başka planları da olduğuna bahse girerim," diye yanıt verdi.

Lukas bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu kabul etti.

Doktor devam etti. "Şimdi; yirmi milyon istedi ve bunu almak için yüzlerce insanı öldürtmeye hazırdı. O erkinci bir suçlu değildi ama engelleri yükseltti, çünkü kaçabileceğini biliyordu, daha doğrusu inanıyordu diyelim. İyi olduğuna inanıyordu ama gerçekten iyiydi. Başka bir deyişle, kibrini yeteneği destekliyordu."

C. P., "Bunlar o karın ağrısını bütünüyle daha da tehlikeli yapıyordu," diye homurdandı.

"Kesinlikle. Egosu kendine hata yaptracak derece aşırı gelişmiş değildi, ama çok, çok zekiydi..."

Lukas belge inceleme uzmanının bu fikirleri irdelemek için orada, yanında olmasını yeniden isteyerek, "Kincaid onun yüksek tahsil yaptığını söylemişti," dedi. "Mektubunda bunu gizlemeye çalışmış ama Parker bu gerçeği anlamayı başardı."

Evans bu bilgi üzerine başını salladı. Sonra, "Onu morga getirdiklerinde ne giyiyordu?" diye sordu.

C. P. listeyi buldu ve doktora okudu.

Evans, "Yani ucuz kıyafetler," dedi.

"Öyle."

"Kesinlikle böyle bir zekâyla bütün bunları tezgâhlayıp yirmi milyon dolar isteyen bir adamdan bekleyebileceğiniz türden şeyler değil."

Cage, "Doğru," dedi.

Lukas, "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

Evans, "Burada bir sınıf meselesi olduğunu sanıyorum," diye açıkladı. "Öldürmek için zengin, sosyetik insanları tercih ettiğini düşünüyorum. Kendisinin onlardan daha üstün olduğunu düşünüyor. Bir çeşit halk kahramanı gibi."

Hardy, "Ama ilk saldırısında Mezarçı'nın silahını sadece zenginlerin üzerine değil, herkesin üzerine doğrulttu," dedi.

Evans, "Evet ama nerede olduğuna dikkat edin. Dupont Meydanı. Zengin yuppilerin iş merkezi. Hemen hemen güney doğuda. Ve Mason Tiyatrosu. Bir bilet altmış dolardan satılıyor. Ve üçüncüsü. Four Seasons. Her ne kadar oraya saldırmasa da

bizi oraya gönderdi. Oraya yabancı değildi. Ve orası da üst tabakaya hitap eden bir yer."

Lukas başını sallayarak bunu onayladı. Şimdi her şey çok daha açık görünüyordu ve daha önce bunun farkına varmadığı için keyfi kaçtı. Yeniden Parker'ı ve onun bulmacalara yaklaşımını düşündü. Geniş düşünmek...

Her ne kadar bazen güç olsa da.

Odaklan...

"Sanırım adam zenginlere kızgın. Toplumun seçkin öğelerine."

Cage, "Neden?" diye sordu.

"Henüz bilemiyorum. Elimizdeki gerçeklerle değil. Ama onlardan nefret ediyor. Evet, içi nefretle dolu. Ve bir sonraki hedefini bulmaya çalışırken bunu hatırlamalıyız."

Lukas kimliği belirsiz şantajcının resmini yakınına çekerek gözlerini ona dikti. Bu kafanın içinde neler olmuştu? Gütüleri neydi?

Evans Lukas'a bakarak güldü.

Lukas, "Ne oldu?" diye sordu.

Adam başını şantaj mektubuna doğru sallayarak, "Analiz ettiğim şey sanki o mektubun kendisiymiş hissine kapılıyorum. Sanki suçlu oymuş gibi," dedi.

Lukas da aynı şeyi düşünmüştü.

Tıpkı Parker Kincaid'in düşündüğü gibi...

Odaklan...

Geller, "Millet biraz durun," diye seslendi. "Bir şey yakalıyoruz." Herkes üzerinde '... üç kilometre güneyde. R...' yazısı parlayan ekrana doğru eğildi.

Ekranın gerisinde bilgisayar, külün parçalarındaki harflerden oluşan kombinasyonları aradaki boşluklara dolduruyordu. Eğer bir harfin kalem vuruşu solunda yer alan harfin kalem vuruşuna uymuyorsa onu devre dışı bırakıyordu. Ama sistem şimdi R'nin yanına i harfini eklemişti. Onun hemen yanında bir tane daha şekilleniyordu.

Geller, "Parker'ın söylediği gibi, i'nin noktası komik değil mi?" dedi.

Lukas, "Şeytanın gözyaşı," diye fısıldadı.

Geller, "Doğru," dedi. "Ondan sonra da... t harfi mi bu? Kahrolası gözyaşları, hiçbir şey göremiyorum."

Lukas, "Evet," dedi. "Kesinlikle bir t. R-i-t..."

Hardy ekrana doğru biraz daha eğilerek, "Sonraki harf ne?" diye sordu.

Lukas, "Anlaşılmıyor. Ne olduğu belli değil. Boyu kısa bir harf. Şeysiz... ee, Parker onlara ne diyordu? Hah, evet kuyruksuz."

Teknisyenin omzunun üzerinden ileri doğru eğildi. Adamın üzerindeki duman kokusu çok yoğundu. Ekrandaki harfler çok belirsizdi ama, evet, ı ve t kesinlikle vardı. Bir sonraki ise sadece bulanık bir

şekildi.

Geller, "Kahretsin. Bilgisayar uyan harfin bu olduğunu söylüyor. Vuruşlar uyuyor. Ama ben çözemiyorum. Gözü benden iyi gören var mı?" dedi.

Lukas, "Bir zikzak'a benziyor, ya da başka bir şey. Bir a ya da y belki."

Cage'in başı hızla yukarı kalktı. "Zikzak mı? Bir z olabilir mi?"

Hardy boğulur gibi, "Ritz!" diye bağırdı. "Belki de Ritz-Carlton?"

Lukas, "O olmalı," dedi. Başıyla Evans'a işaret etti. "Çok daha zengin olanların peşinde."

Evans, "Şüphesiz," diye yanıtladı. "Ve bu anlamlı... Bizi aldatma eğiliminin göstergesi. Daha önce birini kullandığı için otelleri bir kenara bırakacağımızı hesaplamıştır."

Geller tekerlekli ofis sandalyesini başka bir bilgisayarın önüne sürdü. Beş dakika içinde ekranı telefon rehberinin sarı sayfaları doldurdu.

"Burada iki Ritz var. Biri Tysons meydanında. Diğeri Penta-gon'da."

Lukas, "Parker onun Washington'a yapışacağını söylemişti. Ben oyumu Pentagon'dan yana kullanıyorum," dedi. Telefonla Jerry Baker'ı aradı ve ona hedefin yerini söyledi. "Bölge'deki ve Kuzey Virginia'daki tüm ajanların harekete geçmesini istiyorum. Çekirdek takımı da Tysons'a gönder. Bundan hoşlanmayabilirsin ama başlık vp miğfer takmak yok."

Lukas Nomex başlıklar ve Kevlar miğferler olmadan demekle, kısa yoldan Büro sivil giysiler kullanacak demek istemişti.

Baker terddütle, "Emin misiniz?" diye sordu.

Polisler gizli operasyonlarda, açık operasyonlarda yaptıkları gibi çelik yelek ve miğfer kullanamazdı. Bu yüzden bu tür operasyonlar çok daha riskliydi. Öze'likle de şüphelinin elinde otomatik bir silah varsa.

"Öyle olmak zorunda Jerry. Bu adamı bir kez neredeyse yakalıyorduk. Artık bir geyik kadar ürkek olacaktır. Alışılmışın dışında bir şey görürse inceden inceye gözden geçirecektir. Sorumluluğu ben alıyorum."

"Tamam Margaret. Hallederim." Lukas telefonu kapattı ve Len Hardy'nin dikkatle ona baktığını gördü. Adamın yüzü aniden gözüne daha yaşlı ve daha katı görünmüştü. Onun kendisini yeniden operasyon ekibine girmesine izin vermesi konusunda karşı karşıya bırakıp bırakmayacağını düşündü. Ama o, "Operasyonu sivil giysilerle mi yürüteceksin?" diye sordu.

"Doğru. Bununla ilgili bir sorun mu var Dedektif?"

"Bu otelin boşaltılmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, boşaltmayacağız."

"Ama bu gece orada bin kişi olacak."

"Orada işler her zamanki gibi yürümeli. Mezarıcı bir şeyden şüphelenmemen'."

"Ama ya yanımızdan geçip giderse... Demek istiyorum ki, onun neye benzediğinden bile emin değiliz."

"Biliyorum Len."

Adam olumsuzca başını salladı. "Bunu yapamazsın."

"Başka seçeneğimiz yok."

Dedektif, "Vakit geçirmek için ne yaparım biliyor musun? İstatistikleri toplayıp listelerim. Gizli taktik operasyonlarda kaç masum insanın öldüğünü bilmek ister misin? Onu böyle bir ortamda alaşağı etmeye çalışırsan masum insanların ölme riski yüzde seksen."

Lukas onun sinirlendiğini görmesine izin vererek, kırıcı bir sesle birbirine sınıksız kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Sen ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Adamlar sivil giysili olsunlar ama bütün müşterileri dışarı çıkart. Eğer yapmak zorundaysan sadece çalışanları içeride bırakıp başka herkesi tahliye et."

Lukas, "Yapabileceğimizin en iyisi elli ya da altmış ajanı müşteri gibi otele yerleştirmek olur. Mezarıcı beş yüz kişi görmeyi umarak kapıdan girdiğinde ne yapacak sence? Kaçacak. Ve ateş açmak için başka bir yere gidecek," dedi.

Hardy, "Tanrı aşkına Margaret," diye mırıldandı, "en azından çocukları çıkart."

Lukas, gözleri mektupta, sessizleşti.

Dedektif, "Lütfen," diye ısrar etti.

Lukas başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Hayır. Bir kişiyi bile çıkartmaya çalışırsak laf yayılır ve panik olur."

"Yani sadece oturup her şeyin yolunda gitmesini umacaksın, öyle mi?"

Lukas şantaj mektubuna yeniden göz attı.

Son bu gece...

"Hayır," dedi. "Onu durduracağız. Yapacağımız bu." Evans'a baktı. "Doktor siz burada kalabilirsiniz."

Sonra yeniden Hardy'ye döndü. "İletişimi sen sağlayacaksın."

Hardy öfkeyle içini çekti. Başka bir şey söylemedi.

Lukas, Cage'e, "Gidelim," dedi. "Ama önce benim ofise bir uğramak zorundayım."

Cage, "Neden?" diye sordu ve onun ayak bileğindeki boş silah kılıfını işaret ederek, "Destek için mi?" diye ekledi.

"Hayır. Parti kıyafeti için. Uygun görünmek zorundayız."

İsmarlama gömleğinin yenlerini yukarı sıvayarak güçlü kollarını gözler önüne seren Wendell Jefferies, "Bizim için bir şeyler buldu," derken, Başkan Kennedy onun Slade Phillips'i kastettiğini biliyordu.

İki adam Belediye Binası'ndaki bürodaydı. Başkan, cep telefonlarıyla gelen çağrıları yanıtlayan ve diğer kaynaklardan daha iyi bir haber gelir umuduyla çağrı cihazlarını sürekli kontrol eden bir düzine kadar muhabirin katıldığı sıkıntılı bir başka basın toplantısından daha yeni çıkmıştı.

Jefferies şimdi, "Saat dokuzda yayına çıkıyor," diyordu. "Özel haber."

"Neyle ilgili?"

Jefferies, "Bana söylemedi," dedi. "Her nedense bunun ahlaka aykırı olduğunu düşünüyor."

Kennedy gerindi ve selefinin satın aldığı Kral George tarzı taklit bir kanepeye oturup arkasına yaslandı. Kanepenin bacaklarından biri aşınmış ve üç buçuk metrelik kanepenin sallanmaması için kısa bacağına altına katlanmış bir karton parçası sıkıştırılmıştı.

Gözü pirinç saate ilişti.

Sayın Başkan, bugün bizimle konuşmak için gelmenize çok teşekkür ederiz. Sizi dinlemek bir şereftir. Biz çocuklar ve öğrenciler sizin çok iyi bir insan olduğunuzu düşünüyoruz ve ziyaretinizin anısına size bu hediye ta... ta... takdim etmek istiyoruz. Hoşunuza gideceğini umuyoruz...

Yelkovan ileri doğru bir kertik daha gitti. Bir saat içinde, diye düşündü, kaç insan ölmüş olacak?

Telefon çaldı. Kennedy uyuşuk bir halde telefona baktı ama

yanıt vermeyi Jefferies'e bıraktı.

"Alo?"

Sessizlik.

"Tabii. Bekle."

"Bu ilginç," derken Jefferies alıcını Kennedy'e uzattı.

Başkan ahizeyi aldı. "Evet?"

"Başkan Kennedy?"

"Evet."

"Ben Len Hardy."

"Dedektif Hardy?"

"Evet. Telefonu... telefonu dinleyen kimse var mı?"

"Hayır. Bu benim özel hatlım."

Dedektif kısa bir an tereddütle duraladı. Sonra, "Konuştuğumuz konu hakkında... düşündüm de," dedi.

Kennedy bacaklarını kanepeden indirdi, dikleşti. "Devam et evlat. Neredesin?"

"Dokuzuncu caddede. FBI karargâhında. Burada artık öylece oturmayacağım. Bir şeyler yapmak zorundayım. Sanırım o bir hata yapıyor."

"Lukas mı?"

Hardy, "Bu gece adamın nereye saldıracağını buldular. Katilin, Mezarçı'nın yani," diye devam etti.

"Buldular mı?" Kennedy'nin güçlü eli ahizeyi sıkıca kavradı. Jefferies'e bir kâğıt ile kalem almasını işaret etti. "Nereye?"

"Ritz-Carlton."

"Hangisi?"

"Emin değiller ama muhtemelen Pentagon'daki... Ama Başkanım, Lukas orayı tahliye etmiyor."

Kennedy yüksek sesle bağırır gibi, "O ne yapmıyor?" diye sordu.

"Lukas oteli boşaltmıyor. O..."

Kennedy, "Bekle," diye onun sözünü kesti. "Adamın nereye saldıracağını biliyorlar ve o kadın kimseye söylemiyor mu?"

"Hayır. Müşterileri yem gibi kullanacak. Yani, demek istiyorum ki, bunu anlatmanın tek yolu bu. Her neyse, sizin söylediğinizi düşündüm ve sizi aramaya karar verdim."

"Doğru olanı yaptınız memur bey."

"Öyle umarım. Gerçekten öyle umarım. Daha uzun konuşamayacağım Başkanım. Sadece size söylemek zorundaydım."

"Teşekkür ederim." Jerry Kennedy telefonu kapattı ve ayağa kalktı.

Jefferies, "Ne?" diye sordu.

"Nereye saldıracağını biliyoruz. Ritz'e. Reggie'yi ara. Şimdi arabamı istiyorum. Ve bir polis eskortu." Kapıya doğru büyük adımlarla ilerlerken Jefferies, "Ya medya takımı?" diye sordu.

Kennedy yardımcısına baktı. Bunun anlamı açıktı. Tabii ki medya takımı istiyoruz.

Mezarçı'nın oteldeki odasında, yan yana, kollan bağlanmış, beceriksiz bir tavırla ayakta duruyorlardı.

Her ikisi de televizyon izliyordu.

Komikti.

Televizyondaki görüntü Mezarcı'ya tanıdık geliyordu. Görüntüler tiyatrodandı. Connecticut ormanlarında yaptığı ve bir milyon yaprağın üzerine kurşunları yağdırdığı gibi hallaç pamuğuna döndürmesi gereken yer. Tozu dumana katmayı istediği tiyatro. Tozu dumana katması gereken ama yapamadığı yer.

Tiyatro. O yer... klik... uzun şapkalı ve iri çeneli adamın onu öldürmeye geldiği yer. Hayır bu doğru değil... Polisin onu öldürmeye geldiği yer.

Oğlan televizyonu seyrederken o da onu seyretti.

Oğlan, ortada hiç neden yokken "Kahretsin," diyordu. Öyle görünüyordu.

Aynı Pamela gibi.

Sesli mesaj servisini aradı ve elektronik kadın sesinin, "Yeni mesajınız yok," demesini dinledi.

Telefonu kapattı.

Mezarcının çok fazla vakti yoktu. Saatine baktı. Oğlan da

ona baktı.

Oğlan çelimsizdi. Sağ gözünün etrafında kara derisinden biraz daha kara bir halka vardı ve Mezarıcı öldürdüğü adamın

oğlanı pek çok kez dövdüğünü biliyordu. Adamı vurduğu için oğlanın mutlu olduğunu düşündü. Mutluluk her neyse.

Mezarıcı ona yapması gerekenleri söyleyen adamın oğlan için ne düşüneceğini merak ediyordu. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, yüzüne bakan herkesi öldürmesini söylemişti. Ve öyle... klik... öyle görünmüyordu... klik... oğlanı öldürmek doğru görünmüyordu.

Neden öyle gelir bana her gün, Seni daha çok sevdiğim.

Mutfağa gitti ve bir teneke hazır çorba açtı. Birazını kaşıkla bir kâseye boşalttı. Gözü oğlanın sıksa kollarına ilişince biraz daha koydu.

Şehriyeli. Çoğunlukla şehriyeli.

Buram buram tüten bir çorba hazırlamak için pişirme talimatlarında anlatıldığı gibi kabı mikrodalgada tam altmış saniye ısıttı.

Kâseyi oğlanın önüne koydu. Eline bir kaşık tutuşturdu.

Oğlan bir kaşık içti. Sonra bir tane daha. Sonra içmeyi bıraktı. Televizyon ekranına bakıyordu. Küçük, kurşuna benzer kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor, göz kapakları kapanıyordu ve Mezarıcı onun yorgun olduğunun farkına vardı. Yorulduğu zaman kendi başı ve gözlerinin devinimi de böyle olurdu. Oğlanla birbirlerine çok benzediklerine karar verdi.

Mezarıcı eliyle yatağı işaret etti. Ama oğlan korkuyla ona baktı ve bir karşılık vermedi.

Mezarıcı kanepeyi işaret etti. Oğlan kalktı ve kanepeye gitti. Uzandı. Hâlâ televizyona bakıyordu.

Mezarcı bir battaniye aldı ve oğlanın üzerine örttü.

Mezarcı televizyona baktı. Bir dolu haber vardı. Bir reklam kanalı buldu. Hamburger, araba ve bira satıyorlardı.

Onun gibi şeyler.

Oğlana, "Senin..." Klik... "Senin adın ne?" diye sordu.

Oğlan yarı aralık gözkapaklarının arasından oha baktı.

"Tye."

"Tye." Mezarcı adı kendi kendine birkaç kez tekrarladı. "Ben

çıkıyorum... Dışarı çıkıyorum." "Geri gelecek misin?"

Ne demek istiyordu? Mezarcı başını, şakağının üzerine ince, minik bir levha yerleştirilmiş kafasını salladı.

Oğlan mırıltyla, "Geri gelecek misin?" diye yineledi. "Geri geleceğim".

Oğlan gözlerini kapattı.

Mezarcı söyleyecek bir şeyler daha bulmaya çabaladı. Söylemek istediği bazı kelimeler olduğunu hissediyordu ama ne olduklarını çıkartamıyordu. Zaten artık fark etmiyordu. Oğlan uyumuştı. Mezarcı onun üstündeki battaniyeyi biraz daha yukarı çekti.

Dolaba gitti, kilidi açtı ve mühimmat kutularından birini çıkarttı. Lastik eldivenlerini taktı ve Uzi için iki sarjör doldurdu, susturucuyu yeniden sardı. Dolabın kapağını kapatıp kilitledi.

Oğlan uyuyordu. Mezarcı onun nefes alıp verişini duyuyordu. Köpekli yırtık torbaya baktı. Tam onu buruşturup atacaktı ki Tye'in torbaya nasıl baktığını hatırladı. Oğlan ondan hoşlanmış gibi görünüyordu. Köpek yavrularını sevmiştir. Torbayı düzeltti ve oğlanın yanına koydu. Böylece Mezarcı dışarıdayken oğlan uyanırsa köpek yavrularını görecekti ve korkmayacaktı.

Mezarcı'nın artık köpekli bir torbaya ihtiyacı yoktu.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Üçüncü sefer kahverengi alelade bir torba kullan," demiştir.

Bu yüzden Mezarcı kahverengi bir kesekâğıdı bulmuştu.

Oğlan yattığı yerde döndü ama hâlâ uyuyordu.

Mezarcı Uzi'yi kahverengi torbaya koydu, koyu renk paltosunu giydi, eldivenlerini taktı ve odadan çıktı.

Aşağıda arabasına bindi. Bu güzel bir Toyota Corolla idi.

Şu reklam kanallarını seviyordu.

Ahhhhhh... sıradan insanlar...

Onları 'Ah, nasıl da güzel bir his...'den daha çok seviyordu.

Mezarcı araba kullanmayı biliyordu. Çok da iyi bir sürücüydü. Pamela ile birlikte araba kullanmaya alışkındı. Pamela ara-^ bayı hızlı sürerdi, o ise yavaş. Pamela bir sürü trafik cezası yemişti, o ise asla.

Torpedo gözünü açtı. İçeride bir sürü tabanca vardı. Birini alıp cebine soktu. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Tiyatrodan sonra seni arayan çok daha fazla polis olacak. Çok dikkatli olmak zorundasın. Unutma, eğer biri yüzünü göreceksin olursa..." demişti.

Unutmam.

Üst katta, Robby'nin odasında Parker oğluyla birlikte oturuyordu. Oğlan yatağın üzerine oturmuştu. Parker da antikacıdan satın aldığı sallanan sandalyede oturuyor ve umutsuzca yeniden mükemmel baba tavrını takınmaya çalışıyordu.

İki düzine oyuncak yere saçılmıştı. Eski televizyonun anten girişine bir Nintendo 64 takılıydı. Tüm duvarlarda Yıldız Savaş-larının posterleri asılıydı. Luke Skywalker ve Darth Vader...

Akşam için uğurlu maskotlarımız...

Bunu Cage söylemişti. Ama Cage'i düşünmemeye çalışıyordu. Ve Margaret Lukas'ı. Mezarcı'yı.

Oğluna kitap okuyordu. Hobbit.

Her ne kadar babası bu kitabı ona defalarca okumuşsa da Robby yine hikâyeye dalıp gitmişti. Robby ne zaman korksa vahşi ejderhanın kılıçtan geçirildiği sahne yüzünden bu kitabı okurlardı. Kitabın o kısmı oğlana her zaman cesaret verirdi.

Biraz önce kapıdan içeri girdiğinde oğlanın yüzü aydınlanı-vermişti. Parker oğlunun elinden tutmuş ve birlikte arka verandaya yürümüşlerdi. Sabırla oğlana bir kez daha arka bahçede ve garajda bir yabancı olmadığını göstermişti. Ve birlikte yaşlı deli Bay Johnson'un yine çiti kapatmadan köpeğini salıverdiğine karar vermişlerdi.

Stephie babasını kucaklamış ve hasta arkadaşının nasıl olduğunu sormuştu.

Parker yanıtına ekleyebileceği ufak bir gerçek kırıntısı arayıp bulamayarak, "İyi," demişti.

Ah, şu ebeveynlerin hataları... nasıl da kızgın bir demirdi. Robby ve Parker hikâyeye okumak için üst kata çıkarlarken Stephanie arkalarından sevecen sevecen bakmıştı. Başka zaman olsa o da onlara katılırdı ama içgüdüsel olarak şimdi onları yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Bu Parker'ın çocukları hakkında öğrenmiş olduğu gerçeklerden biriydi. Bütün sağlıklı çocuklar gibi onlar da zaman zaman atışıyorlar, birbirlerine üstünlük taslamaya çalışıyorlar, birbirlerine ancak kardeşlerin yapacağı sabotajlar düzenliyorlar, ama birinden birini derinden etkileyen Kayıkçı olayı gibi bir şey olduğunda diğeri içgüdüsel olarak kendisinden beklenen doğru davranışı sergilemeyi biliyordu. Kız, "Robby'ye tatlı niyetine bir sürpriz hazırlıyorum," diyerek mutfığa dalıp gözden kaybolmuştu.

Parker kitabı okurken ara sıra oğlunun yüzüne bakıyordu. Oğlanın gözleri kapalıydı ve durumdan tamamen hoşnut görünüyordu. (El kitabı şöyle diyordu: Bazen göreviniz çocukları ikna etmek, onlara bir şeyler öğretmek ya da bir nebze olgunluk dersi vermek değil, sadece onlarla birlikte vakit geçirmektir. Bütün yapılması gereken budur.)

"Okumaya devam etmemi istiyor musun?" diye fısıldadı. Oğlan cevap vermedi.

Parker kitabı kucağına bıraktı ve kaplamaları kabarmış sallanan sandalyede öne arkaya sallanıp oğlunun yüzünü seyrederek oturmayı sürdürdü.

Thomas Jefferson'ın karısı Martha, üçüncü kızlarının doğumundan kısa bir süre sonra ölmüştü. Kızın kendisi de iki yaşında ölmüştü. B k daha hiç evlenmeyen Jefferson diğer iki kızını kendi başına büyütmeğe çalışmıştı. Bir politikacı ve bir devlet adamı olarak babalık görevlerini yerine getirmekte sıkça zorlanmıştı ve bu durumdan da gerçekten nefret etmişti. Çocukları ile

iletişimini sağlayan mektuplardı. Kızlarına destek verdiği, tavsiyelerde bulunduğu, şikâyetlerini anlattığı, sevgisinden bahsettiği binlerce sayfa yazmıştı. Parker, Jefferson'ı kendi öz babası kadar iyi tanıyordu ve bazı mektuplarının içeriği belleğine kazınmıştı. Şimdi onlardan birini, Jefferson Başkan Yardımcısı olduğu sıralarda ve günün rakip partileri arasında kıyasıya politik kavgalar olurken yazdıklarından birini düşünüyordu.

Benim Sevgili M aria'nın, 21 Ocak tarihli mektubun iki gün önce geldi. Issız bir çalılığın üzerinde parıldayan ay ışığı gibiydi. Burada, çevremi kuşatan ortamda insanlar birbirlerine öylesine eziyet ediyor, öylesine kin güdüyor ve öylesine rezilce muamele ediyor ki, bir şeyin bana ailemi anımsattığı anlar haricinde, varlığını Tanrı'nın bir armağanı olarak görmekte zorlanıyorum.

Parker, kızının alt katta çıkardığı tencere tava gürültülerini dinleyerek, oğluna bakarak, sık sık yaptığı gibi kendi çocuklarını doğru büyütüp büyütmediği konusunda endişelenerek oturmaya devam etti.

Her şeyden önce iki çocuğu annelerinden ayırmıştı. Mahkemenin ve tüm arkadaşlarının -bunların çoğu Joan'ın arkadaşlarıydı- bunun yapılabilecek tek akıllıca şey olduğunu kabul etmeleri onun için pek bir şey ifade etmiyordu. O Jefferson gibi ölümün cilvesinden dolayı bekâr bir baba olmamıştı. Hayır. Parker o kararı kendisi vermişti.

Ama bunu gerçekten çocukları için mi yapmıştı? Yoksa kendi mutsuzluğundan kurtulmak için mi? Ona sıkça işkence eden soru işte buydu. Evlenmelerinden önce Joan çok tatlı, çok çekici bir kadındı. Ama çoğu zaman rol yaptığını fark etmekte gecikmemişti. Aslında kurnaz ve bencil biriydi. Ruhsal durumu oldukça değişkendi. Bir süre neşesini koruyor, ama sonra öfke, şüphe ve paranoyadan günlerce kurtulamıyordu.

Joan'la tanıştığı günlerde, genç yaşta annesiyle babasını kay-

betmiş birini ne kadar farklı bir hayatın beklediğini yeni yeni öğreniyordu. Ölümsüzlük ile aranızdaki o tecrit edilmiş bölge ortadan kalkıyordu. Bir eş olarak ya size bakabilecek birisini ya da kendisinin yaptığı gibi bakacağınız birisini arıyordunuz.

Bu şekilde çok daha iyi yürüyeceğini düşünmüyor musun? Kimse kimsenin sorumluluğunu üstlenmezse. Bu bir kural. Bunu

bir yere yaz.

Bu yüzden güzel ve çekici olsa da mutsuz bir kadın arayıp bulması ve ona karşı çaresiz kalması şaşırtıcı değildi.

Doğal olarak, Yaratıkların doğumunun üzerinden kısa süre geçtikten sonra evlilik yaşamı herkesi sorumluluğunu yerine getirmeye çalışmaya ve fedakârlığa davet edince Joan hoşnutsuzluğu ve huysuzluğu

ele almıştı.

Parker düşünebildiği her şeyi denedi. Onunla birlikte terapiye gitti, çocukların bakımında ondan daha fazla görev üstlendi, onu korkularından kurtarmaya çabaladı, partiler düzenledi, onu seyahatlere götürdü, kendisi ve ailesi için sabah kahvaltılarını hazırladı, akşam yemekleri pişirdi.

Ama Joan'ın ondan sakladığı sırlar arasında ailesinin bir alkolizm geçmişi olduğu da vardı ve onun sandığından çok daha fazla içki içmekte olduğunu keşfettiğinde epeyce sarsıldı. Karısı zaman zaman tövbe ediyor ve önerilen diğer yaklaşımları deniyordu ama her zaman vazgeçiyor ve içkiye geri dönüyordu.

Karısı zamanını hobileri ve kaptisleriyle geçirerek ondan ve çocuklardan gittikçe uzaklaştı. Yemek dersleri aldı, spor bir araba satın aldı, alışveriş yaptı, sanki bir olimpiyatçıymış gibi, pahalı sağlık kulüplerine gitti (şimdiki kocası Richard'la oralarda tanışmıştı). Ama daima geri gelmişti. Parker'a ve çocuklara sadece yeteri kadarını veriyordu.

Ve sonra o olay olmuştu.

Dört yıl önce, haziranda.

Parker Büro'da belge laboratuvarındaki işinden evine dönmüş ve Joan'ın evde olmadığını, Yaratıkları bir bakıcıya emanet ettiğini görmüştü. Bu durum kendi içinde olağandışı ve sorun yara-

tacak bir durum değildi ama üst kata çıktığında hemen yanlış bir şeyler olduğunu sezmişti. Stephanie ve Robby, o zamanlar dört ve beş yaşlarındaydılar, birlikte kaldıkları odalarındaydılar ve Tin-kertoy'un parçalarını birleştirerek oyun oynuyorlardı. Stephanie sersem gibiydi. Gözleri bir noktaya odaklanmıyordu ve yüzü terden sırlıklıydı. Parker onun banyoya giderken yere kusmuş olduğunu fark etmişti.

Kızını yatağına yatırmış ve hemen ateşini ölçmüştü. Ateşi normaldi. Parker bakıcının Stephanie'nin rahatsızlığını fark etmemesine şaşırılmamıştı. Çocuklar kustukları ya da pantolonlarını kirlettikleri zaman bundan utanırlar ve çoğunlukla bu kaza sırlarını saklamaya çalışırlar. Ama Stephanie ve erkek kardeşi Parker'ın umduğundan çok daha fazla tedirgin görünüyorlardı. Oğlanın gözleri sürekli oyuncak dolabına kayıyordu. (El kitabı'n-daki talimatlardan biri, önce gözle dikkat et, sonra sözleri dinle, diyordu.) Parker dolaba doğru yürümüş ve Robby kapağı açmaması için ağlayarak yalvarmıştı. Ama tabii ki kapağı açmış ve Joan'ın oraya sakladığı votka şişelerine bakarak donup kalmıştı.

Stephanie sarhoştü. Kahrolası kulplu şampiyon bardağıyla Absolut votka içerek annesini taklide çalışmıştı.

Oğlan ağlayarak, "Annem sırrı ile ilgili bir şey söylemememizi istedi," dedi. "Öğrenirsen bize çok kızacağımı söyledi. Bize bağracacağımı söyledi."

Parker iki gün sonra boşanma işlemlerine başladı. İleri görüşlü bir avukat tuttu ve avukatının deneyeceğini tahmin ettiği Joan'ın asılsız suistimal iddiasından önce Çocuk Koruma Teşkilatı ile bağlantı kurdu.

Kadın savaştı ve gittikçe sertleşti ama bunu yaşamın kendisinden daha çok sevilen bir şeyi değil bir pul koleksiyonunu ya da bir spor arabayı elinde tutmaya çalışıyormuş gibi yaptı.

Ve nihayet, acıyla dolu aylar geçip on binlerce dolar harcadıktan sonra çocuklar artık onundu.

Aradan geçen dört sene boyunca ona ait olmuşlardı. Ama

şimdi kadın tekrar velayet kurallarını değiştirmeye çalışarak üzerine geliyordu.

Ah, Joan bunu neden yapıyorsun? Onları hiç düşünmüyor musun? Egomuzun, ebeveyn egosunun çocuklarımız söz konusu olduğu zaman karşılıksız sevgi yumağının içinde erimesi gerektiğini anlamıyor musun? Eğer Robby ve Stephie'nin zamanlarının her iki ebeveyn arasında paylaşılmasının onların yararına olduğuna gerçekten inansa bunu hemen kabul ederdi. Bu onun bir parçasını öldürürdü belki ama yapardı. Ancak bunun onlar için bir felaket olacağına inanıyordu. Ve bu yüzden eski karısıyla mahkemede merhametsizce hesaplaşacak ve aynı zamanda çocukları davanın eziyetinden koruyacaktı.

Böylesi zamanlarda iki cephede savaşırdınız. Bir yandan düşmanla savaşırken diğer yandan da içinizdeki, bir çocuk olup acınızı çocuklarınızla paylaşma dürtüsüyle mücadele ederdiniz. Ama bu asla yapmayacağınız bir şey olurdu.

Aniden Robby, "Babacığım, okumayı bıraktın," diye seslendi.

"Uyuduğunu sandım." Güldü.

"Sadece gözkapaklarım dinleniyordu. Yorulmuşlar. Ama ben yorulmadım."

Parker saate göz attı. Sekize çeyrek vardı. On beş dakika kalmıştı...

Hayır, şimdi bunu düşünme.

Oğluna, "Kalkanın yanında mı?" diye sordu.

"Tam burada."

"Benimki de."

Kitabı aldı ve bir kez daha okumaya başladı.

YİRMİ İKİ

Margaret Lukas, Ritz-Carlton'daki aileleri inceliyordu.

Yüzlerce insanın parti ve akşam yemeği için toplandığı ana girişte Cage ile birlikte ayakta duruyorlardı. Lukas kendi tasarımı olan ve kendi diktiği koyu mavi bir takım giymişti. Pahalı yünlü kumaştan yapılmış elbise vücudunu bir eldiven gibi sarıyordu ve uzun pilili bir eteği vardı. Ceketinin içine kalçasında taşıdığı Clock 10'un elbisesinin modaya uygun çizgilerini bozmaması için özel bir cepli pens yapmıştı. Elbise şu anda olduğu gibi bir operada ya da şık bir restoranda da rahatlıkla giyilebilirdi ama onu şimdiye kadar yalnızca düğün ve cenaze törenlerinde giymişti. Elbiseye düğün ve ölüm giysisi diye ad takmıştı. Saat sekize çeyrek vardı.

Kulaklığından boğuk bir ses yükseldi. "Hiçbir şey yok, Margaret." C. P. Ardell'in sesiydi.

Ardell, Ritz'in alt kattaki girişlerinden birinde, kapalı araba garajındaydı ve tatil eğlencesiyle hafif sarhoş olmuş birinin taklidini yapıyordu. İriyarı ajan Lukas'ınkinden çok daha sade giysiler içindeydi. Lekeli bir blucin ve siyah deri motosiklet montu giymişti. Kafasına da soğuktan korunmak için değil kulaklığının kablосunu gizleyecek saçı olmadığı için bir bere takmıştı.

Ayrıca otelin dört bir yanında El Paso'daki silah fuarında sergilenenlerin toplamından çok daha fazla silah taşıyan altmış beş sivil ajan vardı. Hepsi de neye benzediğini bilmedikleri bir adam arıyorlardı.

Muhtemelen beyaz, muhtemelen ortalama vücut ölçülerinde ve muhtemelen boynuna ucunda altın bir haç asılı bir kolye takan birini arıyorlardı.

Lukas ve Cage lobide müşterileri, belboyları, resepsiyonist-leri inceden inceye tarıyordu. Hiçbiri Mezarçı'nın pek de belirgin olmayan tanımlamasına uymuyordu.

Lukas, kollarını kavuşturmuş, koruma görevi yapan iyi giyimli federaller gibi göründüklerinin farkına vardı. Cage'e, "Komik bir şeyler söyle," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Çok belli oluyoruz. Konuşuyor gibi yapalım."

Cage iri bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi. "Ee, Kincaid hakkında ne düşünüyorsun?"

Soru Lukas'ı etkilemişti. "Kincaid hakkında mı? Ne demek istiyorsun?"

Cage omzunu silkerek, "Sohbet ediyormuş gibi yapmayacak mıydık?" dedi. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Cage, "Elbette biliyorsun," diye ısrar etti.

"O bir tahmin ustası. Eylem adamı değil."

Bu sefer Cage'in omuz silkisi bir kabullenışı andırıyordu. "Bu iyi bir değerlendirmeydi. Bunu sevdim." Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Lukas, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey demek istemiyorum. Konuşuyormuş gibi yapıyoruz ya. Hepsi bu."

Lukas, iyi o zaman, diye düşündü.

Odaklan...

Bir düzine olası şüpheliyi daha incelediler. Lukas içgüdüsel olarak bildiği ama anlayamadığı nedenlerden ötürü onları eledi.

Eylem ustası...

Bir süre sonra Cage, "O iyi bir adam. Kincaid," dedi.

"Biliyorum. Çok yardımcı oldu."

Cage söylediği şeyle ona damdan düşercesine, senin neler hissettiğini biliyorum, mesajımı verdiğini düşünerek güldü. "Evet yardımcı oldu," diye yineledi.

Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu.

Cage, "Üniversiteyi bitirir bitirmez ailesini kaybetti. Ondan sonra da şu birkaç yıl önceki velayet savaşı. Karısı kafadan çatlaktı," dedi.

Lukas, "Çok güç olmalı," dedi ve kalabalığa doğru bir hamle yaptı. Kolunun altında bir şişkinlik olan müşterilerden birini işaret etti ama hemen bunun bir cep telefonu olduğunu fark edip Cage'e döndü ve kendisini hiç düşünmeden, "Ne oldu? Ailesine?" diye sorarken buldu.

"Araba kazası. Şu anlamsız çılgınca şeylerden birisi. Annesine kanser başlangıcı teşhisi konmuştu ve zamanla tedavi edilebilecek gibi görünüyordu. Ama kemoterapi için John Hopkins'e giderken 95'te bir kamyonun altında kaldılar. Babası profesördü. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım. Hoş adamdı."

Lukas'ın ilgisi yine dağılmıştı, "Neydi?" diye sordu.

"Tarih."

"Ne?"

"Kincaid'in babasının öğrettiği şey, tarihi."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Lukas, "Sadece biraz boş boş konuşmamız gerek Cage, çöpçatanlık yapmana gerek yok," dedi.

"Ben öyle mi yapıyorum? Hiç yapar mıyım? Sadece Kincaid gibi adamlarla insan fazla karşılaşmıyor diyorum."

"Hı-hı. Tüm dikkatimizi buraya vermeliyiz Cage."

"Ben tüm dikkatimi veriyorum. Sen de veriyorsun. Sadece ona niye kızdığımı anlamadı."

"Çok basit. Takımın bir parçası gibi davranmıyordu. Ona söyledim. Mesele halloldu. İşte bu kadar."

Cage, "O nazik bir adamdır," dedi. "Sağlam bir adam. Ve akıllıdır. Kafası bir tuhaf işler. Onu o bulmacalarıyla görmelisin."

"Evet onun bir harika olduğundan eminim."

Odaklan.

Ama Lukas odaklanamıyordu. Kincaid'i düşünüyordu. Parker'ın başından iki büyük olay geçmişti: Ölüm ve boşanma. Zor bir eş ve çocuklarını kendi başına büyütme mücadelesi. Bu daha önceden fark edip de anlamadığı bazı şeyleri açıklıyordu.

Kincaid...

Ve onu; belge inceleme uzmanını düşünmek genç kadına kartpostalı yeniden anımsattı.

Joey'in kartpostalı.

Asla geri gelmemiş oldukları seyahatte, Tom ve Joey Lu-kas'ın Ohio'daki anne babasını ziyarete giderken. Şükran gününden hemen önce. Altı yaşındaki oğlu ölüm uçağına binmeden hemen önce havaalanından ona bir kart atmıştı. Muhtemelen 737'nin buzlanmış alana düşüp parçalanmasından hemen hemen yarım saat önce.

Ama oğlu kartı postalamak için pul yapıştırılması gerektiğini bilmiyordu. Babası ne yaptığını fark etmeden önce onu posta kutusuna atmış olmalıydı.

Kart cenaze töreninden birkaç hafta sonra gelmişti. Ücretini ödemiş ve sonraki üç saati oğlunun yazısının üzerine yapışan posta idaresinin etiketini kazımakla geçirmişti.

Çok eğleniyoruz anneciğim. Büyükanmem ve ben çörek yaptık. Seni özledim. Seni seviyorum anneciğim...

Oğlunun hayaletinden bir kart.

Şu anda da çantasındaydı. Orta batıda güneşin batışının cicili bicili bir resmi. Evlilik yüzüğü mücevher kutusunda duruyordu ama bu kartı, onu her zaman yanında taşıyordu ve ölünceye kadar da taşıyacaktı.

Kazadan altı ay sonra kartın bir kopyasını bif yazı analistine götürmüş ve oğlunun el yazısını tahlil ettirmişti.

Kadın, "Bunu yazan, yaratıcı ve cana yakın birisi. Yakışıklı bir adam olma yolunda hızla ilerliyor. Ve çok zeki, yalana tahammülü yok. Aynı zamanda çok büyük bir sevme yeteneği var. Böyle bir oğlunuz olduğu için çok şanslı bir kadınsınız," demişti.

Yazı an.ılıştı ilave bir on dolarla yorumlarını banda kaydetmişti. Lukas o zamanlar birkaç haftada bir bandı dinliyordu. Tek başına karanlık oturma odasında oturuyor, bir mum yakıyor, bir ya da iki kadeh içki içerek oğlunun neye benzediğini dinliyordu.

Sonra Parker Kincaid FBI karargâhına geliyor ve ukala bir sesle yazı analizinin saçma olduğunu söylüyordu.

İnsanlar tarot kartlarını da okuyorlar ve sevgili ölüleriyle konuşuyorlar. Hepsi düzmece...

Düzmece değil! Lukas şimdi kendine kızıyordu. Yazı analis-tinin söylediklerine inanmıştı.

İnanmak zorundaydı. Yoksa çıldırırdı.

Çocuk sahibi olmak aklınızın bir parçasını kaybetmek gibidir. Onu sizden çalarlar ve asla geri alamazsınız... Bazen ebeveynlerin anne babalık görevlerini yapabilmeleri beni şaşırtıyor.

Dr. Evans'ın gözlemi böyleydi. O zaman söylememişti ama bunun bütünüyle doğru olduğunu biliyordu. Ve şimdi burada Cage onu açmaya çalışıyordu.

Demek o ve Kincaid birbirlerine benziyorlardı. Akıllıydılar. Ve evet, kibirliydiler. Her ikisi de yaşamlarının bir bölümünü kaybetmişti. Her ikisi de çevresine koruyucu bir duvar örmüştü. Parker'ınki tehlikeyi dışarıda tutuyordu. Onunki ise kendisini en kötü tehlikenin pusuya yattığı iç dünyasından koruyordu. Ancak onun iyi bir polis olmasını sağlayan aynı içgüdü şimdi ona birbiriyle ilintili hiçbir neden

olmasa da ikisinin birlikte bir geleceklerinin olamayacağını söylüyordu.

Başarabildiği kadarıyla normal yaşantısına dönmüştü. Bir

köpeği vardı. Jean Luc. Birkaç dostu vardı. CD'leri vardı. Koşu kulübüne gidiyordu. Dikiş dikiyordu. Ama Margaret Lukas duygusal yönden Büro'nun artık gelişme göstermeyen bir ajan için kullandığı deyimle kendisini katlamıyordu.

Artık Parker Kincaid'i bu gecedan sonra bir daha görmemesi gerektiğini biliyordu. Bundan çok emindi.

Kulaklığı çıtırdadı. "Margaret... Ulu Tanrım." Konuşan alt kata yerleşen C. P. Ardell'di.

Lukas anında silahını çekti. Sert bir sesle, "Hedefi mi saptadınız?" diye fısıldadı.

Ajan, "Hayır," dedi. "Ama bir sorun çıktı. Burada karışık bir durum var."

Cage de konuşmaları dinliyordu. Kaşlarını çatmış Lukas'a bakarken eli silahındaydı.

C. P. devam etti. "Belediye Başkanı. Bir düzine polisle birlikte burada. Ve kahretsin bir de medya ordusu var."

Lukas yanı başında eğlenmekte olan bir grup insanın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle, "Hayır, olamaz!" diye bağırdı.

"Işıklar, kameralar. Mezarıcı bunu görürse kesin kaçır. Burası bir sirke döndü."

"Hemen oraya geliyorum."

"Sayın Başkan bu bir federal operasyon ve burayı hemen terk etmenizi istemek zorundayım."

Kapalı garaj alanındaydılar. Lukas çabucak tek giriş ve çıkış noktasının kontrol altında olduğunu gözlemledi. Girmek için bilet alınıyordu. Bu araçların plakaları kaydediliyor demektir ve bu durumda Mezarıcı muhtemelen bu yoldan gelmeyecekti. Kimliği belirsiz şantajcı Mezarıcı'ya, ziyaretinin bir kaydını bırakmaması gerektiğini söylemiş olmalıydı. Ama Başkan Kennedy ve onun kahrolası maiyeti, onun ve üniformalı polislerinin katil tarafından anında mimlenebileceği otelin ana girişine yönelmişlerdi. Ve Tanrı aşkına, yanlarında bir kamera gurubu da vardı.

Kennedy aşağı Lukas'a doğru baktı. Ondan bir baş daha

uzundu. "Müşterileri buradan çıkartmak zorundasınız. Onları tahliye edin. Katil ortaya çıktığında onunla konuşmama izin verin."

Lukas onu önemsemeyerek C. P.'ye, "Bunlardan herhangi birisi kendi başına otele girdi mi?" diye sordu.

"Hayır, onları burada durdurduk."

Kennedy, "Tahliye et! Onları dışarı çıkart!" diye ısrar ediyordu.

Lukas, "Bunu yapamayız," dedi. "Mezarıcı ters giden bir şeyler olduğunu anlar."

"Eh, en azından odalarına gitmelerini sağlayın."

Lukas sıkılı dışlerinin arasından, "Bunu bir düşünün Başkan," diye tısladı. "Büyük bir çoğunluk otel müşterisi değil. Sadece burada akşam yemeği ve eğlence için bulunan müşteriler. Odaları yok." Otelin girişine ve dışarıdaki caddeye bir göz attı. Etraf fazla kalabalık değildi. Mağazaların hepsi tatil nedeniyle kapanmıştı. Sert bir şekilde, "Her an burada olabilir, sizden gitmenizi istemek zorundayım," diye fısıldadı. Efendim diye eklemeyi düşündü. Söylemedi.

"O zaman ben de sizin amirinizle görüşmek zorundayım. Amiriniz kim?"

Cage, "Benim," dedi. Şimdi omuz silkmiyordu. Onun yerine yüzünde buz gibi bir ifade belirmişti. "Burada bir yetkiniz yok."

Başkan tükürür gibi, "O zaman, sizin amirinizle görüşürüm," dedi ve "Amiriniz kim?" diye sordu.

"Aramak istemeyeceğiniz birisi. Bana inanın."

"Bırakın, buna ben karar vereyim."

Lukas saatine göz atarak kesin bir tavırla, "Mezarcı şu anda otelde olabilir. Sizinle burada tartışacak zamanım yok. Sizin ve adamlarınızın hemen buradan gitmenizi istiyorum, hemen şimdi!" dedi.

Kennedy yardımcısına baktı.

Lukas, adı neydi? diye düşündü. Ha evet, Jefferies. Yanındaki muhabir bütün görüşmeyi kameraya çekiyordu.

"FBI'm bütün bu insanların yaşamını riske atmasına izin vermeyeceğim. Ben..."

Lukas, "Ajan Ardell, Başkanı tutuklayın," diyerek onun lafını kesti.

Jefferies, "Onu tutuklayamazsınız!" diye bağırdı.

Cage öfkeyle, "Evet tutuklayabilir," dedi ve omuz silkerek, "Sizi de tutuklayabilir," diye ekledi.

Lukas, "Onu buradan götür Ardell," dedi.

"İçeri atayım mı?"

Lukas bir an düşündü. "Hayır. Onunla kal ve bu operasyon bitinceye kadar bizden uzak tut."

"Avukatımı arayacağım ve..."

Lukas'ın içinden, Kincaid'e patlamasına neden olana benzer bir öfke seli yükseldi. Gözlerini adama dikti, parmağını onun göğsüne doğrultarak buz gibi bir sesle, "Başkan! Bu benim operasyonum ve siz buna karışamazsınız! Ajan Ardell ile birlikte kendi yolunuza gitmenize izin vereceğim, bu yüzden yardımcı olun yoksa sizi karargâhta gözaltına aldırırım. Bu tamamen size kalmış," dedi.

Bir sessizlik oldu. Lukas başkana bakmıyordu bile. Gözleri park alanını, yaya yollarını, gölgeleri tarıyordu. Mezarcı olabilecek birinden en ufak iz yoktu.

Kennedy, "Pekâlâ," dedi. Başıyla oteli işaret ederek, "Ama bu gece burada kan dökülecek olursa bu

sizin sayenizde olacak."

Lukas Kincaid'e aynı kelimelerle gözdağı verdiğini anmsayarak, "Akacak kan damarda durmaz," diye mırıldandı. "Devam et C. P."

Ajan, Başkana limuzine kadar eşlik etti. İki adam arabaya bindi. Jefferies bir an için küstah bir tavırla gözlerini Lukas'a dikti ama Lukas hızla arkasını döndü ve Cage ile birlikte otele geri gitti.

Cage, "Lanet olsun," dedi.

"Hayır. Sanırım bir sorun yok. Mezarcının bir şey fark ettiğini sanmam."

"Benim demek istediğim o değil. Şunu düşün bir. Kennedy bizim burada olduğumuzu nasıl öğrendi? Bu, içimizden birinin dışarı bilgi sızdığını gösteriyor. Hangi cehennemden olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Ah, evet, kim olduğunu biliyorum." Lukas cep telefonundan bir yeri aradı.

Lukas öfkesini denetim altında tutmaya çalışarak, "Dedektif," dedi. "Taktik operasyon hakkındaki tüm bilgilerin gizli olduğunu biliyorsun. Yaptığını Birleşik Devletler Savcısına bildir-memem için bir neden söylemek ister misin?"

Len Hardy'nin inkâr etmesini ya da en azından kaypak bir şekilde bir hata yaptığını ve aldatıldığını dair özür dilemesini bekledi. Ama adam sertçe, "Neyi istersen onu bildir ama Kennedy, Mezarıcı ile bir anlaşma yapma şansı istedi. Ona bunu verdim," diyerek onu şaşırttı.

"Neden?"

"Çünkü sen insanları ölüme yollamaya hazırdın. Kaç insanı? Bir düzine mi? İki düzine mi?"

"Eğer bu Mezarıcı'yı durduracaksa, evet. Bu kesinlikle yapmaya niyet ettiğim şey."

"Kennedy onunla konuşabileceğini söyledi. Onu parayı almaya ikna etmek için. O..."

"Onun kahrolası televizyoncularla geldiğini biliyor musun?"

Hardy'nin sesi artık kendinden pek o kadar emin çıkmıyordu. "O... Ne?"

"Bir televizyon ekibi. Adam medya için rol kesiyordu. Mezarıcı ışıkları, koruma polislerini görseydi... anında gider ve başka bir hedef bulurdu."

Hardy, "Onunla konuşmak istediğini söyledi," dedi. "Bunu halkla ilişkileri kuvvetlendirmek için kullanacağını düşüneme-

dim."

"Eh, kullandı ama." "Ya Mezarıcı?"

"Onun bir şey fark ettiğini sanmıyorum."

Bir anlık bir sessizlik oldu.

"Çok üzgünüm Margaret." Hardy içini çekti. "Sadece bir şeyler yapmak istedim. Daha fazla insanın ölmesini istemedim. Üzgünüm."

Lukas'ın telefonu tutan eli kasıldı. Onu kovması ve takımdan atması gerektiğini biliyordu. Bölge polis komisyonu için bir rapor hazırlaması gerektiğini de. Ama genç adamın Tom ve Joey öldükten sonra kendisinin her gece döndüğü ev kadar sessiz bir eve döneceğini aklından geçirdi. Sevgilinin tokadı kadar acıtan bir sessizlik. Hardy kendini Emma'nın yasını tutmaya zorlayarak tatilini yalnız geçiriyordu.

Hardy ondaki tereddüdü hissetti ve, "Bir daha olmayacak. Bana bir şans daha tanı," dedi.

Evet mi? Hayır mı?

"Tamam Len. Bunu sonra konuşuruz."

"Teşekkür ederim Margaret."

"Gözetime geri dönmek zorundayım." Lukas sertçe telefonu kapattı. Hardy bir şey daha söylemişse bile onu işitmedi. Ritz-Carlton'un lobisine döndü. Bir kez daha kalçasında taşıdığı silahını çıkarttı ve yanında tutarak kalabalığın arasında dolaşmaya başladı.

Cage parmağıyla hafifçe saatine vurdu. Sekize birkaç dakika

kalmıştı.

Karanlık suyu çevreleyen parmaklıklardan bakıp Titanik hakkında şakalar yapıyor; kaz ciğerini boş verip karides yiyor; şarap, faiz oranları, yaklaşan seçimler, kongre skandalları ve TV'deki komedi dizilerinden söz ediyorlardı.

Adamların çoğu smokinli ya da takım elbiseliydi. Koyu renk giysili pek çok kadının etekleri cilalı güverte zemininin ancak birkaç santim üstünde uçuşuyordu.

"Bu olağan üstüdeğil mi? Manzaraya bak."

"Havai fişekleri görebilecek miyiz?"

"Hank nereye gitti? Benim biramı aldı."

Partideki yüzlerce kişi upuzun yatın dört bir yanına dağılmıştı. Gemide üç güverte, dört de bar vardı ve yılbaşı cümbüşünde herkes kendini harika hissediyordu.

Müşterilerinden ve hastalarından birkaç saat uzaklaşarak huzur bulan avukatlar ve doktorlar, çocuklarından bir süre uzak olmanın keyfini yaşayan anne babalar, تنها bir köşe bulmayı uman âşıklar.

"Öyleyse o ne yapacak onun adaylığını koyacağını duydum ama seçim anaforu o neden ah sahi Sally Claire'den ne haber Tom gerçekten Warrenton'daki evi aldılar mı eh buna nasıl para bulduklarını bilmiyorum..."

Dakikalar geçti ve saat sekize yaklaşmaya devam etti.

Herkes mutluydu.

Hoş insanlar partiden zevk alıyorlar, dostların birlikteliğinden hoşlanıyorlar.

Gece yansında yapılacak havai fişek gösterisine şükürler olsun, kutlama yapma şansına şükürler olsun ve ülkenin başkentindeki baskıdan bu akşamlik uzaklaşmaya şükürler olsun.

On Dördüncü Caddedeki köprüden tam üç kilometre güneyde bağlı bulunduğu rıhtımda suların üzerinde bir kraliçe gibi süzülen lüks Ritz Lady'nin tayfası ve servis görevlileri tarafından gemide eğlenenlere sağlanan her türlü konfora şükürler olsun.

YİRMİ ÜÇ

Robby J. R. R. Tolkien'in kitabını bırakıp Nintendo oynamaya başlamıştı.

Artık sinirli görünmüyordu ve oğlunun siniri yatınca Parker da rahatlamıştı. Mezarıcı hakkında, en son saldırı hakkında bir şeyler öğrenmek zorundaydı. Lukas ve Cage başarmışlar mıydı? Onu bulmuşlar mıydı?

Onu öldürmüşler miydi?

Yerdeki oyuncakların arasından geçerek Stephie ile Bayan Cavanaugh'un mutfakta olduğu alt kata indi.

Kız paslanmaz çelik tencerelerinden birini ovalarken tüm dikkatini yaptığı işe vererek gözlerini kısmıştı. Karameladan üzerine yeşil şeker serpiştirilmiş bir yılbaşı ağacı yapmıştı. Ağaç mutfak tezgâhının üzerinde bir tabağın içinde sevimli bir şekilde yana yatmış duruyordu. "Çok güzel olmuş, Yaratık."

"Üzerine gümüş toplar koymaya çalıştım ama düştüler." "Robby bunu çok sevecek."

Tam çalışma odasına gitmek için hareket etmişti ki kızının yüzünün garipleştiğini fark etti. Kolunu onun omzuna doladı. "Kardeşin iyi, biliyorsun değil mi?" "Biliyorum." "Bu gece birlikte olamadığımız için üzgünüm."

"Sorun değil."

Bu sözler, tabii ki büyük bir sorun, demek oluyordu.

"Yarın eğleneceğiz... Ama tatlım, biliyorsun, hasta arkadaşım var ya, yine onu ziyaret etmeye gitmek zorunda kalabilirim."

Stephie, "Ah, evet biliyorum," dedi.

"Anlıyorsun değil mi?"

"Evet, anlıyorum. Bazen hep burada oluyorsun, bazen de birazcık."

"Yarın hep burada olacağım. Hem belki kar da yağar. Kızakla kaymak ister misin?"

"Evet! Sıcak çikolata da yapabilir miyim?"

"Elbette yaparsın." Kızını kucakladı, sonra doğruldu ve Lukas'ı aramak için çalışma odasına yöneldi. Kızının konuşmayı duymasını istemiyordu.

Odaya doğru ilerlerken gözü perdelerin arasından pencereye ilişince dışarıda bir hareket fark etti ve kaldırımında yürüten bir adam herhalde, diye düşündü. Hızla pencereye yöneldi ve dışarı baktı ama kimseyi göremedi. Sadece sokakta tanımadığı bir araba duruyordu. Elini cebine daldırdı ve Lukas'ın silahının soğuk metalini sıvazladı.

Ah, hayır. Tekrar olmasın... Kayıkçı'yı düşünmek, o korkunç geceyi yeniden anımsamak...

Silah patlayınca çok gürültü çıkarmıştı!...

Kapının zili çaldı.

Mutfığa bir göz atarak sert bir sesle, "Ben bakarm," diye bağırdı. Stephanie'nin gözlerini kırptırıldığını gördü. Bir kere daha sert üslubu çocuğunu korkudan sıçratmıştı. Ama onu yatıştırıcak zamanı yoktu. Eli cebinde kapının camından dışarı baktı ve akşamın erken saatlerinde tanıştığı bir FBI ajanını gördü. Rahatladı. Başını kapının pervazına dayadı. Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı, sonra titreyen eliyle kapıyı açtı. O sırada ikinci bir ajan da merdivenlerden çıkıyordu. Lukas'ın evi korumak için birilerini göndereceğini söylediğini anımsamıştı.

"Ajan Kincaid?"

Başıyla onayladı. Stephanie'nin konuşulanları duyamayacak kadar uzakta olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden arkasına bir göz attı.

"Ailenize göz kulak olmamız için bizi Margaret Lukas gönderdi."

"Teşekkürler. Mümkünse görüş mesafesinin hemen dışına park edin. Çocukların huzursuz olmalarını istemiyorum."

"Tabii efendim."

Parker saatine göz atınca rahatladı. Eğer Mezarıcı saldırmış olsaydı Cage ya da Lukas arardı. Belki gerçekten de o orospu çocuğunu yakalamışlardı.

"Metro katliamının tetikçisi. Mezarıcı. Onu yakaladılar mı?"

İki ajan arasında Parker'in ürperten bir bakışma geçti. Ah, hayır...

"Ee, efendim..."

Evin içinde telefonun zili yankılandı. Bayan Cavanaugh'un cevap verdiğini gördü.

"Mezarıcı Potomac'ta bir eğlence gemisine bindi. On bir kişiyi öldürdü. Yirmiden fazla yaralı var. Bildiğinizi sanıyordum."

Ah, Tanrım, hayır...

Midesi bulandı.

İnsanlar ölürken ben burada çocuk kitabı okuyordum... Hayatım Susam sokağında geçiriyorsun...

"Ajan Lukas... o iyi mi? Ya ajan Cage?"

"Evet efendim. Onlar geminin yakınında değillerdi. Ritz diye bir ipucu buldular ve Mezarcının Ritz Otellerinden birine saldıracağını düşündüler. Ama oteller değilmiş. Geminin adı Ritz Lady imiş. Kötü şans, ha?"

Diğer ajan, "Güvenlik görevlileri iki üç el ateş etmişler ve adamı kaçırmışlar. Daha kötü şeyler olmasını engellenmişler. Ama adamı vuramamışlar. Öyle sanıyorlar."

Kötü şans, ha?...

Hayır, bu hiçbir şekilde şans değildi. Bulmacayı çözemediğin zaman, bunun nedeni şans değildir.

Üç şahin...

Bayan Cavanaugh'un, "Bay Kincaid," diye seslendiğini duydu.

İçeriye bir göz attı.

On bir ölü..

"Telefon size."

Parker mutfağa yürüdü. Lukas'ı ya da Cage'i duymayı bekleyerek ahizeyi kaldırdı. Ama tanımadığı, pürüzsüz ve güzel bariton bir ses, "Bay Kincaid mi?" diye sordu.

"Evet. Kim arıyor?"

"Adım Slade Phillips. WPLT'den. Yılbaşı arifesi katliamları hakkında özel bir haber yapıyoruz. İsimsiz kaynaklarımızdan birisi sizin araştırmaya yardımcı olduğunuzu ve katil gerçekte başka bir yeri hedeflemişken FBI'ın Ritz-Carlton oteline gönderil-mesindeki karışıklıktan sizin sorumlu olabileceğinizi söyledi. Bu bilgiyi akşam dokuz haberlerinde yayınlayacağız. Ancak olayı bir de sizin açınızdan dinleyip size de bir şans vermek istedik. Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Parker derin bir nefes aldı. Bir an için kalbinin duracağını sanmıştı.

Bu... Joan öğrenecekti. Herkes öğrenecekti.

"Bay Kincaid?"

"Yorum yok." Telefonu yerine çarptı ama ahizeyi yerine tam oturtamadı. Telefon kordonunun aşağı doğru sarkmasını ve çınlayan bir sesle ahizenin zemine çarpmasını öylece seyretti.

Mezarıcı rahat motel odasına geri döndü.

Gemiyi hayal ederek... şey gibi... klik... kırmızı ve sarı yaprakların arasında atlı karınca gibi kendi etrafında dönerek Uzi'siyle ateş ettiği ve ateş ettiği ve ateş ettiği...

Ve düşen, çığlık atan, kaçışan insanları seyrettiği. Bunun gibi şeyler.

Tiyatrodakine benzemiyordu. Hayır, hayır. Bu kez onlardan pek çoğunu vurmuştu. Bu, ona yapması

gerekenleri söyleyen adamı mutlu edecekti.

Mezarıcı motel odasının kapısını kilitledi ve ilk iş olarak kanepeye yürüyüp Tye'a baktı. Oğlan hâlâ uyuyordu. Battaniye üstünden kaymıştı. Onu tekrar üstüne örttü.

Mezarıcı televizyona döndü ve Ritz-Lady gemisini gördü. Bir kez daha, tanıdığı adamı... klik... Belediye Başkanını gördü. Başkan Kennedy. Geminin önünde ayakta duruyordu. Hoş bir takım giymişti. Hoş bir kravat takıyordu ve böyle şık bir kıyafetle sarı ceset torbalarının önünde durması çok garip görünüyordu. Bir mikrofonu konuşuyordu ama Tye'ı uyandırmak istemediği için TV'nin sesini kısın Mezarıcı onu duyamıyordu. Bir süre daha izlemeye devam etti ama reklamlar başlamadı. Hayal kırıklığına uğradı ve bu yüzden de iyi geceler Başkan, diye düşünerek televizyonu kapattı.

Kişisel eşyalarını toplamaya başladı. Bu iş zamanım alıyordu.

Moteller hoştu, moteller eğlenceliydi.

Her gün geliyorlar ve odayı temizliyorlardı. Pamela yapmazdı. O çiçekleri seviyordu, yatakta hünerini sergilemeyi seviyordu. Şu... klik, klik... şu hünerler.

Düşünceleri değişiverdi. Kurşunlar etrafında vızıldıyordu. Ka... kafa... kafasının etrafında.

Bir nedenden ötürü Ruth'u düşündü.

Ruth, "Ah, Tanrım, hayır," dedi. "Bunu yapma!"

Ama ona yapması söylenmişti. Onun boğazına uzun bir cam parçası sokması söylenmişti. Ve o da sokmuştu. Ölürken titremişti. Bunu hatırlıyordu. Ruth, titreme.

Noel günündeki gibi bir titreme, on iki yirmi beş, bir iki iki beş, Pamela'ya çorba yaptığı ve hediyesini verdiği zaman.

Tye'a baktı. Oğlan birlikte götürecekti... klik... Onunla daha batıya. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam Washington D.C.'deki işlerini bitirdikten sonra onu arayacağını ve nereye gideceklerini söyleyeceğini söylemişti.

Mezarıcı, "Nereye olacak?" diye sormuştu.

"Bilmiyorum. Belki daha batıya."

"Batı nerede?" diye sormuştu.

"California. Belki Oregon."

Bu yerlerin nerede oldukları hakkında hiçbir fikri olmayan Mezarıcı, "Sahi mi?" demişti.

Ama bazen, gecenin geç saatlerinde, çorbaya doymuş ve komik reklamlara gülümserken daha batıya gitmeyi düşünür ve oralarda neler yapacağını hayal ederdi.

Şimdi, eşyalarını toplarken, kesinlikle oğlanı da birlikte götürmeye karar vermişti. Daha batıya daha... klik.

Daha batı.

Evet, daha iyi olacaktı. Daha hoş olacaktı. Daha eğlenceli olacaktı.

Çorba içebilirler, biberli fasulye yiyebilirler ve televizyon seyredebilirlerdi. Oğlana televizyon reklamlarını anlatabilirdi.

Pamela, Mezarcı'nın karısı, elinde bir çiçek, göğüslerinin arasında altın bir haç, onunla birlikte reklamları seyretmeye alıştı. Ama hiçbir zaman reklamları birlikte seyredecekleri Tye gibi bir çocukları olmamıştı.

Pamela, "Ben mi?" diye sormuştu. "Seninle bir çocuk yapmak mı? Sen kafayı sıyırmış kahrolası bir kaçık..." klik "... mısın? Neden çekip gitmiyorsun? Neden hâlâ buradasın? Kahrolası hediyeni de al ve defol! Uzaklara git. Sen..."

Klik.

Ama seni seviyorum...

"Senin için hecelememi ister misin? Bir senedir William'la düzüşüyorum. Bu senin için yeni bir haber mi? Senden başka şehirdeki herkes biliyor. Eğer birinden çocuk doğurmak isteseydim onun çocuğunu doğururdum."

Ama seni her şeyden daha fazla seviyorum.

"Ne yapıyorsun? Ah Tan... Klik.

"...rım. İndir şunu!"

Anılar Mezarcı'nın beyinde kar taneleri gibi uçuşuyordu.

Kadın onun elindeki bıçağı görünce, "Hayır! Yapma!" diye çığlık atmıştı. "Yapma!"

Ama o yaptı.

Bıçağı onun göğsüne sapladı. Ona sabah verdiği altın haçın hemen altına. Noel sabahı.

Kadının tişörtünün üstünde ne kadar güzel kırmızı bir gül açmıştı. Bıçağı göğsüne bir daha sapladı ve gül daha da büyüdü.

Ve kan aktı aktı aktı, Pamela kaçtı... Nereye?

Nereye? Banyoya. Evet. Üst kattaki banyoya. Kanı akıyor ve çığlıklar atıyordu. "Ah, Tanrım, Tanrım, Tanrım..."

Pamela çığlık çığlığa silahı kaldırdı, başına nişan aldı. Şakağında bir çatırtı koparken kadının ellerinde çok güzel sarı çiçekler açıyordu. Seni her şeyden çok seviyorum...

Mezarıcı bir süre sonra uyandı.

İlk gördüğü şey ona yapması gerekenleri anlatan adamın sevecen yüzüydü.

Klik, klik...

Şimdi sesli mesaj servisini arıyordu. Mesaj yoktu. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam neredeydi?

Ama bunu düşünecek, mutlu olacak ya da kederlenecek zamanı yoktu. Bunlar her ne demekse.

Sadece son saldı için hazırlanacak zamanı vardı.

Mezarcı dolabın kilidini açtı. İkinci otomatik tabancayı ve tabii ki Uzi'yi çıkardı. Pis kokulu lateks eldivenleri taktı ve şarjörleri doldurmaya başladı.

Bu kez iki silah. Ve alışveriş torbası yok.

İki silah ve kurşunlar, kurşunlar.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, bu kez öncekilerden çok daha fazla insanı vurması gerektiğini söylemişti.

Çünkü bu senenin son gecesinin son saatinin son dakikası olacaktı.

YİRMİ DÖRT

Parker Kincaid ter içinde koşar adım FBI bel-ge laboratuvarından içeri girdi. Lukas ona doğru yürüdü. Yüzü anımsadığından daha da solgundu. "Mesajımı aldım," dedi. "Şu muhabir, Phillips. Bizim kuryelerden birini elde etmiş. Nasılsa senin gerçek adını öğrenmiş."

Parker'ın tepesi atmıştı. "Söz vermiştin!"

Lukas, "Üzgünüm Parker," dedi. "Üzgünüm. Böyle bir şey olabileceği aklıma gelmedi. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Dr. Evans ve Tobe Geller sessizdi. Neler olduğunu biliyorlardı ama belki Parker'ın gözlerindeki bakışı gördükleri için bu işe karışmak istemiyorlardı. Cage orada değildi.

Parker evin önünde bekleyen ajanlardan ödünç aldığı kırmızı ışıklı polis reflektörünü açarak Fairfax'tan şehre son sürat gelirken onları cep telefonundan aramıştı. Kafası hızla çalışıyordu. Bu belayı nasıl kontrol altına alabilirdi? Bütün istediği bazı insanların hayatının kurtarılmasına yardım etmektir. Onu bu işe katılmaya iten tek şey buydu. Bazı çocukları kurtarmak. Ve neler olduğuna bakmak...

Şimdiyse kendi çocukları ondan alınabilirdi.

Bu dünyanın sonu olurdu...

Joan'ın çocukların kısmi velayetini aldığı anda olabilecek şeyler bir bir gözünün önüne geliyordu. Joan anneliğe olan ilgisini çabuk kaybetmişti. Bakıcı bulamadığı zaman onları alışveriş merkezinin içindeki çocuk parkında bırakıyordu. Kendi başlarına. Sonra, onlara kızdıyordu. Çocuklar kendi yemeklerini kendileri hazırlamak zorunda kalıyor, kendi çamaşırlarını kendileri yıkıyorlardı. Parker ümitsizlik içindeydi. Ne demeye Cage'in kahrolası yardım çağrısını kabul etmişti?

Hemen yan taraftaki masanın üzerine küçük bir televizyon konmuştu. Parker haber kanalını açtı. Saat tam dokuzdu.

Reklamlar bitti ve WPLT'nin haber ekibinin gülümseyen yüzleri ekranda belirdi.

Kızgınlıkla, "Cage nerede?" diye sordu.

Lukas, "Bilmiyorum. Üst katlarda jir yerlerde olabilir," dedi.

Parker çılgın gibi, acaba bu eyaletten taşınırsak mı, diye düşünüyordu. Ama hayır. Joan bunun için mücadele ederdi ve Virginia mahkemelerinin yargılama yetkisi hâlâ vardı.

Ekranda, o orospu çocuğu Phillips, kalın bir tomar kâğıttan başını kaldırdı ve acayip bir samimiyetle gözlerini kameraya dikti.

"İyi akşamlar. Ben Slade Phillips... Bu gece Washington'ı teröre boğan topluma yönelik silahlı saldırıların üçüncüsünde, bir saat önce, on bir kişi öldü, yirmi dokuz kişi yaralandı. Bu özel haber bülteninde, kurbanlar ve olay mahallindeki polislerle yaptığımız özel röportajlar ekrana gelecek. Ayrıca WPLT Potomac Nehrinde demirli duran yatta kısa bir süre önce meydana gelen katliamın özel görüntülerini ele geçirdi."

Parker yumruklarını sıkmış, sessizce seyrediyordu.

"Ayrıca WPLT'nin elde ettiği bilgilere göre Yerel Polis ve FBI, katilin bu seferki hedefi konusunda yanlış bir tahmin yaparak onun bir otele saldıracağını düşündü, elindeki ajan ve polis memurlarının büyük kısmını söz konusu otel çevresinde görevlendirdi, bu yüzden kentin başka semtlerinde gemideki katliama müdahale edecek pek az ajan ve polis memuru kaldı. Bu karışık-

lıktan kimin sorumlu olduğu kesin olarak bilinmemekle birlikte, bazı kaynaklardan aldığımız bilgilere..."

Phillips'in sesi hafifledi. Kulaklığından kendisine verilen haberi dinler gibi başını bir parça yana çevirmişti. Hemen kameraya bir göz attı. Yüzünü bir memnuniyetsizlik ifadesi kapladı. Kısa bir süre sustu ve yeniden konuşmaya başladığı zaman, ne kadar bozulduğu açık seçik belli oluyordu.

"... göre Washington Belediye Başkanı Gerald D. Kennedy muhtemelen bu operasyonun başarısızlığa uğramasından sorumlu olduğu gerekçesiyle Federal yetkililerce gözaltına alındı... Şimdi katliamın görgü tanıklarından biri bizimle birlikte. Cheryl bize anlatabilir misin..."

Cage, paltosu sırtında, laboratuvara girdi. Televizyonu kapattı.

Parker gözlerini yumdu ve öfledi. "Tanrım."

Cage, "Özür dilerim Parker," dedi. "Bazen işler ters gider. Ama seninle bir anlaşma yaptım ve sonuna kadar ona uyacağız. Ah, bir şey daha... Bunu nasıl yaptığımı hiç sorma. Kesinlikle bilmek istemezsin. Şimdi bir şansımız daha var. Bu pisliği mihlayalım. Ve bu sefer aptallık yok."

Limuzin, bir geminin rıhtıma yanaşması gibi Belediye Bina-sı'nın önündeki kaldırıma yanaştı.

Başkan Jerry Kennedy yayından hiç hoşnut kalmamıştı ama elinden bir şey gelmiyordu. Daha biraz önce Potomac Nehri kıyısında kurtulanları teselli ediyor ve Mezarçı'nın neden olduğu tahribatı inceliyordu. Yanı başındaki ince uzun boylu karısı Cla-ire ile kurşunların güverteleri, kamaraları ve masaları nasıl delik deşik ettiğini hayretle görmüştü. Kurbanlara neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Öne doğru uzandı ve televizyonu kapattı.

Claire, Slade Phillips'in Kennedy'nin bir şekilde gemideki ölümlerden sorumlu olduğuna dair yorumunu kastederek, "Nasıl yapabilir?" diye fısıldadı.

Wendell Jefferies parıldayan kafasını ellerinin arasına almış

öne doğru uzandı. "Phillips... Ona ödemeyi önceden yapmıştım. Ben..."

Kennedy eliyle ona susmasını işaret etti. Yardımcısı ön koltukta oturan iriyarı federal ajanı unutmuşu benziyordu. Medyaya rüşvet vermek hiç şüphesiz federal bir suçtu.

Evet, Jefferies, Slade Phillips'e yirmi beş bin dolar vermişti. Ve o parayı asla geri alamayacaklardı.

Kennedy, Claire ile Jefferies'e ciddi bir tavırla, "Ne olursa olsun," dedi. "Slade Phillips'in basın danışmanım olmasını istemezdim." Her zaman olduğu gibi duygularını belli etmeden konuşuyordu ve diğerleri ancak aradan bir dakika geçtikten sonra bunun bir şaka olduğunun farkına varabildi. Claire güldü. Jefferies hâlâ olayın şokundan çıkamamış görünüyordu. İşin komik yanı, Kennedy bir daha yanında hiçbir zaman bir basın danışmanı bulunduramayabilirdi. Eski politikacıların buna gereksinimleri olmazdı. Çılgın atmak istiyordu. Ağlamak istiyordu. Claire, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Bir içki içeceğiz ve sonra Afro-Amerikalı öğretmenler birliğinin partisine gideceğiz. Kim bilir? Mezarıcı hâlâ meydana çıkıp parayı isteyebilir. Hâlâ onunla yüz yüze gelip konuşma şansım olabilir."

Claire başını olumsuzca salladı. "Gemide olanlardan sonra mı? Ona güvenemezsin. Seni öldürebilir."

Kennedy, basın bu gece yaptığından sonra beni istese de daha fazla öldüremez, diye düşündü.

Claire bozulan bir tutam saçını ufak bir şişeden parfümlü bir spreyle sıkarak düzeltti. Kennedy kokudan hoşlandı. Koku onu rahatlatmıştı. Keskin gözlü, elli dokuz yaşındaki bu enerjik kadın seneler önce kamu hizmetinde çalışmaya başladığı ilk günden beri gerçek danışmanı olmuştu. Aslında eşi dostu kayırmannın canı cehennemeydi ama onu birinci sekreteri yapmasını engelleyen tek şey sadece bir beyaz olması ve bunun Washington nüfusunun yüzde altmışını teşkil eden siyahlar nezdinde bir dezavantaj olacağı konusunda bizzat onun çok ısrar etmiş olmasıydı.

Kadın, "Bütün bunlar o kadar kötü mü?" diye sordu.

"Çok kötü."

Claire Kennedy başını salladı ve elini kocasının kuvvetli bacağının üstüne koydu.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Kennedy aniden mini barı işaret ederek, "Şampanya var mı?" dedi.

"Şampanya mı?"

"Elbette. Alçakça bir oyun yüzünden hezimete uğrayışımızı şimdiden kutlamaya başlayalım."

Kadın, "Sen ders vermek isterdin," dedi ve ardından, "Profesör Kennedy," diye göz kırptı.

"Ve bunu da yaptın Profesör Kennedy. William ve Mary'ye derslere katılmak istediğimizi söyleyeceğiz." Kocasına gülümsedi ve limuzinin mini barını açtı.

Ama Jerry Kennedy gülümsemedi. Öğretmenlik yapmak bir başarısızlık olurdu. Dupont Meydanındaki hukuk bürosunda çalışmak bir başarısızlık olurdu. Kennedy yüreğinin ta içinde hayatının amacının bu bataklık memleketin acayip bir şekilde kümelenmiş topraklarını burada doğan çocuklar için daha iyi bir hale getirmeye çabalamak olduğunu ve ancak daha ucundan yakaladığı Proje 2000'in de bunu sağlayacak tek şey olduğunu biliyordu.

Ve şimdi bütün umutlar yerle bir olmuştu.

Karısına baktı. Gülüyordu.

Kadın barı işaret etti. "Gallo ve Budweiser var."

Washington'da başka ne olurdu ki?

Kennedy kapı kolunu çekti ve soğuk geceye çıktı.

Silahlar nihayet yüklendi.

Eski susturucu yeniden sarıldı ve yeni susturucu da ikinci silaha monte edildi.

Mezarıcı rahat odasında cebini kontrol etti.

Bakalım... Yanında bir tabanca vardı, iki tane de arabanın torpido gözünde. Ve bir sürü mermi.

Mezarıcı bavulunu arabaya götürdü. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam odanın ücretinin ödendiğini söylemişti. Gitme zamanı geldiğinde tek yapması gereken çıkıp gitmekti.

Teneke çorba kutularını, tabak çanağını, bardakları topladı ve onları halk arabası Toyota'ya koydu.

Mezarıcı odaya döndü ve birkaç dakika çelimsiz yapılı Tye'ı seyretti. Yeniden batının... klik... daha batının nerede olduğunu merak etti. Sonra onu battaniyeye sardı.

Oğlanı küçük bir köpek yavrusu gibi taşıyarak arabaya indi ve onu arka koltuğa yatırdı.

Mezarıcı, direksiyona geçti ama arabayı hemen çalıştırmadı. Arkasına döndü ve oğlana biraz daha baktı. Battaniyeyi oğlanın ayaklarına sıkıştırdı. Oğlan lime lime olmuş spor ayakkabılar giyiyordu.

Birinin konuştuğunu hatırladı. Ama konuşan kimdi? Pamela mı? William mı? Yoksa ona yapması gerekenleri söyleyen adam mı?

"Uyu..."

Klik, klik.

Bekle, bekle, bekle.

"... yapmanı istiyorum." Klik, klik.

Aniden ne Pamela, ne boğazındaki camla Ruth ne de ona yapması gerekenleri söyleyen adam kalmadı. Artık sadece Tye vardı.

Mezarıcı oğlanın hareketsiz bedenine bakarak, "Senin iyi uyumam istiyorum," dedi. Bunun ne anlama geldiğinden tam emin değildi. Ama yine de söyledi.

.

Gece uykuya dalarken, Seni her şeyden daha çok seviyorum...

Arabayı çalıştırdı. Sinyal verdi, kör noktayı kontrol etti ve trafiğe daldı.

YİRMİ BEŞ

Son yer.

... sana gösterdiğim yer- siyah...

Parker Kincaid Belge Bölümünün laboratuvarında karatahtanın önünde ayakta duruyordu. Elleri belinde, önündeki bulmacaya gözlerini dikmişti.

... sana gösterdiğim yer- siyah...

"Siyah ne?" Dr. Evans derin derin düşünyordu.

Cage omuz silkti. Lukas telefonda Ritz Lady'nin güvertesindeki FKİM'nin suç mahalli uzmanıyla görüşüyordu. Telefonu kapattı ve takıma umdukları gibi birkaç somut iz bulunduğu haberini verdi. Üzerlerinde birkaç matbu iz bulunan kurşun kutuları bulunmuştu. AFİŞ tarafından inceleniyorlardı ve Kimlik Araştırma Dairesi e-postayla Lukas'a sonucu bildirecekti. Başka hiçbir fiziksel kanıt yoktu. Tanıklar yaşı belli olmayan koyu renk paltolu beyaz bir erkek demişlerdi. Tahminen otomatik silahı koyduğu kahverengi bir çanta taşıyordu. Bir parça iplik bulunmuştu. FKİM'in teknisyenleri bunun çantanın parçası olduğuna karar vermişlerdi ama çok sıradandı ve kökenine ait bir ipucu vermiyordu.

Parker etrafına bakındı, "Hardy nerede?"

Cage ona Ritz'deki olayı anlattı.

Parker başıyla Lukas'ı işaret ederek, "Onu kovdu mu?" diye sordu.

"Hayır. Öyle yapması gerektiğini düşündü ama önce canına okudu sonra bir şans daha verdi. Alt kattaki araştırma kitaplığında. Kefaretini ödemeye çalışıyor."

Parker arka tarafta duran Geller'a baktı. Genç ajan bilgisayarın harflerin sırasını değiştirerek yeni kelimeler türeten anagram programı ile boş yere siyah kelimesini izleyebilecek olası harfleri bulmaya çalışırken, gözlerini önündeki ekrana kilitlemişti. Bu sözcükten sonra gelen harfler Ritz Lady sözcüklerinden çok daha kötü zarar görmüştü.

Parker bir süre ağır adımlarla dolaştıktan sonra durdu. Gözlerini tahtaya dikti. Kafasında açıkça değil ama belirsiz bir fikrin oluştuğuna dair mide bulandırıcı bir hisse kapılmıştı. İçini çekti. Ve kendini Lukas'ın yanında dikilirken buldu.

Kadın, "Oğlun, Robby. İyi mi?" diye sordu.

"O iyi. Sadece biraz korkmuş."

Kadın başını salladı. Yandaki bilgisayardan, "E-postanız var," diyen bir ses yükseldi. Lukas monitöre doğru yürüdü ve mesajı okudu. Başını olumsuzca iki yana salladı. "Kurşun kutusundaki izler gemideki hatıra toplayan yolculardan birine aitmiş. Araştırılmış." Hafızaya al düğmesine bastı.

Parker, "Bu beni modası geçmiş bir insan yapıyor," dedi.

"Ne?"

"E-posta." Lukas'a baktı ve, "Bir belge inceleme uzmanı olarak demek istiyorum. Eh, insanlar artık bunun yüzünden hiç yazmadıkları kadar çok yazıyorlar; ama..." diye ekledi.

Ve lafını Lukas tamamladı. "Ama bugünlerde el yazmaları azaldı."

"Doğru."

Lukas, "Bu her şeyi daha da güçleştirecek," dedi. "Bu yüzden bir sürü sağlam kanıt yitirilecek."

"Öyle. Ama beni üzen şey bu değil."

"Üzen şey mi?" Lukas gözlerini ona dikti. Bakışları artık sert değildi ama kendince basit bir terimi böylesi saygın bir adli laboratuarda yinelemekten huzursuz olmuş görünüyordu.

Parker ona, "Benim içirt," dedi, "el yazıları insan karakterinin bir parçasıdır. Olayların gülünç yanlarını görme yeteneğimiz ya da hayal gücümüz gibi. Bir de şöyle düşün; el yazısı insanın ölümünden sonra baki kalan pek az şeyden birisi. Yazılar yüzlerce sene bozulmaz. Becerebildiğimiz ölçüde ölümsüzlüğe yaklaşmış oluruz."

Lukas, "Karakterin bir parçası mı?" diye sordu. "Ama sen yazıya bakarak kişilik analizi yapmanın bir çeşit sahtekârlık olduğunu söylemiştin."

"Hayır, ben kişinin yazdığı ne olursa olsun kimliğinin yansımasıdır, demek istedim. Kelimelerin nasıl yazıldığı ya da anlamı önemli değildir. Yanlış ya da saçma olsa bile. Gerçek şu ki, kişi kelimeleri düşünür ve onları olduğu gibi kâğıda geçirir. Bu benim için hemen hemen bir mucizeye eşdeğerdir."

Lukas'ın başı önüne düşmüş gözleri yere dikilmişti.

Parker, "Ben her zaman el yazısının kalbin ve aklın parmak izi olduğunu düşünürüm," diye devam etti. Lukas'ın bu duygusal yaklaşıma ters tepki gösterebileceği endişesiyle sıkıntıyla güldü. Ama garip bir şey oldu. Margaret Lukas onu onaylarcasına-na başını salladı ve diğer tarafa baktı. Parker bir an yandaki monitörde başka bir mesajın belirip onun dikkatini çektiğini sandı ama mesaj yoktu. Lukas'ın başını yana çevirmesiyle ekranda beliren görüntüsünden gördüğü kadarıyla, kadının gözlerinde yaşlar parlıyordu. Bu Lukas'ta görmeyi hiç ummadığı bir şeydi. Ama evet, Lukas gözyaşlarını siliyordu.

Ona tam iyi olup olmadığını soracaktı ki kadın aniden yanık sarı sayfaların durduğu cam levhalara doğru yürüdü. Parker'ın gözyaşlarıyla ilgili bir şey sormasına fırsat vermeden, "Onun çizdiği labirentler. Onlarda bir şey olduğunu düşünüyor musun? Belki bir ipucu?" diye sordu.

Parker cevap vermedi. Öylece ona bakmaya devam etti. Kadın hafiften ona doğru döndü ve sorusunu yineledi, "Labirentler?"

Parker kısa bir an sonra gözlerini ondan ayırarak sarı sayfalara baktı. Sadece psikopatlar ipucu olarak şifreli yazılar bırakmaya meyilli olurlar ve hatta onlar bile bunu nadiren yaparlardı. Ama bir kontrol etmek pek de kötü bir fikir olmayabilirdi. Başka yapacak çok az şeyleri vardı.

Cam levhayı tepegöze yerleştirdi.

Lukas hemen yanında duruyordu.

Cage, "Neyi arıyoruz?" diye sordu.

Lukas, "Çizgilerin bir harf meydana getirip getirmediğini," dedi.

Parker, "Güzel," diye karşılık verdi. Lukas bulmacaların anlamını kavramaya başlıyordu.

Çizgileri dikkatle incelediler. Ama hiçbir şey bulamadılar.

Sonunda Lukas, "Belki," dedi. "Bu bir haritadır."

Bu da güzel bir fikirdi.

Herkes gözlerini çizgilere dikti. Bölge Ofisinin şefi olarak Lukas şehrin planı konusunda bir uzman sayılırdı. Ama labirentlerin çizgileri arasında caddeleri ya da semtleri ayırmıyamadı Bunu diğerleri de yapamadı.

Geller dönüp bilgisayara baktı. Başını salladı. "Anagram çalışmıyor. Artık bir tek harf bile çıkartacak kül kalmadı."

"Eski yöntemleri kullanmak zorundayız." Parker ağır adımlarla kara tahtaya doğru yürüdü. "... siyah..."

Evans, "Bazı Afro-Amerikan örgütleri olabilir mi?" dedi.

Parker, "Olabilir," dedi. "Ama kimliği belirsiz şantajcının çok zeki olduğunu hatırlayın. Hem de eğitilmiş."

Cage kaşlarını çattı. "Ne dernek istiyorsun?"

Yanıt veren Lukas oldu. "Sözcük küçük harfle başlıyor. Bir gurubun adı olsaydı muhtemelen büyük harfle başlardı."

Parker, "Kesinlikle," dedi. "Sanırım bir sıfat. Bir ırkı işaret etme ihtimali var ama belirgin bir örgütü işaret ettiğinden şüp-

heliyim."

Cage, "Ama unutmayın ki adam bizi aldatmaktan da çok hoşlanıyor."

Parker, "Doğru," diyerek kabul etti. Siyah...

Parker analiz masasına doğru yürüdü, gözlerini şantaj mektubuna dikti. Ellerini mektubun iki yanına dayadı. Bakışlarını /nin üzerindeki Şeytanın Gözyaşı şeklindeki noktaya dikti. Kurumuş mürekkebe baktı. Sessizce belgeye, "Ne biliyorsun?" dedi. "Bize neyi anlatmıyorsun? Hangi sırları saklıyorsun? Ne..."

Kapıdan, "Ben bir şey buldum," diyen bir ses geldi. Hepsi dönüp o yana baktı.

Dedektif Len Hardy kolunun altında bir tomar kâğıtla hızla laboratuara girdi. Koşmuştu. Durdu, soluklandı ve "Tamam. Margaret sen haklıydın. Ben hiç ateş etmedim ve hiç soruşturmaya katılmadım ama hiç kimse benden daha iyi bir araştırmacı değil. Bu yüzden neden araştırma yapmıyorum, dedim. Me-zarcı'nın adı hakkında bazı şeyler buldum." Elindeki kâğıtları masaya bıraktı ve karıştırmaya başladı. Takıma baktı. "Olanlar için üzgünüm. Başkanla. Cuvalladım. Sadece insanları korumak için bir şeyler yapmak istemiştım."

Lukas, "Tamam Len," dedi. "Ne buldun?" Hardy, Evans'a, "İsmi araştırırken kullandığınız hangi veri-tabanıydı?" diye sordu.

Doktor, "Ee, standart olan," diye karşılık verdi. Savunmaya geçmiş gibi görünüyordu.

"Suçlulara ait olan mı? VICAP, NYPD, Şiddet suçluları, John Jay mi?"

Evans gözlerini Hardy'den kaçırarak, "Onlar elbette," dedi. Hardy, "Bunlar uygun tabii ama neden suçlu olmayan kaynakları denemiyoruz, dedim. Sonunda buldum. Cambridge Üniversitesi, Din Tarihi bölümünün veritabanında." Hardy not defterini açtı. Defterin içinde çok düzgün bir biçimde indekslenmiş ve tasnif edilmiş düzinelerce sayfa vardı. Genç dedektif haklıydı. Nasıl araştırma yapılacağını kesinlikle biliyordu.

Evans'a döndü. "Şu bahsettiğin grup, altmışlı yıllarda San Francisco'da olan. Mezarlıklar diye çağırılan," dedi.

Doktor, "Ama ben onları araştırdım. Sadece bir tiyatro grubuydu," diye yanıtladı.

Hardy, "Hayır, değil," dedi. "Merkezi Haight-Ashbury'de bulunan radikal bir yeraltı örgütüydü. Onların felsefelerini ve geçmişlerini araştırdım; adlarını 17. yüzyıl İngiltere'sindeki bir gruptan aldıkları ortaya çıktı. Ve onlar da aşırı radikalmiş. Özel mülkiyetin kaldırılmasını savunuyorlarmış. İşte önemli olan da bu. Etkinliklerinin çoğu ekonomik ve sosyal içerikliymiş ama sonra daha aktif ve militan başka bir politik grupta birleşmişler. Kendilerine Gerçek Eşitleyiciler diyorlarmış.

Cage, "Eşitleyiciler, ha?" diye mırıldandı. "Al sana garip bir isim daha."

Hardy devam etti. "İnsanların üst sınıftan elit bir tabaka ve merkezi hükümet tarafından kontrol edilmelerine karşı çıkıyor-larmış."

Lukas, "İyi de, bu bilgiler bizim ne işimize yarayacak?" diye sordu.

Hardy, "Son hedefi bulmamıza yardım edebilir. Bizim kapitalist toplumumuzun kaymak tabakasına saldırmaktaki amacı nedir?" diye sordu.

Parker, "Bunu yanıtlamadan önce neden toplumu içeriden vuruyor sorusuna cevap vermeliyiz," dedi.

Geller, "Dindar bir fanatik olabilir mi?" diye sordu. "İsa" h haçı hatırladınız mı?"

Evans, "Olabilir," dedi. "Ama dindar partizanlar para istemezler. Onlar CNN'de bir yarım saat isterler."

Parker, "Belki kin besliyordur," dedi.

Lukas, "Elbette, intikam olabilir," diye yorum yaptı.

Parker, "Belki biri onu incitti," dedi, "ve o da onun hakkından gelmek istiyor."

Evans başıyla evetledi. "Bu mantıklı görünüyor."

,

"Ama kim? Onu kim incitti?" Hardy hayaletimsi şantaj mektubuna gözlerini dikmiş, düşünüyordu.

Cage, "Acaba işten mi kovuldu?" diye ortaya bir fikir attı. "Gururu kırılmış bir personel?"

Evans, "Hayır," dedi. "Bir psikopat bu yüzden birilerini öldürebilir ama o bir psikopat değil. Çok zeki ve çok kontrollü."

Geller tükürür gibi, "Büyük işler, büyük şirketler, şişko kediler..." diye söylendi.

Hardy, "Durun," dedi. "Eğer hedefleri bunlar olsaydı Was-hington'da değil de New York'ta olmaz mıydı?"

Cage, "Zaten oradaydı," diye anımsattı. "White Plains."

Ama Hardy başını sallayarak itiraz etti. "Hayır. White Plains, Boston ve Philly'i anımsayın. Bunlar onun için sadece alıştırmaydı. Buysa büyük final."

Parker, "Hükümet," dedi. "Burada olma nedeni bu."

Hardy başını salladı. "Ve Mezarlıklar merkezî hükümete karşı çıkıyorlardı. Bu yüzden belki de hedef toplumun üst kesimi değildi." Evans'a bir göz attı. "Belki de hükümetti."

Lukas, "İşte bu. Bu olabilir," dedi.

Parker, "İncinmesinden hükümet sorumlu olabilir," dedi. Hepsine şöyle bir baktı. "Bunun hakkında düşüncesi olan?"

Cage yüksek sesle düşünür gibi, "İdeoloji mi?" dedi. "O bir komünist ya da aşırı sağcı gizli örgüt üyesi mi?"

Evans başını iki yana sallayarak, "Hayır, öyle olsaydı şimdiye kadar bir manifesto verirdi. Bundan çok daha şahsi bir şey."

Lukas ve Hardy göz göze geldiler. Parker ikisinin de aklına aynı fikrin geldiğini düşündü.

Söyleyen dedektif oldu. "Sevdiği birinin ölümü?"

Lukas başıyla onayladı.

Psikolog, "Olabilir," dedi.

Cage, "Tamam. Senaryo ne olmuş olabilir? Kim öldü ve neden?" diye sordu.

Hardy, "İdam olabilir mi?" diye sordu.

Cage başını salladı. "Hayır. İdam cezası federal suçlarda artık çok nadiren uygulanıyor. Genelde eyaletlerde uygulanıyor."

Geller, "Belki bir sahil koruma arama-kurtarma görevi başarısızlıkla sonuçlandığı içindir," dedi.

Lukas, "Uzak ihtimal," diye yanıtladı.

Hardy, "Belki bir resmî araç ya da kamyon bir kaza yapmış olabilir; bir polis kazara birini vurmuş olabilir; diplomatlar..." diyerek yeniden denedi.

Cage, "Ordu," dedi. "Federal hükümeti ilgilendiren pek çok ölüm vakası genelde ordu ile alakalı."

Lukas, "Ama," diye itiraz etti, "orduda her sene yüzlerce insan kaza sonucu ölüyor olmalı. Bir kaza mıydı? Bir tatbikat mı? Bir çarpışmamı?"

Cage, "Çöl Fırtınası," dedi.

Parker, "Kimliği belirsiz şantajcı kaç yaşlarındaydı?" diye sordu.

Lukas adli tabibin ilk raporunu buldu. Okudu ve başını kâğıtlardan kaldırıp, "Kırkklı yaşların ortalarında," dedi.

Siyah...

Sonra Parker anladı. "Siyah duvar!" diye bağırdı.

Lukas başını salladı. "Vietnam Anıtı!"

Hardy, "Tanıdığı biri Vietnam'da öldürüldü. Erkek kardeşi. Kız kardeşi. Belki karısı bir hastabakıcıydı," dedi.

Cage, "Ama o otuz sene önceydi. Böyle bir şeyin intikamını almak için biraz geç değil mi?" diye itiraz etti.

Evans, "Ah, elbette. Eğer sizin kimliği belirsiz şantajcı öfkesini terapiyle alt etmediyse yeniden azmış olabilir. Ve yılbaşı arifesi çözümlerin zamanıdır. İnsanlar böyle zamanlarda çarpıcı işler yaparlar. Hatta yıkıcı işler. Yılın son gününde diğer günlere oranla çok daha fazla sayıda intihar olayına rastlandığını biliyor muydunuz?"

Lukas, "Ah, Tanrım," diye inledi.

"Ne?"

"Şimdi fark ettim. Anıt Mall'da. Bu gece oraya iki yüz bin

kişi gidecek. Havai fişekler için. Parkın o kısmını tamamen kapatmak zorundayız."

Parker, "Şimdiden doldu bile," dedi. "Saatler önceden kamp kurdular."

Cage, "Aman Tanrım," diye söylendi. "Çok daha fazla insan gücüne ihtiyacımız var." Ve binada bulunan bütün ajanların acil bir görev için lobide toplanmalarını anons etmesi için gece nöbetçisi Artie'yi aradı.

Lukas, Jerry Baker'ı aradı ve ona ajanlarını Mall'ın kuzey batı kısmına yollamasını söyledi. Daha sonra telefon etmesi için müdür yardımcısının çağrı cihazına mesaj bıraktı. Adam hemen aradı. Bir süre onunla konuştu ve sonra telefonunu kapattı. Takıma baktı. "Müdür yardımcısı buraya geliyor. Onu giriş katında karşılayacağım ve brifing vereceğim. Sizinle sonra anitta buluşuruz."

Cage paltosunu giydi. Geller ayağa kalkarak silahını kontrol etti. Silah bilgisayar faresini tutmaya alışkın elinde, hiç şüphesiz eğreti duruyordu.

Lukas, "Dur bakalım Tobe," diye karşı çıktı. "Sen eve gidiyorsun."

"Ben..."

"Bu bir emirdir. Sen yapacağımı fazlasıyla yaptın."

Tobe biraz daha itiraz etti ama sonunda Lukas kazandı. Teknik adama ihtiyacı olursa onu çağıracağına söz vermişti.

Tobe bilgisayardan bir metre olsun uzaklaşabileceği düşünülmemiş gibi, "Laptop'um yanımda," dedi.

Lukas, Hardy'ye doğru yürüdü. "Teşekkürler Dedektif. İyi bir polis araştırmasıydı."

Hardy sırttı. "Belediye Başkanı konusunda çuvalladım, üzgünüm. O..."

Lukas boş ver demek istercesine elini salladı. Hafifçe gülümsedi. "Hiçbir şey daha iyi olamazdı. Bu gece hâlâ hareketin bir parçası olmak istiyor musun?"

"Ah, istediğime bahse girebilirsiniz."

"Tamam ama geride duracağım. Bana doğruyu söyle... Ateş etmeyi gerçekten biliyor musun?"

"Kesinlikle. Üstelik oldukça iyi nişancıyım... Tabii hava rüzgârlı değilse." Genç dedektif yağmurluğunu giyerken hâlâ sırtıyordu.

Parker cebindeki silahın ağırlığını hissederek montunu sırtına geçirdi. Lukas şüphesiz ona bakınca kararlı bir sesle, "Ben de geliyorum," diye karşılık verdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Parker. Sen üzerine düşeni de yeterince yaptın."

Parker kadına gülümsedi. "Sadece hedefe nişan al ve ateş et, doğru mu?" dedi.

Lukas biraz duraladıktan sonra, "Sadece hedefe nişan al ve ateş et," diye tekrarladı.

tşte geliyor, işte geliyor...

Tanrım, şunlara bak!

Yirmi-otuz ajan FBI karargâhından koşarak çıktı. Bazılarında çelik yelek vardı, bazılarında yoktu.

Henry Czisman, Jim Beam'inden son bir yudum aldı ve kahverengi şişeyi tütün ve viski kokan arabasının arka koltuğuna bıraktı. Marlboro'sunu ağzına kadar dolu küllüğe bastırarak söndürdü.

Adamlar arabalarına doğru koşular. Ve birer birer çalıştırıp gazladılar.

Onların peşinden gitmedi. Henüz değildi. Bir yılan gibi sabırla bekledi.

Sonra Czisman kır saçlı, uzun boylu ajanın; Cage'in, ön kapıdan çıktığını gördü. Onun arkasından gelenlere baktı. Evet, işte oradaydı! Parker Kincaid.

Czisman, FBI ajanlarına anlatmamışsa da hayatının büyük bir bölümü gazetecilikle geçmişti ve işinde bayağı iyiydi. İnsanları bir sokak polisi kadar iyi tanırdı. Ve onlar sorgulama odasında ona retinal tarama ve ses stres analizi yaparken o da kendi

testini uygulamıştı. Daha az yüksek teknoloji ve daha fazla sezgiye dayalı ama yine de Büro'nunki kadar kusursuz olan yöntemiyle. Ve emin olduğu şeylerden birisi de Jefferson'in hiç de Jefferson olmadığıydı. Birkaç saat önce adam büyük bir aceleyle karargâhtan ayrılıp özel arabasına bindiğinde, Czisman, arabasının plakasını Hartford, Connecticut'taki özel büroya bildirmiş ve onun gerçek kimliğini öğrenmişti. Parker Kincaid. İnter-nette basit bir araştırma onun Büro'nun Belge Bölümünün eski başkanı olduğunu göstermişti.

Eğer Büro eski bir başkanı danışman olarak kullanıyorsa adam iyi olmalıydı. Bu da takip etmeye degecek kişinin duygu-süz Lukas ya da bürokrat Cage değil, asıl o olduğu anlamına geliyordu.

Deri montunun fermuarını çekmek için bir an duraksayan Kincaid etrafına bakındı. Sonra Cage ve belki bir ajan ya da bir polis olabilecek trençkotlu ve ciddi görünümlü genç bir adamla birlikte işaretsiz bir arabaya bindi. Ön paneldeki kırmızı ışıldak yandı ve araba hızla batıya, Mail'a doğru hareket etti.

Czisman kolayca çılgın gibi giden araba konvoyunun ardına takıldı ve kimse onun farkına varmadı.

On Sekizinci Cadde'nin Anayasa Bulvarına açılan ucunda taşıt ve yaya trafiği çok yoğun olduğundan Büronun araçtan durmak zorunda kaldı. Ajanlar arabalardan inip Mall'a doğru koşmaya başladı. Czisman da hemen arkalarındaydı. Cage ve Kincaid birlikte kalabalığı gözden geçiliyorlardı. Kincaid Vietnam Anıtı'nın batısını işaret etti. Cage başını doğuya doğru salladı. Ayrıldılar ve işaret ettikleri yönlere doğru gittiler. Trençkotlu adam onlardan ayrılarak dosdoğru anıta doğru koştu.

Czisman şişman ve çok iri yapıydı. Dolu ciğerleri nefes alıp verirken tıkanacak gibi oluyor, kalbi bir piston gibi çalışıyordu. Ama sadece bir an, o da terli belinden silahını çıkartıp cebine koyacak kadar durakladı ve Parker Kincaid'den geride kalmamayı kolayca başardı.

YİRMİ ALTI

Mezarçı'nın paltosu ağırdı. Palto silahlar yüzünden ağırdı. Yüzlerce 0,22'lik kurşunla dolu şarjörlerin ağırlığıydı bu. Klik, klik...

Atış menzili 1,5 kilometreye kadar çıkabilen 0,22... 0,22 kalibrelik tüfek mermilerini, çocukların yanlarında bir gözetmen olmadan kullanmasına izin verilmez.

Mezarçı da bunu asla yapmazdı... yanında bir gözetmen olmadan bir çocuğun ateş etmesine asla izin vermezdi.

Tye bunu asla yapamazdı. Asla, hiçbir zaman, Tye asla yapamazdı.

Güzelce sarılmış iki susturucu. Pamuk ve lastik, pamuk ve lastik.

Sen sen sen en iyisisin...

Otomatik silahlar Pamela'nın yılbaşı hediyesi, güzel, lacivert ya da siyah paltosunun iç cebindeydi. Toyota'sının torpido gözündeki tabancalardan biri paltosunun sağ dış cebinde, Uzi'nin dört yedek şarjörü ise sol cebindeydi. Torba yoktu. Yavru köpekler yoktu...

Gölgelerin arasında duruyordu. Ve yakınındaki insanların hiçbiri onun farkına varmadı.

Etrafta polis ya da ajan var mı diye bakındı ama bir tane bile göremedi.

Tye bir blok ötedeki arabanın arka koltuğunda uyuyordu. Mezarıcı onu bıraktığında çırpı gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Onu en çok üzen şey polis ateş açar ya da o susturucusuz tabancalarla ateş etmek zorunda kalırsa Tye'in gürültüden uyana-bileceğiydi. Ve sonra da iyi uyuyamazdı.

Hem oğlanın üşüteceğinden de korkuyordu. Hava sıcaklığı düşmeye devam ediyordu. Ama Mezarıcı, Tye'in üzerine üç kat battaniye örttüğünü anımsadı. Oğlan iyi olacaktı. Uyuyordu. Çocukların uyuması daima iyiydi.

Mezarıcı tek başına duruyor ve yakında ölecek olan insanları seyrediyordu. Cep telefonuyla sesli mesaj servisini son kez aradı ve ses Ruth'un, üçgen şeklindeki camın boğazına saplanmasından önceki sesine benzeyen kadın, "Yeni mesajınız yok," dedi. O halde bu insanları öldürmek doğruduydu. Yere koyu renkli yapraklar gibi düşeceklerdi.

Pat pat pat patpatpat...

O... klik... O bir fırlıdak gibi dönecekti, bir topaç gibi, Tye'in seveceği bir oyuncak gibi ve kurşunları kalabalığın üzerine saçacaktı. Her iki silahın kurşunlarını.

Sonra arabasına dönecek, mesajlarını kontrol edecek ve eğer ona yapması gerekenleri söyleyen adam hâlâ aramamışsa Tye ile birlikte... buluncaya kadar... California'yı buluncaya kadar arabayla gidecekti.

Biri ona orasının nerede olduğunu söylerdi. Bulması o kadar zor olamazdı. Daha batıda bir yerlerdeydi. Bunu hatırlıyordu.

Mezarıcı arkasında mı?

Önünde mi?

Yanında mı?

Diğer ajanlardan ayrılan Parker Kincaid, Vietnam Anıtı'nın yanındaki büyük dairesel meydanda yürüdü, insan denizinde kayboldu.

Koyu renk paltolu bir adam arıyordu. Alışveriş torbalı. Altın bir haç takan.

Alan gittikçe kalabalıklaşıyordu. Binlerce, on binlerce insan vardı.

Cage anıtın diğer tarafında, Len Hardy, Anayasa Bulvarı-daydı. Baker ve diğer operasyon ajanları Mall'ın diğer tarafını tarıyorlardı.

Parker, Anıt'a doğru yürüten bir grubu durdurup onları polislerin olduğu yere doğru göndermek üzereydi ki, duraksadı.

Aniden sağlıklı düşünmediğinin farkına varmıştı.

Bulmacalar. Bulmacaları anımsa.

Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır...

Sonra hatasını anladı. Yanlış yerlere bakıyordu. Kalabalığın arasından çıktı, kenara yürüdü ve Vietnam Anıtı'na yakın olanları inceledi. Kimliği belirsiz şantajcının labirentlerini düşündü ve adamın ajanların, üçüncü saldırısına kadar Mezarıcı hakkında bazı tanımlar elde etmiş olabileceklerini tahmin edebileceğinin farkına vardı. Katile kolayca mimleneceği yaya kaldırımlarının birinden yaklaşmamasını, ağaçların içinden doğru gelmesini söylemiş olmalıydı.

Parker hızla geri döndü ve akçaağaçlarla kiraz ağaçlarının arasına daldı. Etraf Mall'a sürekli akın edenler yüzünden kalabalıklaşmaya devam ediyordu ama onlara burayı terk etmelerini söylemek için durmadı.

Şimdi onun işi bir idareci, bir kurtarıcı, bir baba olmak değildi. O şimdi bir avcıydı. Aynen dokuz sene önce gizlice evine girmeye kalkışan Kayıkçıyı avlamak için araması gibi.

Avını aramak.

Koyu renk paltolu, yüzü olmayan bir adamı aramak.

Haç takan adamı.

Kincaid aniden dönüp ağaçların arasına daldığı sırada Henry Czisman onun dokuz metre kadar berisinde Vietnam Anıtı'nı geçiyordu.

Etraftaki insan denizinin içinde Kincaid'e bakınarak onun arkasından gitti.

Mezarıcı burada olsaydı ne biçim hedef olurlardı! Adam onları ot gibi biçirdi.

Czisman'ın silahı elinde, namlusu yere dönüktü.

Kalabalık şaşkındı. Onlara Mall'ı terk etmelerini söyleyen bütün bu Federal ajanları ve neler olup bittiğini merak ediyorlardı.

Kincaid şimdi hiç durmadan ağaçların arasında yürüyordu. Czisman da hemen altı metre kadar gerisindeydi. Hâlâ her yer insan kaynıyordu. Onunla arasında düzinelerce insan vardı ve belge analisti, takip edildiğinin farkında bile değildi.

Czisman koyu renk paltolu bir adamın bir ağacın arkasından çıktığını gördüğünde heybetli siyah duvarın dokuz metre yakınıdaydılar. Hareket ihtiyatlı ve sinsiceydi ve akla adamın saklandığı düşüncesini getiriyordu. Ve adam anıt'a doğru yürümeye başladığında çok tedbirli hareket ediyordu. Başını öne eğmiş,

hiç neden yokken tüm dikkatini yere vermiş, fark edilmemeye çalışır gibiydi. Ve kalabalığın içinde gözden yitti.

Kincaid fazla uzakta değildi. Czisman onun arkasından hızlandı.

Kincaid aniden döndü. Gözleri Czisman'a takıldı, geçti. Uzaklaşmaya başlamıştı ki bu yüzü daha önce gördüğünün ama tanımadığının farkına vararak bir kaç çatısıyla birlikte tekrar geri döndü. Czisman hemen başka yöne doğru yürüyerek bir soğutucu taşıyan birkaç iriyarı adamı kendine siper etti. Kincaid'i elden kaçırdığını düşünüyordu. Araştırmasına geri döndü ve yeniden koyu renk paltolu adamı arandı.

Neredeydi?...

Evet, evet, işte orada! Kırk yaşlarında bir adam. Bütünüyle tanımlanamaz birisi. Adam duygusuz gözlerle kalabalığı süzerken bir taraftan da paltosunun düğmelerini açıyordu.

Ve sonra Czisman ışıltıyı gördü. Adamın boynundaki altının ışıltısı.

Altın bir haç takıyor...

Bardaki ajan Mezarçı'nın altın bir haç taktığını söylemişti.

Czisman, öyleyse işte o burada, diye düşündü. Kasap, Dul bırakan, Şeytan...

"Hey!" diye bir ses duyuldu.

Czisman döndü. Bu Kincaid'di.

Şimdi! diye düşündü. Şimdi!

Tabancasını kaldırdı ve hedefe doğru nişan aldı.

Kincaid tabancayı görünce, "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Ama Czisman hedefi iyi göremiyordu. Arada çok fazla insan vardı. Yana doğru sıçradı ve bir sürü insanı iteleyerek kalabalıkta kendine bir yol açmaya çalıştı. Kincaid'i kaybetmişti.

Altı metre ileride Mezarçı her iki adamdan habersiz, muazzam bir kaz sürüsüne gözlerini dikmiş bir avcı gibi kalabalığa bakıyordu.

Czisman bir grup üniversite öğrencisini yana doğru itti.

"Sen ne halt ediyorsun be adam?"

"Hey!"

Czisman onları önemsemedi. Kincaid neredeydi? Nerede! Hâlâ bir hedef yoktu. Ne çok insan vardı...

Mezarçı'nın paltosunun önü şimdi tamamen açılmıştı. İç ceplerinin birinde büyük, siyah bir makineli tüfek vardı.

Czisman, "Kimse onu görmüyor," diye düşündü. Görünmez adam gibi.

Kimse görmüyordu. Aileler, çocuklar katilden sadece birkaç adım uzaktaydı

Kalabalık insanlarla daha da şişmiş gibiydi.

Polis herkese Anayasa Bulvarına doğru gitmeleri talimatını veriyordu ama pek çoğu yerinden kıpırdamıyordu. Czisman havai fişekleri rahatça seyrebilecekleri yerlerini kaybetmek istemiyorlar, diye düşündü.

Mezarcı ateş edebileceği bir yer bulabilmek için gözlerini kıstı. Çimenlikteki bir yükseltiyeye doğru ilerledi.

Kincaid kalabalıktan çıktı.

Czisman tabancasının horozunu kaldırdı.

YİRMİ YEDİ

Limuzin, Mail'in hemen dışında diplomatlar ve Kongre üyeleri için ayrılan izleme platformunun yanına park etti.

Başkan Kennedy ve karısı C. P. Ardell'in refakatinde arabadan indiler. Claire ajana, "Bizi böyle izlemek zorunda mısınız?" diye sordu.

Ardell, "Emirler böyle," diye karşılık Verdi. "Umarım anlı-yorsunuzdur."

Claire omuz silkti.

Kennedy, anlamak mı, diye düşündü. Onun anladığı aslında tutuklanmış olduğu ve kendi şehrinde bakıcısı olmadan halkın önüne çıkmayı bile beceremeyişinin utancını duyduğuydu. Bu gece şeref locasında bulunan ve onu seyreden kişilere bir göz atınca, kariyerinin devam etmesi umudu bir güzel sönüp gitmişti. Slade Phillips'in haberindeki belirsizlik atlanmış ya da bilhassa görmezden gelinmişti ve öyle görünüyordu ki buradaki herkes Kennedy'nin neredeyse Mezarcı'nın ortağı olduğunu düşünüyordu. Kameralar yarınki gazetelerde "Başkan Jerry ve eşi" diye yayımlanacak suratsız görüntülerini yakalayarak flaşlarını patlattılar.

Kennedy patformdaki birkaç kişiye el salladı ve gazetecile-

rin, "Nerede saklanıyordunuz? Nasıl yaptın Jerry?" gibi gelişigüzel sorularına vakarlı bir nezaketle yanıt verdi. Aslında hiçbirini gerçekten bir yanıt istemiyordu. Yakında "eski" lakabını taşıyacak olan Belediye Başkanına yakın görünmelerini engelleyecek katı bir tutumla iş basındaydılar.

İşittiği bir başka soru, "Bu gece havai fişek gösterisine gelmeyeceğini duymuştuk Jerry. Seni buraya getiren ne?" oldu.

Eh, onu buraya getiren şey Claire idi. Afro-Amerikalı Öğretmenler Derneğinin sekreteri aramış, pek utanıp sıkılmadan, açılış konuşması yapacağı partiye katılmamasının kendisi için daha iyi olacağını söylemişti. "Belki de bu herkes için daha iyi olur, Bay Kennedy," demişti.

Eh, aslında oraya gitmeyeceğine gerçekten pek memnun olmuştu ama ofisindeki kanepede yanında oturan Claire'in başka bir fikri vardı. "Sarhoş olalım ve lanet olası havai fişekleri seyretmeye gidelim."

Kennedy şüpheyle, "Bilemiyorum," demişti.

"Sen küsüp somurtacak bir tip değilsin tatlım. Başımı dik tut ve gel."

O da birkaç dakika düşünüp bunun bütün gece boyunca duyduğu en akıllıca laf olduğuna karar vermişti. Karısının arayıp bulduğu bir şişe Moet'i buraya kadar yol boyunca içmişlerdi.

Şeref locasındaki kalabalığın içinden geçerlerken Kennedy, Kongre üyesi Lanier'in elini sıktı. Lanier, Ajan Ardell'in bir gardiyan olduğunu kesinlikle anlamıştı; belki de Kennedy'nin başarısızlığından keyiflendiği anlamına gelmeyecek bir laf aklına gelmediği için sadece elini başına götürerek hafif bir selam verdi ve öylesine, "Claire, bu gece çok güzelsin," dedi.

Kadın, "Paul," diyerek onu selamladı ve başını sessiz Bayan Lanier'e doğru sallayarak, "Mindy," diye ekledi.

Lanier, "Jerry silahlı saldırıdaki son durum nedir?" diye sor-
du.

"Hâlâ bir haber almak için bekliyorum."

Genç bir yardımcı diğerlerinin arka tarafında, bir kenara bı-

rakılmış portakal renkli katlanabilir sandalyeleri işaret ederek, "Sizin için orada yer ayırdık Sayın Başkan," dedi. İriyarı ajana bir göz attı. "Arkadaşımız için de yer var."

Kennedy, "Hayır," dedi. "Biz merdivenlere oturacağız."

"Ah, hayır, lütfen..."

Ama Kennedy bir an için parasal özgürlüğü olmasa bile en azından sosyal özgürlüğüne sahip çıktı ve Lanier ile genç yardımcısına eliyle boş ver işareti yaptı. Ceketini oturması için ahşap tahtanın üzerine serdiği Claire'in yanına üst basamağa oturdu. C. P. Ardell katı bir görünüm sergiliyordu ama Başkanın bir federal ajanın varlığından nasıl bir rahatsızlık duyduğunun da yeteri kadar bilincindeydi. İriyarı ajan tepelerinde dönüp durmak yerine biraz uzağa oturdu.

Ajan, Başkana, "Çocukken buraya sık sık gelirdim," dedi. "Hemen hemen her pazar."

Bu Kennedy'yi şaşırttı. Pek çok FBI ajanı memleketinden farklı yerlerde görev yapardı. "Burada mı büyüdün?"

"Elbette. Milyon verseler Maryland ve Virginia'da oturmam."

Claire, "Eviniz nerede Ajan Ardell?" diye sordu.

"Hayvanat bahçesinin hemen yakınında. Otoyolun hemen çıkışında."

Kennedy belli belirsiz gülümsedi. Gözetim altında olsa da en azından gardiyanının sadık bir hemşehrisi olmasından hoşnut olmuştu. Şampanyadan dolayı içinin ısındığını hissederek Claire'e biraz daha sokuldu ve elini tuttu. Birlikte Mall'ı seyrettiler. Dolanıp duran binlerce insana gözlerini diktiler. Kennedy locada bir mikrofon bulunmadığını görmekten memnundu. Hiçbir nutuk dinlemek istemiyordu. Birisinin önceden hazırlanmış bir konuda bir çift laf etmesi için ona mikrofon uzatmasını istemiyordu. Tanrım, söyleyeceği ne

kalmıştı. Tüm istediği karısıyla oturmak ve şehrinin üzerinde iek gibi açacak olan havai fişekleri seyretmekti. Ve bugünkü acıyı unutmak. Televizyonda Me-zarcı'ya yaptığı yakarışta bugünün yılın son günü olduğuna isa-

ret etmişti. Ama yle görünüyordu ki bugün pek çok şeyin son günüydü. şehre yardım etme şansının, korkunç bir şekilde öldürülen pek çok vatandaşının yaşamlarının.

Ofisindeki ayrıcalıklarının da son günüydü. Lanier ve şehri kapmak isteyen diğer Kongre yeleri Mezarıcı olayını dava açmak için itici bir g olarak kullanabilirlerdi. Belki bir polis soruşturması açılır ya da buna benzer şeyler olurdu. İl Eğitim Kurulu skandalinin da eklenmesiyle, Kennedy birkaç ay işten uzak kalabilirdi. Wendell Jefferies ve diğer yardımcıları onunla birlikte kapı dışarı edilirdi. Proje 2000 tarihe gömülürdü.

Bu, şehir için beslediği bütün ümitlerin sonu olurdu. Zavallı şehir on sene öncesine dönerdi. Belki gelecek başkan...

Ama sonra Kennedy acayip bir şeyin farkına vardı. Seyirciler kasıtlı olarak kitle halinde doğuya doğru yönlendiriliyor gibiydiler. Nedenini merak etti. Manzara buradan mkemmelenerek görülüyordu. Tam Claire'e dönüp bundan bahsedecekti ki kadın aniden gerginleşti. "O neydi?" diye sordu.

"Ne?"

Kadın, "Silah sesi," dedi. "Silah sesi duydum."

Kennedy belki erken başlayan havai fişeklerin sesidir diye düşünerek gökyüzüne baktı ama, hayır, bütün gördüğü Washington Anıtı'nın beyaz gövdesiyle deldiği bulutlarla dolu karanlık gkyzyd.

Sonra çığlıkları duydular.

Czisman'ın atışı hedefine ulaştı.

Kimsenin Mezarıcı'yı fark etmediğini gördü. Ona ateş etmek için temiz bir görüş açısı bulamadı ve insanları korkutup açık bir pozisyon yakalamak için havaya iki el ateş etti.

Patlamalar insanlarda panik yarattı. Feryatlar, ığlıklar. Herkes kaışıyordu. Mezarıcı dizlerinin üzerine çöktü. Saniyeler içinde Vietnam Anıtı'nın önündeki alan boşalıvermişti.

Czisman kendini yere atıp cebinden küçük bir otomatik tabanca çıkaran Kincaid'i de gördü. Adam henüz Mezarıcı'yı gr-

memişti. Aralarında oldukça kalın gövdeli bir am ağacı vardı. Bu Czisman için iyiydi.

Katili o istiyordu.

Mezarıcı yavaşça doğruldu. Otomatik silah paltosundan dışarı fırlamıştı ve onu aranıyordu. Czisman'ın bakışını gördü ve donmuş gibi durdu. Czisman'ın daha önce hiç böylesini görmediği kadar garip bakışlı gözlerini ona dikti.

Bu gözlerde bir hayvanınkinden daha az duygu vardı. lmlerin asıl sebebi, morgda yatan adam, o adam bile kötülükten ibaret değildi. Duyguları, düşünceleri, arzuları olmuş olmalıydı. Onun değişme olasılığı vardı. Vicdanının sızlama olasılığı vardı.

Ama Mezarıcı. Hayır. Bu makine için kurtuluş söz konusu değildi. Sadece ölüm vardı.

Katil bir adamın akli ve bir şeytanın kalbiyle...

Mezarıcı, Czisman'ın elindeki silaha göz attı, sonra yeniden gözlerini gazetecinin yüzüne dikti.

Kincaid bir taraftan koşuyor bir taraftan da Czisman'a, "Silahı bırak, silahı bırak!" diye bağıyordu.

Czisman ona aldırış etmedi ve silahını Mezarıcı'ya doğrulttu. Titrek bir sesle, "Sen..." diye başlamıştı ki Mezarıcı'nın yan tarafında hafif bir patlama oldu. Patlamayla adamın paltosundan bir parça dışa doğru fırladı.

Czisman göğsünde sert bir darbe hissetti, dizlerinin üzerine düştü. Silahını ateşledi ama atışı boşa gitti. Mezarıcı elini cebinden çıkardı. Elinde ufak bir tabanca tutuyordu. Bir kez daha Czisman'ın göğsünü hedefledi ve iki kez ateş etti.

Czisman silahın tepmesinin etkisiyle arkaya uçtu.

Vietnam Anıtı'ndan yansıyan hafif ışıkları görerek soğuk toprağa düşerken, "Sen..." diye mırıldandı.

Silahını bulmaya çabaladı... Ama neredeydi? Elinden düşmüştü.

Nerede, nerede?...

Kincaid şaşkın, korunmak için etrafına bakınarak koşuyordu.

Czisman, Mezarıcı'nın otomatik silahına doğru ağır ağır yürüdüğünü, yerden kaldırdığını ve bir ağacın arkasına sinen Kincaid'e doğru ateşlediğini gördü. Mezarıcı çömelip, hızla kaçışan kalabalığa doğru koşarak bir çalılığın içine gizlendi. Czisman el yordamıyla silahını arandı.

"Sen... sen... sen..." Ama eli bir kaya gibi toprağa düştü ve her şey karardı.

Birkaç kişi...

Klik, klik...

Komik...

Yakınında birkaç kişi dehşet içinde birbirlerine sarılmış etrafa bakmıyordu. Mezarıcı onları rahatça vurabilirdi ama o zaman polis onu görebilirdi.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "En sonuncu işte öldürebildiğin kadar çok insan öldür," demişti.

Ama öldürebildiği kadar çok insanı öldürmesi, kaç kişiyi öldürmesi gerektiği anlamına geliyordu?

Bir, iki, üç, dört, beş...

Mezarıcı onun sadece yarım düzine demek istediğini düşünmüyordu.

... son saatinin son dakikası.

Bu yüzden o da insanların arkasından koştu, yapması gerekenleri yaptı, korkmuş göründü, insanların yaptığı gibi koştu, eğildi, büküldü, bunun gibi şeyler yaptı.

Sen... sen... sen en iyisisin.

Gerideki o adam kimdi? Bir polis değildi. Neden beni vurmaya çalışıyordu?

Mezarcı saklamıştı... klik, klik... paltosunun altına. Uzi'yi paltosunun altına saklamıştı. Sevdiği paltosunun. Çünkü onu Pamela vermişti.

Yakınlardan haykırışlar geliyordu ama kendi varlığıyla ilgili görünmedikleri için önemsemedi. Hiç kimse onun farkında değildi. Çalıların ve ağaçların yanı sıra, Anayasa Bulvarı boyunca

yürüdü. Her tarafta arabalar, otobüsler ve binlerce insan vardı. Eğer onlara ulaşabilirse yüzlercesini öldürebilirdi.

Cehennem kapısının resmine baktığı müze gibi müzeler gördü. Müzeler eğlenceli, diye düşündü. Tye müzeleri severdi. Belki California'da birlikte bir müzeye gidebilirlerdi.

Çığlıklar arttı. İnsanlar koşuyorlardı. Her yerde erkekler, kadınlar, çocuklar vardı. Polisler, ajanlar. Hepsinde Uzi'ler, MaclO'lar ya da, klik, Mezarcının ve onu vurmaya-çalışan şişman adamınki gibi tabancalar vardı. Ama bu adamlar ve kadınlar ateş etmiyorlardı. Zira kime ateş edeceklerini bilmiyorlardı. Mezarıcı sadece kalabalıktan biriydi.

Klik, klik.

Daha fazla insan ele geçirmek için nereye kadar gitmek zorundaydı?

Onlara doğru hızlandı. Ama gittiği yol onu Tye'dan, Yirmi İkinci Caddede park etmiş arabadan uzaklaştırıyordu. Bu düşünceden hoşlanmadı. Bu saldırıyı bir an önce bitirmek ve oğlana geri dönmek istiyordu.

Kalabalığa yetiştiğinde bir topaç gibi dönecek, insanların Connecticut ormanlarındaki yapraklar gibi düşmesini seyredecek, ondan sonrada oğlana geri dönecekti. .

Ben yolda seyahat ederken, Seni her şeyden çok severim.

Dön, dön, dön...

Göğsündeki gül ve elinde parlayan sarı çiçeklerle düşen Pamela gibi düşeceklerdi.

Düş, düş, düş...

Çimenlerin üzerinde koşan silahlı adamların sayısı artmıştı.

Aniden yakınında patlamalar duydu. Patlamalar ve çatırtılar.

İnsanlar ona ateş mi ediyorlardı?

Hayır, hayır... Ah, bak!

Başının üzerinde gökyüzünde çiçekler açıyordu. Kokulu ve parlak çiçekler. Kırmızı ve sarı. Mavi ve beyaz da.

Havai fişekler.

Patlamaları seyretti.

Gece yarısıydı.

Ateş etme zamanıydı.

Ama Mezarıcı henüz ateş edemezdi. Yeteri kadar insan yoktu.

Mezarıcı kalabalığa doğru yürümeyi sürdürdü. Bazılarını vurabilirdi ama ona yapması gerekenleri söyleyen adamı mutlu edecek kadar çoğunu vuramazdı.

Bir çatırtı...

Bir mermi onu iskalamıştı.

Şimdi biri ona ateş ediyordu.

Haykırdı.

Mezarıcının sağındaki alanın ortasında duran, üzerine sarı harflerle FBI yazılmış lacivert ceketli iki adam onu görmüştü.

Şişman yılbaşı bebeğinin giysilerindeki gibi çok güzel kırmızı, mavi ve beyaz bayraklarla süslü ahşap bir platformun önünde duruyorlardı.

Onlara doğru döndü ve paltosunun içinden Uzi'yle ateş etti. Bunu yapmak, Pamela'nın ona verdiği güzel mavi ya da siyah paltoda daha fazla delik açmak istemiyordu ama mecburdu. Kimsenin silahı görmesini istemezdi.

Adamlar an sokmuş gibi ellerini yüzlerine kapatıp, boyunlarını tuttular ve düştüler.

Mezarıcı döndü ve kalabalığa doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Kimse onun adamlara ateş ettiğini görmedi.

Sadece yirmi ya da otuz metre daha yürüyecekti. Sonra çevresinde pek çok insan olacak, o da herkes gibi etrafına bakı-nacak, katili arayacak, kaçmaya çalışıyor gibi görünecekti. Ve sonra ateş edecek, edecek, edecekti.

Connecticut ormanındaki topaç gibi fırl fırl dönecekti.

YİRMİ SEKİZ

İlk kurşunlar platformun ahşap trabzanına saplanırken Başkan Jerry Kennedy, Claire'i platformdan aşağı soğuk toprağa itti. O da arkasından atladı ve onu kurşunlardan korumak için kendini siper etti. "daire!"

diye bağırdı.

"Ben iyiyim!" Kadının sesi paniğe kapıldığı için iyice tizleş-mişti. "Neler oluyor?"

"Birileri ateş ediyor. Bu o olmalı. Katil... Burada olmalı!"

Birbirlerine sarılmış halde, toprağın çimenlerin ve dökülen biraların kokusunu duyarak birlikte yan yana yattılar.

Platformdakilerden biri vurulmuştu. Kongre üyesi Lanier kendini korumak için onun arkasına saklanırken genç yardımcısı kolundan vurulmuştu. Ama başka kimse yaralanmış görünmüyordu. Mermilerin çoğu boşa gitmişti. Katil platformun önündeki iki ajanı hedeflemişti, platformdakilerden birini değil.

Kennedy ajanların ölmüş olduklarını görebiliyordu.

Kennedy başını kaldırdı ve C. P. Ardell'in elinde siyah tabancası, alana göz gezdirdiğini gördü. Adam çömelmemişti bile. Dimdik duruyordu.

Kennedy, "Ajan Ardell!" diye bağırdı. "İşte orada! Orada!"

Ama ajan ateş etmedi. Kennedy merdivenlerin yarısına kadar

tırmandı, adamı bileğinden sertçe çekti, "Kaçıyor! Ateş et!" diye

bağırdı.

İriyarı ajan keskin nişancıların yaptığı gibi silahı önünde tutuyordu.- "Ardell!!"

Ajan, "Ahhh..." diye bir ses çıkardı. Kennedy, "Niçin bekliyorsun?" diye bağırdı. Ama C. P. Ardell gözlerini ileri dikmiş inlemeyi sürdürüyordu. "Ahhhh..."

Sonra Ardell dönmeye başladı. Yavaş yavaş. Kuzeye baktı, sonra doğuya, sonra güneye... Vietnam Anıtı'na baktı, sonra ağaçlara, sonra Washington Anıtı'na, sonra bayraklarla süslenmiş platformun arka perdesine. "Ahhh..."

Ajan bir kez daha döndü, tam bir daire çizdi ve kıpırtısız gözleri gökyüzüne dikili, sırtüstü düştü. O zaman Kennedy onun başının üst kısmının yerinde olmadığını gördü.

"Aman tanrım!" Claire, ajanın kanı merdivenlerden aşağı bir çağlayan gibi dökülüp yüzünden sadece birkaç santim ötede bir gölcük oluştururken derin derin soludu.

Ajan bir kez daha, "Ahhh..." diye inledi ve ağzından kan geldi. Kennedy ajanın elini tuttu. Eli hafifçe titriyordu. Sonra hareketsiz kaldı.

Kennedy ayağa kalktı. Lanier, yardımcısı ve diğer kongre üyelerinin arkasına saklandıkları platforma doğru baktı. Mail karanlıktı. Havai fişek gösterisi için ışıklandırma tümüyle kapatılmıştı ama Kennedy ambulansların farlarının ışığında, çıkan kaosu görebiliyordu. Mezarcının silüetini arandı. "Benim şehrimde ne halt ediyorsun?" diye fısıldadı. Ve sesi bir haykırıyla yükseldi. "Burada ne halt ediyorsun?" Claire, "Jerry, yere yat," diye yalvardı. Ama o ayakta, alanı gözleriyle tarayıp katilin karanlık silüetini görmeye çalışarak olduğu yerde kaldı. Bu adam neredeydi? Nerede?

Sonunda Anayasa Bulvarına yakın bir yerde, gölgeler içinde, kiraz ağaçları boyunca hızla yürüten bir adam gördü. Adam Mail'in doğusunda toplanan kalabalığa doğru ilerliyordu.

Kennedy eğildi ve ölü ajanın elindeki silahı aldı.

Claire, "Ah, Jerry, hayır!" diye inledi. "Hayır! Telefonu kullan."

"Zaman yok."

"Hayır..." Kadın hafif hafif hıçkırıyordu.

Kennedy durakladı, ona doğru döndü. Sol eliyle kadının yanağını okşadı ve ışıkları kapatıp yatağa girmeden önce hep yaptığı gibi onu alnından öptü. Sonra genç bir politikacı çiftin yerdeki bedenlerinin üzerinden atladı ve çimenlerin üzerinde tabana kuvvet koştu.

"Lanet olası bir intihar saldırısına gidiyorum, intihar saldırısına gidiyorum ve öleceğim..." diye düşündü. Ama yavaşlamadı.

Dört bir yanında şehrin aşına görüntüleri vardı. Beyaz Washington Anıtı, kurumuş kiraz ağaçları, Smithsonian'ın kulesi, tarzında inşa edilmiş gri müze binaları, turist otobüsleri...

Kennedy hızlı hızlı soludu ve koştu, soludu ve koştu. Mezarıcı ondan otuz metre kadar ilerideydi. Sonra yirmi beş metre...

Yirmi metre.

Kennedy, Mezarıcı'nın kalabalığa biraz daha yaklaştığını gördü. Siyah otomatığını paltosunun altından çekmişti.

Kennedy'nin solundaki ağaçlardan bir silah ateşlendi.

Sonra bir daha ve iki kez daha.

Kennedy, "Evet," diye düşündü. "Onu gördüler!"

Ama aniden hemen arkasında bir tutam ot havalandı ve başka bir kurşun başının üzerinden vınlıyarak geçti.

Tanrım! Kendisine ateş ediyorlardı.

Kalabalığa doğru koşan eli silahlı bir adam görünce onun katil olduğunu sanmışlardı.

"Hayır! Hayır!" Yere çöktü ve Mezarıcı'yı işaret etti. "İşte o!"

Katil ağaç sırasının orada, kalabalığa yandan yaklaşıyordu.

Bir dakika sonra onların yalnızca on beş metre berisinde olacak ve tetiği bir kez çekmesiyle yüzlercesini öldürecekti.

Lanet olsun.

Polislerin kötü nişancı olmalarını dileyerek tekrardan ileriye doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Ona doğru bir kez daha ateş edildi ama sonra biri onu tanımış olmalıydı ki megafondan yükselen bir ses ateş kes emri verdi.

Kennedy kalabalığa doğru bağıyordu. "Geri çekilin!..."

Ama kalabalığın gidebileceği bir yer yoktu. Sığır sürüsü gibi bir araya toplanmışlardı. Binlercesi. Bazıları gözlerini havai fişeklere dikmişti. Bazıları endişeli ve şaşkın, etraflarına bakmıyordu.

Kennedy ağaçlara yöneldi. Göğsü yanıyordu. Mezarçı'yı son

gördüğü yere doğru koştu.

Öleceğim, diye düşünüyordu. Yerde yatıp kalbi dururken can çekişen görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Ben burada ne yapıyorum? Bu ne biçim bir delilik? Bir silahı son kez ateşlediğinde oğluyla birlikte yaz kampındaydı. Otuz yıl önce. Üç atış yapmış ve oğlunu utandırarak üçünde de hedefi iskalamıştı.

Koştu, koştu...

Ağaçlara daha yaklaştı. Mezarçı'ya daha yaklaştı. Ajanlar onun nereye yöneldiğini görmüşler ve katilin peşinde olduğunu anlamışlardı. Bir düzine erkek ve kadın ajan dağınık bir grup halinde ona doğru koşuyordu.

Mezarçı silahını kalabalığa doğrultarak çalılıklardan sıyrıldı. Kendi kendine başını sallıyordu.

Kennedy koşuyu bıraktı. Ardell'in tabancasını kaldırdı ve katile nişan aldı. Nereye nişan alması gerektiğinden, ağır silahın üzerindeki işaretlerin ne anlama geldiğinden bile emin değildi. Yukarı mı yoksa aşağı mı? Ama Kennedy güçlü kuvvetli bir adamdı ve silahı elinde hiç sallamadan tutuyordu. En büyük oğluyla kampıta nasıl yan yana durup kamp danışmanını dinlediklerini anımsadı. Adam, "Tetiği ezerek çekin," demişti. "Birden çekmeyin."

Ve bu gece Jerry Kennedy tetiği ezerek çekti.

Kennedy silahın böylesine büyük bir gürültüyle patlayacağını ve bu kadar çok şahlanacağını tahmin etmemişti. Silahı indirdi ve gözlerini kısarak loş alana baktı.

Yüksek sesle güldü.

Tanrım. Yaptım! Onu vurdum!

Mezarçı yerdeydi. Sol kolunu sıkıca kavramış, suratını buruşturmuştu.

Kennedy yeniden ateş etti. Iskaladı ama bir daha ateş etti, iki kez daha.

Mezarçı Kennedy'ye doğru döndü. Tam nişan aldığı sırada Başkan yeniden ateş etti. Yine iskalamıştı. Kurşun adamın çok yakınında bir ağaca saplandı. Mezarçı geriye doğru sendeleyince Kennedy'ye açtığı ateş hem kısa sürdü hem de tüm kurşunlar boşa gitti.

Katil Sol taraftan ona doğru gelen polislerle ajanlara baktı. Silahını onlara doğrulttu. Ateş etmiş olmalıydı. Kennedy hiçbir ses işitmedi, silahın ucunda hiçbir parlama görmedi am. ajanlardan biri düştü ve yerden bir

parça çimen ve toprak havaya sıçradı. Ajanların hepsi adama nişan almışlardı ama hiçbiri ateş etmiyordu. Kennedy nedenini gördü. Çünkü kalabalık Mezarçı'nın hemen arkasındaydı. Kesinlikle birileri vurulabilirdi. Sadece Kennedy'nin temiz bir atış açısı vardı. Çömeldiği yerden doğruldu ve beş kez daha yerdeki siyah yığma ateş etti, Mezarçı'yı kalabalıktan uzağa geriye doğru döndürdü.

Sonra silahı çıt diye bir ses çıkardı. Boşalmıştı.

Gözlerini kıstı ve görmeyen gözlerle silaha baktı. Tekrar gözlerini kaldırdığında Mezarçı'nın siyah silueti gitmişti.

Nefes nefeseydi.

Mezarçı'nın içinde bir şey çat diye kopmuş ve ona yapması gerekenleri söyleyen adamın tüm dediklerini unutmuştu.

Öldürebileceği kadar insan öldürmeyi, yüzünü gören insanlara ne yapacağını unuttu. Ve Connecticut'ta bir topaç gibi fırl

fırl dönerek ateş edip yaprakların nasıl uçtuğunu izlediğini unuttu. Buradan çıkıp gitmek ve Tye'a geri dönmek istiyordu.

Ateş eden adamın kurşunları çok yakınından geçti... Onu neredeyse öldürüyordu. Ve eğer öldürülürse oğlana ne olurdu? Bir çukura atladı ve sonra hızla bir tur otobüsüne doğru koştu. Otobüsün motoru boşta çalışıyor, egzozdan duman çıkıyordu.

Kolu çok kötü ağrıyordu.

Acı...

Bak, kolunda kırmızı bir gül var!

Ama, ah, nasıl... klik... nasıl da yaralandı.

Bir daha böylesine acı hissetmemeyi diledi. Tye'in hiçbir zaman asla böyle bir acı duymamasını diledi.

Onu vuran adama bakındı. Bunu neden yapmıştı? Mezarçı anlamadı. O sadece kendisine söyleneni yapıyordu.

Sen beni daha az sevsen bile. Ben seni her şeyden çok severim

Havai fişekler Mall'ın üzerinde çiçek açtılar.

Polis ve ajanlar yaklaşıyordu. Ateşe başladılar.

Mezarçı otobüsün merdivenlerinden çıktı ve dönüp peşindeki gruplardan birinin üzerine kurşunlarını püskürttü.

Portakal renkli muazzam bir yıldız patlaması oldu.

"Aa! Vay canna!" Tye'in bunu çok seveceğini düşünüyordu.

Otobüsün camlarından birini kırdı ve silahını dikkatle hedefe doğrulttu.

YİRMİ DOKUZ

Parker ve Cage bir polis devriye arabasının arkasına çömeldi. Her ikisinin de fazla taktik deneyimi yoktu ve her ikisi de silahlı çatışma işini daha deneyimli, genç ajanlara bırakmanın akıllıca olduğunu farkındaydı.

Çömelmelerinden bir saniye kadar önce Cage, Parker'a, "Burası kahrolası bir savaş alanı gibi," diye bağırmıştı.

Kurşunlar her yerde vızıldıyordu.

Mezarcı otobüsün içinde iyi bir korunma pozisyonuna sahipti ve kırık pencereden dikkatli ve isabetli atışlar yapıyordu.

Len Hardy birçok yerel polisle birlikte Anayasa Bulvarının diğer ucunda yere yapışarak mevzilenmişti.

Cage irkilerek eliyle yanını yokladı. Vurulmamıştı ama kurşun yağmuru siper aldıkları arabanın kaportasını delik deşik edince o da kendini yere atmış ve yan tarafını yere fena vurmuştu. Parker, "İyi misin?" diye sordu.

Adam, "Kaburga kemiğim," diye inledi. "Sanırım kırdı. Kahretsin."

Ajanlar otobüsün etrafındaki alanı boşaltmışlardı. Küçük bile olsa, bir hedef olduğunu düşündükleri her şeye kurşun yağdırıyorlardı.

Ajanlar, bulvarın her iki yönü beş yüz metre boyunca yoğun

trafik yüzünden tıkalı olduğu için, Mezarcı'nın otobüsle kaçmayacağını biliyorlardı ama yine de her ihtimale karşı ateş ederek otobüsün lastiklerini patlatmışlardı.

Parker kısa kısa telsiz konuşmaları işitti.

"Görünürde bir hedef yok... İçeriye bir işaret fişegi atalım. Kimde bomba var? Anayasa Bulvarında iki kişi kaybettik. İki... Duyuyor musunuz? Anayasa'da iki kişi öldü... Keskin nişancılar yerlerinde."

Sonra Cage arabanın delik deşik olmuş kaputu üzerinden etrafa bir göz attı. Ve "Tanrım," diye soludu, "bu çocuk ne halt ediyor?"

Onun bakışını izleyerek Parker da Anayasa Bulvarına doğru baktı. Bu Len Hardy idi. Hardy minicik silahı elinde otobüse doğru ağaçtan ağaca geçerek ve ara sıra başını kaldırıp ateş ederek ilerliyordu.

Parker, "Aklını kaçırmış. Üzerinde çelik yelek bile yok," dedi.

Cage, "Len!" diye bağırdı sonra acıdan iki büklüm oldu.

Parker idareyi ele alıp, "Len!... Len Hardy! Geri dön! Bırak işi SWAT halletsin," diye bağırdı.

Ama o onları işitmedi ya da duymazlıktan geldi.

Cage hırıltılı bir sesle, "Ölmek ister gibi görünüyor," dedi.

Hardy yeniden doğruldu ve otobüse doğru hızla harekete geçti. Bir yandan koşuyor bir yandan sürekli ateş ediyordu.

Parker bile bu hareketin operasyonların standart prosedürlerinden olmadığını biliyordu.

Parker otobüsün içinde, Mezarçı'nın Hardy'yi daha rahat vurabilmek için arka tarafa doğru geçtiğini gördü. Dedektif bunu fark etmemişti. Tamamen yere yapışmış olsa da önünde siper alabileceği hiçbir şey olmaksızın silahını yeniden doldurmakla uğraşıyordu.

Parker, "Len!" diye bağırdı. "Siper al!"

Cage, "Dolu yedek şarjörü bile yok," diye mırıldandı. Hardy silahının boşalan şarjörünü çıkarmış ona tek tek mermi basıyordu.

Mezarçı otobüsün arkasına biraz daha yanaştı.

Parker genç ajanın son dakikalarını izliyor olabileceğini düşünerek, "Hayır," diye mırıldandı.

Cage nefesi kesilmiş bir halde, "Ulu Tanrım," diye inledi.

Nihayet Hardy başını kaldırdı. Neler olup bittiğinin farkına varmış olmalıydı. Silahını doğrulttu ve üç el daha ateş etti. Dol-durabildiği tüm mermileri attı ve sonra kendine siper alacak bir yer bulmak için sürünerek ilerlemeye çalıştı.

Cage, "Ölecek," diye mırıldandı. "Ölecek."

Parker katilin silüetinin otobüsün arka tarafındaki acil çıkış kapısının yanında, Hardy'y i mükemmel bir şekilde avlayıp bir seksen yere yapıştırarak bir pozisyonda olduğunu gördü. Ama Mezarçı ateş edemedi ajanlardan biri bir arabanın altından yuvarlanarak çıktı ve çömelerek otobüsü yayılım ateşine tuttu. Camın iç tarafı kana bulandı. Sonra bir tıslama sesi duyuldu ve otobüsün içinde bir ateş parladı. Bir yakıt ırmağı alev alev yanarak kaldırırma aktı.

Hardy bacaklarının üzerinde doğrulmaya çabaladı ve saklanmak için bir yerel polis ekip otosunun arkasına doğru koştu.

Otobüsün içi turuncu renkli alevlerle gözden yiterken içeriden canhıraş bir feryat yükseldi.

Parker, Mezarçı'yı gördü. Alevlerden bir kitle önce doğruldu sonra otobüsün orta geçidine düştü.

Mezarçı'nın kalan kurşunları ateşte patlarken aynı zamanda içeriden, Stephie'nin kardeşi için yaptığı sürpriz tatlıyı sunmadan önce mısır patlatırken duyulan sesler gibi hafif çıtırtılar da geliyordu.

Anayasa Bulvarındaki ağaçlardan biri alev aldı ve aslında duruma hiç de uygun olmayan hoş bir parlaklıkla ölümcül güzellikte bir manzara sergiledi.

Ajanlar yavaş yavaş gizlendikleri yerlerden doğruldular ve otobüse yaklaşmaya başladılar. Alevler içinde son mermilerin patlamasını belli bir mesafenin ötesine geçmeden beklediler.

Yangın yerine gelen itfaiye araçları otobüse köpük sıkmaya

başlamıştı. Alevler söndürüldüğünde tam koruma teçhizatlı iki ajan otobüsün kapısına doğru yaklaştı ve temkinli bir şekilde içeri girdi.

Mail aniden birbiri ardı sıra gelen bir dizi patlamaya sarsıldı.

Yakındaki bütün ajan ve polisler silahlarını doğrultarak savunma pozisyonuna geçti.

Ama sesler sadece turuncu örümcek ve mavi yıldız şeklindeki havai fişeklerin patlamasından çıkıyordu. Bu, gösterinin muhteşem finaliydi.

İki ajan otobüsün kapısından dışarı çıktı ve kasklarını çekip

çıkarttı.

Bir an sonrada Parker, Cage'in telsizinden ajanlardan birinin parazitli konuşmasını işitti. "Araç güvenli."

"Hedefin ölü olduğu doğrulandı," sözüyse katil için duygudan yoksun bir mezar kitabesiydi.

Vietnam Anıtı'na döndüklerinde Parker, Cage'e Czis-man'dan ve çarpışmanın nasıl başladığından bahsetti.

"Uyarı atışları yaptı. Eğer yapmasaydı Mezarıcı rahat rahat yüz kişiyi hemen burada temizlerdi. Belki beni de."

"Kahretsin onun bu işle ne alakası vardı?" diyen Cage acıyla yüzünü buruşturarak iki büklüm oldu. Doktorlardan biri karnım yoklayıp düşmenin etkisiyle kaburga kemiklerinden birinin kırıldığını söyledi. Ajana Tylenol 3 verip sırtını sıvazladı. Belli ki yarasının en kötü tarafı omuz silktiği zaman acı vermesiydi.

Cage cesedin üzerindeki sarı lastik örtüyü kaldırdı, elini gazetecinin cebine soktu, cüzdanını aldı ve sonra başka bir şey daha buldu. "Bu da ne?"

Adamın ceketinin iç cebinden bir kitap çıkarttı.

Parker kitabın bir mücevher kadar değerli olduğunu fark etti. Sayfalan piyasadaki ucuz kitaplar gibi "mükemmel" bir şekilde tutkalla değil, iplikle bağlanmış, cildi deri kaplı bir kitaptı. Günümüzde kullanılan yüksek kaliteli kâğıtlara değil, Thomas Jefferson'ın zamanındaki gibi inceltilmiş hayvan derilerin-

den elde edilen parşömen kâğıdına basılmıştı. Sayfaların kenarları kırmızı ve altın renkleriyle ebrulanmıştı.

Cage sayfalan gelişigüzel karıştırdı, pek çok sayfada durakladı, okudu, başını salladı ve sonunda kitabı Parker'a verdi. "Şunu bir kontrol et."

Parker kapaktaki altın mürekkeple yazılmış başlığı gördüğünde kaşlarını çattı. Keder Günlüğü.

Kitap aslında bir günlüktü. Açtı ve yüksek sesle okudu. "'Karım Anne'in anısına. Kasabın ilk kurbanı.'"

Defter iki kısımdan oluşuyordu. 'Boston' ve 'White Plains'. Suç mahallerinin fotoğrafları yapııştırılmıştı. İlkinin başlığı 'Hartford' idi. Parker sayfayı çevirdi ve okudu. "Hartford News-Times'tan."

Czisman makaleyi olduğu gibi geçirmişti. Tarih geçen senenin Kasım ayını gösteriyordu.

"Soygunda üç ölü... Hartford Polisi, cumartesi günü News-Times'ın bürosuna girip küçük ilanlar bölümünün üç çalışanını av tüfeğiyle öldüren adamı hâlâ anyor.

"Katil, tanımlanabilen birkaç özelliğine göre, orta yapılı ve koyu renk palto giyen bir erkek. Bir polis sözcüsü bu olayın şehrin diğer yakasında bir bankanın zırhlı kurye aracını soyma girişiminin başarıya ulaşması için polis güçlerinin dikkatini başka yöne çekme girişimi olabileceğini söyledi, ikinci bir adam kamyonun sürücüsü ile yardımcısını vurarak öldürmüş ve dört bin dolar nakit parayla kaçmıştır."

Cage, "Dört bin dolar için üç kişiyi öldürmek. Bu kesin bizimki," dedi.

Parker ona baktı. "Gazetede öldürülen sekreterlerden birisi Anne Czisman'mış. Karısı."

Cage, "Yani o da bu pisliği bizim kadar çok istiyormuş," dedi.

"Czisman kimliği belirsiz şantajcıya ve Mezarçı'ya ulaşmak için bizi kullandı. Morgdaki cesedi görmeyi o kadar çok istemesinin nedeni buydu. Ve beni izlemesinin nedeni de."

İntikam..

"Bu defter... Onun acısıyla baş etme yoluydu." Parker eğildi ve saygıyla örtüyü yeniden adamın başının üzerine çekti. Cage'e, "Lukas'ı ara," dedi. "Ona haberleri ilet. "

Margaret Lukas FBI karargâhının Pennsylvania Bulvarına açılan personel lobisinde kır saçları politikacıları gibi kesilmiş yakışıklı bir adam olan müdür yardımcısına brifing veriyordu. Mezarçı'nın Mall'da olduğunu ve silahlı çatışmayı haber almıştı. Mall'a gitmeyi fena halde istemekle birlikte, bu davayı alalı beri, protokol Büro'nun kıdemli yöneticilerini şahsen bilgi-lendirmesini zorunlu kıldığı için buradaydı.

Telefonu çaldı. Sanki batıl inançları varmışçasına, kendine adamı yakaladıkları umuduna kapılma izni vermeksizin aceleyle yanıt verdi. "Ben Lukas."

Cage, "Margaret," dedi.

Ve adamın ses tonundan katili mihladıklarını anladı.

Bu öyle bir ses tonudur ki meslekte bunu çok çabuk öğrenirsiniz.

"Kelepçe mi taktınız, etiket mi?" Tutukladınız mı, öldürdünüz mü? demek istiyordu.

"Etiketlendi."

Lukas son beş senedir Şükran Günü duasını etmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

"Bir de şunu dinle, onu ilk önce Belediye Başkanı kolundan yaraladı."

"Ne?"

"Evet. Kennedy. Birkaç atış yaptı ve bazı insanların hayatını kurtardı."

Lukas bu bilgiyi müdür yardımcısına aktardı ve Cage'e, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Cage, "İyiyim. Kıçımı kurtarmaya çalışırken bir kaburgamı kırdım, hepsi bu," dedi.

Ama aniden Lukas midesinde bir sıkışma hissetti. Adamın sesinde başka bir şey duymuştu. Başka bir ton, bir tuhaflık.

Jackie, ben Tom'un annesi... Jackie, sana bir şey söylemek zorundayım. Havaalanından şimdi aradılar... Ah, Jackie...

Bir çırpıda, "Ama?" diye sordu. "Ne oldu? Kincaid mi?"

Ajan yumuşak bir sesle, "Hayır, o iyi," dedi.

"Söyle."

"C. P.'yi vurdu Margaret. Üzgünüm. O öldü."

Lukas gözlerini yumdu. İçini çekti. İçini yakıcı bir öfke kapladı. Mezarçı'nın kalbine kendi eliyle bir kurşun sıkma şansından yoksun kalmanın öfkesi.

Cage, "Bir çatışma bile değildi. Mezarçı, Başkan'ın oturduğu yere doğru ateş açtı. C. P. sadece yanlış yerde duruyordu," dedi.

Lukas acı acı, "Ve oraya onu ben gönderdim," diye düşündü. Tanrım. Onu üç senedir tanyordu... Ah, hayır..."

Cage, "Mezarçı bizden dört kişiyi daha öldürdü ve üç de yaralımız var. Altı da sivil yaralanmış görünüyor. Yine bir düzine kayıp ihbarı var ama ceset yok. Muhtemelen bir yerlere dağıldılar ve aileleri onları bulamadı. A, bir de şu Czisman," dedi.

"Kim? Şu yazar mı?"

"Evet. Mezarçı onu da vurdu."

"Ne?"

"Sadece bir yazar değilmiş. Yani yazarmış ama orada olma nedeni bu değilmiş. Mezarçı karısını öldürmüş ve o da ona ulaşmak için bizi kullanmış. Mezarçı ilk önce onu temizledi."

Lukas bu amatörlerin gecesi olmuş diye düşündü.

Kincaid, Başkan, Czisman.

"Hardy'den ne haber?"

Cage genç dedektifin Mezarçı'nın üslendiği otobüse yaptığı tek kişilik intihar saldırısını anlattı. "Çok yaklaştı ve iyi bir atış pozisyonu yakaladı. Mezarçı'yı yaralamış olmalı. Ne olup bittiğini kimse bilemez."

Lukas, "Kendini ayağından vurmadı yani," dedi.

Cage, "Şöyle söyleyeyim, kendini öldürtmeye çok istekli gibiydi ama iş tam o noktaya gelince kendini geri çekti ve bir

siper buldu. Öyle sanyorum ki bu dünyada birkaç yıl daha oyalanmaya karar verdi," diye karşılık verdi.

Lukas tam benim gibi, diye düşündü. Değişim.

Cage, "Evans orada mı?" diye sordu.

Lukas etrafına bakındı. Doktorun orada olmaması şaşırtıcıydı. Komik... Kendisini görmek için alt kata geleceğini düşünmüştü. "Nerede olduğundan emin değilim. Belki hâlâ üst kattadır. Belge laboratuvarında. Ya da belki kriz merkezinde."

"Onu bul. İyi haberleri ona da ver. Teşekkürlerimizi de ilet. Ve ona büyük bir fatura çıkartmasını da söyle."

"Söylerim. Tobe'yi de arayacağım."

"Parker'la ben FKİM ile suç mahallini halledeceğiz. Aşağı yukarı kırk beş dakika sonra oraya dönmüş oluruz."

Lukas telefonu kapatınca müdür yardımcısı, "Ben Mall'a gidiyorum," dedi. "Yetkili kim?"

Lukas neredeyse Parker Kincaid diyecekti. Ama son anda kendini tuttu ve, "Özel ajan Cage. Vietnam Anıtının orada FKİM ile birlikte," dedi.

"Bir basın toplantısı yapmak gerekecek. Başkanlık etmeyi müdürlerden birine vereceğim. Bir rapor isteyebilir... Hey, bu gece bir parti kaçırдың mı Lukas?"

"Tatiller böyledir, değil mi efendim? Bir sonraki senede de olacak." Güldü. "Belki bu sözü tişörtlerin üstüne bastırmalıyız."

Müdür yardımcısı zoraki gülümsedi. Sonra, "Bizim muhbir ne yapıyor? Başka bir tehdit var mı?" diye sordu.

"Moss mu? Bu yakınlarda kontrol etmedim. Ama kesinlikle etmek zorundayım."

"Bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" Müdür yardımcısının kaşları çatılmıştı.

"Ah, hayır. Ama bana bir bira borçlu."

Bomboş belge laboratuvarında Dr. John Evans cep telefonunu kapattı. Televizyonu da kapattı. Demek Mezarçı'yı öldürmüşlerdi.

Haberlerde çok az bilgi veriliyordu ama Evans en azından Metro Katliamı ile yattaki saldırının aksine, az sayıda yaralı ve ölü olduğunu anlıyordu.

Yine de televizyonda gördüğü kadarıyla, Anayasa Bulvarı bir savaş alanına dönmüştü. Duman, yüz kadar ambulans ve itfaiye aracı, arabaların arkalarına gizlenmeye çalışan insanlar, yanan ağaçlar, çalılar...

Evans geniş parkasını giydi, laboratuvarın bir köşesindeki termosunu sırt çantasına koydu, çantayı omzuna astı, çift kanatlı kapıyı iterek dışarı çıktı ve loş koridordan aşağı doğru yürümeye başladı.

Mezarcı... Ne büyüleyici bir yaratık. Ajanlara da dediği gibi gerçekten dünyadaki pek az insandan' biri, analiz-geçirmez bir adam.

Asansörün önünde durakladı, kendine çekidüzen vermeye çalışarak bina rehberine göz gezdirdi. Haritayı inceledi. FBI karargâhı düşündüğünden daha da karmaşıktı.

Parmağı tam aşağı düğmesinin üzerinde basmak üzereyken biri, "Merhaba," diye seslendi. Diğer asansörlerin olduğu taraftan biri geliyordu. Adam, "Selam Doktor," diye seslendi. "Duydunuz mu?"

Gelen genç dedektifti. Len Hardy. Paltosu artık jilet gibi ütö-lü değildi. Lekelenmiş ve is içindeydi. Yanağında da bir kesik vardı.

Evans AŞAĞI düğmesine bastı. İki kez. Sabırsızca. Hardy'ye, "Sadece haberlerden," diye yanıt verdi. Sırt çantasını bir silkişte omzundan indirdi. Çantayı dirseğiyle tutup fermuarını açmaya çalışırken homurdandı.

Hardy boş gözlerle çantaya baktı. "Anlatayım. Orada o herifin peşinden gitmeye gönüllü olmakta biraz aceleci davrandım. Az biraz delirmiştim. Bir çeşit savaş alanı histerisi."

Evans, "Hı-hı, anlıyorum?" derken sırt çantasının içine uzandı ve termosu dışarı çıkardı.

Hardy sohbete devam etti. "Beni neredeyse mıhlıyordu.

Biraz sarsıldım. Adamdan belki ancak dokuz on metre uzaktaydım. Gözlerini gördüm, silahının namlusunu gördüm. Aniden yaşadığım için çok mutlu oldum."

Evans, "Olur böyle şeyler," dedi. Bu kahrolası asansör nerede kalmıştı.

Hardy gümüş renkli metal silindire bir göz attı. Sonra karanlık koridora bakarken, "Hey, Lukas nerede?" diye sordu.

Evans termosun kapağını açarken, "Sanırım aşağıda. Birisine rapor veriyor. Dokuzuncu Caddeye bakan lobide. Şimdi o taraftan gelmedin mi?" diye yanıtladı.

"Ben garajdan geliyorum."

Doktor termosun kapağını açtı. "Biliyor musun Dedektif, diğerlerine Mezarcıları ve Eşitleyicileri anlatma tarzında sanki bana güvenmiyormuşsun gibi bir ifade vardı." Hardy'ye döndü.

Evans gözlerini aşağı indirdi ve Hardy'nin yüzüne doğrulttuğu siyah, susturuculu tabancayı gördü.

Hardy, "Güvenle hiçbir şey yapılamaz," dedi.

Termos Evans'ın elinden düştü. Kahve yere yayıldı. Silahın namlusundan çıkan san ışığın parıltısını gördü. Ve tüm gördüğü bu oldu.

BULMACA USTASI

Bana en büyük kötülüğü el yazısı yaptı.

BRUNO HAUPTMANN

Lindbergh'lerin bebeğinin kaçırılması davası hakkında

OTUZ

Ajan hâlâ bir FBI personeli olma fikrinden heyecan duyacak kadar gençti. Bu yüzden yılbaşı gecesi karargâhın üçüncü katındaki Büro İç Güvenlik Merkezinde gece on iki sabah sekiz mesaisine verilmesini zerre kadar umursamıyor-du. Üstelik dardaracak mavi bir bluz ve siyah bir mini etek giyen iş arkadaşı ajan Louise ona kur yapıyordu. Kesinlikle kur yapıyor, diye düşündü. Eh, tamam. Kız kedisinden bahsediyordu ama vücut dili kur yaptığını söylüyordu. Sutyeni siyahtı ve bluzun altından belli oluyordu. Bu da bir mesajdı.

Ajan önündeki on monitörü izlemekten sorumluydu ve işini aksatmadan yapmaya çalışıyordu. Solunda oturan Louise'in önünde de on tane monitör vardı. Monitörler karargâhın içine ve civarına yerleştirilmiş altmıştan fazla izleme kamerasına bağlıydı. Bir kameranın kaldığı yerden diğer kamera devam ediyor ve görüntüler her beş saniyede bir değişiyordu.

Siyah sütyenli Louise, ailesinin Chesapeake Körfezindeki evinden bahsederken dalgın dalgın başını sallıyordu. Derken interkomun sesi duyuldu.

Sam ya da Ralph olamazdı. İki ajan yarım saat kadar önce Louise ile ona nöbeti devretmişlerdi. Her ikisinin de tam yetkili

giriş kartları vardı ve kapıyı çalmadan da içeri rahatça girebilirlerdi.

İnterkomun düğmesine bastı. "Evet?"

"Ben Dedektif Hardy. Washington yerel polis teşkilatından."

Ajan Louise'e dönüp, "Hardy de kim?" diye sordu.

Kız omuz silkti ve kendi monitörüne döndü.

"Evet?"

Ses çatallaştı. "Margaret Lukas ile birlikte çalışıyorum."

"A, evet! Metro Katliamı olayındaki mi?"

"Doğru."

Aldatmaca Margaret Lukas'tı. Güvenlik ajanı Büro'da yeniydi ama o da Lukas'ın bir gün FBI'nın ilk kadın müdürü olacağını biliyordu. Ajan giriş düğmesine bastı ve geleni karşılamak için oturduğu yerde kapıya doğru döndü. "Yardımcı olabilir miyim?"

Hardy, "Korkarım kayboldum," dedi.

"Buralarda hep olur." Ajan gülümsedi. "Nereye gidiyordu-nuz?"

"Belge laboratuvarını bulmaya çalışıyorum. Kahve almaya giderken kayboldum."

"Belge laboratuarı, ha? Yedinci katta. Sola dönün. Hemen göreceksiniz."

"Teşekkürler."

Louise aniden, "Bu da ne?" dedi. "Hey ne bu?"

Ajan kız kameranın taramasını dondurmak için düğmelerden birine basıp monitörlerden birini işaret ederken görüntüye baktı. Buldukları katta, kendilerinden fazla uzakta olmayan bir mesafede yerde sırtüstü bir adam yatıyordu. Görüntü siyah beyazdı ama adamın başından akıp bir gölcük oluşturan şeyin kan olduğu açıkça belliydi.

Kız, "Tanrım," diye mırıldanıp telefona uzandı. "Ralph'a benziyor."

Arkalarından ani bir patlama sesi geldi. Louise sıçradı ve bluzunun önü kanla kaplanırken bir hırıltı çıkardı.

Nefesi kesilerek, "Ah," dedi. "Ne..."

Başka bir patlama kızın başının arkasını buldu ve kız öne doğru düştü.

Genç ajan elleri havada, gözleri yaşlı, kapıya doğru döndü. "Hayır, hayır."

Hardy sakın bir sesle, "Sakin ol," dedi.

"Lütfen!"

Hardy, "Sakin ol," diye yineledi. "Sadece birkaç sorum var."

"Beni öldürme. Lütfen..."

Hardy sakın bir tavırla, "Şimdi söyle bakalım, bilgisayarında güvenlik kontrolü programı var mı?" diye sordu.

"Ben..."

"Eğer sorduğum bütün sorulara doğru yanıt verirsen yaşamana izin vereceğim."

"Evet." Ajan artık ağlamaya başlamıştı. "Evet var."

"Kaçınıcı versiyonu?"

"Altı."

"Ve eğer bu programı belirli aralıklarla çalıştırmazsan 42 Numaralı Kod Devlet Güvenlik Sistemine gider mi?"

"Doğru... Ah, bakın Bayım..." Yanı başındaki iki kez vurulmuş kadının vücuduna baktı. Kontrol paneli kana bulanmıştı. "Ah Tanrım..."

Hardy yavaş ve tane tane, "Mesain gece yarısı mı başladı?" diye sordu.

"Lütfen, ben..."

Hardy bir çocuğa yol gösteren bir eğitmen gibi, "Gece yarısı mı?" diye yineledi.

Ajan başıyla onayladı.

"İlk kez saat kaçta çalıştırdın?"

Ajan şimdi hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. "On iki yirmi bir."

"Bundan sonra ne zaman çalıştırmak zorundasın?"

"Bir, ah... sıfır yedi."

Hardy duvar saatine baktı, başını salladı.

Genç ajan panik içerisinde, "Tatillerde artan aralıklı bir model kullanırız, bu yüzden ikinci girişten sonra biz..."

"Pekâlâ." Hardy onun sözünü kesti ve başına iki el ateş etti, sonra kapıyı açma düğmesine bastı.

Kendini tamamen uydurma bir kimlikle Dedektif Len Hardy olarak tanıtan Edward Fielding asansöre yöneldi.

Otomatik alarm devreye girmeden 01:07'ye kadar vakti vardı.

Uzun bir zamandı bu.

Bina hemen hemen boştu ama o hâlâ gerekirse nasıl davranacağını bilerek yürüyordu. Acelesi yokmuş ama zihni çok meş-gulmuş gibi.

Bu yüzden içeride karşısına çıkan birkaç ajan onu şöyle bir süzüp değerlendirerek, önemli işi her nereye gitmesini gerektiriyorsa laf atıp onu yolundan alıkoymamayı uygun gördü.

Laboratuvarların, ofislerin, morgun kokusunu duyumşayarak derin derin nefes aldı. Burada, emniyet güçlerinin evreninin merkezinde, FBI karargâhının koridorlarında olmaktan ötürü içini burkan bir heyecan duyuyordu.

Bir sene önce Mezarçı'nın ısrarla Hartford'da bir sanat müzesine gitmek için nasıl homurdandığını hatırladı. Sonunda Fielding kabul etmiş ve deli herif müzede Dore'nin, İlahi Komedyası'nın bir sahnesinden esinlenerek yaptığı tablonun önünde tam bir saat durarak resmi seyretmişti. Tabloda Dante ve Virgil tam cehenneme düşerlerken resmedilmişti. İşte şu anda Fielding de tam böyle, kendini ölümler diyarında geziye çıkmış gibi hissediyordu.

Koridorda yürürken içinden takımdakilerle konuşuyordu. Hayır Ajan Lukas ve Ajan Parker Kincaid ve Dr. Evans... Hayır, beni bunu yapmaya iten şey, kokuşmuş politikacılardan intikam almak ya da terörist etkinlikler yürütmek değil. Sosyal adaletsizliğe tepki vermek de değil. Açgözlülük hiç değil. Yirmi milyon mu? Tanrım, bunu on defa isteyebilirdim.

Hayır, benim amacım sadece mükemmele ulaşmak.

Mükemmel suç fikri bir klişeydi, bu doğrudu. Ama Fielding

şantaj mektubunda kullanacağı doğru sözcük ve deyimleri arayıp dil bilim çalışırken ilginç bir şey öğrenmişti.

Amerikan Dilbilim Dergisi'nin bir sayısında rastladığı bir makalede bir dilbilimci, dil uzmanı, her ne kadar ciddi yazarlar kullanmaktan kaçınırsalar da, klişelerin bir değeri vardır zira dünya çapında anlaşılabilir terimlerle önemli gerçekleri tanımlarlar, diye yazmıştı. Mükemmel suç. Fielding'in kutsal kadehi.

Mükemmellik... Onu zevkten mest ediyordu. Mükemmellik her şeydi. Gömleklerini ütülerken, ayakkabılarını boyarken ve kulağındaki kılları keserken kullandığı yöntem; işleyeceği suçları planlarken başvurduğu yöntem; onları uygularken kullandığı yöntem.

Eğer hukuk konusunda yeteneği olsaydı bir avukat olurdu ve hayatını hüküm giymekten yakayı sıyırması imkânsız suçlu müvekkillerini mükemmel biçimde savunmaya adardı. Eğer açık havayı sevseydi dağcılık konusunda öğrenilecek her şeyi kendi kendine öğrenir ve Everest'in tepesine tek başına tırmanırdı. Ama bu aktiviteler onu heyecanlandırmıyordu. Onu suç heyecanlandırıyordu.

Her şeyiyle tamamen ahlaksız doğmak bir rastlantı diye düşünüyordu. Bazı adamların kel, bazı kedilerin altı parmaklı olmaları gibi. Bunun yetiştirilmesiyle de bir ilgisi olmadığına, sadece yaradılışla ilgili olduğuna karar vermişti. Anne ve babası sevgi dolu ve güvenilir insanlardı. Tek günahları can sıkıcı olmaktı. Babası Hartford'da bir sigorta eksperisi, annesi ev kadınıydı. Ne bir sıkıntı çekmiş ne de kötü bir muamele görmüştü. Yine de çocukluğundan beri yasaların kendisine işlemeyeceğine öylesine inanmıştı. Bunun bir anlamı yoktu. Bir adam neden kendi kendine kısıtlamalar koymalı? diye düşünerek saatler geçirirdi. Neden canımız ya da aklımız nereyi isterse oraya gide-meyelim?

Her ne kadar bunu öğrenmeden önce birkaç sene geçmişse de

Fielding katıksız bir suçlu kimliğiyle doğmuştu. Ders kitaplarına konu olacak bir sosyopattı o.

Bu yüzden St. Mary Lisesinde matematik, cebir ve biyoloji çalışırken aynı zamanda doğru bildiği istekleri için de çalışmıştı. Hayatın her alanı gibi eğitimin yolları da inişli çıkışlıydı.

Fielding tutulduğu kızın erkek arkadaşını yakmaktan tutuklanmıştı. (Arabasını üç ya da dört blok öteye park etmesi gerekirdi.)

Bir keresinde Fielding, -onları ekip arabasında travestilerle iş tutarken gösteren fotoğraflarla şantaj yapmaya kalkıştığı için-iki polis tarafından öldüresiye dövülmüştü. (Yanında güçlü kuvvetli bir suç ortağının olması gerekirdi.)

Ama bir konserve üreticisine, onu sığırlarını beslemekte kullandığı enzimin ağır besin zehirlenmelerine yol açtığı konusunda aldatarak yaptığı şantajda başarılı olmuştu. (Ancak belirttiği yere bırakılan parayı almamıştı, çünkü paralarla birlikte yakayı ele vermeden nasıl kaçacağını planlamamıştı.)

Yaşa ve öğren...

Üniversite fazla ilgisini çekmemişti. Bennigton'daki öğrencilerin paraları vardı ama yatakhanedeki oda kapılarını açık bırakıyorlardı ve onları soymanın güç bir yanı yoktu. Ara sıra okuldaki kız öğrencilere tecavüz etmekten hoşlanırdı. Kıza saldırıya uğradığını fark ettirmeden tecavüz etmek aslında güç bir şeydi. Ama Fielding'in düşkünlüğü oyunun kendisiydi, seks değil. Ve böylece okulun ilk senesinde kendi taktığı adlarla tecavüz gibi kirli suçlara değil, hırsızlık gibi temiz suçlara odaklandı. Psikolojide bir derece almaya

ciddiyetle eğildi ve Ben ve Jerry'nin memleketinden, sanatını uygulayabileceği gerçek dünyaya kaçmanın hayalini kurdu.

Fielding, bir sonraki on sene boyunca yeteneğini uygulayıp geliştirmek için memleketi Connecticut'a geri döndü. Özellikle hırsızlıktaki yeteneğini bilemek istiyordu. Kırtasiyesi çok olduğundan çek ve senet gibi ticari suçlardan kaçındı. Uyuşturucudan ve araba hırsızlığından da kaçındı. Zira o suçları tek başı-

za işleyemezsiniz ve Fielding o güne kadar güvenebileceği birine hiç rastlamamıştı.

İlk cinayetini işlediğinde yirmi yedisindeydi.

Onun yapısına hiç uymayan, anlık bir dürtüyle işlenmiş bir suçtu bu. Hartford'un dışındaki küçük bir çarşı yerinde bir kafe-de cappuccino içiyordu. Kuyumcu dükkânlarından birinden bir kadının çıktığını görmüştü. Kadının hafiften paranoyakça yürüyüşünde elindeki pakette değerli bir mücevher olduğunu düşündüren bir şeyler vardı. Arabasına binip kadını izlemiş, yolun ıssız bir yerinde hızlanıp önüne geçerek kadının arabasını durdurmuştu. Dehşete düşen kadın paketi ona atmış ve gitmesine izin vermesi için yalvarmıştı.

Fielding orada Chevy'nin yanında dururken yüzüne maske takmadığının ve arabasının plakasını değiştirmedığının farkına varmıştı. Bunları yapmayı unutmasına yol açan şeyin öldürürken neler hissedeceğini bilmek istemesi olduğuna inanmıştı.

Torpedo gözünü açıp bir silah çıkarmış ve kadın daha bağırma bile fırsat bulamadan ona iki kez ateş etmişti. Sonra yeniden arabasına binmiş, kadını takip etmeye başlamadan önce oturduğu kafeye geri dönmüş ve bir cappuccino daha söylemişti. Küçümsemeye, pek çok suçlu cinayet işlemez diye düşünmüştü. Yakalanmalarının çok daha olası olduğunu düşündükleri için cinayetten korkarlar. Aslında, birini öldürseler kaçıp kurtulmaları çok daha olasıdır.

Yine de bazen polis bayağı iyi olabiliyordu ve pek çok kere tutuklanmıştı. Birisi hariç olayların tümünde de temize çıkmıştı. Florida'da silahlı soygundan tutuklanmıştı, aleyhindeki deliller çok güçlüydü ama çok iyi bir avukatı vardı ve Fielding'in bir akıl hastanesinde tedavi görmesi koşuluyla cezasını indirtmişti. Fielding hastanede tutuklu kalmaktan çok korkuyordu ama korktuğu başına gelmedi ve orada geçirdiği iki sene epey şaşırtıcı oldu. Fielding, Dade Şehri Akıl Hastalıkları Hastanesinde suçun tadını, kokusunu alabilirdi. Suçluların çoğu olmasa da

büyük bir kısmı iyi bir avukat buldukları için buradaydılar. Sersem sahtekârlar dosdoğru hapse, akıllılar hastaneye girer.

Fielding, iki sene sonra örnek davranışından dolayı yeniden tıbbi değerlendirme jürisinin önüne çıkmadan önce Connecti-cut'a döndü.

Yaptığı ilk şey Hartford'da suçlu delilerin kapatıldığı bir hastanede bir hastabakıcılık işi bulmak oldu. Orada büyüleyici bir yaratıkla, David Hughes ile karşılaştı. Fielding bir yılbaşı günü kıskançlık krizine kapılıp karısını bıçaklayarak öldürmesine kadar onun oldukça halim selim ve nazik bir adam olduğuna karar vermişti. Bıçaklama beş paralık bir işti ama olayın asıl ilginç yanı başkaydı. Kocasını Pamela'nın ciğerlerinde bir sürü delik açmasına rağmen kadın banyoya koşmuş, bir tabanca bulmuş ve ölmeden hemen önce Hughes'i kafasından vurmuştu.

Fielding nörolojik açıdan Hughes'in beyninde neler olduğunu tam olarak bilmiyordu ama belki Hughes ameliyattan sonra gözünü açar açmaz onu gördüğü için ikisi arasında garip bir bağ oluşmuştu. Hughes, Fielding'in her istediğini yapıyordu. Kahve getirmek, temizlik yapmak, gömlekleri ütölemek, yemek

pişirmek.

Gece hemşiresi Ruth Miller'ın, Fielding'e bacaklarının arasına soktuğu elini itip, "Seni rapor edeceğim serseri," demesinden sonra Hughes, getir götür işlerinden başka işler de yapmaya başladı.

Fielding bir gün sıkıntıyla Hughes'e, "Şu Ruth Miller. Biri o orospuyu öldürmeli," diye söylenmişti.

Hughes, "Ne?" diye sormuştu. Sonra da, "Hımm. Tamam," demişti.

"Onu benim için öldürür müsün?"

"Ee. Ben... Elbette."

Fielding onu hastanede bir yürüyüşe çıkartmış ve birlikte uzun bir konuşma yapmışlardı.

Bir gün sonra Hughes, Fielding'in küçük evine geldiğinde her yanı kan içindeydi, elinde sivri uçlu bir cam parçası taşıyordu ve çorba içip içemeyeceğini sormuştu.

Fielding onun cinayet yeri, zamanı ve kaçış konularında biraz dikkatsiz olduğunu düşünerek adamı iyice temizlemiş, Hughes'in aynen şimdi olduğu gibi böyle küçük pislikleri halletmeyi çok iyi kıvırdığını kabul ederek, ona hastaneden nasıl kaçtığını ve bazı geri zekâlı hastalarla öğleden sonra buluşmak için kiraladığı bu eve nasıl geldiğini sormuştu.

Bu adamı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğine o gece karar vermişti.

Hartford. Sonra Boston. Sonra White Plains. Sonra Philly. Kusursuz suçlar.

Ve işte şimdi de Washington'daydı.

En mükemmel suçu işlemeye karar vermişti. (Sonuçta Parker Kincaid gibi bir dilbilimci sorun yaratmıştı ama olsun.)

Son altı ay, günde yaklaşık on sekiz saat, yapacağı hırsızlığı planlamıştı. Yavaş yavaş FBI'ya Yerel Polis Teşkilatı Araştırma ve İstatistik Bölümünden genç dedektif Hardy kimliğiyle sızmıştı. Bu adı özellikle seçmişti, çünkü isimlerin insanlar üzerinde ne tür psikolojik izlenimler bıraktığı konusu ile ilgili araştırmalar Leonard adının tehdit edici olmadığını ve Hardy adının ise sadık bir dostu çağrıştırdığını ileri sürüyordu.

Washington'da işlenen büyük kapsamlı suçlarda yetkili merci orası olduğundan, ilk iş olarak FBI Bölge Ofisine sızdı. Yetkili özel ajan Ron Cohen ve yardımcılarıyla tanıştı. SAC, Cohen'in ne zaman izne çıkacağını ve o izindevken bu büyüklükte bir vakayla ilgilenecek -bu günlerde moda olan deyimle-"birinci" yetkili özel ajanın kim olacağını öğrendi. Bu ajan Margaret Lukas'tı ve Fielding hiç şüphesiz hem onun yaşamına hem Büronun faaliyetlerine acımasızca saldıracaktı.

Toplantı odalarında kamp kurarak epey hacimli suç istatistiklerinin birer kopyasını çıkarmış, sonra tuvaletlere ufak ziyaretlerde bulunmuş, FBI'nın dahili bilgi dağarcığına ve telefon kayıtları ile kimlik tespit ve işlem kılavuzlarına göz atmıştı. Aynı zamanda evinde ve Gravesend'deki güvenli evinde İnternette dolaşarak hükümet tesisleri, polisin çalışma yöntemleri ve

güvenlik sistemleri hakkında bilgi toplamıştı. (Ve, evet Parker haklıydı, lehçeler hakkında da araştırma yapmıştı.)

Fielding, FBI'da çalışan iç mimarları, eski sekreterleri, dışarıdan iş yaptıkları müteahhitleri, güvenlik uzmanlarını arayıp onlara masum sorular sorarak, adlarını uydurduğu çalışanların yeniden bir araya gelmeleri hakkında konuşarak, hayal mahsulü faturalarla ilgili tartışarak yüzlerce telefon görüşmesi yapmıştı. Aslında karargâhın planı, tatil günlerinde binadaki personel yoğunluğu, giriş ve çıkışlar gibi önemli detayları ortaya çıkartabilmek için uğraşıyordu. Karargâhtaki işaretleri ve güvenlik kame-ralarının yerini; nöbetçilerin sayısını ve yerini; haberleşme sistemlerini öğrenmişti.

Bir ayını, paravan olarak kullanacağı uygun birisini bulmak için harcamıştı. Ve bulmuştu. Gilbert Havel. Suç kaydı olmayan ve geçmişiyile ilgili hiçbir fiili kaydı bulunmayan yersiz yurtsuz bir serseri. Fielding'in gereksindiği kadar akıllı bir ortak olabileceğini düşünen bir salak. Öldürülmesi kolay bir adam.

Bu çok büyük gayret isteyen bir işti ama kusursuzluk sabır gerektiriyordu.

Ve sonra, bu sabah, Mezarıcı metroyu cehenneme çevirmiş ve Fielding yardma istekli ama araştırmanın üçüncü tekeri olmaktan dolayı kızgın bir şekilde Büro'nun kapısında belirmişti.

Başka bir ajan yetkili olsaydı kimliğini polis merkezlerini arayarak iki üç kez kontrol ederdi ama Margaret Lukas, zavallı çocuksuz dul, böyle yapmamıştı.

Çünkü söz konusu olan Len Hardy idi.

Kadının beş senedir boğuştuğu acının aynısı yüzünden işkence çeken çocuksuz dul bir erkek.

Tabii ki kadın onu ağıla hiç düşünmeden sokmuştu.

Ve ondan hiç şüphelenmemişlerdi.

Tam düşündüğü gibi olmuştu.

Çünkü Edward Fielding savaş suçlarının bugünlerde bilim adamlarının tekelinde olduğunu biliyordu. Hatta suçlunun beynini analiz eden psikologlar bile avlarını bir kategoriye sokmak

için formüllere başvuruyordu. Yine de failin kendisi, insanoğlu, çoğu kez dikkate alınmıyordu. Tabii ki, kimliği belirsiz şantajcının öldüğüne inanan ajanların, asıl yönetici beynin bir metre ötelinde durduğunu fark etmeden şantaj mektubu, dilbilim, kanıt niteliğindeki izler, bilgisayar programları ve süslü ekipmanlar üzerinde yoğunlaşacaklarını biliyordu.

Asansöre ulaştı ve asansör gelince bindi. Ama Fielding belge laboratuvarına gitmek için yedinci kat düğmesine basmadı, 1 B'ye bastı. Asansör aşağı inmeye başladı.

FBI'nın kanıt odası ülkenin en büyük adli deposudur. Günün yirmi dört saati çalışır ve her iki görevli personelden biri ajanlara kanıtların kaydedilmesinde ve zaman zaman da ağır parçaların kilit altına alınmasında ya da resmî araba, kamyon hatta Urlara yüklenmesinde yardımcı olur.

Ama bu gece Margaret Lukas ve müdür yardımcısının birlikte aldıkları karar gereği orada üç görevli vardı. Bunun nedeni şu anda kasada yatan o özel kanıttı. Ama tatil günü olduğundan görevli iki adam ve bir kadın oldukça dikkatsizdiler. Kayıt penceresinin etrafında tembelce oturmuşlar, kahve içip basketboldan bahsediyorlardı. Adamların ikisinin de sırtı pencereye dönüktü.

Erkeklerden biri, "Ben Rodman'ı severim," dedi.

Diğeri, "Öyle mi? Satılmışın teki," diye yanıtladı.

Edward Fielding pencereye doğru yürüdü. "Selam."

Kadın ona, "Hey, Mall'daki adama olanları duydun mu?" diye sordu.

Fielding, "Hayır," dedi ve kadını başından vurdu.

Diğer iki adam silahlara uzanırken öldüler. Sadece biri Sig-Sauer'ini kılıfından ancak çıkartabilmişti.

Fielding pencereye uzandı ve içeri süzüldü. Pencerede, raflarda ve kasada sekiz güvenlik video kamerası saydı. Ama aldıkları görüntüler üçüncü katta işlenmekte olan mükemmel suçu görecek canlı kimsenin kalmadığı güvenlik odasındaki monitörlere gidiyordu.

Fielding ölü kadının belindeki anahtarını çekip aldı ve kasayı açtı. Kasa altıya dokuz metre boyutlarında bir odaydı ve ajanların soygunculardan aldıkları paralarla ele geçirdikleri uyuşturucuları koydukları bir depoydu. Soygun için araştırmalar yaptığı aylarda Fielding savcıların jüriye uyuşturucu ya da çocuk kaçırma davalarında ele geçirilen paranın aslını göstermek zorunda olduklarını öğrenmişti. Ajanların fidye parasını buraya getirmelerinin bir nedeni de buydu. Diğer nedeni sadece tahmin ediyordu. Psikolojik profilini çıkardığı Başkan Kennedy Mezarıcı onunla temas kurar da fidyeyi talep ederse diye parayı elinin altında tutmak istemiş olmalıydı.

Ve işte buradaydı para.

Mükemmel...

İki büyük bez çanta. Kırmızı bir bant çantanın her iki sapına da geçirilmişti. FEDERAL KANIT. DOKUNMAYIN.

Saatine baktı. Cage, Kincaid ve diğer ajanların Mezarıcı'yı vurup öldürmelerinden sonra Mall'dan dönmelerinden önce yirmi dakikası olduğunu gördü. Eğer hızlı hareket ederse, yeterli bir süreydi.

Fielding çantalardan bir tanesinin fermuarını açtı ve içindeki parayı yere boşalttı. Çanta tam düşündüğü gibi, bir sürü izleme cihazıyla donanmıştı.

Para bantlarındakileri de Tobe Geller'dan öğrenmişti. Bu daha önceden düşünmediği bir tuzaktı. Paraların da bir şekilde teçhiz edilip edilmediğini merak etti. Bundan şüpheliydi. Geller bu konuda bir şey dememişti. Yine de emin olmak için elini cebine daldırdı ve ufak gümüş renkli bir alet çıkardı. Bu bir trans-de-dektör, yani optik ışıktan kızılötesi ve radyo dalgalarına kadar dalga uzunluğunun en zayıf sinyallerini bile tespit eden bir tarayıcıydı. Büronun teknisyenlerinin kâğıt paraların birinin içine bir verici koyup koymadıklarını anlamak için aleti paraların üzerinde dolaştırdı. Ama bir sinyal almadı.

Fielding alıcıyı bir yana fırlatıp attı. Artık ona gereksinimi yoktu. Ve gömleğinin altından ipeksi bir sırt çantası çıkarttı.

Çantayı kendisi, paraşüt malzemesinden dikmişti. Parayı onun içine doldurmaya başladı.

Yirmi milyon dolar istemişti çünkü bu miktar böyle bir proje için inanılır bir miktardı ve aynı zamanda Vietnam Savaşı gibi önemli bir olay için intikam güdüsü fikrini destekliyordu. Ama Fielding ağırlığı 32 kilogram kadar çeken dört milyon doları ancak taşıyabilirdi. Atletik yapılı biri değildi. Buraya geldiğinde, Maryland Bethesda'daki bir sağlık kulübünde altı hafta kadar çalışmıştı. Bu yüzden bu miktarı

taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Yüz dolarlıkların izi sürülebilirdi tabii. Şimdilerde bilgisayarlar ve tarayıcılar sayesinde paranın izini sürmek kolaydı. Ama Fielding bunu da düşünmüştü. Birkaç gününü geçireceği Brezilya'da izi sürülebilecek dört milyon dolar, üç milyon iki yüz bin dolarlık altına çevrilebilir ve bu da izi sürülmesi mümkün olmayan üç milyon iki yüz bin dolara ve euroya çevrilebilirdi.

Ve sonraki birkaç sene boyunca kolayca bir kez daha tekrar dört milyon dolara ve hatta bunun üstüne çıkabilirdi. Hisse senedi alım satımı ve faiz oranları ile tabii.

Parayı çantaya doldurdu ve çantayı omzuna attı.

Ağırlığın altında sendeleyerek koridora çıktı ve asansöre doğru seğırtti.

Düşünüyordu. Ekip üyelerinden hâlâ burada olanları ve ön kapıdaki nöbetçiyi öldürmek zorunda kalabilirdi.

Tobe Geller evine gitmiştir diye düşündü. Ama Lukas hâlâ binadaydı. O kesinlikle ölmeliydi. Başka koşullar altında onu öldürmek sorun olmayabilirdi, zira Fielding kimliğini ve yaşadığı yeri gizlemede çok dikkatli davranmıştı ama ajanlar onun düşündüğünden çok daha iyiydiler. Tanrım, Gravesend'deki evi gerçekten bulmuşlardı... Bu Fielding'i fena sarsmıştı. Bunu yapabileceklerini hiç düşünmemişti. Bereket versin Gilbert Havel birkaç kez oraya gelmişti de, polis civarı kapı kapı dolaşıp sorgulama yaparken komşuları Havel'i resminden tanıdıklarında, evi kiralayanın o olduğunu sanmışlardı. Bu da ajanların işin beyninin o olduğu teorilerini desteklemişti.

Ve ikinci hedefin Ritz Lady olduğunun bulunmasına ramak kalması... Bilgisayar evden alınan notun parçalarını bir araya getirirken belge laboratuvarında dehşet içinde oturmuştu. Doğru zamanlamayı beklemiş ve "Ritz! Belki de Ritz-Carlton!" diye bağırmişti.

Ve bunu duydukları andan itibaren yanlış çözüm yoluna sapmışlardı. Onlar için artık başka bir olasılığı düşünmek hemen hemen imkânsızdı.

İşte bulmaca böyle çözülür, doğru mu Parker?

Ya o, o nasıl birisiydi?

A, evet, o çok çok akıllı, hayatta kalması çok çok riskli birisiydi.

Fielding biliyordu, kendisi kusursuz bir suçluydu ama Kinca-id'in kusursuz bir dedektif olduğunu da anlamıştı.

Kusursuz karşıtlar karşılaşırsa ne olur?

Ama bu soru bir bulmaca değil, bir sözcük oyunundan ibaretti ve o buna yanıt aramakla zaman harcamadı. Asansöre bindi ve YUKARI düğmesine bastı.

OTUZ BİR

Margaret Lukas belge laboratuvarının kapısını iterek açtı. İçeriye baktı. "Merhaba! Kimse yok mu? Doktor Evans?" Bir yanıt gelmedi. Bu adam nerede? diye meraklandı. Analiz masasında bir an oyalanarak şantaj mektubuna bir göz attı.

Belki de Parker Kincaid, kimsenin böyle bir hata yapmayacağını söylerken tamamen haklı değildi, diye düşündü.

Adam belki de bu gece her şeyin biteceğini söylemek istemişti. Karanlık, uyku ve huzur.

Gece al beni. Karanlık al beni...

Kayınvalidesinin telefonuyla Tom ve Joey 'in öldüğünü haber aldığında, kendisi de işte aynen böyle düşünmüştü. O rüzgârlı kasım gecesinde, ya da belki iki üç gece sonra, tam olarak bilemiyordu, her şey birbirine karışmıştı; tek başına, soluksuz, ağlamayı beceremeden öylece yatağa uzanmış, düşüncelere dalmıştı. Gece al beni, diyordu içinden. Gece al beni, lütfen. Gece al beni...

Lukas şimdi gözlerini aşağı dikmiş, sarı kâkülleri at gözlüğü gibi gözlerinin üzerine düşmüş bir halde analiz masasının üzeri-

ne eğilmiş, şantaj mektubuna bakıyor, beceriksiz biri tarafından yapıldığı izlenimini bırakmak için eğri büğrü kalem hareketleriyle yazılmış harflerden oluşan sözcükler üzerinde göz gezdiriyordu. Kincaid'in mektubu incelerken bir suçluyu sorgular gibi dudaklarını kımlıdattığını anımsadı.

Kendi marazi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde başını sallayarak döndü ve laboratuvarı terk etti. Asansöre yürüdü. Belki de Evans nöbet yerinde bekliyordu. Asansör yukarı çıkarken dalgın dalgın gösterge panelinin ışıklarını seyretti.

Koridor bomboştu ve Lukas geceleri boş olan binalara özgü ufak tefek seslerin farkındaydı. Çalıştığı Bölge Bürosu, Belediyenin yanında, buradan birkaç blok ötedeydi ve buraya pek de sık gelip gitmezdi. Karargâhı fazla sevmezdi. Çok büyüktü. Ve bu gece, diye düşündü, burası bana pek tekin gelmedi, üstelik de karanlık. Bu, Margaret Lukas'ı ürkütüyordu. Kincaid'in şantaj mektubunu projeksiyona koyduğu zaman, bir hayalete benziyor, dediğini anımsadı. Şimdiyse Lukas başka hayaletlerin varlığını hissediyordu. Burada. Bu koridorlarda. Görev başında öldürülen ajanların hayaletleri. Burada araştırılan suçların kurbanlarının hayaletleri.

Ve kendi özel hayaletlerimi, diye düşündü. Ah, ama onlar her zaman onunla birlikteydiler. Kocasını ve oğlunu. Hiç gitmemişlerdi. O da onların gitmelerini hiç istememişti. Çünkü onlar değişim geçirmiş Lukas'ın, Jackie Lukas'ı anımsamasını sağlıyordu.

Tam asansör kapısının önünde gözü yere takıldı. Döşemenin üstünde koyu renkli bir leke vardı. Ne olabilirdi? Acı kahvenin kokusunu aldı.

Asansörün 'katta' ışığı yandı ve bir zil sesi duyuldu. Asansörün kapısı açıldı ve içinden biri çıktı.

Lukas, "A, Selam," dedi. "Sana bazı haberlerim var."

Bir düzine kadar dosyayla boğuşan Susan Lance, "Ah! Selam Margaret. Ne oldu?" dedi.

"Biraz önce onu etiketlediler. Mai'da yakalandı."

"Metro katili mi?" "Evet."

Kadın başparmağını yukarı kaldırarak zafer işareti yaptı. "Harika. Ah, mutlu seneler."

"Sana da." . Lukas asansöre bindi ve giriş katına indi.

Görevlilerin giriş kapısındaki nöbet yerinden Artie, ona bakıp gülümseyerek başıyla selam verdi.

Lukas, "Dr. Evans çıkış defterini imzaladı mı?" diye sordu.

"Hayır. Henüz onu görmedim."

Onu burada bekleyebilirdi. Lukas lobideki rahat koltuklardan birine oturdu. Oturmadı, adeta çöktü. Kendini ölesiye yorgun hissediyordu. Eve gitmek istiyordu. İnsanların, arkasından, bir kadının yalnız yaşaması ne kadar acı bir durum olmalı, dediklerini biliyordu. Ama artık bu acı bir durum değildi. Evine, onu dış dünyadan koruyan ortama dönmek, Washington'da kız arkadaşlarıyla bir barda oturmaktan ya da münasip -ve sıkıcı- adamlarla buluşup durmaktan çok daha iyiydi.

Ev...

Metro Katliamı hakkında yazacağı raporu düşündü.

Parker Kincaid'i düşündü.

Kendi kendine, odaklan, dedi.

Sonra artık odaklanmak için bir neden kalmadığını düşündü.

O, kendisine çıkma teklif etmek istemişti. Onun bunu istediğini biliyordu, hissetmişti. Ama zaten ona hayır demeye karar vermemiş miydi? Yakışıklı, çalışkan bir adamdı. Çocuklarını delicesine seven, evcimen biriydi. Bu ne kadar hoş bir şeydi. Ama hayır. Lukas saçtığı zehrin acısını adama da tattıramazdı. Belki Jackie Lukas'm, Kincaid gibi bir adamla bir şansı olabilirdi ama Margaret gibi değişim geçirmiş, farklı birinin asla.

Artie gözlerini önündeki kâğıttan kaldırarak, "Ah, az kalsın unuttuyordum. Mutlu yıllar Ajan Lukas," dedi.

"Mutlu yıllar Artie."

Kalabalık kavrulan otobüsün çevresine toplanmıştı. Mezarıcı pis bir koku yayarak yanıyor, itfaiyeciler yanan kiraz ağaçlarına köpük sıkıyordu. Parker ve Cage yan yana durmuş bu sahneyi izliyorlardı.

Mezarıcı gitti. Güle güle.

Dr. Seuss'un dizelerini aklından geçirdi; sanki yazarın birinin kaleminden çıkmış acayip yaratıklar gözünün önünden geçiyordu.

Aşırı merak ve endişe duygusuna yorgunluk ve adrenalin karışımının neden olduğunu düşündü.

Yaratıkları aradı ve yarım saat içinde evde olacağı sözünü verdi. Robby babasına gece yarısı birisinin korna çalıp sokağın alt tarafındaki Bradley'leri uyandırdığını ve bunun da mahallede bir gürültü patırtıya neden olduğunu anlattı. Stephanie ise hiç soluklanmadan tümüyle duygusal if; deler kullanarak civarda atılan havai fişeklerden söz etti.

Parker, "Seni seviyorum Yaratık," dedi. "Yakında evde olacağım."

Kızı, "Ben de seni seviyorum babacığım," diye karşılık verdi. "Arkadaşın nasıl?"

"İyiye gidiyor."

Cage FKİM'den bir kanıt teknisyeni ile konuşuyordu ve Parker otobüsten gelen dumandan uzaklaşabilmek için yer değiştirdi. Manzara hiç de hoş değildi. Yanık lastik kokusundan çok daha berbattı. Parker bunun ne olduğunu biliyordu. Mezarçfnın kavrulmuş cesedinden gelen kokuyu içine çekme düşüncesi midesini bulandırdı.

Psikopatın cesedi gözlerinin önünde yanarken, böylesini şimdiye dek hiç yaşamadığı türden bir gecenin sonunda, günlük sorunlar yeniden su yüzüne çıkmaya başladı. Kahretsin, üzerimde Bayan Cavanaugh'a ödeme yapacak yeterli nakit yok, diye düşündü. Elini hafiften vurarak cebine soktu ve ince bir tomar çekip çıkarttı. Yirmi iki dolar. Yetmezdi. Eve giderken bir ATM'de durmak zorundaydı. Gözü paraların arasına karışmış

ufak bir kâğıt parçasına takıldı. Kimliği belirsiz şantajcının yanan sarı bloknottaki notunun kopyası. Tobe Geller'm yanan evden kurtardığı kâğıtlarda bulduğu son iki hedefin referansları.

... üç kilometre güneyde. R..

... sana gösterdiğim yer -siyah...

Cage kırık kaburgasını ovuşturarak, "Nedir o?" diye sordu.

Parker kelimelere bakarak, "Bir anı," dedi. "Sadece bir anı."

Edward Fielding, sırtında taşıdığı paranın ağırlığı yüzünden soluğu kesilir gibi olunca koridorun sonunda durdu.

On metre kadar ilerideki resepsiyona doğru baktı ve Marga-ret Lukas'ın kısa sarı saçlarını gördü. Kadının biraz ilerisinde bir nöbetçi gazete okuyordu. Koridorun ışıkları sönmüktü ve ona doğru dönseler bile adamı açık seçik seçmeleri zordu.

Para çantasını yeniden sırtladı, sağ eliyle tabancasını kavradı ve koridorda ilerlemeye başladı. Kösele ayakkabıları yer karosunun üzerinde hafifçe takırdıyordu. Lukas'ın başka tarafa baktığını gözlemledi. Onun kafasına bir kurşun sıkardı. Sonra nöbetçi ona bakarken onu da öldürdü.

Sonra...

Tak tuk tak.

Hedefleriyle arasındaki mesafeyi kapattı.

Mükemmel.

OTUZ İKİ

Margaret Lukas, lobideki Noel ağacına bakarak bir kedi gibi gerindi.

Dalgın dalgın arkasındaki koridordan gelen ayak seslerini dinledi. İki hafta önce burası ajanların ve çalışanların evsiz aileler için yaptıkları bağışlarla doluydu. O da bazı oyuncaklarını çocuklara vermeye

gönüllü olmuş, ama son dakikada vazgeçip onun yerine Noel günü iki beyaz tarafından öldürülen bir zenciye aramak için on iki saat çalışmıştı. Tak, tuk, tak...

Keşke o Noel kutlamasını iptal etmemiş olsaydım diye düşünüyordu. O zaman ciddi bir iş yapmak varken oyuncak dağıtmanın saçma olduğuna hükmetmişti. Ama şimdi, tatil gününde ufak çocuklarla görüşmenin Manassas Parkında zenci düşmanı bir silah manyağını enselemekten daha hırpalayıcı bir iş olduğu gerçeğini kabul ediyordu. Kendi kendine, korkak, dedi. Tak, tuk, tak...

Pencereden dışarı baktı. Kalabalık. İnsanlar Mall'dan dönüyorlardı. Mezarçı'yı düşündü. Onu öldüren atışı kimin yaptığını merak etti. Hayatında iki kez silahlı çatışmada bulunmuştu ve çıkan büyük karışıklığı hatırlıyordu. Filmlerde olandan çok farklıydı. Olaylar ağır çekimde cereyan etmiyordu. Gerçek hayatta bir silahlı çatışma beş saniyeden uzun sürmeyen dehşet do-

lu boz bulanık bir kaos içinde olup bitiverirdi. Berrak görüntüler sonradan ortaya çıkardı. Ölülerini kaldırmak, yaralılarla ilgilenmek.

Tak... tak...

Telefonun zili onu irkiltti.

Artie telefona yanıt verdi ve Lukas dalgınca onun sıkıntılı yüzünü seyretti.

"Resepsiyon... Oo, merhaba Ajan Cage."

Aniden nöbetçinin kaşları çatıldı. Lukas'a bir göz attı sonra gözleri Lukas'ın arkasında bir yere takıldı. Gözleri irileşti. Sıkıntılı bir sesle, "Aa! Dedektif Hardy mi?... O kim dediniz? Ne demek istiyorsunuz?... Ama o şimdi burada. O... Ah, Tanrım."

Artie telefonu elinden attı. Beceriksizce silahını çekmeye davrandı.

Tak tak takataktak...

Lukas içgüdüsel olarak şimdi kendilerine doğru koşan bu ayak seslerinin bir saldırganı ait olduğunu biliyordu.

Susturuculu tabancadan çıkan kurşunlar arkalığın saplanarak kanepeli boydan boya biçip kumaş parçacıkları havaya sıçrarken kendini öne doğru attı.

Arkasına baktı, kendi ekseni etrafında döndü ve siper almak için bir çiçekliğin arkasına doğru emekledi.

Bu... Dur biraz, olamaz! Bu Hardy!

Çılgın gibi ateş ederken Artie bağıyordu. "Bu o! Katil o. O... Ah! Ah, hayır..." Nöbetçi göğsüne baktı. Vurulmuştu. Dizlerinin üzerine çöktü. Masanın arkasına doğru düştü.

Başka bir dizi kurşun Lukas'in başının yanından geçip koltuğun döşemesini biçti.

Saklanmak için pek çok ajanın dalga geçtiği cansız palmye ağacının arkasına kıvrıldı. Kurşunlar krom saksidan gümbürtüyle sekerken korkuyla sindi.

Lukas kendini içgüdülerine bırakmıştı. Ne neler olup bittiğini düşünüyordu ne de bu adamın aslında kim

olduğunu. Bir hedef aranarak çabucak yukarı doğru baktı. Ama başka bir kurşun

salvosu yüzünden birkaç santim uzaktaki kalın yeşil uzun yaprakları parçalarken başını hızla eğmek zorunda kaldı. Duvarın karşısına sol tarafa doğru yuvarlandı, doğruldu ve bir hedef yakaladı. Hardy'nin arkasında bir şey olup olmadığını kontrol etti ve üç seri atış yaptı.

On milimetrelik ağır kurşunlar adamın hemen yanından geçti ve duvarda büyük delikler açtı. Hardy iki el daha ateş etti ve sonra koridordan geriye doğru gözden kayboldu.

Lukas koridorun yanındaki duvara doğru koştu, sırtını duvara dayadı.

Ayak sesleri uzaklaştı.

Koridorun sonundan biri seslendi. "Neler oluyor? Neler oluyor?"

Koridorun bir yerinde bir kapı çarpıldı.

Lukas duvarın köşesinden çabucak etrafa bakındı sonra siperine geri çekildi. Koridorun sonunda bir adamın silüetini görmüştü. Yüzüstü kamının üzerine yere uzandı, hedefe nişan aldı ve "Federal ajan! Kendinizi tanıttin yoksa ateş açacağım!" diye bağırdı.

Adam, "Ted Yan," diye seslendi. "Bilgisayar Analizden."

Lukas onu tanıyordu. Geller'ın arkadaşlarından birisiydi, bir ajandı. Ama harika, destek diye bir bilgisayar faresi buldum, diye düşündü. "Yalnız mısın?" diye bağırdı.

"Ben..."

Bir sessizlik oldu.

"Ted?"

"Hayır. İki kişiyiz... Susan Nance de benimle birlikte."

Nancy'nin sesi konuştuğunda çatlak çatlak çıkıyordu. "Ah, Margaret güvenlikteki Louise'yi vurmuş. O ölmüş. Tony Phelps de."

Tanrım. Neler oluyordu?

Ted, "Biz yanında..." derken,

Lukas, "Tamam. Susun," diye bağırdı. "Yerinizi açık etmeyin. Yanınızdan geçen oldu mu?"

Ted, "Hayır," dedi. "Benim yanından geçmiş olamaz. Koridorda bir kapı sesi duydum. Seninle aramızda bir yerde olmalı."

Lukas, "Koru beni," diye seslendi.

Lukas arkasını gözleyerek nöbet yerine koştu. Artie baygındı ama kanaması kötü görünmüyordu. Telefonu açtı ve 911'i çevirdi, Kendisini Adalet Bakanlığının bir ajanı olarak tanıttı ve FBI karargâhında Kod 42 olduğunu bildirdi. Bildiği kadarıyla Büronun geçmişinde bugüne kadar böyle bir şeyi kimse

yapmamıştı. Bu, karargâha saldırı var demektir. Bu söz senelerce bir şaka olarak kalmıştı. "Adamı 42'lediler," demek "Adamın canına okudular," demektir.

Lukas, "Silahlı mısınız?" diye seslendi. Ted, "Beylik tabancalarımız var," dedi. "İkimizin de." Bu, üzerlerinde Glock ya da Sig-Sauer marka tabancalar olduğu anlamına geliyordu. Lukas o anda arabasındaki MP-5 otomatik tüfeği düşündü. Onun için şu anda her şeyi verirdi ama şimdi almak için zamanı yoktu.

Hâlâ boş görünen koridoru inceledi. Koridorda sekiz kapı vardı. Beş sağda, üç solda. Hardy bunların birinin arkasındaydı.

İşte sana bir bulmaca Parker. Hangi kapı arkasında bizim haini gizliyor?

Üç şahin bir çiftçinin tavuklarını öldürüp durmaktadır... Silahını önünde tutarak dikkatle ilerledi. Koridorun dip tarafında ajanların siluetlerini gördü. El işaretleriyle köşeyi dönüp arkaya geçmelerini işaret etti. Eğer Hardy kapılardan birinden ateş açacak olursa arkada kalacak olan Ted ve Nancy yüzünden ateş etmesi sorun yaratabilirdi. Onlar için de aynı sorun geçerliydi. Hardy'ye ateş ederken Lukas'ı vurma korkusu yüzünden duraksayabiliirdi.

Tek basıyken çapraz ateş avantajını yitiriyordu ama bu şekilde adam kaçmaya yellenirse serbestçe ateş edebilirdi. Koridorda ilerlemeye başladı.

Hangi kapıydı?

Düşün! Haydi düşün!

Eğer Hardy'de yön duygusu varsa Lukas'ın sağındaki beş ofisin dış cepheye baktığını bilirdi. Binanın içinde kapana kısılma riskini göze almayacağından soldakilerden birini seçmezdi.

Tamam, seçenekleri sağdakilerle sınırlayacağız.

Bu beş odadan ikisinin üzerinde KABUL ODASI yazıyordu. Bu, sorgu odası demenin kibarcasıydı. Hardy mantıklı olarak, FBI'a gelen konukların bekletildiği yer olduğu için bu odalarda güvenlikle ilgili bir şeyler olduğunu ve dışarı çıkışın olmadığını düşünebilirdi ve yanılmış olmazdı; bu odaların penceresi yoktu.

Ortadaki kapının üzerinde BAKIM-ONARIM yazıyordu. Lukas bunun gerçekte ne olduğunu bilmiyordu ama temizlikçilerin kullandığı bir oda olduğunu ve başka bir çıkışı olmadığını tahmin ediyordu ve Hardy'nin de aynı sonuca vardığından emindi.

Kalan iki kapının üzerinde yazı yoktu. Lukas her ikisinin de geçici daktiloların ufak ofislerine açıldığını anımsadı. İki odada da caddeye açılan pencereler vardı. Biri lobiye çok yakındı diğeri Ted ve Nance'ye.

Kendi kendine, niye acele ediyorsun? dedi. Destek gelmesi-

ni bekle.

Ama Hardy şu anda camlardan birini kırıp kaçmak üzere olabiliirdi. Lukas bu adamın kaçma riskini göze alamazdı.

Hangi kapı? Seçimini yap!

Seçimini yaptı. Lobiye yakın olan kapı. Bu mantıklı geliyordu. Hardy arkasında silahlı bir ajan varken dokuz on metre koşmazdı.

Kararını verir vermez bütün diğer seçenekleri kafasından çıkarıp attı.

Yanıtını öğrenince bulmacalar hep kolay gelir. Tıpkı yaşam gibi, değil mi?

Kapı kolunu zorladı ama kapı kilitliydi.

Her zaman kilitli mi olurlar? diye düşündü. Belki de adam

içeriden kilitlemişti. Evet. O kilitlemişti. İçeride olmalıydı. Başka nerede olabilirdi?

Nöbet yerine koştu. Artie'nin belinden anahtarları aldı, geri döndü. Becerebildiği kadar sessizce anahtar kilide soktu. Çevirdi.

Anahtar korkutucu bir klik sesi çıkardı. Kahretsin! Neredeyse, ben geldim, diye bağırarak gibi.

Bir, iki...

Derin bir nefes aldı.

Kocasını düşündü. Oğlunu.

Seni seviyorum anneciğim!

Kapıyı hızla sonuna kadar açtı.

Çömeldi. Parmağı Glock'un hassas tetiğinin üzerinde kasılmıştı, silahını kaldırdı...

Hiçbir şey yoktu...

Burada değildi.

Dur... masa... Odada arkasına saklanabileceği tek mobilya oydu. Silahı önünde masanın etrafından dolaştı.

Hiçbir şey yoktu.

Kahretsin. Hata yapmıştı. Adam diğer odaya girmişti. Uzak olana.

Sonra gözünün ucuyla bir hareket yakaladı. Hafif bir hareket.

Koridorun solunda, tam karşıda üzerinde BAKIM yazan diğer kapı hafifçe açılmış, susturuculu bir silahın namlusu ona doğrultulmuştu.

"Margaret!" Koridorun sonundan Susan Nance'in sesi yükseldi. Sonra kadın, "Sen! Kımıldama!" diye bağırdı.

Lukas, Hardy'nin silahı iki kez patlarken kendini yere fırlattı.

Ama adam ona ateş etmiyordu. Kurşunlar pencerenin dökme camını hedef almıştı. Cam binlerce parçaya bölündü.

Sırtındaki çantanın ağırlığından dolayı sarsakça koşan Hardy, koridora fırlayıp Lukas'ın çömeldiği odaya dalarken Nance üç el ateş etti ama hedefini ıskaladı. Adam Lukas'a doğru körlemesine ateş ederek onu saklanmaya zorladı. Lukas yer-

de yuvarlandı. Kurşunlar masada çınladı, Hardy camsız pencereden dokuzuncu caddeye bakan pervazın üstüne sıçradı ve parmaklıkların üzerinden caddeye atladı. Lukas ateş etti ama o da isabet ettiremedi.

Doğruldu ve pencereye koştu. Ve ne olduğunu anladı. Hardy binanın pencereci oda kapılarını denemiş ve kilitle olduklarını görmüştü. Koridorun diğer tarafındaki bakım odasında beklemiş, onun ne yapacağını önceden tahmin etmiş, onun bu kapıyı seçeceğini, anahtarı alıp açacağını düşünmüştü. Onu kullanmıştı.

Lukas ölümcül bir hata yapmıştı.

Soldaki şahine nişan aldı, ateş etti ve onu öldürdü...

Pervazdaki kırık camların üzerinde dururken gözleriyle caddeyi baştan aşağı taradı ama Hardy'den bir iz bulamadı.

Kurşunlar sekerek gitmez...

Tüm görebildiği havai fişek gösterisinden dönen, kırık pencerede elinde bir silahla duran güzel kadına şaşkınlıkla bakan büyük insan kalabalığıydı.

Çatıda kaç şahin kaldı...

OTUZ ÜÇ

Parker ve Cage bir kez daha Belge laboratuvarını-daydılar.

Bu sefer müdür yardımcısı da onlara katılmıştı. Başkan, "Altı ölü," diye mırıldandı. "Ulu Tanrım. Hem de karargâhın içinde." Yüzünden iki kez vurulmuş Dr. John Evans, yedinci kattaki dolaplardan birinde bulunmuştu.

Bekçi Artie çok kötü yaralanmıştı ama yaşayacaktı. Başkan, "Kim bu kahrolası adam?" diye sordu. Hardy kimliğindeki adam her yerde açık seçik parmak izleri bırakmıştı ve bu izler, şu anda sistemin otomatik parmak izinden kimlik tespiti yapan dosyalarından araştırılıyordu. Eğer izler ülkenin herhangi bir yerindeki dosyalardan birine uyarsa adamın gerçek kimliğini hemen öğrenebilirlerdi.

Lukas kapıyı sonuna kadar açıp içeri girdi. Parker onun ya-naklarındaki kan izlerini görünce aniden korktu. "İyi misin?" diye sordu.

Lukas onun gözlerinin kan izlerine takıldığını fark ederek hafif bir mırıltıyla, "Artie'nin," dedi. "Benim değil." Bir süre Parker'a sonra Cage'e baktı. Bakışlarındaki buz gibi ifade kaybolmuştu ama Parker yerine ne tür bir ifadenin geldiğini söylemekte zorluk çekiyordu.

"Nasıl anladınız?"

Cage, Parker'a doğru baktı. "O düşündü."

Parker, "Titreklik," dedi. Çocuk bakıcısı için para aranırken cebinde bulduğu kâğıdı çıkarttı. "El yazısında bir titreklik fark ettim. Bu birisi yazısını değiştirmek istediğinde olan bir şeydir. Yüksek sesle dile getirirken bunu yazanın Hardy olduğunu anımsadım ama neden yazısını değiştirmeye çalışsın ki, diye düşündüm. Bunun tek bir nedeni olabilirdi, o da şantaj mektubunu onun yazmış olmasıydı. "Üç kilometre" sözcüklerindeki küçük / harfini kontrol ettim. Nokta şeytanın gözyaşı damlası biçimindeydi. Bu da düşüncemi doğruladı."

Müdür yardımcısı, "Neler oldu?" diye sordu. "Başkan bilmek istiyor. Hemen."

Parker gerinirken, "Hepsi bir düzmece," dedi. Kafasının bir yerlerinde planın tüm detayları aniden yerli yerine oturmuştu. Lukas'a, "Hardy bu olaya nasıl karıştı?" diye sordu.

"Onu tanıyordum. Birkaç ay önce Bölge Bürosu vasıtasıyla geldi. Rozetini gösterdi ve Meclis raporu için Bölgedeki bazı ağır suçların istatistiklerine ihtiyacı olduğunu söyledi. Washington Emniyet Müdürlüğü'nün Araştırma ve İstatistik Bölümü kamuoyunun bilgilendirilmesi için sene içinde bunu birkaç kez yapar. Bunun devam eden soruşturmalarda bir ilgisi yoktur, bu yüzden kimse kontrol etmeye gerek görmez. Sonra o tekrar ortaya çıkıp bu olayda irtibat görevlisi olarak atandığını söyledi."

Parker, "Ve bu da şu tam olarak ne olduğu belirsiz görevlerden biri," dedi. "Bu yüzden Belediye Başkanı ya da Emniyet Müdürü buraya gerçekten birini irtibat görevlisi olarak gönder-seydi bile aslında Len Hardy diye biri olmadığını bilmezdi."

Lukas, "Yani bunu iki aydır planlıyordu," diyerek içini çekti.

Parker, "Belki de altı," diye mırıldandı. "Bütün detayları planladı. Kahrolası bir mükemmeliyetçiydi. Ayakkabıları, tırnakları, kıyafetleri... Kusursuzdu."

Cage, "Ama ya morgdaki adam. Bizim kimliği belirsiz şantajcı sandığımız. O kim?" diye sordu.

Parker, "Bir ulak. Hardy ya da adı her neyse onun mektubu vermesi için kiraladığı birisi," dedi.

Cage, "Ama adam bir kazada öldü," diye karşı çıktı.

Lukas lafi Parker'ın ağzından aldı. "Hayır. O bir kaza değildi."

Parker başıyla onaylayarak, "Onu Hardy öldürdü. Kaza süsü vermek için çalıntı bir kamyonu üzerine sürdü," dedi.

Lukas, "Ve biz de fail öldü diye parayı kanıt odasına koyduk. Çantalara izleme aygıtları koyacağımızı biliyordu. Parayı alırken tutuklamaya çalışacağımızı da," dedi.

Kırık kaburgası yeniden sancımaya başlayan Cage, "Vericili çantaları alt katta bıraktı, parayı başka bir çantaya koydu, izleme aletlerini de yürüttü," dedi.

Müdür yardımcısı, "Ama Mezarıcı hakkındaki bilgiyi o ortaya attı öyle değil mi?" diye sordu. "Onun sayesinde katili Mall'da gerçekten büyük bir zarar vermeden durdurabildik."

Parker bunu nasıl olup da fark etmediklerine şaşarak, "Eh, tabii ya," dedi.

Müdür yardımcısı, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Vietnam Anıtı'nı seçmesinin nedeni bu. Buradan çok uzak değil. Destek sayımızın az olduğunu biliyordu ve herkesi Mezarçı'yı aramak üzere dışarı göndereceğimize, binayı hemen hemen bomboş bırakacağımızın da farkındaydı."

Lukas acı acı, "Böylece kanıt odasına ulaşmayı kolayca başardı ve parayı aldı," dedi. "Tam Evans'ın dediği gibi. Yani her şey önceden planlanmış. Ona çantaların izleyicilerle donatıldığını söylediğimde Evans adamın onları etkisiz hale getirecek bir planı olacağını söyledi."

Cage, Parker'a, "Ya mektuptaki izler?" diye sordu.

"Hardy ona eldivensiz hiç dokunmadı ama ulağın dokunmasını sağladı. Bu yüzden biz de cesedin kimliği belirsiz şantajcı olduğuna inandık."

Lukas, "Ne bir kaydı ne de askerlikle alakası olan birini seçmişti. Bu yüzden de izini araştırıp bulamadık," dedi. "Tanrım her şeyi düşünmüş."

Bilgisayar bipleledi. Cage öne doğru eğilerek monitördeki okudu, "AFIS'in raporu. VICAP'ın ve Connecticut Eyalet polisinin dosyaları. İşte başlıyoruz..."

Bilgi sel gibi yağmaya başlamıştı. Ekranda bir fotoğraf belirdi. Bu Hardy idi. "Gerçek adı Edward Fielding. Son bilinen adresi, Blakesly, Connecticut. Hartford'un dış mahallelerinden biri. Ah, adamımız pek de makbul biri değilmiş. Dört tutuklama, bir mahkûmiyet. Gençliğinde de yaramazlıkları var ama o kısım gizli. Antisosyal davranışları yüzünden tekrar tekrar tedavi görmüş. Hartford Suçlu Akıl Hastalan Hastanesinde asistan olarak çalışmış. Kendisini cinsel tacizle suçlayan bir hemşirenin bıçaklanarak öldürülmesinden sonra oradan ayrılmış. Hastane yönetimi hemşireyi öldürmesi için David Hughes adında bir hastayı ikna ettiğini düşünüyor. Hughes iki sene önce hastaneye gelmiş. Bir Noel günü. Adamda silahla yaralanmadan dolayı şiddetli beyin hasarı varmış ve kolayca etki altında kalan biriymiş. Muhtemelen Fielding, Hughes'in kaçmasına yardım etti. Hastane yönetimi ve polis Fielding'i aramışlar ama bu olaydan sonra ortadan kaybolmuş."

Parker yumuşak bir sesle, "Hughes Mezarçı'ydı," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ve Hartford'daki gazete ofisi katliamı. Czisman'ın Fielding'in izini sürmesine neden olan olay kısım ayındaydı. Bu onların ilk suçuydu." Czisman'ın günlüğünü anımsadı. Keder Günlüğü...

Müdür yardımcısı, "Ama neden bu kadar çok adam öldürüyor?" diye sordu. "Bu sadece para için olamaz. Teröre eğilimi olmalı."

Parker kesin bir sesle, "Hayır," dedi. "Hiçbir şekilde terör değil. Ama bir şeyde haklısınız. Parayla hiç ilgisi yok. Ah, onu tanıyorum."

"Fielding'i tanıyor musun?"

"Hayır. O tür adamları tanıyorum demek istedim. Sahte belge düzenleyen dolandırıcılara benziyorlar."

Lukas, "Sahte belge düzenleyen dolandırıcılar mı?" diye yinedi.

"Ciddi dolandırıcılar kendilerini hırsız değil sanatkar olarak görürler. Gerçekte paraya pek de aldırış etmezler. Amaç herkesi aldatacak bir sahtekârlık eseri yaratmaktır. Onların tek hedefi mükemmel bir sahtekârlıktır."

Lukas başıyla onayladı. "Ve diğer suçlar. Hartford, Boston, Philly. Onlar sadece alıştırmaydı. Bir saat çalmak, birkaç bin dolar. Sadece tekniğini mükemmelleştiriyordu."

"Kesinlikle. Ve bu da sondu. Bu kez külliyetli bir para kaldırdı ve artık emekli olacak."

Cage, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Ama Lukas bunun yanıtını biliyordu. "Çünkü kaçabilmek için çırağını kurban etti. Bize Mezarçıyı verdi."

Hardy'nin otobüse nasıl ateş açtığını anımsayan Parker, "Aslında Mall'da Mezarçıyı vuran oydu. Eğer canlı ele geçirilsey-di konuşabilirdi," dedi.

Cage yumruğunu önündeki masaya vurarak, "Hardy bize gülüyordu," dedi. "Bütün bu kahrolası zaman zarfında yanı başımızda oturuyor ve bize gülüyordu."

Müdür yardımcısı, "Şimdi nerede olabilir?" diye sordu.

Parker, "Kaçışının bütün detaylarını iyice düzenlemiştir. Her adımda bizden ileride. Şimdi tökezlemeyecektir," dedi.

Cage, "Fotoğrafını lobideki video kameradan alıp bütün televizyon istasyonlarına gönderebiliriz," dedi.

Parker, "Sabahın ikisinde mi? Bu saatte kim televizyon izler? Gazetelerin yeni baskılarını da kaçırdık. Gün doğumunda ülke dışında olur ve iki gün içindedir bir plastik cerrahın operasyon masasına yatar," diye onun lafını kesti.

Müdür yardımcısı, "Hava alanı kapalı," dedi. "Sabaha kadar uçak bulamaz."

Lukas, "Arabayla Louisville'e, Atlanta'ya ya da New York'a gidecektir. Ama bütün Bölge ofislerine bir bülten yollarız. Tüm hava alanlarına, limanlara, otobüs terminallerine ajan göndere-

ceğiz. Araba kiralama şirketlerine de. Bir adres bulmak için tapu bürolarını kontrol edeceğiz. Ve Connecticut Eyalet Polisini arayacağız," dedi. Parker'a bakarak durakladı.

Parker onun aynen kendi düşündüğü şeyi düşündüğünü biliyordu. "Bunların hepsini düşünmüştür," dedi. "Bunları yapmayalım demiyorum ama hepsini önceden tahmin edecektir."

Lukas, "Biliyorum," derken en çok kendi çaresizliği yüzünden öfkeli görünüyordu.

Müdür yardımcısı, "Onu 'en çok aranan ilk on' listesine koyacağım," dedi.

Ama Parker onu dinlemiyordu. Gözlerini şantaj mektubuna dikmişti. Kendi kendine, "Mükemmel sahtekârlık," diye mırıldanıyordu.

Lukas, "Ne?" diye sordu.

Parker saatine baktı. "Birisini görmeye gidiyorum."

Lukas, "Seninle geliyorum," dedi.

Parker tereddüt etti. "Gelmesen daha iyi."

"Hayır. Geliyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Lukas kesin bir sesle, "Seninle geliyorum," dedi.

Ve Parker onun mavi gözlerinin içine baktı. Bu gözler birer taş parçası mıydı değil miydi, Bilemiyordu.

"Tamam," dedi.

Washington'ın şimdi artık iyice tenhalaşmış caddelerinden geçtiler. Parker direksiyondaydı.

Bir kavşağa geldiklerinde sağ taraflarında bir araba durdu. Parlayan ışıktaki Parker'ın gözü Lukas'ın profiline ilişti. İnce dudakları, kalkık burnu, boğazındaki çıkıntı.

Başını yeniden yola çevirdi ve arabayı Virginia, Alexandria'nın derinliklerine doğru sürdü.

Belki de seni kıskanıyor...

Onun elini tutmayı, bir barda ya da evdeki kanepede onunla birlikte oturmayı ne kadar da istiyordu. Ya da onunla birlikte

uzanmayı. Ve konuşmayı. Ne olursa. Belki Margaret Lukas'ın sırları hakkında. Onlar her neyse. Ya da bazen Yaratıklarla birlikte yaptıkları şeyi yaparlardı. Hiçbir şeyden söz etmemek. Buna aptalca konuşma adını takmışlardı. Çizgi filmler, komşular, yemek tarifleri, geçmiş tatiller ya da gelecek tatil planları hakkında saçma sapan konuşmalar. Ya da belki ikisi federal, eyalet ya da gümrük polislerinin sıkıntılarını hafifletmek için zaman zaman yaptıkları gibi birbirlerine savaş hikâyelerini anlatırlardı.

Sır bekleyebilirdi.

Bunu anlatmak için önünde uzun bir zaman olacak, diye düşündü.

Yıllar...

Aniden onunla bir gecelik, bir haftalık ya da birkaç aylık bir ilişkiden fazlasını düşündüğünün farkına vardı.

Bu fanteziyi hayata geçirmek için ne yapmalıydı? Aslında hiçbir şey. Aptalca bir fikirdi.

Aralarında bir ilişki olması her ne şekilde olursa olsun sadece bir hayaldi. O bir askerdi, kendisiyse bir ev erkeği.

Dr. Seuss'un kitabındaki toz zerreciklerinin üzerinde yaşayan gözle görülemeyecek kadar minik yaratıkları anımsadı. Her şeye rağmen bütün o çılğınca kahkahaları, düzenleri ve acayip yapılarıyla onlar oradaydılar. Neden görülemeyen bir şeyin içinde aşk da olmasın?

Kadına bir kez daha baktı, göz göze geldiler. Bir deneme yapmak istercesine elinin kendiliğinden ona doğru uzandığını fark etti, kadının dizine dokundu. Kadının eli onun elinin üstüne kapandı; o elini bir deneme niteliğinde değil kararlı bir şekilde hareket ettirmişti.

Aradığı adrese ulaşmışlardı. Elini çekti. Arabayı park etti. Tek kelime etmediler. Birbirlerine bakmadılar.

Lukas arabadan çıktı. Parker'da. Arabanın sağ tarafına doğru yürüdü ve yüzleri birbirlerine dönük öylece durdular. Ona dokunmayı nasıl da istiyordu. Onu kollarıyla sarmak, ellerini sırtı-

nın en dar yerine kaydırmak, onu daha yakına çekmek. Kadın ona baktı ve ağır ağır ceketinin düğmelerini açtı. Parker'ın gözü onun beyaz ipek bluzuna ilişti. Onu öpmek için ileri doğru bir adım attı. Kadın gözlerini aşağı indirdi, silahını kılıfından çıkarttı ve ceketini yeniden ilikleledi. Gözlerini kısarak bakışlarını ondan öteye çevirip çevreyi kontrol etti.

Öyle mi? Parker geriledi.

Lukas kayıtsızca, "Nereye?" diye sordu.

Parker duraksadı. Onun soğuk gözlerine baktı. Sonra dar bir sokağa sapan dönemeçli bir yolu başıyla işaret etti. "Bu taraftan."

Adam yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı. Tel gibi bir sakalı ve çalı gibi gür saçları vardı. Üstüne eski püskü bir bornoz giymişti ve Parker'ın düştü düşecek gibi duran kapıya sertçe vurmasıyla uyandığı belli oluyordu.

Adam bir ona bir Parker'a baktı sonra tek laf etmeden arkadan sanki lastikle çekilmiş gibi hızla evin içine geri kaçtı. Lukas, Parker'ın önünden eve girdi. Etrafı gözden geçirdi sonra silahını kılıfına soktu. İçerisi yığınla kitap, mobilya ve kâğıttan geçilmiyordu. Duvarlara yüz kadar imzalı mektup ve tarihî belgelerin parçaları asılmıştı. Bir düzine kitap rafının üzeri tika basa kitap ve evrakla doluydu. Ressamların kullandığı cinsten bir çizim masasının üzeri mürekkep şişeleri ve düzinelerce kalemle kaplanmıştı ve masa minicik oturma odasının neredeyse tamamını işgal ediyordu.

"Nasıl gidiyor Jeremy?"

Adam gözlerini ovuşturdu. Eski moda bir çalar saate bir göz attı. "Aman Parker, saat çok geç. Hey, bak burada ne var?... Beğendin mi?"

Parker Jeremy'nin gösterdiği asetat dosyayı aldı. Adamın parmakları, tiryakisi olduğu sigaradan sapsarıydı. Parker her nasılsa onun evinde değil dışarıda sigara içtiğini anımsadı. Adam çalışmalarını kirletme riskini göze almak istemiyordu. Tüm ger-

çek dahiler gibi Jeremy'nin kötü alışkanlıkları da yeteneklerine boyun eğiyordu.

Parker dosyayı ışığa doğru kaldırdı. Eline bir büyüteç alıp belgeyi incelemeye başladı. Bir süre sonra, "Kalem darbelerinin eni... çok iyi," dedi.

"İyi değil, çok iyi Parker."

"Tamam. Bunu kabul ediyorum. Başlangıç ve kalkışlar mükemmel. Kenarlar doğru ve sayfa ölçüleri uygun görünüyor. Kâğıt o tarihten mi?"

"Elbette."

"Ama mürekkebin eskimesini hidrojen peroksitle taklit etmek zorundasın. Bu anlaşılabilir."

"Belki öyle, belki değil." Jeremy gülümsedi. "Belki dağarcığımda yeni bir şeyler vardır. Beni tutuklamak için mi buradasın Parker?"

"Ben artık polis değilim Jeremy."

"Hayır ama o öyle, değil mi?"

"Evet, öyle."

Jeremy kâğıdı geri aldı. "Ben bunu satmıyorum. Hatta satmayı teklif bile etmiyorum." Lukas'a döndü. "Bu sadece bir hobi. Bir adamın hobisi olabilir, öyle değil mi?" dedi.

Lukas, "O nedir?" diye sordu.

Parker, "Robert E. Lee'nin generallerinden birisine yazdığı bir mektup," diye yanıtladı. "Aslında daha doğrusu, Robert E. Lee'nin yazdığı iddia edilen bir mektup."

Lukas Jeremy'ye bakarak, "Onun sahtesini mi yapmış?" diye sordu.

"Doğru."

"Hiçbir şeyi itiraf etmedim. Suçlayıcı tanıklık etmeme hakkımı kullanıyorum."

Parker, "Değeri on beş bin dolar civarında," derken, Jeremy orta ve başparmağıyla sakalını çekiştirerek Lukas'a, "On yedi... Tabii eğer birisi onu satacak olursa. Elbette ben asla böyle bir şey yapmam. Parker beni bir kez tutukladı," dedi. "Dünyada

beni yakalayabilen tek kişi oydu. Nasıl yaptığını biliyor musun?"

Lukas, "Nasıl?" diye sordu.

Parker'ın dikkati mükemmel sahte belgede değil, adamı hem komik bulan hem de ona hayran kalmış görünen Margaret Lu-kas'ın üzerindeydi. Bir an için kadının öfkesi geçmiş gibiydi ve Parker bunu görmekten çok hoşnuttu.

Jeremy, "Mektup kâğıdının üzerindeki filigrandan. Bir filigran yüzünden içeri girdim," dedi.

Parker, "Jeremy, birkaç yıl önce... şöyle diyelim, John Kennedy'nin servet değerinde bir tomar mektubunu elde etti," diye açıkladı.

Lukas, "Marilyn Monroe'ya yazdığı mektuplar mı?" diye sordu.

Jeremy dudak büktü. "Onlar mı? Ah, onlar komikti. Amatör işi. Onları kim takar? Hayır bunlar Kennedy ile Kruşçev arasın-dakilerdi. Mektuplara bakılırsa Kennedy, Küba konusunda uzlaşmaya istekliydi. Ne kadar ilginç tarihsel bir çelişki yaşanmış. O ve Kruşçev adayı paylaşmaya hazırlanıyorlarmış. Rusya bir yansını, Amerika diğer yarısını alacakmış."

Lukas, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Jeremy sessizleşti ve yüzünde hafif bir gülümseme ile gözlerini Robert E. Lee'nin mektubuna dikti.

Parker, "Jeremy hep bir şeyler uydurur," dedi. Bunu Yaratıklara yalancılığı tanımlarken kullandığı nazik üslupla söylemişti. "O mektupların sahtesini yaptı. Onları beş bine satacaktı."

Jeremy, "Dört bin sekiz yüz," diye düzeltti.

Lukas şaşırmişti. "Hepsi bu mu?"

Parker, "Jeremy bu işi para için yapmıyor," dedi.

"Ve sen onu yakaladın."

"Tekniğim kusursuzdu Parker. Bunu kabul etmek zorundasın."

Parker, "Ah evet, öyleydi" diye onayladı. "İnce işler mükemmeldi. Mürekkep, el yazısı, başlangıçlar, çıkışlar, ifade tarzı,

sayfa kenarları... Ama ne yazık ki Devlet Matbaası Başkanlığa ait antetli kâğıtların tasarımını 1963 Ağustos'unda değiştirmişti. Jeremy bu yeni kâğıtlardan birkaç tanesini ele geçirmiş ve sahte belgeyi hazırlarken onları kullanmıştı. Mektupların üzerinde Mayıs 1963 tarihinin olması büyük talihsizlikti."

Jeremy, "Kötü istihbarat almışım," diye mırıldandı. "Ee, Parker. Kelepçeler ve zincirler nerede? Yine ne yaptım?"

"Öyle mi? Sanırım sen ne yaptığını biliyorsun Jeremy. Ben bildiğimi düşünüyorum."

Parker, Lukas'la kendine birer sandalye çekti.

Jeremy, "Ah, Tanrım!" dedi.

Parker, "Ah, Tanrım!" diye tekrarladı.

OTUZ DÖRT

Sonunda kar yağıyordu. İri tanecikler halinde ağır ağır yere düşen ve 1 geceyi sessizleştiren karm kalmığı şimdiden üç santimi bulmuştu.

Edward Fielding sırtında ağır, ipeksi para torbası, sağ elinde silahı, Bethesda, Maryland'de ağaçların ve çalıkların arasında ağır ağır yürüyordu. FBI karargâhından buraya, profesyonel hırsızların kaçış yollarındaki belirli noktalara, kilit araç adını taktıkları ve takipçilerini atlatmak için kullandıkları ile değiştirmek amacıyla önceden bıraktıkları araçlar gibi önceden bıraktığı iki kilit araba kullanarak gelmişti. Tüm yol boyunca ana arterleri kullanmış, hız limitlerini kesinlikle aşmamıştı. Son kullandığı arabayı korunun diğer yanına park etmişti ve kalan yolu yürüyordu. Para onu yavaşlatıyordu ama buralar Washington'un banliyölerinden çok daha emin olmasına rağmen parayı kesinlikle arabada bırakmak istememişti.

Yandaki avluya dikkatle yaklaştı ve kiralık evini yandaki komşudan ayıran parmaklıkların önünde durdu.

Sokaktaki her araba tanıdıktı. Evinde ona garip gelen hiçbir hareket ya da bir gölge yoktu.

Caddenin karşı tarafında evlerin ona bakan yüzleri Harkins'in evi hariç karanlıktı. Bu normaldi. Fielding,

Harkins'in gece iki ya da üçten önce yatağa girmediğine dikkat etmişti.

Para dolu sırt çantasını komşu evin ağaçlarından birinin arkasına doğru koydu. Kaslarının ağır yükten kurtulmanın tadını çıkartması için doğruldu.

Evinin önündeki, arka tarafındaki ve yan bahçesindeki çim ve parke taşlarını kontrol ederek parmaklık boyunca yürüdü. Ne oraların ne de evinin önündeki kaldırımın örtmüş kar tabakasının üzerinde herhangi bir ayak izi yoktu.

Bir kez daha parayı yükledi ve evine giden yolda yürümeye devam etti. Davetsiz konukların gelişini haber veren kendi yer-leştirdiği bir dolu güvenlik aygıtı vardı. Ev yapımı, kaba ama etkili düzeneklerdi. Kapıya tel germek, ön kapıdaki ikinci dış kapı mandalına kuru boyayla bir sıra ufacık lekeler koymak, kapı önündeki hasır paspasın köşesini kıvrırmak. Bütün bunları İnter-netteki Sağ Kanatçıların Web sitesindeki Zencilerden, Yahudilerden ve Federal Hükümetten korunma yöntemlerinden öğrenmişti.

Davetsiz konukların varlığını açıkça gözler önüne serecek olan kara rağmen, onları dikkatle inceledi. Zira mükemmel suç işlerken bunlar hep yapmaya alışkın olduğunuz şeylerdir.

Bir sonraki adımını düşünerek kapı kilidini açtı. Burada sadece parayı çocuk oyuncaklarıyla dolu kutulara koyup diğer valizini hazırlamasına yetecek kadar beş, bilemedin on dakika kalacaktı. Sonra yola çıkar, Ocean City, Maryland yolu boyunca daha önceden yerleştirilmiş üç kilit araç değiştirir, orada bir tekne kiralayıp iki gün içinde Miami'de olabilirdi. Daha sonra Costa Rica'ya giden kiralık uçağa biner ve o gece Brezilya'ya uçardı. Sonra...

Kadının nerede saklandığından emin olamadı. Belki kapının arkasında, belki dolapta. Yükselen adrenalinin tüm vücuduna yayıldığını hissetmeye zaman bulamadan silah elinden düştü. Margaret Lukas, "Kımıldama, kımıldama, Federal ajan!" diye bağıryordu. Fielding kendini hiç öyle hissetmiyordu ama öne

doğru yuvarlandı ve yüzüstü yere kapaklandı. Silah hemen kulağının dibine dayanmıştı.

Para torbası iriyarı iki erkek ajan tarafından çekip alındı ve elleri kelepçelendi.

Parmaklar ceplerini yokladı.

Onu çekerek kaldırdılar ve bir koltuğa ittiler. Ajanlardan biri parayı kaydederken Cage bir sürü adam ve kadınla birlikte ön kapıdan içeri girdi.

Fielding'in yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. Lukas, "Oo," dedi. "Şu hileli tuzaklar ve teller mi? Bizim de başka herkes kadar aynı Web sitesini, şu Aryan milis çöplüklerini izlediğimizi anladın herhalde?"

"Ama ya kar?" Fielding şimdi şoktan titriyordu. "Ayak izi yoktu. İçeri nasıl girdiniz?"

"Bethesda itfaiyesinden bir merdivenle bir kanca ödünç aldık. SWAT ekibi ve ben üst kat penceresine tırmanıp girdik."

Tam o anda Parker Kincaid ön kapıdan içeri girdi. Lukas başıyla onu işaret ederek, "İtfaiye merdiveni onun fikriydi," dedi.

Fielding'in bunun doğruluğundan hiç şüphesi yoktu.

Parker, Fielding'in karşısında bir sandalyede kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Dedektif -Parker onu hâlâ böyle düşünmeden edemiyordu- şimdi daha yaşlı görünüyordu, sanki cüssesi ufalmıştı. Parker sabah saatlerinde, beyninin nasıl çalıştığını anlayabilmek için kimliği belirsiz şantajcının ölmemiş olmasını dilediğini anımsadı. Bir bulmaca ustası diğer bir bulmaca ustasına karşı. Dileği kabul olmuş görünüyordu. Ama şu anda mesleki bir merak değil sadece şiddetli bir tiksinti duyuyordu.

Yanıtlan bilirsene bulmacalar her zaman kolaydır.

Hatta o zaman can sıkıcı olurlar.

Lukas, "Sana şu iğneyi yapacakları zamana kadar bundan sonraki on seneni iki buçuğa iki buçukluk bir hücrede geçireceğini bilmek nasıl bir duygu?" diye sordu.

Cage, "Uzun süre insan yüzü görmeyeceksin. Umarım kendi kendine eşlik etmekten hoşlanırsın," dedi.

Fielding, "Pek çok insanın arkadaşlığına tercih ederim," diye yanıt verdi.

Cage, Fielding konuşmamış gibi devam etti. "Seni ayrıca Boston'dan, White Plains'ten ve Philadelphia'dan isteyecekler. Sanırım Hartford'dan da."

Fielding'in kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Parker, "Mezarcıyı çalıştığın hastaneden tanıyorsun, öyle değil mi? Şu suçlu deliler hastanesi. David Hughes?" dedi.

Fielding etkilendiğini göstermemeye çalıştı ama etkilenmişti. "Doğru. Komik adamdı, öyle değil mi?" Parker'a gülümsedi. "İnsan kılığına girmiş bir canavar."

Parker aniden başka bir şeyin farkına vardı ve kalbi buz gibi oldu.

Canavar...

"Mobil komuta merkezindeyken... Oğlumdan bahsediyordum. Ve kısa bir süre sonrada... Tanrım, kısa bir süre sonra Robby garajda birisini gördü. O Mezarcıydı!... Onu sen çağırdın, benim evime onu sen gönderdin! Oğlumu korkutması için!"

Fielding omuz silkti. "Sen çok iyiydin Kincaid. Seni bir süreliğine olaydan uzaklaştırmak zorundaydım. Gizli yerime baskına gittiğinizde, ha, aklıma gelmişken söyleyeyim onu bulmak iyi işti, dışarı çıkıp bir telefon ederek benim arkadaşına senin küçük adamı ziyaret etmesi gerektiği mesajını bıraktım. Onları öldürmeyi düşündüm. Seni de tabii ama sana gece yarısı karargâhta ihtiyacım vardı. Son saldırının yeri hakkında ortaya atacağım sonuçları daha inanılır kılmak için."

Parker öne doğru bir hamle yapıp yumruğunu kaldırdı ama yumruk tam Fielding'in korku dolu yüzüne inmeden önce Lukas onun kolunu yakaladı. "Seni anlıyorum ama bu kimsenin kendini daha iyi hissetmesini sağlamaz," diye fısıldadı.

Öfkeden titreyen Parker elini indirdi, pencereye doğru yürüdü, karla kaplı caddeye baktı. Sakinleşmeye çalıştı. Şu an orada

yalnız ikisi olsaydı onu öldürebileceğini biliyordu. Bu gece çok insan öldüğü için değil, ama Robby'nin sesindeki derin korkuyu hâlâ duyumsadığı için. Babacığım... babacığım...

Lukas koluna dokundu. Ona baktı. Kadının elinde bir defter vardı. Parker'a, "Bunu bilmemizin artık bir kıymeti kaldı mı bilmiyorum ama bana da aynı şeyi yaptı," dedi.

Defterin sayfalarını karıştırdı. Bazı kayıtların üzerine parmağıyla hafifçe fiske attı. "Birkaç ay önce evime zorla girilmişti. Bunu yapan oymuş. Yaşamım hakkında bazı bilgiler edinmiş."

Fielding hiç sesini çıkarmadı.

Lukas doğrudan katile hitap ederek, "Benim hakkımda her şeyi öğrendin. Tom'u öğrendin..." dedi.

Parker, Tom mu? diye düşündü.

"Saçım aynen onunki gibi kestirdin. Chicago'nun varoşlarında büyüdüğünü söyledin. Aynen onun gibi. Onun bana yazdığı mektupları okudun..." Lukas gözlerini yumdu ve başını salladı. "Daha iyisi olamazdı'. Onun ifadelerini çalıp kullandın! Ve sonra bana karının komada olduğundan bahsettin. Neden? Çünkü ben dahil hiç kimse senin bu olaya karışmanı istemezken seni takımda tutmam için."

"Senin himayene girmem gerekiyordu Margaret. Nasıl bir düşman olabileceğini biliyordum."

"Geçmişimi çaldın Fielding."

Fielding duygusuzca, "Geçmiş kullanılmaktan başka ne işe yarar?" dedi.

Lukas, "O kadar insanı nasıl öldürebildin?" diye fısıldadı.

Fielding, "Bu, seni dehşete mi düşürüyor?" diye sordu. Sinirlenmiş görünüyordu. "İyi de neden olmasın? Demek istiyorum ki, Tanrım, neden olmasın? Neden bir kişinin ölümü bir milyon kişinin ölümünden daha az dehşet verici olsun? Ya öldürürsün ya da öldürmezsin. Eğer öldürürsen, ölüm sadece bir aşamadır ve eğer bir anlamı varsa, eğer yarar sağlayacaksa, öldürmek zorunda olduğun kişiyi öldürürsün. Bunu kabul etmeyen deneyimsiz bir salaktır."

Cage, "Morgdaki adam kim?" diye sordu.

"Adı Gil Havel."

Parker, "Ah, gizemli Gilbert Jones," dedi. "Helikopteri o kiraladı, doğru mu?"

"Gallows yoluna bırakacağınız parayla gerçekten kaçmaya çalışacağıma sizi inandırmak zorundaydım."

"Onu nereden buldun?"

"Baltimore'da bir barda."

"Kim o? Havel yani?"

"İflah olmazın teki. Bir serseri. Ona Belediyeye mektubu götürmesi, helikopteri kiralamada yardımcı olması ve güvenli bir ev tutması için yüz bin dolar vaat ettim. Kendisini ortağım olarak düşünmesini sağladım."

Parker, "Ve ona Metroya ya da otobüs durağına geri dönerken belirli bir güzergâhı izlemesi talimatını verdin. Onu kamyonla çiğnemek için."

"Bu işi asıl çeviren kişinin öldüğüne inanmalıydınız. Böylece parayı kanıt odasına koyacaktınız."

"Ya Kennedy? Onu Ritz'e sen gönderdin."

"Belediye Başkanı mı? Beni araması tam bir sürpriz oldu. Ve bir risk de yarattı. Ama işe yaradı." Kendini onaylarcasına başını salladı. "Onu oraya yollamamın bir tek nedeni vardı. Dikkatinizi Ritz Lady yerine Ritz-Carlton üzerinde tutmak zorundaydım. Ve sonra ihanetimin kefaretinin senin önüne Mezarçı'nın adı konusunda kemik atarak ödedim... Biliyor musun, sen gerçekten olağanüstü birisin Kincaid. Nasıl anladım?"

"Senin kimliği belirsiz şantajcı olduğunu mu? El yazın yüzünden. Elimde bir örnek vardı. Tobe'nin kurtardığı sarı defterden okuduklarımı not ettiğin kâğıt parçası."

"Onun için endişelenmiştim. Ama bana not almamı söylediğinde bundan kaçınmazdım, öyle değil mi? Bir çaresini bulmaya çalıştım. Yazımı değiştirmeye çalıştım."

"Küçük / harfinin üzerindeki nokta seni ele verdi."

Fielding başıyla onayladı. "Ah, doğru. Şeytanın gözyaşı

damlası. Onu düşünemedim... Ne diyordun? İnsanı her zaman küçük şeyler ele verir."

"Her zaman değil. Ama genellikle."

Lukas, "Mezarçı hakkında getirdiğin bilgi... Sen bunu zaten biliyordun, öyle değil mi? Kütüphaneye hiç gitmedin," dedi.

"Hayır. Kahretsin. Hughes'e Mezarçı adını takmamın nedeni buydu. Böylece onun hükümete karşı tuhaf bir intikam güttüğüne inanacaktınız. Ama..." Etrafına bakındı. "Buraya nasıl geldi-

niz?"

"Bu eve mi?" Parker içindeki dürtüye karşı koyamadı. "Kusursuzluk," dedi ve katilin yüzündeki kibirli sırıtışın silinmesini izledi. "Mükemmel bir suç işledikten sonra kaçmak için mükemmel bir pasaport gerekir. Bu işi yapan en iyi sahtekârı buldun. O da benim dostlarımdan biri çıktı. Eh, çok yakınız diyelim. Bir kez onu içeri tıkmıştım."

Fielding bir an için şaşırıldı. "Ama benim gerçek adımları ve adresimi bilmiyordu."

"Ama ona telefon ettin."

Fielding tatsız bir sesle, "Ama buradan değil," dedi.

Lukas artık adamın yorumlarının bitmesini fena halde istiyordu. "Caddedeki telefon kulübesinden," diye

lafa karıştı. Başıyla köşeyi işaret etti. "Bell Atlantik Telekomun güvenlik biriminde kayıtlı tüm numaralar taradık." Fielding'in bilgisayardan çıkma fotoğrafını çekip çıkarttı. "Bu, karargâhtaki güvenlik kameralarının kayıt bantlarından alındı. Bant gece civardaki yarım düzine insanı ve kestirme yoldan ön kapıya gidişini gösteriyordu."

Fielding gözlerini yumdu. "Kahretsin."

Ufak şeyler...

Parker, "Sahtekârlar arasında söylenen 'Her şeyi düşünemezsin,' tabirinin bir değeri yoktur. Çünkü her şeyi düşünmek zo-rundasındır," dedi.

Fielding, "Senin olayları birbirine bağlamakta çok yetenekli olduğumu biliyordum Parker. En büyük tehlike buydu. Mezar-

cının her şeyden önce sana dikkat etmesini sağlamalıydım," dedi.

Cage, "Arkadaşını gözden çıkarman sorun olmadı mı?" diye sordu.

"Mezarcı'yı mı? Ona bir arkadaş demek pek doğru değil. Yaşamaları tehlikeli bir adamdı. Her neyse, bunun son işim olacağını tahmin etmişsinizdir. Ona artık ihtiyacım kalmamıştı."

Kapıda beliren ajanlardan biri, "Tamam Fielding. Araban geldi," dedi.

Hep birlikte onu izlediler.

Fielding kapıda durakladı. Geri döndü. "Kabul et Parker. Ben iyiyim," dedi. "Her şeye rağmen, neredeyse başanyordum."

Parker başını olumsuzca salladı ve, "Bir bulmacanın cevabı ya doğrudur ya da yanlış. Neredeyse diye bir şey olamaz," diyerek karşı çıktı.

Ama kapıdan dışarı çıkarken Fielding gülümsüyordu.

OTUZ BEŞ

İşçiler yanmış otobüsü bir çekicinin üstüne yerleştiriyorlardı.

Adli tıp görevlileri, Mezarcının elleri yangından korkunç bir şekilde eriyip otomatik tüfeğe neredeyse kaynamış cesedini götürmüştü. Edward Fielding ayak bilekleri zincirli, elleri kelepçeli bir halde Federallerce tutuklanmıştı.

Parker, Cage'e iyi geceler deyip etrafına bakınarak Lukas'ı ararken Başkan Kennedy'nin onlara doğru yaklaştığını gördü. Başkan beraberindeki birkaç gazeteci ile birlikte hasar tespiti yapmak, polis ve kurtarma görevlileri ile konuşmak için gelmişti.

Başkan onların yanına geldi. Cage, "Sayın Başkan," diyerek onu karşıladı. "Beni Ritz Lady saldırısına polisin müdahale etmekte başarısız olmasının sorumluları arasında gösteren o önemsiz haberden ötürü size mi teşekkür etmem gerekiyor acaba Ajan Cage?"

Cage omuz silkti. "Soruşturmanın önceliği vardır efendim. Ritz'de olmamalıydınız. Politikanın bunun

dışında tutulması daha iyi olurdu."

"Bu olayların arkasındaki adamı yakaladınız, sanıyorum." "Evet, yakaladık."

Kennedy sarkık yüzünü Parker'a çevirdi. "Ve siz Ajan..."

"Jefferson Sayın Başkan. Tom Jefferson."

"Ah, hakkında bir şeyler duyduğum sizsiniz. Belge inceleme uzmanı."

Parker, "Doğrudur," dedi. "Orada çok şık bir atış yaptığınızı gördüm."

"Yeteri kadar şık değildi." Başkan pişmanlıkla başını tüten otobüse doğru salladı ve "Hey, Thomas Jefferson'la bir bağlantınız var mı?" diye sordu.

"Benim mi?" Parker güldü. "Hayır, hayır. Bu oldukça yaygın bir isim."

Başkan bir kokteyl partisi muhabbeti yapar gibi, "Yardımcımın adı da Jefferies," dedi.

Derken Lukas göründü. Başkanı başıyla selamladı ve Parker onun bir tartışma çıkmasını bekler gibi gerginleştiğini fark etti. Ama Kennedy'nin tüm söylediği, "Arkadaşınız Ajan Ardell için üzgünüm," oldu.

Lukas hiçbir şey demedi. Gözlerini yanmış otobüse dikmişti.

Muhabirlerden biri, "Başkanım, bu geceki turist trafiğini aksatmamak için Ulusal Muhafızları çağırmadığımız konusunda bir söylenti dolaşiyor. Bu konuda bir yorum yapar mısınız?" dedi.

"Hayır, yapamam." O da gözünü otobüse dikti.

Lukas, "Bu gece kimse için pek iyi bir anı olmayacak, değil mi?" dedi.

Kennedy yavaşça, "Evet Ajan Lukas. Bu gibi şeyleri herkesin iyi hatırlayacağından şüpheliyim," diye yanıt verdi. Karısının elini tuttu ve birlikte limuzinlerine doğru yürüdüler.

Margaret Lukas, Cage'e bir takım evraklar verdi. Belki kanıt raporları belki de tutuklama kayıtları. Sonra gözleri hâlâ otobüsün üzerinde Explorer'ına doğru yürüdü. Parker onun oradan kimseye hoşça kal demeden ayrılıp ayrılmayacağını merak ediyordu doğrusu.

Kadın arabasının kapısını açtı, motoru çalıştırdı ve kaloriferi

açtı. Hava soğumuştü. Kar lapa lapa yağıyordu ve gökyüzü kar yüklü koyu bulutlarla kaplanmıştı. Arabasının kapısını açık bıraktı ve arkasına yaslandı.

Cage, Parker'ın elini sıktı ve "Ne söyleyebilirim?" diye mırıldandı sonra Parker'ı şaşkırtan bir hareket yapıp ona sarıldı, canının acısından sakınarak onu kucakladı ve caddeden aşağı doğru gitmeye koyuldu. "İyi geceler Lukas," diye bağırdı. "İyi geceler Parker. Yan tarafım acıyor dostum. Herkese mutlu seneler."

Parker montunun fermuarını çekti ve Lukas'ın elinde tuttuğu bir şeye baktığını fark ederek onun arabasına doğru yürüdü. Kadının elindekinin ne olduğundan emin değildi. İkiye katlanmış eski bir kartpostala benziyordu. Kadın gözlerini ona dikmişti. Başını kaldırıp Parker'a baktı, tereddüt ediyor gibi bir hali vardı. Parker'ın arabaya erişmesinden hemen önce kartı çantasına koydu. Cebinden bir şişe bira çıkardı. Bir

Sam Adams. Ön panelin üzerinde duran açacakla kapağı açtı.

"Karargâhtaki içecek otomatlarına artık bunları da mı koyuyorlar?"

"Benim tank, Gary Moss'dan bir hediye."

Ona bira ikram etti. Parker biradan bir yudum aldı ve şişeyi geri verdi. Lukas, Parker'a doğru döndü. "Ne geceydi ama!"

Parker, "Müthiş bir geceydi!" dedi. Öne eğilip elini uzattı.

Kadın onun elini sıkıca kavradı. İkisi de eldivenlerini çıkartmışlardı. Tenleri soğuktan kızarmıştı ama ellerinin sıcaklığı aynıydı. Parker onun teninde ne bir sıcaklık ne de bir soğukluk hissetmedi. İkisi de ellini çekmedi. Parker, kadının elinin üstünü sol eliyle de kapattı.

Lukas, "Çocuklar nasıl?" diye sordu. "Onlara ne diyordun?"

"Yaratıklar."

"Yaratıklar, doğru. Onlarla konuştun mu?"

"İyiler." Gönülsüzce elini çekti. O da elini gönülsüzce mi çekmişti? Soramadı. Ve, "Sanırım bir rapor istiyorsun?" dedi. Amerika'da savcıların ağır ceza davalarına hazırlanmak için bol

miktarda evrak istediklerini anımsamıştı. Bir yığın evrak. Ama Parker için bu sorun değildi. Belgelerle uğraşmak onun işiydi.

Lukas, "İsteriz," diye yanıtladı. "Ama acelesi yok."

"Pazartesi hazırlarım. Bu hafta sonu için bir projem var."

"Mesleki bir şey mi? Yoksa ev işi mi?"

"Ev işi derken, aletlerle ustalık yapmayı kastediyorsan," güldü, "ah, hayır öyle değil. Ben o tür işlerden anlamam. Sadece mutfak işlerini bilirim. Ama bu hafta sonu mesleğimle ilgili bir işle uğraşmayı planlamıştım. Sahte olduğu sanılan bir belge. Thomas Jefferson'ın yazdığı varsayılan bir mektup. New York-lu bir satıcı incelememi istedi."

"Peki gerçek mi?"

"İçimden bir ses gerçek olduğunu söylüyor. Birkaç test daha yapmalıyım. Ah, az daha unutuyordum. Bunu alır mısın?" Silahı kadına verdi.

Lukas'in şimdi giydiği etek başka zaman ayak bileğine iliştiği yedek silah kılıfını gizleyecek kadar uzun değildi. Silahı torpido gözüne koydu. Parker'ın gözleri yeniden onun profiline takıldı. İçinden, beni neden kıskanıyorsun? diye sordu.

Bazen bulmacanın yanıtı kendi içinde saklıdır.

Ve bazen yanıtı asla bulamazsın. Ve bu yüzden Parker Kin-caid aslında bunun kastedilmediğine inanmaya başlamıştı. Birden, "Hey baksana, yarın gece bir işin var mı?" diye sordu. "Değişik bir banliyö

yemeğine ne dersin?"

Kadın durakladı. Tek kaşı bile oynamıyor, hatta nefes bile almıyordu. Parker da hiç kılmıdamıyordu. Sadece Yaratıkların kurabiye aradıklarını ya da bir lamba kırdıklarını itiraf etmelerini beklediği zaman olduğu gibi dudaklarında hafif bir gülümsemeye bekledi.

Sonunda Lukas da gülümsedi ama Parker bunun zoraki bir gülümseme olduğunu fark etti. Gözlerindeki sert ifadeyi yumuşatamayan bir gülümseme. Ve yanıtın ne olacağını biliyordu.

Lukas kibar bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Bazı planlarım var. Belki başka zaman."

Bu "hiçbir zaman" demek oluyordu. Parker Kincaid'in okuduğu Bekâr Ebeveynlerin El Kitabı'nda kaba bir karşılık yerine daha hafif sözcüklere ait koca bir bölüm vardı.

Parker hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak, "Tabii," dedi. "Başka bir zaman."

Lukas, "Arabam nerede?" diye sordu. "Seni bırakayım."

"Hayır, teşekkür ederim. Arabam hemen şurada."

Parker yeniden onun elini kavradı ve onu kendine doğru çekmemek için kendini güç tuttu.

Kadın, "İyi geceler," dedi.

Parker başıyla selam verdi. Arabasına yürürken ona baktı ve elini salladığını gördü. Anlamsız bir hareketti, çünkü kadının yüzü ifadesizdi ve gülümsemiyordu.

Ama hemen sonra onun aslında e sallamadığını fark etti. Lukas ona hiç bakmadan eliyle camın buğusunu siliyordu. Cam temizlenince arabayı vitese taktı ve hızla caddeye çıktı.

Arabasıyla eve dönerken karla kaplı sessiz caddelerden geçen Parker bir Seven Eleven'da sade bir kahve içip jambonlu ve yumurtalı bir sandviç yemek ve bir ATM gişesinde de para çekmek için durdu.

Evin ön kapısından içeri girdiğinde Bayan Cavanaugh'un kanepede uyuduğunu gördü. Kadını uyandırdı ve ona isteğinin iki katı ücret ödedi. Sonra Bayan Cavanaugh'u kapıya kadar geçirdi ve üst basamakta durarak onun karda dikkatle yürüyerek gidişini, kadın caddenin karşısındaki evine girinceye kadar izledi.

Çocuklar onun yatağında uyuyorlardı. Odasında bir televizyon ve bir VCD vardı. Televizyon hâlâ açıktı ve ekran parlak mavi renkli bir ışık saçıyordu. Bu onların film izlediğine işaret eden ikinci dereceden bir kanıttı. Kaygıyla, ne tür bir film izleyerek uyuyakaldıklarını merak etti. Zira gerilim ve bilim kurgu filmlerinden oluşan bir koleksiyonu vardı, ama EJECT tuşuna basınca VCD'den Aslan Kral diski çıktı. Bu da yeteri kadar te-

dirgin ediciydi zira Robby sırtlanlardan nefret ederdi ama hiç değilse soylu bir finali vardı ve içerdiği şiddet büyük ölçüde gizlenmişti.

Parker kendini yorgunluktan bitip tükenmiş hissediyordu. Ama herhalde birkaç saatten önce uyuyamazdı.

Yapmaması için o kadar zorlamasına rağmen Bayan Cavanaugh bulaşıkları yıkamış ve mutfağı temizlemişti. Bu yüzden enerjisini bu yolla gideremeyecekti. Onun yerine evde sağa sola dağılmış bir sürü çerçöpü toplayıp bir torbaya doldurdu ve Noel Baba gibi omzuna attığı yeşil torbayı güç bela arka

bahçeye çıkardı. Ne çılgn bir yaşam diye düşünüyordu. Bir saat önce silahını birine doğrultuyorsun, neredeyse vurulacak duruma geliyorsun, sonra da banliyö yaşamının tam göbeğinde günlük ev işlerinin içinde kayboluyorsun.

Çöp kutusunun kapağını açarken arka bahçeye bir göz attı. Durdu. Kaşları çatıldı. Yerde karm üzerinde ayak izleri vardı. Taze ayak izleri.

Sadece birkaç dakika önce bırakılmış izler. Kenarları hâlâ belirgindi. Yoğun kar ve rüzgâr onları örtme fırsatını bulamamıştı. Davetsiz misafir salon penceresine doğru yürümüş sonra evin ön cephesine yönelmişti.

Parker'ın kalbi güm güm atmaya başladı. Çöp torbasını dikkatle yere bıraktı ve hızla eve geri döndü.

Mutfak kapısını arkasından kapayıp kilitledi. Ön kapıyı kontrol etti. Kilitliydi. Belge işinde evrakların havadaki toz ve kirlilikten etkilenmemesi gerektiğinden evdeki tüm pencereler sabitlenmişti ve açılmazlardı. Onları kontrol etmeye gerek görmedi.

Ama ayak izleri kime aitti?

Belki sadece çocuklara.

Ya da köpeğini arayan Bay Johnson'a.

Hepsi buydu, canım. Elbette...

On saniye sonra Washington Federal Tutukevine telefon ediyordu.

Kendisini FBI Özel Ajanı Parker Kincaid olarak tanıttı. Yalnızca son birkaç yıl için doğru olmayan bir ifade. "Bu geceki olayda Margaret Lukas ile birlikte çalışıyordum."

"Evet. Metro Katliamı."

Parker, "Doğru," dedi. "Belki biraz paranoyaklaşıyorum ama şüpheli Edward Fielding, o kefaletle tahliye olmadı, değil mi?"

"Kefaletle tahliye olmak mı? Mümkün değil. Pazartesiye kadar mahkemeye çıkmayacak."

"Kilit altında mı?"

"Evet. Onu görebiliyorum. Monitörde."

"Uyuyor mu?"

"Hayır. Öylece yatakta oturuyor. Uslu uslu. Avukatıyla konuştu. Bir saat kadar önceydi. Sonra hüccresine döndü ve o zamandan beri de orada. Neden?"

"Sanırım sadece bir hayal gördüm. Bir hayalet gördüğümü sandım."

"Hayalet ha? Vay canına. Hey, mutlu seneler."

Parker telefonu kapattı. Rahatlamıştı.

Ama rahatı beş saniye sonra tekrar kaçırverdi.

Avukatıyla mı konuştu?

Memlekette iki günden önce mahkemeye çıkamayacak müvekkili ile konuşmak için tatil günü gecenin o saatinde yataktan kalkacak bir avukat tanımıyordu.

Sonra kusursuzluk diye düşündü.

"Ah, Tanrım," diye inledi.

Fielding. Her şey için bir planı olan adam. Yakalandığında kaçmak için de bir planı olmalıydı.

911'i tuşlamak üzere telefonu kaldırdı ve 9'a bastığı an hat kesildi.

Mutfak kapısının dışında bir hareket oldu.

Oraya baktı. Bir adam arka veranda kapısının ardında durmuş camdan ona bakıyordu. Bir beyaz. Koyu renk paltolu. Siyah ya da lacivert. Sol kolu kanlı ama fazla değil. Yüzünde yanıklar var ama ciddi değil.

Adam susturuculu tüfeğini kaldırdı ve Parker kendini yere atarken tetiği çekti. Taranan duvardan kopan parçalar yerlere saçıldı. Arka kapının tokmağı ve kilidi kurşun yağmuru altında bir yana uçup gitti. Cam odanın içine patladı.

Mezarcı hiç acele etmeden kapıyı açtı ve sanki kahve içmeye davet edilmiş bir dost gibi içeri girdi.

OTUZ ALTI

Mezarcı üşüyordu. Mezarcı bu işi bitirmek ve gitmek istiyordu.

Açık havada olmayı tercih ederdi. Seviyordu... klik... ee... ee... karı.

Karı seviyordu.

Aa, bak sen. Parker Kincaid'in rahat evinde ne hoş bir Noel ağacı var. Tye bundan hoşlanır.

Komik...

Burada ne küçük köpekler ne kurdeleler var.

Ama güzel bir ağaç var.

Kincaid kapıdan koşarak içeriye kaçarken yeniden ateş etti.

Onu vurdum mu? Mezarcı bunu söyleyemezdi.

Ama, hayır. Sanmıyordu. Kincaid'in diğer odada süründüğünü, ışıkları kapattığını, yerde yuvarlandığını gördü.

Bunun gibi şeyler yapıyordu.

Mezarcı mutlu olduğunu düşünüyordu. Ona yapması gerekenleri söyleyen adam bir saat önce tekrar aramıştı. Bu sefer, sesi Ruth'unkine benzeyen kadına sesli bir mesaj bırakmamış gerçekten cep telefonuyla aramıştı. Mezarcı'ya siyah duvara gidip yapması gerekenleri yaptığı halde gecenin henüz bitmediğini söylemişti.

Henüz... klik... henüz bitmediğini.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Beni dinle," demişti ve Mezarcı dinlemişti. Üç kişiyi daha öldürmesi gerekiyordu. Birinin adı Cage, diğeri Lukas. Ve Parker Kincaid. "İlk onu öldür. Tamam mı?"

"Hı-hı. Tamam."

Mezarcı Kincaid'i tanıyordu. Bu gece erken saatlerde bu eve gelmişti. Kincaid'in Tye'a benzeyen, küçük bir oğlu vardı. Ama Kincaid, onu Connecticut'taki hastaneye geri göndermek istediği için adamın oğlundan hoşlanmıyordu. Kincaid onu Tye'dan ayırmak istiyordu.

Ona yapması gerekenleri söyleyen adam, "Sonra sabah dört otuzda üçüncü caddedeki Federal hapisaneye gelmeni istiyorum. Ben revirde olacağım. Birinci katta, arka tarafta. Hastalanmış numarası yapacağım," demişti. "Gördüğün herkesi öldür ve beni dışarı çıkar."

"Tamam."

Yemek odasına yürüyen Mezarcı, Kincaid'in bir masanın altından yuvarlanarak çıktığını ve koridora koştuğunu gördü. Yeniden kurşun yağdırdı.

Kincaid'in yüzünde, boğazına camı soktuğu zaman Ruth'un yüzünde ve altın haçın hemen altından, "İşte senin yılbaşı hediyen, seni seviyorum, her şeyden çok seviyorum," deyip göğsüne bıçağı sapladığı zaman Pamela'nın yüzünde beliren ifadeyi andıran izler vardı.

Kincaid evin başka bir tarafında gözden kayboldu.

Ama Mezarcı onun evi terk etmeyeceğini biliyordu. Çocuklar buradaydı. Bir baba çocuklarını bırakıp kaçmazdı.

Mezarcı bunu biliyordu, çünkü o da Tye'ı bırakmazdı. Kincaidküçük sarışın oğlanı ve siyah saçlı kızı bırakmayacaktı.

Eğer Kincaid yaşarsa Mezarcı asla California'ya gidemezdi. Daha batıya.

Silahını önünde tutarak oturma odasına girdi.

Parker yuvarlanarak Mezarcı'dan uzaklaştı. Dirsekleri sıyrılmıştı,

mutfak masasının kenarına vurduğu başı zonkluyordu ama yerde yuvarlanıp kurşunlardan kaçtı. Ümitsizlik içinde Yaratıkları düşünüyordu. Merdivenlere doğru bir hamle yaptı. Mezarcı'yı üst kata bırakamazdı. Gerekirse adamı elleriyle boğar ama çocukları korurdu. Ama başka bir kurşun yağmuruna yakalandı. Merdivenlerden döndü ve oturma odasına sindi.

Bir silah... Ne kullanabilirdi? Ama kullanabileceği hiçbir şey yoktu.

Mutfağa gidip bir bıçak kapamazdı. Baltayı almak için garaja gidemezdi. Lukas'ın silahını ne demeye geri vermişti.

Tam o anda bir şey gördü. Robby'nin yılbaşı hediyelerinden biri; bir beysbol sopası. Onu kendine doğru çekti, sapından kavradı ve gerisingeriye merdivenlere doğru süründü. Bu adam neredeydi? Nerede?

O anda hafif ayak sesleri duyuldu. Mezarçı'nın kırık cam parçalarına basmasından çıkan çatırtılar. Ama Parker onun nerede olduğunu anlayamadı. Koridorda mıydı?

Yemek odasında mıydı? Yoksa birinci kattaki çalışma odasında mı?

Ne yapmalıydı?

Çocuklara pencereden atlamalarını söylemek için bağırarak olsa onlar hemen kendisine bakmak için doğruca aşağı inerlerdi. Üst kata kendisi çıkmalı, onları kucaklamalı ve bahçeye atlamalıydı. Düşüşün hızını yapabildiği kadar kesmeye çalışırdı. Karın yardımı olurdu ve çalılıkların üstüne atlayabilirdi.

Ayak sesleri çok yakından geldi. Bir çıtırtı. Sessizlik. Bir çıtırtı daha.

Parker yukarıya doğru baktı.

Hayır! Mezarçı merdivenlere çıkmak üzereydi. Yukarı bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onun nüfuz edilemez karakteri...

Parker ona doğru koşamazdı. Koşmaya kalksa tamamen açıkta kalır ve daha adama doğru üç adım atmadan ölürdü. O

da elindeki sopayı var gücüyle yemek odasına doğru fırlattı. Sopa porselenlerin durduğu vitrini gürültüyle devirdi.

Mezarçı sesi duyunca durdu. Kazık gibi dimdik döndü ve sese doğru yürüdü. Aynen eski korku filmi Yaratık'taki canavar gibi.

Adam tam kemerli kapı girişine erişmek üzereyken Parker kanepenin arkasından doğruldu ve ona doğru atıldı. Robby'nin oyuncaklarından birine bastığında avından iki metre uzaktaydı. Oyuncak büyük bir gürültüyle kırıldı. Mezarçı tam Parker üzerine atlarken döndü. Parker katilin çenesine bir yumruk savurdu. Darbe çok sertti ama Mezarçı çevik bir hareketle yumruktan kaçtı ve Parker hızını alamayıp yere düştü ve Mezarçı'nın silahını almaya çalıştı ama adam çok hızlıydı ve onun ayaklarından kendini sakınarak silahını sıkıca kavradı. Parker için kanepenin arkasındaki daracık yere saklanmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Gidecek bir yer yoktu.

Mezarçı arkaya doğru bir adım atarak dengesini sağladı. Parker önünde, yerde keskin bir şey gördü. Parlıyordu. Uzun kırık bir cam parçası. Onu kavradı.

Katil gözlerini kısarak etrafına bakındı. Gözlerini onun ifadesiz gözlerine diken Parker'ın yerini belirledi. Parker, hayır, diye düşündü. Margaret Lukas'ın gözleri hiç de ölü gibi ifadesiz değil. Onun gözlerinde bu yaratığın gözlerindeki milyon kere fazla yaşam var.

Katil ona yaklaşmak için harekete geçti. Kanepeye yaklaşıyordu. Parker geriledi. Şimdi Noel ağacının

yanında olan adama baktı. Yaratıklarla birlikte, üçünün Noel sabahı ağacın altında hediyeleri açışları gözünün önüne geldi. Bunun birlikte ölmek için güzel bir düşünce olduğuna karar verdi. Ama eğer ölecekse çocukların ölmeyeceklerinden emin olmalıydı. Camı sıkıca tutup gömleğinin kol ağzını camın alt ucuna sardı. Adamın boynundaki atardamarı yarar ve merdivenlerden çocukların uyuduğu yere çıkamadan önce kan kaybından ölmesi için dua ederdi.

Sabah çocukların görecekları manzarayı düşünmeye cesaret edemedi. Çömeldi, uyduruk bıçağını daha bir sıkı kavradı.

Her şey iyi olacaktı. Onlar yaşayacaktı. Önemli olan buydu.

Sıçramaya hazırlandı.

Mezarcı kanepenin etrafından dolandı ve silahını ona doğru kaldırmaya başladı.

Parker gerildi.

Tam o anda korkunç bir patlama oldu, susturucusuz bir silahla tek bir el ateş edilmişti.

Mezarcı titredi. Otomatik tüfeği elinden yere kayd. Gözleri Parker'ın ötesinde bir noktaya takıldı. Sonra başı öne düştü ve adam yere yuvarlandı. Yüz üstü yere serildi. Kafasının arkasında siyah bir kurşun deliği vardı.

Parker hızla Uzi'yi kapıp çekti ve etrafına bakındı.

Çılgın gibi, bu da ne? diye düşündü. Neler olmuştu.

Sonra kapının eşiğinde birisinin durduğunu gördü.

Bir çocuk... Bu nasıl olabilir? Küçük bir erkek çocuğu. Zenci.

Elinde bir tabanca vardı. Oğlan cesede bakarak ona doğru ağır ağır yürüdü. Filmlerdeki polisier gibi büyük silahı Mezar-cı'nın sırtına hedeflemişti. Silahı tutabilmek için iki elini de kullanıyor ve ona rağmen taşıyabilmek için bayağı güç sarf ediyor-muşa benziyordu.

Çocuk, Parker'a bakmadan, "Babamı öldürdü," dedi. "Yaparken gördüm."

Parker, "Silahı bana ver," dedi.

Oğlan, Mezarcı'ya bakmayı sürdürdü. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. "Benim babamı öldürdü. Beni buraya getirdi. Arabaya bindirdi."

"Silahı almama izin ver. Senin adın ne?"

"Onu öldürürken gördüm. Tam gözümün önümde yaptı. Ben de ona aynısını yapmak için bekledim. Bu tabancayı arabasında buldum.

Parker, "Tamam," dedi. "Senin adın ne? "

"Öldü. Kahretsin."

Parker doğrulmak için öne doğru bir hamle yaptı ama oğlan tehditkâr bir ifadeyle silahı ona doğrulttu. Parker dondu ve gerisingeriye oturdu. "Onu hemen yere bırak. Lütfen."

Oğlan onu önemsemedi. Uyanık gözlerle odayı kolaçan etti. Gözleri bir an Noel ağacına takıldı. Sonra Mezarçı'ya döndü. "Babamı öldürdü. Bunu neden yaptı ki?"

Parker elleri yukarıda avuçları dışa bakar şekilde bir kez daha doğruldu. "Korkma. Seni incitmeyeceğim."

Üst kata doğru bir göz attı. Ama silah sesi görünüşe göre Yaratıkları uyandırmamıştı. Başıyla ağacı işaret etti. "Bir dakika için oraya gidiyorum."

Oğlanın ve Mezarçı'nın başından sızan kanın oluşturduğu birikintinin yanından geçti ve Noel ağacına doğru yürüdü. Eğildi, yerden bir şey aldı ve dönüp dizlerinin üzerine çöktü. Sağ elini uzatıp oğlanı okşadı. Sonra sol eliyle ona Robby'nin Yıldız Sa-vaşlarındaki Milenium Falcon uzay gemisini uzattı. "Seninle bir değiş tokuş yapacağım."

Oğlan plastik oyuncağı bir süre inceledi. Silah aşağı sarkmıştı. Robby'den çok daha kısaydı ve sadece 27 ya da 30 kilo kadar görünüyordu. Ama gözleri Parker'ın oğlununkilerden yirmi yaş daha yaşlıydı.

"Silahı almama izin ver. Lütfen."

Oğlan oyuncağı biraz daha inceledi. Saygılı bir sesle, "Bayım," dedi, sonra silahı Parker'a verdi ve oyuncağı aldı.

Parker, "Burada bekle. Hemen döneceğim. Yiyecek bir şeyler ister misin? Aç mısın?" dedi.

Oğlan yanıt vermedi.

Parker otomatik tüfeği ve tabancayı alıp üst kata çıktı. Silahları dolabın üst rafına koyup kapısını kilitledi.

Yanında bir hareket sezindi. Koridorun ucundan Robby geliyordu.

"Baba?"

"Hey, ufaklık." Parker sesinin titremesini önlemeye çabaladı.

"Bir rüya gördüm. Silah sesi duydum. Korktum."

Parker merdivenlere yönelmeden onun yolunu kesti, kolunu onun omuzlarına doladı ve onu gerisingeriye yatak odasına yönlendirdi. "Muhtemelen sadece havai fişeklerdi."

Oğlan uykulu uykulu, "Gelecek sene maytap alabilir miyiz?" diye sordu.

"Bakarız."

Sokaktan ayak sesleri geldiğini duydu. Dışarıya göz attı. Oğlanın ön çimenlikten, uzay gemisini sıkıca kucaklamış koşarak uzaklaştığı gördü. Sokakta gözden kayboldu.

Parker, nereye gidiyor, diye düşündü. Şehre mi? Batı Virginia'ya mı?

Oğlanı bir an bile düşünmemiştir. Tüm dikkati kendi oğlunda toplanmıştı.

Parker, Robby'yi yatağa kız kardeşinin yanına yatırdı. Cep telefonunu bulmalı ve 911'i aramalıydı. Ama oğlan babasının elini bırakmıyordu.

Parker, "Kötü bir rüya mıydı?" diye sordu.

"Bilmem. Sadece o sesi duydum."

Parker onun yanına uzandı. Saate bir göz attı. Üç buçuktu. Joan sosyal görevliyle birlikte saat onda gelecekti... Tanrım, bu ne biçim bir kâbustu. Duvarlarda düzinelerce kurşun deliği vardı. Mobilyalar parçalanmış, camekân kırılmıştı. Arka kapı paramparçaydı.

Ve halının orta yerinde kanlı bir ceset vardı.

Stephie uykulu uykulu, "Baba," diye mırıldandı.

"Her şey yolunda tatlım."

"Maytap sesi duydum. Petey Whelan'da maytaplar var. Annesi alamayacağını söyledi ama o aldı. Onları gördüm."

"Bizi ilgilendirmez. Hadi uyu tatlım."

Parker sırtüstü uzandı, gözlerini yumdu. Göğsünün üzerinde kızının hafif ağırlığını hissetti.

Kurşun deliklerini, kovanları, parçalanmış mobilyaları, cesedi düşündü.

Joan'ın mahkemede söyleyeceklerini düşündü.

Ne yapabilirdi? Nasıl bir özür öne sürebilirdi? Ne...

Biraz sonra Parker Kincaid derin derin nefes alıyordu. Uyumuştı. Çocukları kollarının arasında uyuyan bir babanın mutluluğuyla. Ve bundan daha güzel bir uyku yoktu.

Sokakta bir arabanın kapısı gürültüyle kapanınca Parker gözlerini açtı, saat ona beş vardı. Ardından Joan'ın sesini duydu. "Birkaç dakika erkenciyiz ama eminim o bunu dert etmeyecektir. Basamaklara dikkat edin... Geleceğimizi biliyordu ve yaya yolunun karını küremeye bile zahmet etmemiş. Tipik Parker Kincaid tutumu işte, tipik," diye söyleniyordu.

OTUZ YEDİ

Yataktan yuvarlanarak kalktı. Pencereden dışarı bakınca midesi bulandı, başı zonkladı.

Joan eve doğru yürüyordu. Richard suratu asık bir şekilde arkasından geliyordu. Burada olmak istemediği belliydi. Ve bir kadın daha vardı. Sosyal görevli olmalıydı. Kısa boyluydu. Kısa topuklu ayakkabısını tıkırdatarak yürüyor ve evi değer biçmek istercesine inceliyordu.

Ön kapıya doğru yürüdüler ve zili çaldılar.

Durum ümitsizdi...

Parker, ayak parmakları halının üzerinde kasılmış, üst katın koridorunda ayakta dikildi.

Kendi kendine, ee, girmesine izin verme, dedi. Zorluk çıkarabilirdi. Bir mahkeme emri getirmesini isteyebilirdi. Bu ona birkaç saat kazandırırdı.

Parker uyuyan çocuklarına bakarken durakladı. Onları kaptığı gibi arka kapıdan kaçmak ve arabayla Batı Virginia'ya doğru uzaklaşmak istedi.

Ama bu asla işe yaramazdı. Biliyordu.

Ne yapabilirim? Nasıl vakit kazanabilirim? Ama Joan yine

de yanlış bir şeyler olduğunu anlar. Vakit kazanmaya çalışmam paranoyak kadını daha da şüphelendirir. Ve iki ya da üç saatte ne yapılabilir?

Derin bir nefes aldı ve merdivenlerden inmeye başladı.

Duvarlardaki kurşun delikleri için ne söyleyebilirdi?

Kan için? Belki...

Parker sahanlıkta durdu.

Afallamıştı.

Arkası Parker'a dönük, zayıf sarışın bir kadın sokak kapısını açıyordu.

Bu yeteri kadar şaşırtıcıydı ama onu şok eden asıl şey evin durumuydu.

Tertemizdi.

Etrafta ne kırık cam parçaları vardı. Ne de duvarlarda tek bir kurşun deliği. Duvarlar sıvanmış ve üzerlerine astar boya çekilmişti.

Boya tenekeleri oturma odasının bir köşesinde beyaz bir muşambanın üzerine güzelce dizilmişlerdi. Dün gece kurşunlardan delik deşik olan kanepenin bir benzeriyle değiştirilmişti. Yeni bir camekânlı dolap vardı.

Ve Mezarçı'nın cesedi... gitmişti. Cesedin olduğu yerde yeni bir halı vardı.

Joan'la birlikte Sosyal görevli ve Richard kapının eşiğinde duruyorlardı. Siyah etekli kadın döndü.

Margaret Lukas, "Hey, Parker," dedi.

Parker ancak birkaç saniye sonra, "Evet," diyebildi.

Kadın tuhaf bir şekilde gülümsedi.

Parker bir kez daha denedi. "Günaydın."

Lukas, "Nasıl iyi uyuyabildin mi?" diye sordu.

Parker, "Evet," dedi. "İyi uyudum."

Lukas geriye döndü ve başını misafirlere doğru salladı. Joan'a, "Siz Parker'ın karısı olmalısınız?" dedi.

Joan içeriye girerken, "Eski karısı," diye düzeltti.

Arkasından esmer, şişman ve kısa boylu sosyal görevli, onun

ardı sıra da yakışıklı ve kafası kusursuz bir şekilde ağır işleyen Richard birlikte girdiler.

Parker merdivenlerden inmeye devam etti. Kendini dün gece bir dizi kurşuna hedef olan duvarlardan birine dokunmaktan alıkoyamadı. Sıva yerine kullanılan suni ahşap Stephie'nin yanağı gibi pürüzsüzdü. Omzunda ve başında, dün gece Mezarıcı mutfağa girerken yere doğru yaptığı pikeden dolayı korkunç bir ağrı vardı. Ama onlar da olmasa dün geceki saldırının bir rüya olduğunu düşünecekti.

Joan'ın yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle ona baktığını fark etti. "Merhaba dedim Parker."

"Günaydın Joan. Merhaba Richard." Parker oturma odasına doğru yürüdü ve Joan'ı yanağından öptü, kocasının elini sıktı. Richard hayvan eşyalarıyla tıka basa dolu bir alışveriş çantası taşıyordu. Joan sosyal görevliyi Parker'la tanıştırmadı ama kadın bir adım öne çıktı, onun elini sıktı. Adını söylemiş ya da söylememiş olabilirdi. Parker fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

Joan, Lukas'a baktı. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Siz..."

"Jackie Lukas. Parker'ın bir arkadaşım."

Jackie mi? Parker bir kaşını kaldırdı. Ajan bunun farkına vardı ama isim konusunda bir şey söylemedi.

Joan tarafsız bir bakışla Lukas'ın düzgün vücudunu inceledi. Sonra rengi Robby'ninkileri anımsatan ama onunkinin aksine alaycı ifadeli gözleri oturma odasına takıldı. "Sen... Sen ne yaptın? Yeni bir dekorasyon mu yoksa ne? Dün gece fark etmedim."

"Biraz boş zamanım vardı. Bir şeyleri biraz düzene sokmayı düşündüm."

Eski karısı ona dikkatle baktı. "Korkunç görünüyorsun Parker. İyi uyuyamadın mı?"

Lukas güldü. Joan ona bir bakış fırlattı. Lukas her iki erkeğe hınzırca bir ifadeyle bakarak, "Parker beni sabah kahvaltısına davet etti sonra da üst kata çocukları uyandırmaya çıktı ve tek yaptığı onlarla birlikte yeniden uykuya dalmak oldu," diye açıkladı.

Joan biraz önce gelirken yaptığı gibi, "Tipik Kincaid," diye homurdandı.

Kan izleri neredeydi? Bir hayli kan akmıştı.

Lukas misafirlere, "Kahve ister misiniz?" diye sordu. "Tatlı bir çörek. Parker onları kendi yaptı."

Sosyal görevli, "Ben kahve alırım," dedi. "Ve belki bir yarım çörek."

Lukas, "Çörekler ufak," dedi. "Bütün bir tane alın."

"Belki bir tane olabilir."

Lukas mutfağa girerek gözden kayboldu ve kısa bir süre sonra elinde bir tepsiyle geri döndü. "Parker harika bir aşçı," dedi.

Joan eski kocasının yeteneğinden hiç etkilenmediğini anlatan bir ses tonuyla, "Biliyorum," diye yanıtladı.

Lukas kahveleri dağıttı ve Parker'a, "Dün gece hastaneden kaçta döndün?" diye sordu.

"Hımmm."

Karısı sosyal görevliye bir bakış fırlatarak dramatik bir edayla, "Hastane mi? Çocuklar hasta mıydı?" diye sordu.

Lukas, "Bir arkadaşını ziyarete gitmişti," diye açıkladı.

Parker, "Saat kaçtı bilmiyorum," dedi. "Geç miydi?"

Yanıt aslında tümüyle bir soruydu. Bu oyunun yazarı Lu-kas'tı ve Parker onun metnine uyması gerektiğini hissediyordu.

Joan, "Hangi arkadaş?" diye sordu.

Lukas, "Harold Cage," dedi. "İyileşecek. Sadece bir kaburgası kırılmış. Böyle söylemişlerdi değil mi?"

"Evet bir kaburga kemiği kırılmış."

Lukas ödülü hak eden gösterisine devam etti. "Kaymış ve düşmüş. Öyle değil mi?"

Parker, "Öyle," diyerek onayladı. "Kaymış ve düşmüş."

Lukas'ın avcuna tutuşturduğu kahveden bir yudum aldı.

Sosyal görevli ikinci çöreği de yedikten sonra, "Acaba, bunun tarifini alabilir miyim?" diye sordu.

Parker, "Elbette," dedi.

Joan yüzündeki müşfik gülümsemeyi sürdürüyordu. Etrafi

inceleyerek oturma odasında dolandı. "Burası çok farklı görünüyor." Eski kocasının yanından geçerken, "Ee, Parker, küçük sıska Jackie ile yatıyoruz, öyle mi?" diye fısıldadı.

"Hayır Joan. Biz sadece arkadaşız."

"Öyle mi?"

Lukas, "Ben biraz daha kahve getireyim," diyerek kalktı.

Parker da, "Ben de yardım edeyim," diyerek onun peşinden seğirtti. Mutfakta kapıyı kapatıp Lukas'a döndü. "Nasıl?" diye sordu. "Nasıl..."

Lukas güldü. Kuşkusuz onun suratındaki ifadeye gülmüştü. "Dün gece hapisaneyi aramışsın. Hayalet gördüğünü söylemişsin. Gece bekçisi beni aradı. Sana telefon etmeye çalıştım. Bell Atlantik hattının kesik olduğunu söyledi. Fairfax İlçesi SWAT ekibi gece üç buçuk civarında sessizce buraya ulaştı ve alt katta bir ceset buldular ve sen de yatakta uyuyordun. Mezarçı'yı vuran kimdi? Sen değildin öyle değil mi?"

"Bir çocuk. Mezarcının babasını öldürdüğünü söyledi. Mezarıcı onu buraya kendisiyle birlikte getirmiş. Niye olduğunu sorma. Oğlan sadece onun ölümüne neden oldu... Şimdi sen de bana yanıt ver. Otobüsteki ceset kimindi?"

"Otobüs sürücüsünün. Biz Mezarcının önce onu sağ bırakıp sonra arkadaki çıkışa doğru sürdüğünü düşündük. Sonrada onu vurdu ve benzin deposuna ateş edip patlattı. Ve yangın başlayınca da camların birinden dışarı atladı. Saklanmak için dumandan yararlandı ve trafik sıkışıklığından yararlanarak kaçtı. Aslında görüldüğünden daha akıllıydı."

Ama Parker başını olumsuzca sallayarak, "Hayır," dedi. "Fielding'di. Mezarçı'ya yapması gerekenleri o söyledi. Bu onların son işi olmayacaktı. Adamını gözden çıkarmamıştı. Muhtemelen daha senelerce bu işi yürüteceklerdi... Ama ev." Parker kolunu şöyle bir sallayarak içeriği işaret etti. "Bunu nasıl yaptın?..."

"Cage yaptı. Birkaç telefon etti."

Sihirbaz..

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Seni bu pislige biz soktuk. Bu yapabileceklerimizin en azı."

Parker bu konuda tartışmayacaktı.

"Dur biraz... Kendini onlara nasıl tanıttın? Jackie diye mi?"

Kadın tereddüt etti. "Takma isim. Ailem beni öyle çağırır. Onu pek fazla kullanmam."

Merdivenlerde ayak seslen duyuldu. Çocukların oturma odasına gelirken çıkardığı gümbürtüydü bu.

Parker ve Lukas mutfak kapısından geçip onlara kadar gelen sesleri duydular. "Aa! Anne!"

Joan, "Her ikinize de merhaba," dedi. "İşte burada. Bunlar sizin için."

Kâğıt hışırtıları duyuldu.

Joan, "Beğendiniz mi?" diye sordu. "Sevdiniz mi?"

Stephie'nin tereddütlü sesi, "Aa, Barney," diye yanıt verdi.

Robby yüksek sesle güldü. Sonra inledi. "Ve Big Bird."

Parker eski karısının iflah olmaz yeteneksizliği karşısında başını salladı, Lukas'a gülümsedi ama o fark etmedi. Yüzü oturma odasına dönük, çocukların sesiyle büyülenmiş gibi duruyordu. Bir an sonra gözlerini pencereye, yağın kara çevirdi. Sonunda, "Eh, demek senin karnın bu. Ama birbirinize pek benzemiyor-sunuz," dedi.

Parker güldü. Lukas aslında onunla bu işi nasıl bitirebildin? Demek istemişti.

Bu mantıklı bir soruydu ve yanıtlamaktan mutlu olacağı bir soru. Ama bunu yapmak için şu andakinden daha uzun bir zamana ihtiyaç vardı. Ve aynı zamanda, en azından, Margaret ya da Jackie Lukas bulmacanın yanıtlarını içeren karmaşık bir sera-moninin bir parçası da olmak zorundaydı. Ya o? O ne çeşit bir bulmacaydı? Parker onu inceledi. Makyajını, mücevherlerini. Beyaz ipek bluzunun yumuşaklığını, iç çamaşırının dantel işlemlerini. Ve bugün yalnızca kokulu sabun yoktu, parfüm sürmüştü. Bu ona neyi hatırlatıyordu? Çıkartamadı.

Kadın onun araştıran gözlerine baktı.

Bir kez daha yakalanmıştı. Umursamadı. "Bir FBI ajanına benzemiyorsun."

Lukas, sonunda gülerek, "Gizli ajan," dedi. "Bunda gerçekten başarılıyım. Bir keresinde Mafya'nın bir tetikçisinin karısı rolünü oynadım."

"Bir İtalyan mı oldun? Bu saçlarla mı?"

"Bayan Clairol boyaları sağ olsun." Bir an ikisi de bir şey söylemedi. "O gidene kadar kalacağım. Senin adına sosyal görevliye evcimen bir yaşam tarzıyla ilgili bir gösteri iyi olur diye düşündüm."

Parker, "Bu gereğinden de öte," dedi.

Lukas, Cage'e yaraşır bir omuz silkişiyle yanıt verdi.

Parker, "Bak," dedi. "Planların olduğunu söylediğini biliyorum ama Yaratıklarla bahçede çalışacaktık."

"Kar yağarken mi?"

"Evet. Arka bahçedeki çalılıkları kesip, sonra da kızakla kaymaya gidecektik. Ne yani, sanki burada yeteri kadar kar yok mu?"

Konuşmayı kesti. Neler saçmalamıştı. "Ne yani, sanki burada yeteri kadar kar yok mu?" da ne demektir. İçindeki dilbilimci bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Sinirli miyim, acaba? diye düşündü.

"İlgilenir misin bilmem ama..." diye devam etti ve bir kez daha sustu.

Lukas, "Bu bir davet mi?" diye sordu.

"Hımm. Evet öyle."

"Bazı planlarım vardı; evi temizleyip arkadaşımın kızına bir bluz dikecektim ama..."

"Kabul ettiğini mi söylemek istiyorsun?"

Deneyimli bir gülüş. "Evet, öyle." Bir an sessizlik oldu. "Hey, kahve nasıldı? Pek sık yapmam. Genelde Starbucks'ı kullanırım."

Parker, "İyiymiş," dedi.

Lukas yüzünü pencereye çevirdi. Ama gözleri bir kez daha

kapıya döndü. Çocukların seslerini dinliyordu. Parker'a döndü. "Ah, onu çözdüm."

"Neyi?"

"Bulmacayı."

"Bulmacayı mı?"

"Çatıda kaç tane şahin kaldı. Bu sabah, burada otururken onu çözdüm."

"Tamam. Devam et."

"Bu hileli bir soru. Birden fazla cevabı var."

Parker, "Güzel," dedi. "Tabii, ama hileli bir soru olduğunu kabul ettiğimi söylemek istemiyorum. Sadece doğru yolda olduğunu söylemek istedim. Mantıklı yanıtın, bulmacanın pek çok olası çözümü olduğunu söylemek olduğunun farkına vardın. Bu bulmaca ustalarının ilk öğrendiği şeydir."

Lukas, "Anladım," diyerek devam etti. "Sen gereksindiğin bütün gerçeklerin bulmacada verildiğini düşünüyorsun ama belirtilmeyenler de var."

Kesinlikle doğruydu. Parker başıyla onayladı.

"Ve bu gerçekler şahinlerin doğasıyla ilgili olmalı."

Parker, "Ee, şahinin doğasının bu bulmacayla ilgisi ne?" diye sordu.

Lukas parmağını ona doğru uzatarak ve Parker'ın daha önce onda hiç görmediği bir genç kız edasıyla, "Çünkü," dedi, "şahinler silah sesinden korkup kaçmış olabilirler. Ama kaçmamış da olabilirler. Çünkü, anımsadın mı? Çatıda birbirlerinden bir hayli uzakta duruyorlar. Bu bir ipucu, öyle değil mi?"

"Doğru, devam et."

"Tamam. Çiftçi çatıdaki bir kuşa ateş etti ama biz diğer ikisinin ne yaptığını bilmiyoruz. İkisi de yerinde kalmış olabilir. Bu durumda yanıt, iki tane şahin kaldı, oluyor. Ya da biri uçup gitmiş olabilir ve bir tanesi kalır. Ya da her ikisi de uçup gitmiş olabilir, hiç kalmaz. Bu yüzden, üç yanıt var."

Parker, "Eh," dedi. "Belirtilen gerçekleri dikkate almakta haklısın."

Lukas kaşlarını çattı. "Bu da ne demek? Bulduğum çözüm doğru mu, yanlış mı, sen onu söyle?"

"Yanlış."

Lukas, "Ama," diye karşı çıktı, "doğru olmak zorunda."

"Hayır, değil." Parker güldü.

"Eh, o zaman kısmen doğru, değil mi?"

"Bir bulmaca çözerken kısmen doğru bir yanıt bulmak diye bir şey söz konusu olamaz. Doğru yanıtı

öğrenmek istiyor musun?"

Lukas bir durakladı. "Hayır. Bu bir aldatmaca olmalı. Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

Şimdi öpüşmenin tam sırasıydı ve Parker onu öptü. Kısacık bir öpücük. Sonra Lukas kahveleri koyarken Parker çocuklarını kucaklamak ve onlara senenin ilk gününde günaydın demek için oturma odasına doğru yürüdü.

YAZARIN NOTU

Parker'ın bulmacasını çözmeye çalışırken Jackie Lukas'ın yaptığı hata, çiftçinin vurduğu kuşun çatıdan düştüğünü farz etmesiydi. Kuş düşmemiş de olabilirdi. Bulmacada "Çatıda kaç tane canlı şahin kaldı," diye sorulmuyordu. Sadece "Kaç tane şahin kaldı," diye soruluyordu. Bu yüzden doğru yanıt şuydu: Eğer ölen şahin çatıdan düşmediyse ve diğer ikisi uçup gitmediyse üç şahin kalır. Eğer ölü şahin çatıdan düşmediyse ve biri uçup gittiyse ya da ölü şahin düşüp diğer ikisi kaldıysa iki şahin kalır. Eğer ölü şahin düştüyse ve biri uçup gittiyse ya da ölü şahin düşmediyse ve diğer ikisi uçup gittiyse bir şahin kalır. Eğer ölü şahin çatıdan düştüyse ve diğer ikisi uçup gittiyse hiç şahin kalmaz.

/